

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

לפני: כב' סגן הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר – אב"ד
כב' השופט (בדימ') שלמה פרידלנדר
כב' השופטת דינה כהן

המאשימה: מדינת ישראל
על ידי ב"כ – עו"ד רותם יוחנני מפמ"ד

נגד

הנאשם: אבירם זגורי (עצור)
על ידי ב"כ – עו"ד בועז קניג ועו"ד מור עטיה

הכרעת דין

4	מבוא
4	כתב האישום
7	המענה לכתב האישום
8	עיקר ראיות התביעה
8	שלושת עדי הראייה המרכזיים שזיהו את הנאשם כיוזה
8	עת/9 אדם מסווג
24	עת/1 שולה החש
43	עת/27 יובל בגים
56	עדים שהיו בסמטה בסמוך ליר אך לדבריהם לא ראו את היוזה
61	עדים שנכחו בביתו של מיכה אדרי
64	עדים הרלוונטיים לברחת הנאשם, התנהגותו לאחר האירוע ותפיסתו
67	חקירת האירוע

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 19-02-24704 מדינת ישראל נ' זגורי

67	חוקר מז"פ ועדים רלוונטיים לחקירה הפורסית
71	חוקר זירה טבסלוגית (ז"ט)
76	חוקר משטרה וימ"ד
99	עדים מומחי תפאה
102	פעולת חקירה לגבי באור מירואלשוויל
102	חקירות הנאשם
103	ראיות מספות מטעם התביעה
103	מצלמות האבטחה
104	<u>עיקר ראיות ההגנה</u>
104	עדות הנאשם
114	עדי ההגנה מספים
118	חוו"ד ועדות טוקסיקולוג
125	ראיות מספות מטעם ההגנה: הודעות שהוגשו בהסכמה
127	<u>גזרי המחלוקת</u>
127	המחלוקת העובדתית
127	המחלוקת המשפטית
128	<u>דין והכרעה</u>
129	האם הוכחו עדויות ואייה שזיהו את הנאשם כיוזה
131	בחינת גרסתו של אדם מסחגה
144	בחינת גרסתה של שולה החש
156	בחינת גרסתה של יובל בגנים
159	בחינת מכלול העדויות של שלוש עדי הראייה והמסקמת העובדתיות הסכמת משילוק
162	ראיות חיצוניות התמכות בגרסת עדי הראייה
162	מצלמות האבטחה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 19-02-24704 מדינת ישראל נ' זגורי

163	זיהוי הנאשם בסרטופים ממצלמות האבטחה
164	למש הנאשם לעמת למש היורה והזמות המופיעה במצלמת האבטחה
164	זיהוי הנאשם את עצמו במצלמות האבטחה
166	גרסת של באור מיראלשווילי תמכת אף היא בגרסת התביעה
167	ראיות פורטיות
167	אמרת קורח עבירה
168	שאלות עובדתיות מספוט השסיות במחלוקת
168	קבצת הוואטסאפ
170	העימות המקדים במהלך הערבומשמעות
171	סיסם הדין בראיות התביעה
172	בחינת גרסת הנאשם
180	התנהלות הרשות וטענות מספוט של הנאשם
180	חקירה מגמתית רק בכיון הנאשם
182	המשך החקירה במקביל למשפט
183	<u>ניתוח משפטי של העובדות המותיות שהוכחו והעבירות שהן מכוננות</u>
185	עבירת הרצח
193	העבירה של ניסיון לרצח
196	עבירת תכלה בכוונה מחמיה
198	העבירה של נשיאת והובלת נשק
198	סיכום

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 19-02-24704 מדינת ישראל נ/ זגורי

השופט (בדינ') ש' פרידלנדר:

מבוא

1. במהלך מסיבת הפתעה לכבוד יום הולדתו ה-21 נורה המנוח רותם הרוש (להלן: "המנוח" או "רותם") למוות, בסמטה הסמוכה לביתו. אמו שולה הרוש (להלן: "שולה"), וחברו אדם מסרוגה (להלן: "אדם"), נפצעו מירי נוסף לעברם באותו אירוע. הכרעת דין זו עוסקת במי שביצע את הירי הנדון, כשעמו אדם נוסף.

2. במהלך שמיעת הראיות בהליך זה, נאור מיראלשווילי אוחיון (להלן: "נאור"), שהואשם לפני הרכב אחר בבית משפט זה בהיותו האדם הנוסף שנלווה ליורה, הורשע בכך, על פי הודאתו בהסדר טיעון, ואישר את עיקר מהלך האירועים שפורט בכתב האישום, כלהלן. אולם נאור, וכן הנאשם לפנינו, אבירם זגורי (להלן: "הנאשם"), כפרו בטענת המאשימה כי הנאשם הוא שהיה עם נאור באירוע וירה במנוח, באמו ובחברו. לפיכך, השאלה העיקרית העומדת להכרעה בהליך זה היא האם החשוד החמוש, שהיה עם נאור בסמטה ואשר ירה במנוח, באמו ובחברו – הוא הנאשם דנו, אבירם זגורי.

כתב האישום

3. בין הנאשם לבין רותם הרוש ז"ל, יליד 1997, קיימת הכרות מוקדמת.

4. אדם מסרוגה, יליד 1997, היה חברו של המנוח. בינו לבין הנאשם קיימת הכרות מוקדמת.

5. שולה הרוש, ילידת 1970, הנה אמו של המנוח.

6. המנוח התגורר עם אמו שולה ובני משפחה נוספים בבית פרטי עם חצר ברחוב אביה השופט 13 בבאר-שבע (להלן: "הבית"). בסמוך לבית ישנה סמטה בשם "משעול סוכות" המחברת בין רחוב אביה השופט לרחוב מכתשים (להלן: "הסמטה"). בחלק מן העדויות היא מכונה גם "השביל").

7. ביום 15.11.18 בשעות הערב עד יום 16.11.18 לפנות בוקר, נערכה מסיבת יום הולדת למנוח בבית (להלן: "המסיבה"). במסיבה השתתפו אנשים רבים, שביקרו בבית בשעות שונות, וביניהם המנוח, שולה, אדם, נאור והנאשם.

8. עובר למסיבה, בתאריך 15.11.18 בשעה 17:38, פתח ניב הרוש, אחיו של המנוח (להלן: "ניב") קבוצת ווטסאפ בשם "יומולדת" (להלן: "הקבוצה"). לקבוצה זו צירף ניב 11 משתתפים, ביניהם הנאשם. בהודעה הראשונה של הקבוצה, בשעה 17:39, הקליט ניב הודעה קולית: "תגידו לי מי רוצה לבוא, אנחנו עושים פה סתם ישיבה פה בגינה, רק אנחנו, צפוף כזה חברים וזהו, קיצור תבואו היום

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ/ זגורי

בערב, אני אשלח לכם תיכף באיזה שעה לבוא. עושה מסיבת הפתעה לרותם, לרותם הכושיי".

- 1) בתגובה להודעה זו, הקליט הנאשם הודעה קולית בשעה 17:45: "אני היום בא, עושה שם בלאגן אחושרמוטה, שותה, מרביץ לכולם יא מניאקי".
 - 2) בתגובה לכל הקליט ניב הודעה קולית בשעה 17:46: "אבירם אח שלי, אתה לא יכול להרביץ פה לאף אחד אחי, אני על השמירה, אתה עושה בעיה אתה מקבל קיפול, אני קושר אותך בחדר אחי, אני עושה לך קשירת בננה של הימ"ר, תהיה רגוע אח שלי".
 - 3) בתגובה לכך, הקליט הנאשם הודעה קולית בשעה 17:54: "דבר ראשון ידעתי שאתה ימ"רניק כמו שאתה מדבר על הימ"ר, דבר שני יא חתיכת זין, אתה לא יכול לקפל אותי למה אני אזיין את כל מי שיושב שמה ואתה תראה מה אני יעשה שמה היום אחי, אני בא אחי רעול יא חתיכת מניאקי".
9. בתאריך 15.11.18, בסביבות השעה 21:00 לערך, המסיבה החלה. בשעה שאינה ידועה במדויק למאשימה, הגיע הנאשם למסיבה, ובשלב כלשהו הגיע גם נאור עם בת זוגו, מור כהן.
10. לאחר מכן, במהלך המסיבה ומחוץ לבית, בתאריך 16.11.18 בשעה 01:09 או בסמוך לכך, נתגלע וויכוח בין הנאשם לבין אדם. במהלך הוויכוח הכה הנאשם את אדם בפניו, והשניים דחפו זה את זה.
11. בשלב כלשהו לאחר מכן, עזב הנאשם את המסיבה, ומאוחר יותר הגיע לביתו של מיכה אדרי ברחוב סנהדרין 18 בבאר שבע (להלן: "ביתו של מיכה אדרי"), שם שהה זמן מה. בשלב כלשהו הגיע גם נאור לביתו של מיכה אדרי. הנאשם ונאור שוחחו ביחידות בביתו של מיכה אדרי, ולאחר זמן מה עזבו את המקום, כאשר לא ברור האם עזבו יחד או בנפרד.
12. במועד שאינו ידוע במדויק למאשימה, עובר לתאריך 16.11.18 בשעה 03:45, גמלה בליבו של הנאשם ההחלטה להמית את אדם.
13. בהתאם להחלטה זו, הכין הנאשם את עצמו לגרום למותו של אדם והצטייד לצורך כך בכלי נשק (רובה) שסוגו אינו ידוע למאשימה (להלן: "הנשק").
14. בהתאם להחלטה זו, בתאריך 16.11.18 ובסמוך לשעה 03:45, הגיע הנאשם עם אחר, שזהותו לא הייתה ידועה למאשימה במועד הגשתו של כתב האישום נגד הנאשם דן (ואשר בינתיים הוברר, כאמור לעיל, כי מדובר בנאור), אל הסמטה, כאשר הנאשם נושא ומוביל את הנשק, וזאת בלא רשות על פי דין לנשיאתו או להובלתו. בסמטה שהו באותה העת מספר משתתפים מהמסיבה, לרבות המנוח ואדם.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

15. אם המנוח, שולה, בשלב מוקדם יותר של האירועים, עזבה את המסיבה ונסעה עם חברות לבילוי במועדון "הפלקה" בבאר שבע. בסמוך לשעה 03:45 חזרה לבית, שמעה צעקות "רותם, רותם" מכיוון הסמטה, ורצה לתוכה.

16. בשלב כלשהו, לאחר וויכוח, שלף הנשם את הנשק וירה לעבר מרכז גופו של אדם מספר כדורים, וזאת בכוונה לגרום שלא כדין למותו. כמו כן, ירה הנאשם, בשלב כלשהו, כדור אחד בירכה הימנית של שולה, וזאת בכוונה להטיל בה נכות או מום, או לגרום לה לחבלה חמורה. בהמשך ירה הנאשם כדור אחד בראשו של המנוח, וזאת בכוונה לגרום למותו, מבלי שקדמה לכך התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן היה יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו.

17. הנאשם והאחר (נאור) ברחו מהסמטה דרך רחוב מכתשים, כשהנאשם מחזיק את הנשק בידו.

18. למחרת, בתאריך 17.11.17 בשעות הערב, הגיע הנאשם, ללא הודעה מוקדמת, לביתו דודתו באשדוד, שם הסתתר בזמן שהמשטרה חיפשה אחריו, עד יום 22.11.18.

19. כתוצאה מהירי, נפגע המנוח בראשו ונפטר במקום, בסמוך לאחר מכן.

20. מותו של המנוח נגרם כתוצאה ממעשיו של הנאשם, בשל פצע כניסת קליע ברקה משמאל, ומעבר קליע דרך המוח והמוחון.

21. כתוצאה מהירי, נפגע אדם מנמסר פצעי ירי בבטן התחתונה ובירך הימנית. אדם הובהל לבית החולים סורוקה, שם הורדם, הונשם ונותח באופן דחוף. במהלך הניתוח קיבל אדם 6 מנות דם וכן בוצעה כריתה של 50 ס"מ ממעי הדק, וכריתת מקטע ממעי הגס, בשל ריבוי חורים במעי הדק ובמעי הגס. בנוסף, בוצעה אקספלורציה של פצע הירי בירך ימין ונעשתה קשירת SUPERFICIAL FEMORAL VEIN. לאחר הניתוח חלה התדרדרות במצבו של אדם והוא הורדם והונשם במשך כחודש ימים, החל מיום 22.11.18. בתקופה זו, נותח מספר פעמים נוספות באופן דחוף עקב הרעות חוזרות ונשנות במצבו הרפואי. ביום 3.1.19 שוחרר אדם מבית החולים.

22. כתוצאה מהירי, נפגעה שולה בירך ימין והובהלה לבית החולים "סורוקה", שם אושפזה עד יום 18.11.18.

23. הנאשם, במעשיו אלו, גרם בכוונה תחילה למותו של המנוח, לאחר שהחליט להמיתו והמיתו בדם קר, מבלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין את עצמו והכין כלי נשק להמית את המנוח. כמו כן, ניסה הנאשם שלא כדין לגרום למותו של אדם, וגרם לו חבלות חמורות, וגרם חבלה חמורה לשולה, שלא כדין, בכוונה לטיל בה נכות או מום, או לגרום לה חבלה חמורה. בנוסף, הנאשם החזיק והוביל נשק בלא רשות על פי

דין להחזקתו או הובלתו.

24. לנוכח האמור מבקשת התביעה להרשיע את הנאשם ב-4 עבירות: (1) **רצח** לפי סעיף 300א(2) **בחוק העונשין התש"ז-1977** (להלן "**חוק העונשין**" או "**החוק**"), לפני תיקון מס' 137 שנכנס לתקפו לאחר האירוע, ולדעת המאשימה אינו חל בענייננו; (2) **ניסיון רצח** לפי סעיף 305 בחוק; (3) **חבלה בכוונה מחמירה** לפי סעיף 329א(1) בחוק; ו- (4) **נשיאת והובלת נשק** לפי סעיף 144ב) רישא בחוק.

המענה לכתב האישום

25. במענהו לכתב האישום, הנאשם מאשר כי ביום 15-16.11.18 התקיימה מסיבת יום הולדת למנוח רותם הרוש, וכי במהלך אותה מסיבה נורה רותם בראשו ונהרג, וכן נורו אדם ושולה.

26. הנאשם כופר בכך שהוא זה שגרם למותו של רותם ולחבלתם של אדם ושולה.

27. הנאשם התייחס לסעיפי כתב האישום כמפורט להלן.

28. הנאשם אישר שקיימת בינו ובין המנוח היכרות מוקדמת [שם, סעיף 1], וכן בינו לבין אדם [סעיף 2]. למיטב ידיעתו של הנאשם, המתלוננת היא אכן אימו של המנוח [סעיף 3], והמנוח ואמו התגוררו יחד עם בני משפחה נוספים בביתם ברחוב אביה השופט 13 בבאר שבע [להלן: "בית המנוח" או "בית הרוש"].

29. עוד אישר הנאשם כי השתתף במסיבת יום הולדת שנערכה לכבוד רותם ביום 15-16.11.18 וכי מלבדו השתתפו בה גם שולה, אדם ונאור [סעיף 5]. הנאשם הוסיף ואישר כי נפתח קבוצת ווטסאפ בשם "יומולדת", וכי הקליט בה הודעות קוליות; אולם טען כי דבריו נאמרו בהומור ותוך שימוש בעגה האופייניים לשיח הפנימי בין החברים הנדונים [סעיף 6]. הנאשם אישר שהגיע למסיבת יום ההולדת של רותם בשעה 21:00-21:30 [סעיף 7], וכי התגלע וויכוח בינו ובין אדם; אך כפר בכך שהיכה אותו [סעיף 8]. עוד אישר הנאשם כי בשלב כלשהו, לאחר אותו וויכוח, עזב את המסיבה והלך לביתו של מיכה אדרי, שם פגש את נאור [סעיף 9]. הנאשם טוען כי לאחר שעזב את ביתו של מיכה אדרי הלך לביתו, התקלח והלך לישון; וכופר באמור בסעיפים 10 – 15 בכתב האישום.

30. הנאשם כופר בכך שהסתתר בבית דודתו, וטוען כי הגיע אליה ביום 18.11.18 [לפי תיקון פרוטוקול מיום 9.6.21], לרגל מסיבת יום הולדת של בן דודו, גיון בלאיש. כמו כן, הנאשם טוען שביום 15.11.18, לפני מסיבת יום ההולדת של רותם, רב עם בת זוגו והיא עזבה את הבית שבו התגוררו. הנאשם רצה להימנע ממפגש עמה, במקרה שהיא תשוב לביתם, ולכן נשאר בבית דודתו [סעיף 16].

31. הנאשם מכחיש מחוסר ידיעה את האמור בסעיפים 17 – 20 בכתב האישום וכופר במיוחס לו בהם. לבסוף, הנאשם כופר באמור בסעיף 21 בכתב האישום ובעבירות המיוחסות לו בהוראות החיקוק המנויות בו.

עיקר ראיות התביעה

32. הראיות העיקריות שעליהן מתבססת התביעה הן שלושת עדויות הראייה של אדם מסרוגה, שולה הרוש ויובל בוגנים; סרטונים ממצלמות אבטחה באזור האירוע, דברי הנאשם בקבוצת הוואטסאפ עובר לאירוע וזיהוי של הנאשם את עצמו בתמונה מתוך סרטון מצלמות האבטחה. להלן אסקור את ראיות התביעה לפי נושאייהן.

תשומת לב הקורא כי ההפניות לפרוטוקול נעשו לעתים לפרוטוקול המודפס שבתיק הנייר, לעתים לפרוטוקול שבתיק האלקטרוני, ולעתים לפרוטוקול בתיק האלקטרוני כשהוא בתצורת "מסמך מקור" בקובץ וורד. בדיעבד התברר כי, בעקבות שינויי עריכה בפרוטוקול בתיק האלקטרוני, נוצרו במקומות מסוימים פערים של כ-2-3 עמודים בעימוד הפרוטוקול בתצורות האמורות שלו. לפיכך, במקרה שהמקור בהפניה מסוימת לא יימצא בהתאם להפניה – הוא יימצא כ-2-3 עמודים לפני מספר העמוד המצויין בהפניה. עם הקורא הסליחה על אי-הנוחות.

שלושת עדי הראייה המרכזיים שזיהו את הנאשם כיורה

עת/9 אדם מסרוגה

33. אדם היה חברו של רותם ונכח בביתו מתחילת הערב עד סופו, אז הובהל באמבולנס לבית החולים לאחר שנורה בבטנו וברגליו. אדם נחקר לראשונה בעודו מאושפז במחלקת טיפול נמרץ בבית החולים סורוקה, זמן קצר לאחר שהתעורר מניתוח שעבר בעקבות פציעתו. תחילה הכחיש כל זיכרון של היורה או ידיעה באשר לפרטי האירוע. אולם, בהמשך אותה השיחה כבר הצביע על הנאשם כיורה, ומיד הוסיף כי אינו מתכוון להעיד על כך בשום מקום. אדם עמד בסירובו, ובעקבות כך לא התקיימה אף חקירה במשרד הימ"ר אלא רק מספר תשאולים בבית החולים וברכב משטרת, שאחריהם זומן לעדות.

34. על אף זימונו לבית המשפט כאמור, אדם מאן להתייצב לעדות מספר פעמים, ואף נעצר באופן חריג למשך מספר ימים לאחר שלא עמד בתנאי הערבות לשחרור. בסופו של דבר אדם העיד במשך ארבע ישיבות [בימים 5.2.20, 11.2.20 ו-21.04.21; וכן ביום 8.8.21, לבקשת ההגנה, לאחר שהתכתב עם התובעת].

35. בעדותו סיפר אדם כי ביום האירוע הגיע כבר בסביבות השעה 17:00-18:00 לבית הרוש, סייע בארגון הבית לקראת מסיבת יום ההולדת, ונשאר שם עד סוף הערב. במהלך הערב הגיעו אורחים

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

נוספים, לרבות אחיו ואמו של רותם, הנאשם ונאור [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 340-341; ומיום 11.2.20 עמ' 511-512].

36. בשלב כלשהו במהלך הערב התגלע ויכוח בינו ובין הנאשם [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 340].

37. מאוחר יותר, בעת שעמד בחצר הבית עם רותם ואחיו ניב, הגיע אל השער נאור, כשהוא לבוש בג'קט קפוצ'ון רכוס מתוצרת "אדידס", וביקש מרותם לצאת החוצה אל הסמטה כדי שיוכלו לשוחח. רותם יצא בעקבות נאור, ואחריהם יצאו ניב ואדם. על הקורות אותם בסמטה מיד אחרי כן העיד אדם:

"אדם: אני קולט אותו מוציא את הקרלו, ("קרלו", בעגה העבריינית, הוא החיקוי המאולתר לתת-המקלע השבדי "קרל גוסטב". הנשק בענייננו היה "קרלו"; אולם לעתים כונה "קרל גוסטב" או "קרלו גוסטבו". בהכרעת הדין, למעט בציטוטים, אשתמש בכינוי "קרלו", כדי להבחין את הנשק המאולתר מתת-המקלע המקורי – ש"פ).

עו"ד יוחנני: מי זה אותו?

אדם: אבירם.

עו"ד יוחנני: אבירם.

אדם: ומתחיל לירות (העד הדגים אחיזה בנשק באמצעות שתי ידיו וחבישת קפוצ'ון על ראשו באופן שחצי מפניו מוסתרות אולם ניתן לראות את אפו ועיניו).

...
עו"ד יוחנני: איך זיהית אותו?

אדם: מהבגדים, עם אותם הבגדים הוא בא.

עו"ד יוחנני: עם אותם בגדים הוא בא?

אדם: עם אותו ג'קט הוא בא" [שם עמ' 342].

38. על אף שפניו של הנאשם היו מוסתרות באופן חלקי, אדם הצליח לזהותו לפי החלק החשוף של פניו, מבנה גופו והעובדה שלבש את אותו ג'קט שלבש גם במסיבת יום ההולדת, ג'קט אדידס שחור [שם בעמ' 340-344]. כאשר עומת עם דבריו בחקירתו בבית החולים, שם אמר כי מדובר במעיל מתוצרת "ריפליי", התקשה להסביר זאת, אולם הפנה לסרטון שבו רואים כי על מעילו של היורה מופיעים שלושה פסים, כסימן המסחרי של אדידס [פרוטוקול מיום 11.2.2020 בעמ' 532-535].

39. בהתייחס לנשק אמר כי ראו שמדובר בנשק מאולתר שאותו כינה "קרלו" או "קרלו גוסטבו" [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 342 ופרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 492, בהתאמה].

40. לאחר מכן אדם הרגיש שנפגע "אני הרגשתי, בום, בום, אני הרגשתי, אני הרגשתי קרע כזה ובום, בום, נפלתי על הרצפה, ולא הבנתי מה הולך... ואחרי זה אני זוכר שקמתי רק עם האמבולנס,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

עם האופנוע של ה... זה מעליי, ואני לא זוכר איך זה היה, זה היה בום, בום, בום, כזה קריעות ואני זוכר שנפלתי על הרצפה, ואז שולה נפלה לידיי" [שם עמ' 346].

41. אדם התייחס לאמירתו בתחילת עדותו לפיה הוא לא זוכר כלום. תחילה השיב כי גם מנה שהוא מספר כעת הוא לא בדיוק זוכר, ובהמשך הבהיר שאמר זאת מחמת לחץ ופחד להעיד:

"אדם: פחדתי שיגידו שאני מלשין אבל אז חשבתי על זה, זה לא משנה, שיגידו מה שהם רוצים, אני הפסדתי את אח שלי ולא אכפת לי מה אנשים יגידו.
עו"ד יוחנני: ואת אח שלך, אתה מתכוון לרותם?
אדם: לרותם, ואנשים שיגידו מה שהם רוצים, מי שעשה את זה מגיע לו להירקב בכלא".

[פרוטוקול מיום 5.2.2020 בעמ' 345-346 ובעמ' 350].

42. בהתייחס לשלב נפילתה של שולה סיפר כי היא נפלה במרחק של כ-2.5-3 מטרים ממנו, והוא ראה אותה שוכבת על הרצפה ו"את הפנים שלה מסתכלות". לפני כן הוא לא ראה אותה בסמטה, אינו יודע מתי וכיצד היא הגיעה ומה קרה בטרם נורתה, ולא ראה מאבק כלשהו בינה לבין היורה [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 519-521].

43. בהתייחס לכך שרק בעדותו אמר לראשונה כי נאור הוא זה שהגיע לקרוא לרותם מתוך הבית ושהוביל אותם אל הסמטה – טען אדם כי אינו זוכר האם אמר זאת בעבר בחקירותיו אולם עמד על כך שנאור הגיע וקרא לרותם. נאור לבש את הג'קט שלבש גם במסיבה וחבש לראשו את כובע הקפוצ'יון שלו כששרוכיו מהודקים [שם עמ' 512 – 518]. בחקירתו החוזרת הבהיר כי על אף הקפוצ'יון הסגור הוא זיהה את נאור, שהיה לבוש באותו ג'קט שלבש קודם, ולפי קולו, על בסיס היכרותם הארוכה מהשכונה והקשר ביניהם [שם עמ' 541 – 543].

44. אדם התייחס לסיבה בגינה אחרים שהיו במסיבת יום ההולדת אינם מספרים על הדברים שראו והסביר זאת בכך שזה מנה שנהוג בסביבת מגוריו: "זו שכונה ד', מה אני אגיד לך? אנשים לא מלשינים, זה ככה הם" [שם עמ' 514]. הוא חזר על כך גם בחקירתו הנוספת והסביר שאף אחד מהנוכחים במסיבה לא מדבר משום שכן נהוג בשכונה; והוא פעל אחרת מכיוון שאיבד חבר [פרוטוקול מיום 21.4.2021, בעמ' 1373-1374].

45. אדם עמד על כך שגרסתו בעדותו היא גרסת האמת, בעוד שבדברים שאמר במהלך חקירותיו ניתן למצוא חלקי אמת וחלקים שכלל אינו זוכר שאמר, שכן היה תחת השפעת תרופות וברגע שהתעורר הגיעו חוקרי הימ"ר. כשנשאל מה אם כך מתוך דבריו בחקירותיו היה נכון השיב, "שאבירם ירה, זה מה שנכון" [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 348-349].

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

46. בחקירתו הנגדית התייחס לנושאי עדותו, הבהיר את הנדרש ובעיקר התייחס לסתירות בין הדברים שאמר בבית המשפט לדבריו במהלך התשאולים בבית החולים.

47. בהתייחס לשם הנאשם לא זכר האם, כטענת הסניגור, החוקרים הם שהעלו לראשונה את שם הנאשם, לא זכר ששאל במי מדובר, והסביר שמבחינתו רק 3 חודשים לאחר הירי בכלל הבין שנורה, לאחר שהיה מורדם ומונשם במשך התקופה ועבר כ-40 ניתוחים. עם זאת הפנה לכך ששאל האם אבירים זה הבחור עם הסקודה הלבנה, דבר המראה שכלל לא ידע מה קורה כיוון שאבירים היה בכלל עם רכב מסוג טיוטה ורכב הסקודה היה שייך לגילי שאלתיאל [להלן: "גילי"; פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 357-359]. בדומה לכך לא ידע להסביר מדוע הגה את שם הנאשם באופן שגוי "אלזגורי" במקום זגורי, אולם אמר שבאותה עת היה שקוע במחשבות על כך שאינו רוצה להלשין ותחת השפעת תרופות [שם, בעמ' 367].

48. אדם התייחס גם להיכרותו עם הנאשם וסיפר כי נפגשו כשנתיים-שלוש לפני האירוע בעת שנסעו יחד בפוסטה מהכלא לבית המשפט. מדובר בנסיעה של כ-40 דקות שבמהלכה הם שוחחו. בנוסף, הם מכירים מהשכונה שבה גדלו, אך לא היה ביניהם קשר מעמיק יותר מאיחולי שלום. לאחר המפגש בפוסטה נפגשו שוב לראשונה ביום ההולדת, ובמהלך הערב הם שוחחו בתוך הבית וסביב השולחן בגינה [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 422-424].

49. אדם אישר כי נשאל בחקירותיו באשר לאופנוע בבעלותו וסיפר כי אחיו לקח את האופנוע, שנתפס לאחר האירוע על ידי הימ"ר. עם זאת שלל בתוקף את הצעת הסניגור כי שחרור האופנוע על ידי הימ"ר הוצע לו באופן מפורש או מרומז בתמורה להפללת הנאשם, והפנה לכך שנקב בשם הנאשם הרבה לפני שחרור האופנוע בפועל [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 360 – 396].

50. בהתייחס לדבריו בשיחה שקיים עם השוטרים בבית החולים, שבמסגרתה אמר כי אינו מכיר את אבירים [ת/ג8] אמר תחילה כי אינו זוכר את זה וכן כי היה תחת השפעת תרופות לאורך כל החודשים שלאחר הפגיעה, ולמעשה היה מורדם והתעורר לפרקים. בהמשך הסביר כי רצה "לצאת גבר... לא להגיד, לא הבנתי בדיוק מה קורה איתי" [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 425].

51. אדם התייחס לפחד שלו מהנאשם והסביר כי למעט חקירותיו שהוקלטו בבית החולים, הוא מעולם לא נתן עדות מסודרת במשרדי הימ"ר כיוון שפחד מהנאשם. זו גם הסיבה שלא רצה לבוא לעדות בבית המשפט (אליה הגיע לאחר שנעצר בצו הבאה – ש"פ). הפחד נבע מהטראומה שחוה כאשר הנאשם ירה בו והרג את חברו הטוב [שם עמ' 426-427]. מחמת הפחד הוא מחליף מכשירי טלפון וכרטיסי סים כל מספר ימים, כיוון שרוצים לרצוח אותו. אפילו בתאי המעצר של בית המשפט ניסה מישהו שאינו מכיר לגשת אליו ולפגוע בו. הוא משער שמדובר בשליחו של הנאשם, שכן מלבדו אין לו אויבים [שם עמ' 436]. אפילו בשב"ס הוגדר כ"טעון הגנה", והוא סובל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

מהתנכלויות גם כמשוחרר [שם עמ' 447-448].

52. בהתייחס לחקירתו האחרונה שהתקיימה ביום 4.2.19 בניידת משטרה [ת/8יג], אישר אדם כי לא ידע שהשיחה מוקלטת. באותה השיחה סירב לבקשת השוטרים להגיע לעדות בבית המשפט, על אף שאישר כי ידע שחטרות ראיות וכי הנאשם ונאור השתחררו, משום שפחד להגיע לעדות. גם עתה הוא חושש אבל כבר לא מתלבט כיוון שכבר התחיל והוא לקראת סיום. בהתייחס לדבריו לחוקר באותה השיחה, לפיהם אינו רוצה להעיד כיוון שאינו בטוח בזיכרונו ואינו רוצה "סתם לדבר" – השיב כי אינו יודע מדוע אמר את הדברים, ושב והפנה לדבריו הקודמים כי אינו זוכר מה היה בבית החולים אך זוכר שהיורה היה הנאשם. גם לאחר שחרורו לא רצה להעיד מכיוון שחשש שיפגעו בו, וגם עתה הוא מפחד, אך מבין שאין ברירה לנוכח החוק [שם עמ' 510].

53. אדם שלל תיאום גרסאות עם שולה, והסביר כי על אף שהיא הגיעה לבקרו בבית החולים ביחד עם אבי המנות, יורם הרוש (להלן: "יורם" או "אבי המנות") ועם בנם ניב, הם לא שוחחו כיוון שבאותה עת היו מחוברים צינורות לגרונו. הם לא שוחחו גם כאשר הגיע לשיעור תורה בבית המנות. באותה עת ניב היה עצור, ועם שולה לא הספיק לשוחח מכיוון שהיו במקום אורחים רבים. אדם שלל כי הדמיון בין הגרסאות נובע מפחדו משולה או מי מילדיה, לרבות בשל קרבתם המשפחתית לבני שלמה, שלפי עדות ראש צוות החקירה בענייננו, רסי"מ אייל סבן [ע/ת16; להלן: "החוקר סבן"], נחשב לעבריין מוכר [כלהלן בפסקה 409]. אדם הוסיף כי האדם היחיד שממנו הוא פוחד הוא הנאשם, אשר ירה בו. אדם ציין שיש דברים בעדותו ששולה עצמה אינה יודעת, משום שהיה שלב שבו לא נכחה בסמטה, וניתן להשוות בין הסיפור שלו לסיפור שלה [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 368 – 385; פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 426-427 וכן 441 – 445]. נכון להיום, ועל אף החברות הקרובה שהייתה לו עם רותם, הקשר עם משפחתו נותק לחלוטין, משום שניב כועס על שהעיד, ושולה כועסת על אובדן בנה, וייתכן שאף מאשימה את אדם בכך, משום שהרצח השתלשל מניסיונם של רותם וניב להגן על אדם מפני הנאשם [שם עמ' 527-528 ו-543-544].

54. אדם עמד באופן חד משמעי על זיהויו את הנאשם כמי שירה בו, דחה את טענת הסניגור שלא ראה, ואמר: "**בטח שראיתי, איך לא ראיתי אם הוא ירה בי מאפס, איך לא ראיתי?**". אדם התקשה להתייחס לדבריו בחקירתו מיום 20/12 [ת/8ה], שלפיהם זיהה את הנאשם לפי פניו בעוד בעדותו אמר שפניו היו מכוסות כך שרק העיניים והאף היו חשופים, והסביר שפשוט אינו זוכר מה אמר שם [שם עמ' 532-533].

55. במהלך חקירתו הוצגה לו תמונה של הנאשם והוא זיהה אותה; ותמונה של בחור ממוצא אתיופי שגם אותו זיהה אך לא זכר את שמו [שם עמ' 533-534].

56. בהתייחס למצב התאורה בסמטה סיפר כי במהלך האירוע הסמטה הייתה חשוכה ועל אף

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

שמרבית ההתרחסות הייתה מנתחת לפנס שנמצא בסמטה, הוא אינו זוכר האם הפנס דלק באותה עת [שם עמ' 510].

57. במהלך הערב שתה אלכוהול, אולם היה בשליטה. ניתן לראות במצלמות האבטחה שהוא עומד יציב, ואינו "מתנדנד" כטענת נאור [שם עמ' 530-531].

58. בהתייחס לסתירות שעולות מעדותו באשר לאדם הנוסף שהיה עם הנאשם בסמטה, שלל אדם את דבריו בתשאל הראשון בו אמר כי היה עם הנאשם בסמטה בחור ממוצא אתיופי, ועמד על זיהוי האדם הנוסף כנאור [פרוטוקול מיום 5.2.2020 עמ' 350].

59. אדם שלל כי היה זה גילי שהיה לצד הנאשם, כפי שאמר בתשאל אחר. בהקשר זה הסביר כי גילי הוא דודו של רותם ותמיד היה לצידו ולא לצד הנאשם, ולמעשה במהלך הערב היה ויכוח בין גילי לנאשם. אדם שלל את נוכחותו של גילי באירוע הירי או סמוך אליו, על אף שהיה במסיבה. באופן כללי ייחס את דבריו באותה החקירה להשפעת התרופות בעת התשאל [פרוטוקול מיום 5.2.2020 עמ' 350 – 357]. בהמשך חקירתו הנגדית שב אדם ושלל את נוכחות גילי בסמטה בזמן הירי, ואת הצעת הסניגור כי גילי ירה בו ולא הנאשם [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 493-494].

60. אדם חזר פעמים רבות על כך שאינו זוכר את שיחתו הראשונה עם החוקרים בבית החולים, כ-5 ימים לאחר האירוע, שכן הוא כלל אינו זוכר שהתעורר בשלב הזה. בהתאם אמר שאינו זוכר את תוכנה של השיחה או יודע להסביר את הפערים בין דבריו אז לדבריו כעת. בהמשך עמד על כך שיש דברים רבים שאינו זוכר שאמר או מדוע אמר אותם, וזאת בעקבות בעיית הזיכרון שממנה הוא סובל מאז שנורה, כתוצאה מהטראומה שחווה באירוע הירי, אולם יש דברים שלא ניתן לשכוח כגון זהותו של אדם שירה בך [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 442-444 ו-493-494].

61. החקירה היחידה שאדם זכר שהתקיימה היא החקירה האחרונה שנחקר בבית החולים, ביום 1.1.19, כחודשיים לאחר האירוע וכמה ימים לפני שחרורו מאשפוז, כשהתעורר לחלוטין מההרדמה. מאז לא הורדם שוב. אולם אדם לא זכר את תוכנה המדויק של החקירה [שם עמ' 468 – 480]. לסיכום עניין חקירותיו בבית החולים ומצבו בעת החקירה, אדם אישר כי על אף שהיה תחת השפעת תרופות ומשככי כאבים הוא מעולם לא איבד לחלוטין את הזיכרון, אולם אינו יודע להסביר מה בדיוק עבר עליו שגרם לו לספר דברים אחרים [שם עמ' 500-501].

62. אדם שלל אפשרות כי למעשה לא ראה מה בדיוק קרה ומי ירה בו, והסביר כי רצה להטעות את המשטרה ולהטות את החוקרים מהסיפור האמתי, במטרה להגן על הנאשם. הוא שב ושיחזר את האירוע במילותיו:

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 19-02-24704 מדינת ישראל נ' זגורי

"אדם מסרוגה: אז ככה זה היה, ישבנו על השולחן בפנים ואז אבירים אומר לי, אף אחד בשכונה הזאת לא יעבוד, יעני יעשה כסף לא חוקי בלי אישור שלו כאילו, שהוא הבוס של השכונה, ואמרתי לו, אין דבר כזה, אמרתי לו אני 10 שנים בשכונה הזאת ואף אחד לא היה אומר לי מה לעשות בשכונה, הוא נתן לי סטירה ודחפתי אותו, קמנו ויצאנו בחוץ והתחיל הוויכוח וניב ורותם שכנעו אותי שלא יהיה כלום, שנסגור את זה. הוא הלך ואחרי איזה שעה הוא בא ואנחנו עדיין היינו בפנים וישבנו על השולחן, הוא שלח את חברו שלו, הוא עמד בסמטה והוא שלח את נאור מיראשווילי, נאור בא לדלת וקרא לרותם, איך שרותם יצא אנחנו יצאנו אחרינו, ואיך שנכנסנו שלושתנו, אני, ניב ורותם לסמטה, ושולה לא היתה אתנו, נכנסנו שלושתנו עם נאור ואיך שאנחנו נכנסים אבירים יוצא מבפנים, מאיפה שהדלת והוא מתחיל לירות, ואני לא יודע איך שולה הגיעה לשם אחרי זה, זהו, ואז אני זוכר שנפלתי על הרצפה.

- עו"ד קניג: אז נאור היה בתוך הבית?
 אדם מסרוגה: לא, הוא בא קרא לנו ויצאנו ביחד, הם הלכו שניהם ביחד ואחרי זה הם באו, אבירים הלך לסמטה ושלח את נאור, נאור בא לדלת קרא לנו ואנחנו הלכנו אחרינו. תגיד, ואתה ראית את אבירים הולך לסמטה?
 עו"ד קניג: לא.
 עו"ד קניג: אז איך אתה אומר שאבירים הולך לסמטה?
 אדם מסרוגה: כי הוא חיכה לנו שם עם אקדח, ידעתי, הוא נולד שם בסמטה?
 עו"ד קניג: אה, הוא חיכה לנו עם אקדח?
 אדם מסרוגה: כן.
 עו"ד קניג: אוקי, לאט לאט האמת יוצאת לאור מהפה שלך, כי אין פה שום אקדח.
 אדם מסרוגה: רובה, קרלו.
 עו"ד קניג: אה.
 אדם מסרוגה: גוסטבון.
 עו"ד קניג: אה.
 אדם מסרוגה: מאולתר.
 עו"ד קניג: אה, אתה מבין?
 אדם מסרוגה: רובה מאולתר.
 עו"ד קניג: אתה מבין?
 אדם מסרוגה: קרלו גוסטבון.
 עו"ד קניג: אתה מבין?
 אדם מסרוגה: כן?
 עו"ד קניג: אתה מבין מה קורה פה?
 אדם מסרוגה: מה? על הרובה, על זה שהתבלבלתי על הרובה?
 עו"ד קניג: לא.
 אדם מסרוגה: מה?
 עו"ד קניג: בהתחלה אמרת יורי (צ"ל ערזי – ש"פ).
 אדם מסרוגה: נו, ומה ההבדל?
 עו"ד קניג: ואחר כך,
 אדם מסרוגה: שלושתם מכוונות ירי קטנות.
 עו"ד קניג: רגע, ועכשיו אמרת אקדח.
 אדם מסרוגה: נו, ומה ההבדל? זה כלי נשק.
 עו"ד קניג: אוקי.

אדם ניסרוגה: הקרלו.

עו"ד קניג: אוקי.

אדם ניסרוגה: כשהתכוונתי באקדח התכוונתי לקרלו"י [שם עמ"י 491-493].

63. אדם לא זוכר את שולה בבית בעת שנאור הגיע לקרוא להם לצאת לפני הירי, והוא לא ידע להסביר את דבריו של יקיר לוגסי (להלן: "יקיר") כי שולה עמדה מחוץ לביתה לבד, בעוד רותם עמדה בסמוך ושוחח בטלפון, ורק לאחר הירי שניהם רצו אל תוך הסמטה. אדם ציין כי יקיר כלל לא נכח באירוע הירי אלא היה בתוך הבית. בנוסף שלל עוד חלקים מגרסתו של יקיר, כגון הטענה כי אדם הגיע למסיבה רק בשעה 22:00 ועזב אותה באמצע, והעלה סברה כי ייתכן שיקיר, כמו רבים נוספים בסביבת מגוריו, כועס עליו כיוון שהוא זה שהתווכח עם הנאשם ובעקבות כך התחיל העימות. רותם וניב הם אלה שניסו להפריד, והתייצבו לטובתו בעת הוויכוח עם הנאשם, ולכן נאור ואבירם קראו גם להם. עם זאת, אדם שלל כי הכוונה של הנאשם ונאור הייתה לפגוע דווקא ברותם וניב, וטען כי הנאשם לא ידע במי הוא פוגע שכן הוא הגיע עם רובה מאולתר ובלתי מדויק [שם עמ"י 522]. בחקירה החוזרת שב אדם והבהיר כי עוד לפני אירוע הירי הוא רב עם הנאשם, וכי ניב, רותם ואבירן אלפסי ניסו למנוע מהנאשם להכות את אדם ועשו "סולחנה". נאור עמד לצידו של הנאשם [שם עמ"י 543].

64. ביום 21.04.21 הוחזר אדם לדוכן העדים, בעקבות השלמות חקירה שנעשו לאחר מעצרו של נאור והאשמתו בשותפות לביצוע העבירות המיוחסות לנאשם בענייננו. אדם נחקר פעמיים נוספות בימ"ר ואף נערכו עימותים בינו לנאור, ולבקשת התביעה זומן להשלמת עדותו. בעדותו זו סיפר אדם לראשונה פרטים חדשים על האירוע והבהיר דברים שעליהם סיפר קודם.

65. אדם סיפר לראשונה שערב לפני האירוע הלך עם ניב ורותם לביתו של נאור ושם ראו את הנשק, שאותו זיהה אדם כנשק "קרלו"י, ורותם נתן לנאור כדורים עבורו. המפגש היה מאחורי ביתו של נאור בשטח פתוח. בראותו את הנשק לא התייחס לעניין, לא התעמת עם נאור או תהה מדוע יש ברשותו נשק, וגם לא פנה למשטרה בעניין זה. הוא לא ידע מניין רותם השיג את הכדורים שנתן לנאור. בהמשך, נאור הוא זה שנתן את הנשק לנאשם. אדם הסיק זאת מכך שיום לפני האירוע ראה נשק כזה אצל נאור, ויום למחרת הנאשם הגיע עם נאור ועם נשק מסוג זה, ולפיכך הוא משער שזה אותו כלי נשק. אדם לא שלל אפשרות שלנאשם היה כלי נשק דומה משלו, אולם לדעתו מדובר בנשק שראה אצל נאור [פרוטוקול מיום 21.04.21 עמ"י 1319 – 1327, 1348 – 1351].

66. עניין חדש נוסף שעלה לראשונה בעדות הוא הצטיידות בסכינים: לאחר שנאור הגיע לקרוא למנוח לצאת אל הסמטה, נכנסו אדם וניב והצטיידו בסכיני מטבח ולאחר מכן יצאו אחרי נאור ורותם אל הסמטה, זאת מתוך הנחה שהם הולכים לקראת עימות. מיד לאחר כניסתם אל הסמטה – הנאשם יצא מאמצע הסמטה והחל לירות לכיוונם. בתגובה לכך ניב דקר את נאור בצווארו, כאשר בשלב הזה אדם כבר נפל על הרצפה וראה את הדקירה תוך כדי הנפילה, וכדקה לאחר מכן ראה את שולה נופלת אחריו [שם עמ"י 1316 – 1318]. בחקירתו הנגדית הבהיר שכולם ראו את אדם וניב

נוטלים את הסכינים מהמגירה במטבח, אולם בהתאם לקודים הנהוגים, אף אחד לא מספר על כך, לרבות ניב, שאודותיו אמר אדם כי **"ניב לא יגיז גם אם יתהפך העולם"**. אדם לא ידע לאשר או לשלול את דברי הסניגור כי זו הפעם הראשונה שהוא מתאר את היציאה לסמטה בריצה עם הסכינים, ואמר כי למיטב זכרונו סיפר זאת בעבר. לכך הוסיף שהוא יודע שלא סיפר בעבר הכל, על אף שהיה עליו לעשות זאת, אולם עתה כשהוא עומד בפני בית המשפט – הוא יאמר את כל מה שיש לו לומר [שם עמ' 1337 – 1344].

67. בחקירתו הנגדית הסביר אדם כי את הדברים לעיל לא מסר במהלך עדותו עד כה, מכיוון שלא זכר אותם ולוקח לו זמן להיזכר בדברים לנוכח פגיעה בזיכרון, ואמר: **"אני זוכר טוב את מה שקרה אבל מטושטש אני לא יודע איך להסביר את זה"** לשאלות בית משפט, כיצד ניתן לסמוך על עדותו ועל כך שזיכרונו אינו יודע מנה אמר. בהמשך הסביר כי במהלך אשפוזו בבית החולים נטל כדורים רבים, ובין לבין נחקר וכבר אינו זוכר מנה אמר בעבר, עם זאת הוא יודע מנה התרחש במציאות והגיע לבית המשפט על מנת לספרו. אדם עמד על כך שבמהלך עדותו בבית המשפט סיפר את הסיפור האמתי והדברים שהושמטו פשוט נשמטו מזיכרונו בעת העדות ועלו חזרה בשלב מאוחר יותר [שם עמ' 1319-1320].

68. אדם העיד כי בתחילה נכחו בסמטה אדם, רותם, ניב, נאור והנאשם בלבד. כעבור כדקה הצטרפה שולה בלבד. מעבר לכך לא נכחו אחרים בסמטה, ומי שטוען אחרת, כי נכחו שם 10-15 אנשים, משקר; לרבות ניב, שחונך מגיל צעיר לא לשתף פעולה עם הרשויות. בתשובה לשאלה כיצד ייתכן שניב ואביו של המנוח אינם רוצים לדעת את האמת אמר **"כלם יודעים את האמת... אני אכפת לי שהאמת תצא לאור... כלם יודעים שאבירם ירה ברותם"** [שם עמ' 1348 – 1350]. לאחר הירי, הצטרפו אנשים רבים שיצאו מהבית לסמטה, ואדם אף זוכר שלקחו ממנו את הסכין שהייתה ברגלו [שם עמ' 1360].

69. בחקירתו זו הבהיר את מיקומו של הנאשם בסמטה בעת הירי **"באמצע ליד הדלת לכניסה לגינה אחורית ממול יש עוד דלת של שכן שמה, הוא עמד, הדלת הייתה כזה בפנים ויש קיר ויש שיחים... הוא עמד באמצע בפנים ליד הדלת של השכן..."** [פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1360].

70. אדם אישר שאכן שמע מאחרים על אופן ההגעה והבריחה של הנאשם ונאור אל הסמטה וממנה, ובנוסף שמע גם על מיקום זריקת הנשק. עם זאת, עמד על כך כי עדותו אינה מתבססת על דברים ששמע אלא על דברים שחווה בעצמו [שם עמ' 1344 – 1355].

71. בהתייחס לכמות השתייה באירוע העריך כי שנה 5-6 כוסות וודקה, וכן השתמש בסמים מסוג קריסטל, כמו רבים ממשפטי המסיבה, לרבות הנאשם שישב בשולחן נפרד עם אחרים. ניב ורותם לא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ/ זגורי

השתמשו בקריסטל. אדם העריך כי השתמש ביחד עם עוד 3 אנשים בחצי גרם, בשתי הזדמנויות במהלך הערב – פעם אחת בבית ופעם נוספת באוטו [שם עמ' 1326 – 1328].

72. לסיום התייחס אדם לפער בין דברים שאמר בבית החולים לבין דבריו בבית המשפט:

”עו”ד קניג: בהודעות שלך בבית חולים אתה אמרת הפנים שלהם היו גלויות לחלוטין אז מה נכון מה שאתה אמרת בבית חולים או מה שאמרת היום?”

אדם מסרוגה: מה שאני אמרתי בפני בית המשפט.

עו”ד קניג: כלומר מה שאתה אמרת בבית חולים לא היה נכון?

אדם מסרוגה: אני לא יודע, אמרתי הרבה דברים כשאני הייתי בבית חולים, אמרתי לך את זה גם בפעם שעברה אני הייתי עם כדורים. אמרתי הרבה דברים לחוקרים, שמה לא רציתי לצאת מניאק גם. אני לא סיפרתי להם את כל האמת.

עו”ד קניג: לא, נכון,

אדם מסרוגה: אבל בפני בית המשפט אמרתי וסיפרתי רק את האמת.

עו”ד קניג: אבל אתה גם בבית חולים אומר מי שירה זה אבירם אז מה זה נקרא לא רציתי לצאת מניאק?

אדם מסרוגה: בהתחלה אמרתי אבירם ואמרתי אתיופי ואני לא יודע מה אמרתי שמה, אני לא זוכר מרוב שאמרתי שמה דברים.

עו”ד קניג: טוב.

אדם מסרוגה: אני יודע את הסיפור האמיתי ואני מספר אותו לבית המשפט” [שם עמ' 1361].

73. ביום 8.8.21 הוחזר אדם שוב לדוכן העדים, הפעם כעד הגנה. לפיכך בנוסף להיותו עת/9 הוא גם עה/4 [בפרוטוקול כתוב בטעות עה/2]. למען הרצף תצורף לכאן את הסקירה של המשך עדותו.

74. בעדותו זו אדם שיתף פעולה פחות מאשר בעדויותיו הקודמות. הוא עצם את עיניו על דוכן העדים, הפנה את גבו לסניגור, נמנע מלהשיב או השיב מילים חסרות פשר ותשובות לקוניות [שם עמ' 1738 – 1763].

75. אדם התייחס לסיבה שבגינה שוחח עם התובעת, עו”ד רותם יוחנני, לאחר שסיים את עדותו בבית המשפט. הוא הסביר כי מכיוון שלא היה לו את מספר הטלפון של התובעת – הגיע למשרדי הפרקליטות וניסה לאתרה כדי לומר לה שעשה טעות בכך שהעיד: **”לא מעידים בעולם הזה. ראית משהו אתה שומר אותו לעצמך... לא טוב להעיד. בכללי”** [שם עמ' 1738-1740].

76. אדם השיב לטענה שביקש מהתובעת תמורה כספית עבור עדותו כי ביקש עזרה בנושאים אחרים, כגון סגירת תיקים שנפתחו לו בגין שימוש בקנאביס למרות שיש לו אישור רפואי לכך. בהמשך עדותו הבהיר כי ביקש הגנה לאחר שרב עם ניב על כך שהעיד, מכיוון ש**”לא משנה מה אסור**

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 19-02-24704 מדינת ישראל נ' זגורי

לפתוח את הפה".

77. לאחר ששני חברים של הנאשם, איציק ואבי [אדם לא זכר את שמות המשפחה שלהם], דקרו אותו בשליחותו של הנאשם – מאן להגיש תלונה; אך אחיו התלונן במקומו.

78. בהתייחס לדבריו לתובעת על כך שיש לו חובות ואין לו אפשרות להוציא צ'קים אמר כי אינו יודע להסביר כיצד הדברים קשורים לתובעת.

79. אדם שלל את הצעת הסניגור כי למעשה העיד כיוון שחשב שיקבל על כך תשלום כספי, וכאשר התבדה החליט שלא להעיד:

"אדם מסרוגה: זה לא נכון. בכלל לא דיברתי איתם על כסף. בהתחלה רק עניין אותי שהוא יכנס לבית סוהר.

עו"ד קניג: למה?

אדם מסרוגה: ככה כי הוא בן זונה, הוא לקח את רותם סתם.

עו"ד קניג: רק בגלל שהוא בן זונה?

אדם מסרוגה: כן, הוא לקח את רותם סתם. ואלוהים ישלם לו על זה" [שם עמ' 1776].

80. בחקירתו הראשית סירב להתייחס לדבריו בהתכתבות עם התובעת כי החוקר סבן הכניס לו בכוח את שם הנאשם לפה. אולם, בחקירתו הנגדית השיב לתובעת על שאלה דומה:

"עו"ד יוחנני: ... אני רוצה להקריא לך את הסוף של ההתכתבות הזו. אני אשאל אותך שאלה. (התובעת מקריאה מדברי העד – ש"פ) אני את הטעות שלי הבנתי, לא הייתי צריך להעיד ואני אחזור בי. מעדות מכל המדינה ואני אספר להם איך הימ"ר שם אותי באגף 4 ליד אבירים זגורי ואיך כל יום מעבירים אותי מתחנה לתחנה. והכל אני אספר בבית חולים החוקר סבן אמר לי את השם של אבירים. אני לא יודע מי זה אבירים, החוקר סבן דחף לי את השם שלו לפה (סוף ההקראה – ש"פ). השאלה היחידה שלי היא למה אתה אמרת, למה אתה כתבת את הדברים האלה?

אדם מסרוגה: מעצבים.

עו"ד יוחנני: מה?

אדם מסרוגה: מעצבים.

עו"ד יוחנני: מה זאת אומרת מעצבים?

אדם מסרוגה: זהו, זאת התשובה מעצבים. זהו. אמרת שאלה אחת זהו, מעצבים.

עו"ד יוחנני: התעצבנת עליי.

אדם מסרוגה: על המדינה, על הפרוקליטות.

...

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 19-02-24704 מדינת ישראל נ' זגורי

- הש' אלוצ'ובר : לא, אבל אנחנו צריכים לדעת אם הדברים האלה נכונים או לא, זאת השאלה.
 אדם מסרוגה : זהו, עניתי.
 עו"ד יוחנני : אתה אמרת שהחוקר סבן דחף לך את השם לפה בגלל שאתה היית בעצבים?
 אדם מסרוגה : כן, רק בגלל שאני הייתי עצבני אמרתי את זה.
 עו"ד יוחנני : ומה שאתה אמרת פה היום בתחילת הדיון שאתה לא חוזר בדך מהעדות שלך זה נכון? מהנהן.
 הש' אלוצ'ובר : העד מניד בראשו לחיוב.
 ...
 אדם מסרוגה : למה הוא חשב שאני חוזר בי מהעדות ?
 עו"ד יוחנני : אולי הוא חשב שאתה חוזר בדך מהעדות כשאתה אומר שהכניסו לי את השם שלו לפה, שזה מה שחקרו אותך בחקירה נגדית.
 אדם מסרוגה : הוא הולך להירקב בכלא.
 עו"ד יוחנני : למה אתה חושב שהוא הולך להירקב בכלא?
 אדם מסרוגה : אני בטוח" [שם עמ' 1760-1762].

81. בדומה לחלק מהחקירה הראשית, גם בחקירתו החוזרת על ידי הסניגור סירב אדם להשיב לשאלות הסניגור. לתהיית הסניגור מדוע הוא בוחר לענות לתובעת ומסרב להשיב לו, אמר אדם:
 "עו"ד קניג : ... יש איזה משהו שעלה בשיחה שלך עם רותם (התובעת עו"ד רותם יוחנני – ש"פ) אתה מעיד רק לה ולי לא? אדם? יש משהו שאני מפספס כאן? אתה עדיין סבור שאתה תקבל כסף בגלל שאתה לרותם מעיד ולי לא? יש לך איזה פחד מסוים מהפרקליטות שבגלל זה אתה מעיד להם רק ולי לא? אולי אתה מפחד שיגישו נגדך כתב אישום על עדות שקר?
 אדם מסרוגה : לא, לא, כי אתה מגן על בן זונה שלקח לי את החבר. והו. אני לא אדבר יותר" [שם עמ' 1762].

חקירותיו של אדם מסרוגה [הוגשו בהסכמה לבקשת ההגנה; ראו להלן פסקה 157 לגבי שולה ויובל]

82. חקירתו הראשונה של אדם מסרוגה הייתה בעת שהיה בטיפול נמרץ והתעורר לאחר הניתוח [ת/8 מיום 21.11.18]. בחקירה זו אישר כי סיפרו לו על מותו של רותם, אולם טען שלא ראה כלום ובעת שעמד ליד הבית ביחד עם אחרים לפתע נורו לעברם יריות. החקירה נמשכה באותו יום, הפעם על ידי החוקרים אייל סבן וצפניה כרבי [ת/8]. בתחילת חקירתו עמד אדם על גרסתו שלפיה עמד עם רותם, שולה וניב מחוץ לבית הרוש, ולא בסמטה, ושוחחו, ולפתע נורו יריות, מבלי שראו את היורה או רכב כלשהו. עוד שלל כי היה לו וויכוח כלשהו עם מישהו במהלך האירוע [שם עמ' 1-3].

83. לאחר האמור נשאל באופן מפורש באשר לנוכחותם של הנאשם ונאור במסיבה, כלהלן: "החוקר סבן: נאור היה שם? אדם: איזה נאור? החוקר סבן: נאור אוחיון שמן קצת מירלשוייל. אדם: אהה כן. היה שמה. עם הטויוטה הלבנה. החוקר סבן: נכון. אדם: היה שמה כן. החוקר סבן: הבנתי כן. ואבירם היה שם? אדם: מי זה? החוקר סבן: אבירם זגורי. אדם: עם הסקודה? החוקר סבן: עם ה? אדם: סקודה לבנה? החוקר סבן: אבירם בא עם הסקודה הלבנה? אדם: לא היה סקודה לבנה לאבירם? החוקר סבן: יש סקודה לבנה שהייתה שם עם גילי. נכון? אדם: זה אצל גילי כן. החוקר סבן: כן הוא דוד של גילי. אדם: מי זה? החוקר סבן: לא. זאת של גילי הסקודה הלבנה של גילי. אדם: של גילי כן. החוקר סבן: נכון. אבירם היה שמה? אדם: היה אבל לא היה סקודה לאבירם. החוקר סבן: נכון. היה לך איזה וויכוח עם אבירם או משהו? אדם: לי? החוקר סבן: בקטנה. וויכוח בקטנה. אדם: לא. אני ואבירם חברים בכלל. החוקר סבן: הבנתי. לא היה שום וויכוח שום ריב. אדם: שום דבר. החוקר סבן: כלום הכל טוב עם אבירם... ועם נאור היה לך משהו? איזה וויכוח נאור השמן? אדם: שום דבר. החוקר סבן: אתה מכיר את נאור? אדם: כן. החוקר סבן: האופנוע בכניסה שלך? ... אדם: לא לא היה... החוקר סבן: ... אתה היית עם איו בחורה שם או משהו? אדם: לא. החוקר סבן: לא. ואבירם היה עם בחורה? אדם: רחלי. החוקר סבן: איך? אדם: רחלי" [שם, בעמ' 4-6. הוספו סימני פיסוק במקום מעבר שורה – ש"פ]. החקירה המשיכה, ובמהלכה אדם אישר כי גם בת הזוג של רותם וחברותיה היו במסיבה ועמד על הכחשתו את הוויכוח עם הנאשם. שב ועלה עניין האופנוע, כשהפעם אדם משיב "זה יכול להיות שלי", ובהמשך מאשר שהוא אכן שלו. מיד לאחר מכן הצוות הרפואי מבקש לעשות הפסקה בחקירה [שם עמ' 7-8].

84. לאחר אותה הפסקה אומר החוקר סבן: "תשמע אנחנו בסך הכל אתה יודע מה מה איפה אנחנו עומדים אתה יודע באיזה צד אנחנו אתה יודע שאנחנו בסך הכל רוצים את האמת. נכון? נכון אדם? אדם? אנחנו בסך הכל רוצים את האמת... נודמת? אדם: אבירם עשה את זה... אבירם אלאגורי. צפניה: הלאה תמשיך למה הוא עשה את זה? אדם: אני לא יודע. צפניה: למה הוא עשה את זה? מה היה לפני... אדם: יש לו אחד קטן. החוקר סבן: מה זה אחד קטן? אדם: עוזי קטן. החוקר סבן:

עוזי? אדם: כן. זהו זה מה ראיתי. החוקר סבן: אתה ראית את אבירם מבצע את הירי הזה? אדם: כן, אבל אני לא מתכוון להעיד בשום מקום. החוקר סבן: למה? אדם: ככה כי... (כך במקור, ש"פ) הוא ירה בי. נכוון. אני לא אהיה מניאק בשכונה... אני יברח אלך לאנשהו אל. החוקר סבן: תגיד לי רגע אבירם היה לבד באירוע הזה? אדם: לא הוא והאתיופי שלו אני לא יודע איך קוראים לנו... כל הזמן הם ביחד [ת/ג עמ' 8 – 10; ת/ג עמ' 22:43 – 28:00]. בהמשך החקירה טען אדם שאותו "אתיופי" שלא ידע את שמו, ולא נאור, הוא שעמד ליד הנאשם בעת הירי. הוא שלל אפשרות שמישהו נוסף ירה למוט הנאשם, אולם טען כי כולם היו חמושים בסכינים אך אף אחד לא הצליח להגיע אל הנאשם. בהמשך הביע היסוס באשר לשאלה האם גם רותם היה חמוש בסכין [שם עמ' 11-10].

85. כאמור, אדם עמד על כך שלא היה וויכוח בינו לנאשם עובר לאירוע, וטען כי הריב היה בין הנאשם לניב ושולה, בעוד שהוא במקרה עמד בחוץ. הכל החל מוויכוח בין הנאשם לגילי, שולה ניסתה להגן על הנאשם, שעזב לאחר הוויכוח ואז חזר ליום ההולדת והוויכוח התפתח בשנית. הנאשם קרא לשולה החוצה והם יצאו לחזית הבית, והוויכוח התלהט. בתוך הסמטה נכחו ניב, שולה, רותם, הנאשם, אדם וגילי [שם עמ' 11-12].

86. באשר ללבוש של הנאשם אמר אדם כי לבש קפוצ'ון שחור שעל הזרוע שלו מודפס סימן, ככל הנראה של "ריפליי", מכנסי ג'ינס ונעליים שחורות. בהתייחס לנשק טען אדם כי לא מדובר בנשק מאולתר אלא בנשק אמיתי מסוג "עוזי" [שם, בעמ' 12].

87. אדם מסר שאינו מכיר את הנאשם, למוט היכרות במהלך נסיעה בפוסטה כשנתיים לפני האירוע, ומאז – רק מספר מפגשים בשכונה, ולאחרונה באירוע הנדון. אדם זיחה את הנאשם בתמונה שהוצגה לו, אשר צולמה על ידי נופר ישראל (להלן: "נופר") בערב האירוע [ת/ג עמ' 14], ואישר כי הוא לובש בתמונה אותם הבגדים שלבש באירוע [שם עמ' 14].

88. החקירה הבאה של אדם נערכה אף היא בבית החולים, כחודש לאחר חקירתו הראשונה; וזאת עקב מצבו הרפואי שהידרדר [ת/ג עמ' 18.12.20]. אדם מספר כי מלבד משפחתו הגיעה גם שולה לבקר אותו, אולם הם לא שוחחו על האירוע מכיוון שמשפחתו נכחה בחדר. הוא זכר את דבריו בחקירתו הקודמת ושלל כי שוחח עם מישהו על כך.

89. כאשר התבקש לספר שוב על אירועי אותו הערב סיפר אדם כי הנאשם וגילי שוחחו מחוץ לבית בעוד אדם, שולה, ניב ורותם עמדו בכניסה לסמטה, ואז אבירם "הוציא אותו ושחרר" [שם עמ' 4-3]. בין הנאשם לגילי התפתח וויכוח, אולם אדם לא שמע את תוכנו וטען כי כל מי שעמד בכניסה לסמטה נפגע שם במקום. בהמשך אמר כי גם שולה נכחה בוויכוח האמור בין גילי לנאשם. תחילה טען כי הבחור האתיופי נכח שם גם הוא, ועמד לצד הנאשם מתחילת הערב. אך בהמשך לא היה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

26 מאי 2022

בטוח אם נכח בוויכוח או נשאר בתוך הבית [שם עמ' 5-7].

90. אדם המשיך להכחיש וויכוח בינו ובין הנאשם, זאת גם לאחר שעימתו אותו עם העובדה שאותו וויכוח מצולם, וטען כי ייתכן שניב ראה אותו מניע את האופנוע בכוונה ללכת וניסה למנוע ממנו לעשות זאת על ידי כך שאחז בו, מכיוון שחשש שינהג בגלל שהיה "בסטלה" [שם עמ' 3 – 10].

91. לאורך כל החקירה עמד אדם על כך שהיורה הוא הנאשם, אישר כי לבש מעיל שחור, ושיער שהמעיל היה מתוצרת "ריפליי". הוא אישר שוב שהוא מזהה את הנאשם מתמונה. בהתייחס לכלי הנשק טען כי לנאשם היה נשק מסוג עוזי או קרלו. אדם לא זכר אם ניב היה עם סכין, אולם טען כי ניב נוהג תמיד להסתובב עם סכין. אדם כלל לא היה מעורב בקטטה, וטען כי אילו ידע שעומדת להתפתח קטטה – היה בורח מיד [שם עמ' 9].

92. אדם מסר שגילי היה בתוך הסמטה במהלך הוויכוח, תיאר את מבנה גופו כמלא, והוסיף שלבש חולצה קצרה וגיינס. אולם, אדם לא ידע להשיב לשאלת החוקרים האם גילי הסתיר את פניו [שם עמ' 11-12].

93. במהלך הערב אנשים נכנסו ויצאו, ואדם יצא כ-3-4 דקות לאחר תחילת הוויכוח בין שולה, הנאשם וגילי, שאז ראה אותם בחוץ. הוא אינו יודע מתי יצאו, והוא יצא מסיבה אחרת ולא מכיוון ששמע משהו [שם עמ' 13].

94. כאשר נשאל מי נורה ראשון – אדם לא הגיב, ונשמע שניסה להתחמק מתשובה.

95. כעשרה ימים לאחר אותה החקירה, שוב נחקר אדם בבית החולים סורוקה [ת/ח 8 מיום 18.12.30]. תחילה הכחיש כי הוא זוכר את החוקרים או שהיו אצלו בעבר. כאשר הטיחו בו כי אין הגיון בכך שאינו זוכר אותם, לאחר שהיו אצלו פעמיים – השיב: **"מה אני זוכר, שאבירם זה דיברו בחוץ... ונאור ושולה דיברו בחוץ, אנחנו עמדנו בחוץ אני ורותם זה ואז אבירם הוציא והתחיל לירות"**. לשאלת החוקרים על איזה נאור מדובר השיב **"נאור אוחיון"**. בהמשך הסביר כי התכוון שהנאשם הוציא **"קרלו"**. לתהייה כיצד ייתכן שעד כה טען שנאור לא נכח במעמד הזה, טען כי הדבר אינו נכון והוא אמר גם בפעם הקודמת שנאור נכח במקום, עמד לצידו של הנאשם כשהוא לבוש בגיינס ומעיל כחול של "אדידס" ונכח בזמן הירי [שם עמ' 2-3]. בהמשך אמר כי נאור לא עשה דבר ואינו יודע כיצד נדקר [שם עמ' 5].

96. בתחילה חזר על דבריו כי גילי נכח במקום והשתתף בוויכוח, אולם לאחר מכן טען שאינו בטוח באשר לנוכחותו של גילי [שם עמ' 1-2].

97. אדם הכחיש שזכור לו בחור אתיופי, שאותו הזכיר בחקירותיו הקודמות, ותלה זאת בכך שהיו

מורדם עד יומיים לפני החקירה [שם עמ' 3-4].

98. על אף שהיה עקבי באשר לזהות היורה – אדם סירב להצעת החוקר לתת עדות כתובה על כך, ואף להשתתף בעימות עם הנאשם. למרות דבריו כי **"מי שעשה את זה צריך לשלם"** – הסביר שאינו מוכן להעיד, כפי שטען מלכתחילה. כאשר עומת עם השינויים בעדותו השיב שהוא נוטל תרופות ועובר ניתוחים ואינו ב"מצב רגיל". אדם שלל כי סירובו להעיד נובע מפחד מפני הנאשם: **"סתם לא מוכן להעיד עליו"** [שם עמ' 4-5].

99. בחקירה שהתקיימה למחרת [ת/8 מיום 1.1.19] סיפרו החוקרים לאדם שהנאשם צפוי להשתחרר באותו יום. אדם השיב שאין בינו לנאשם דבר והוא מאמין שירה בו בטעות [שם עמ' 1-3].

100. יום למחרת התקיימה חקירה נוספת [ת/8 יב – תקליטור ללא תמלול]. החוקר סבן עדכן את אדם שהנאשם משתחרר ואדם חזר ואמר שאין ביניהם דבר והוא נורה בטעות. החוקר סבן הציג בפני אדם קטעים מהסרטון שבו תועד הוויכוח בינו לנאשם בחזית בית הרוש. אדם זיהה את עצמו בסרטון ואת רותם שדוחף אותו, אולם לא זיהה את האדם הנוסף המופיע שם. בהמשך רואים דמות של אדם שנותן מכה לקיר, וכאן אדם אינו מזהה את עצמו, וכך גם בקטע שבו רואים דמות שמדברת בטלפון – לגביה טוען שזה לא הוא, ועומד על כך גם כאשר נאמר לו שאחרים זיהו אותו [מונה 04:26 ואילך]. הוא שלל כי שולה ביקרה אותו בתקופה האחרונה שבה היה ער, ואמר כי היא יודעת יותר ממנו על האירוע, כי היא ערה, בניגוד אליו שהיה רדום לאורך כל התקופה.

101. אדם שלל כי הוא מרגיש שהזיכרון חוזר אליו או כי הוא זוכר את חקירותיו, למעט האחרונה. עם זאת, כאשר החוקר סבן טען שיש דבר אחד מרכזי שעליו חזר לאורך שלושת חקירותיו, אדם אמנם אומר שאינו זוכר אך מיד שואל **"שאבירים ירה?"** [ת/8 יב, מונה 12:30 ואילך], ובהמשך לכך מוסיף **"גם שאני אומר לך... שאבירים ירה אני לא אומר לך את זה בוודאות, אני אומר את זה ממה שאני זוכר ממה שעולה לי בראש"**. בהמשך, בתגובה לכך שהחוקר אומר לו שהנאשם צפוי להשתחרר ושישים לב, אדם אומר מצד אחד שאינו מבין מדוע שהנאשם ירצה לפגוע בו כי אין ביניהם דבר, אולם בהמשך מוסיף **"אני לא יודע איך שחררת אותו בכלל... אם יש לכם בן אדם שנרצח"** [ת/8 יב, מונה 15:00] כאשר החוקר מסביר לו שהנאשם ונאור שוחררו מכיוון שאין די ראיות – אדם ממאן להאמין וטוען שיש מצלמות.

102. ביום 4.2.2019 מתקיימת שיחה נוספת עם אדם לאחר שחרורו מבית החולים, ברכב משטרתי [ת/8 יג, ללא עימוד]. אדם עומד על הכחשתו כי נקלע בטעות לאירוע ונורה בטעות, עומד על סירובו לתת עדות מסודרת וטוען כי אינו זוכר מה בדיוק אמר בעבר. כמו כן עומד על כך שאינו מפחד מאף אחד ושולל כי מישהו שוחח עמו [שם].

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

103. אדם עמד על סירובו להעיד אן לחזור על הדברים שאמר ואמר שלא ידבר כי אז ייצא לו שם של "מניאק". לאורך כל החקירה טען שאינו מעורב ושב ושאל האם "הם" נעצרו. רק בסוף החקירה כאשר החוקרים שואלים מי זה "הם", הוא משיב: מי יכול להיעצר אם לא "שניהם... אבירם ונאור. למי עוד יש להיעצר" [ת/8יג].

עת/1 שולה הרוש

104. שולה הרוש היא אמו של המנוח, אשר ארגנה את מסיבת ההפתעה לרגל יום הולדתו שבסופה נורה למוות. היא נכחה במסיבה רוב הערב, יצאה ממנה לפרק זמן של כ-40 דקות, ושבה בדיוק בתחילת אירוע הירי, כך שהייתה חלק מהאירוע, נורתה ברגלה והייתה עדה לרוב ההתרחשות. תחילה סירבה שולה לשתף פעולה עם חוקרי הימ"ר שהגיעו לחקור אותה בעודה בבית החולים, וטענה כי לא ראתה את היורה. שולה עמדה על הכחשתה במשך מספר חקירות עד אשר החליטה להתוודות כי אכן ראתה את היורה ואת שותפו – שאותם היא מכירה מהשכונה כחבריו של בנה המנוח – וסיפרה את גרסתה, שעליה חזרה גם בעדותה לפנינו, ושבמהלכה התייחסה גם לדבריה בחקירותיה ולסיבות לכבישת גרסתה.

105. רותם המנוח בן ה-21 היה בנה השלישי של שולה מבין ארבעה ילדים – אבירן בן 29, ספיר בת 25 וניב בן 20. במועד הרלוונטי התגוררה יחד עם שני בניה הצעירים, רותם וניב, בביתם שברחוב אביה השופט בבאר שבע – בית צמוד קרקע, עם ארבעה חדרים, המוקף גינה קדמית ואחורית. הבית הוא פינתי, ומימין לכניסה גובלת בו סמטת "משעול סוכות", שבה התרחש האירוע. את הסמטה ניתן לראות גם מחלונות הבית הפונים אליה, אולם אין יציאה ישירה מהבית לסמטה (פרוטוקול מיום 24.9.19 עמ' 35-37).

106. כאמור, שולה מכירה את המעורבים בפרשה עוד מילדותם. אדם היה חבר ילדות של רותם וגדל עמו מאז כיתה א', נהג לבקר בביתם בקביעות והיה "כבן בית". נאור גדל בשכנות והיה חבר טוב של רותם, ואמו הייתה חברה קרובה של שולה. הנאשם היה אף הוא חבר ילדות של בנה, והיא הכירה גם את הוריו שנהגו לבקר בביתם [שם עמ' 35-36]. הקשר בין בנה לנאשם היה קשר חברי והם נהגו לבלות יחד. כשבוע לפני האירוע הגיע לביתם ושאל חולצה מרותם. הקשר לא היה יום-יומי, ושולה אישרה שהנאשם השתחרר ממאסר ממושך רק כשלושה חודשים לפני האירוע, ובתקופת המאסר לא היה בקשר עם רותם. עם זאת, לאחר השחרור התחדש הקשר והנאשם הגיע לביתם מספר פעמים, והשניים נהגו לשוחח גם בטלפון [שם עמ' 72-73].

107. ביום האירוע, 15.11.18, חגג רותם את יום הולדתו. לאחר שהתכונן המקורי שלו, לחגוג בלופט, התבטל – החליטה שולה לארגן לו מסיבת הפתעה בביתם. במהלך היום ערכה סידורים והכינה את הבית למסיבה [שם עמ' 43-44 ו-74].

108. המסיבה החלה בסביבות 22:00, ובמהלכה הגיעו צעירים שהתחלפו כל הזמן. בין היתר נכחו באירוע הנאשם, אדם, נאור, בני משפחה, בנות זוג, ניב וחברים נוספים [שם עמ' 43-44].

109. שולה ישיבה בפנינת האוכל בתוך הבית, כאשר כיסא אחד הפריד בינה ובין הנאשם. מדי פעם הגישה כיבוד לשולחן, ואף פנתה באופן אישי לנאשם ודרשה בשלומו. בהמשך התפתח וויכוח מילולי בין הנאשם לאדם. הנאשם אמר לאדם "ימניאק... ואתה לא תהיה בטריטוריה שאני נמצא בה", ואדם בתגובה קילל את הנאשם והשיב לו "מי אתה?". שולה חשבה שמדובר בחילופי דברים בצחוק, ועל אף שבדיעבד התברר שטענתה – באותו הרגע לא ייחסה לכך חשיבות [שם עמ' 44-45]. בחקירתה הנגדית, סיפרה שהוויכוח עסק בשאלה "איפה ומי ימכור סמים באזור". לשאלת הסניגור הסבירה שמעולם לא הזכירה עד כה את מכירת הסמים כיוון שהזיכרון שלה מאותו הערב חוזר לאיטו מאז התעוררה מהניתוח, מלבד היותה, בתקופה זו, תחת השפעה של משככי כאבים וכדורי הרגעה שאותם נטלה בקביעות [שם עמ' 74-76].

110. לאחר אותו וויכוח, דנה כהן, אחת מאורחות המסיבה (עמ' 28; להלן: "דנה"), הציעה לשולה ללכת עמה למועדון הפלקה להופעה. תחילה שולה סירבה, מחשש שמשטרה תגיע בעקבות תלונת השכנים על הרעש והנוכחים יתעמתו עם השוטרים. אולם משבניה דחקו בה ללכת תוך הבטחה שהם יסתדרו, ונוכח רצונה להתאווורר, התרצתה שולה ותכננה לצאת עם דנה ויובל בוגנים, אורחת נוספת [עמ' 27; להלן: "יובל". שם עמ' 45].

111. המסיבה המשיכה, אולם עוד בטרם יצאו, חברתו של רותם הפנתה את תשומת ליבה של שולה לוויכוח קולני על הכביש מחוץ לבית. כשיצאה ראתה את הנאשם, אדם ורותם על הכביש מול שער הבית וכן את שני בניה הנוספים ניב ואלירן. רותם ניסה להדוף את אדם ואבירן ניסה לסייע בכך, אולם אדם השתולל ורץ לכיוון הכביש. עוד לפני כן ראתה את הנאשם סוטר לאדם. שולה פנתה לנאשם ושאלה אותו לפשר מעשיו, והוא בתגובה התנצל מיד תוך שהסביר כי מדובר באי הבנה, והציע שהם יחזרו פנימה תוך כדי שנישק את ראשה ואמר לה "את כמו אמא שלי זהו, סליחה אני מצטער". היא האמינה לו וביקשה שלא יקלקל לרותם את יום ההולדת, וכולם נכנסו פנימה. שוב דנה הציעה שהן ילכו, כיוון שהריב נרגע; ושולה התלבשה ויצאה עם דנה ויובל להופעה [שם עמ' 46-45].

112. במהלך שהותן בפלקה שולה לא הייתה רגועה, וביקשה מדנה לנסות לשכנע את רותם וניב להצטרף אליהן, בתקווה שהדבר יוביל לפיזור יתר אורחי המסיבה. לצורך ניסיון השכנוע התקשרה דנה לניב בשיחת וידאו, אולם רותם לא רצה לעזוב את האורחים וסירב לבוא, ובכך הסתיימה השיחה. כחצי שעה מאוחר יותר, שולה ביקשה לשוב לביתה, בשל חששותיה כי משהו ישתבש בבית, למשל כי הבחורים ישתכרו ויתווכחו עם שוטרים. דנה ויובל ניסו להרגיע את חששותיה ולהפציר בה להישאר, אך שולה לא נרגעה והן עזבו את המועדון כ-40 דקות לאחר הגעתן, וחזרו לביתה של שולה.

שולה ציינה כי במהלך השחות במועדון שתתה חלק מבקבוק בירה קטן שאותו הזמינה [שם], בעמ' 48-46].

113. אירוע הירי: מיד עם הגעתן אל הבית, עוד מרגע העצירה מול שער הכניסה, זיהתה שולה התקהלות בחוץ לכיוון הסמטה. כשפתחה את דלת הרכב שמעה צעקות מכיוון זה. היא שמעה שקוראים בשמו של רותם מספר פעמים, רצה לתוך ההמולה תוך שהיא דוחפת את כל העומדים בדרכה, ולפתע ראתה "הבזקים של יריות ככה בתנועה כזאת ממול (הדגימה אחיזה של נשק בשתי ידיים והזנתו מצד לצד) ... הוא החזיק ויורה ככה, ממש ככה לכל עבר". היא תיארה נשק באורך כ- 30 ס"מ, בצבע שחור, שאוחזים בשתי ידיים. לאחר שהזיזה את כל מי שעמד בדרכה תיארה שולה את שראתה: "מעבר לזה שהסתכלתי ישר וראיתי את רותם נלחם באבירם, מצד ימין של הסמטה שכב אדם, אני הסתכלתי ככה לשנייה וראיתי את אדם ברצפה ושיוצא הרבה דם, אבל הרצון העז שלי זה היה לעצור, רצתי כי ראיתי שהבן שלי נלחם בתופת של יריות, רצתי קצת לאחורי החלון של המטבח שלי וקפצתי עליו, על אבירם. אני קפצתי עליו וניסיתי להילחם בו בכל הכח שלי... תפסתי אותו מהחלצה וניסיתי למשוך אותו, ניסיתי למנוע את זה וכל הזמן רותם הבן שלי היה מאחורי וניסה להזיז אותי אבל הוא לא הצליח, היה שלב ששמענו סירנות, שמעתי סירנות ולא הרפיתי, לא הרפיתי, לא הרפיתי ולא הרפיתי ואני כל הזמן החזקתי אותו מכאן, אני ניסיתי..." [שם עמ' 50, ההדגשה הוספה].

114. כאשר הנאשם שמע את הסירנות המתקרבות, ובמקביל הרגיש כי שולה אינה מרפה מאחיזתה בו, הוא נתן לה מכה עם הקת של הרובה בראש ואמר לה "זוהי שולה יבת זונה, זוהי, אבל כמובן שלא זוהי כי רציתי לעמוד במקום הבן שלי, לא זוהי אבל... הוא לא רצה שיתפסו אותו והדרך היחידה שאני ארפה ממנו הייתה לירות לי ברגל... לאט לאט אני התחלתי להרגיש שהאחיזה שלי ממנו נחלשת, הוא ירה לי ברגל ואני נשכבתי לאט לאט, נפלתי אחורה... ונשכבתי עם העיניים לכיוון הסמטה... לכיוון שלו, אדם היה בצד ימין שלי ואני הייתי בצד שמאל של החלון, אני כל הזמן שמעתי את אדם צועק – יבני זונות הרגלים... אבל תוך כדי אני הסתכלתי ככה (העדה בוכה)... הבן שלי, הבן שלי רותם... הוא חזר דקה אחורה וראה אותי ברצפה, הוא ככה ככה, וואי, אמא, אמא (מדגימה שתי ידיים שאוחזות את הראש) אבירם יבן זונה, הוא המשיך לרוץ אחריו והרגלים שלי היו פתוחות, אני רציתי לקרוא לו ולהגיד לו רותם תחזור, תחזור זו רק הרגל אבל לא היו לי כוחות, לא היו לי כוחות אפילו והוא המשיך לרוץ אחרי אבירם עד כמעט לסוף הקובייה שפונה שמאלה... למכתשים" [שם עמ' 53-54].

115. לאחר שהתאוששה וחזרו אליה המראות מהאירוע היא נזכרה שראתה את רותם רץ אחרי הנאשם לכיוון הסמטה, ואז את הנאשם מסתובב מעט לפני הסיבוב ויורה במנוח שנפל לאחור. "את זה ראיתי זה תמונה שאני לא אשכח" [שם עמ' 55]. נאור ברח לכיוון רחוב מכתשים [שם עמ' 56].

116. באשר ללבשו של היורה תיארה כי לבש ג'קט סגור עם רוכסן שנסגר עד לסנטרו, ובנוסף חם צוואר עם שרוך שכיסה את פניו עד לגובה העיניים, ועל ראשו היה הקפוצ'ון של הג'קט (שם עמ' 52-51). על אף ידיעתה כי מדובר בנאשם היא ניסתה להוריד לו את הכיסוי מהפנים. בהמשך הבהירה כי כל העת נאור עמד בצד הימני של הסמטה וחזר וצעק "תדפוק בו, תדפוק בה, תדפוק בו..." (שם בעמ' 54). נאור לבש ג'ינס וחולצה בצבע כחול או שחור וג'קט עם קפוצ'ון על הראש ונעל נעלי ספורט (שם עמ' 55).

117. באשר לאופן הזיהוי סיפרה כי זיהתה את הנאשם, על אף שפניו היו מכוסות, לפי קולו ועיניו, לאור היכרותה עמו מילדותו. גם את נאור זיהתה לפי קולו ולאור היכרותה עמו (שם עמ' 55). בחקירתה הנגדית התייחסה שוב לאופן הזיהוי של הנאשם כיוורה ואמרה כך: "לא זיהיתי אותו רק לפי הקול. זיהיתי אותו לפי העיניים, לפי הלבוש. הוא לא טרח אפילו להחליף בגדים. אתה יודע, מרוב שהוא כבר תכנן והלך והביא נשק וחזר, עכשיו אם הוא היה טיפה יותר חכם הוא היה מחליף בגדים. חזר עם אותם בגדים, שיש לי בפלאפון איך הוא ישב אצלי בבית, שמת, רוקד. הוא חזר עם אותם בגדים. אם הוא לא היה משתמש בסמים אז אולי שיקול הדעת שלו היה אומר "אני בא לרצוח, אני אחליף בגדים". אתה יכול לחייך. זאת האמת" (שם עמ' 168).

118. בהתייחס לתאורה בזירת האירוע אמרה כי בכל הסמטה יש מנורה אחת, אבל מכיוון שהנאשם לא הפסיק לירות – היו הרבה הבזקים שהאירו את הסמטה (שם עמ' 56).

119. בהמשך היא איבדה את הכרתה, הובלה לבית החולים סורוקה ושם טופלה ונותחה. לאחר שהתעוררה בבית החולים ביקשה לברר היכן ילדיה ובעיקר רותם. תחילה נאמר לה שהוא מאושפז במחלקה אחרת כשהוא מחוסר הכרה (שם עמ' 56-57).

120. במהלך חקירתה הנגדית התבקשה שולה לתאר את השלב באירוע שבו נפלה, וסיפרה כי כבר מרגע שהגיעו חזרה מהמועדון לבית היא זיהתה את ההתקהלות בכניסה לסמטה, בעודה ברכב. כאשר ירדה מהרכב היא ראתה את כל הנוכחים צועקים בשמו של בנה, נדחפה בין כולם ואז ראתה את אדם שוכב על הרצפה ואת רותם עומד ממול ביחד עם הנאשם [בפרוטוקול עמ' 184 כתוב "נלא ברור"], אך כוונתה עולה מן ההקשר]. היא קפצה עליו ולאחר מכן הוא ירה בה וזו הסיבה לנפילתה. בניגוד למה שאמרה בחקירה מיום 16.11.18 ו-17.11.18, אף אחד לא נתן לה מכה באף אחד מהמקומות אותם ציינה במהלך חקירותיה – מרפק, צלעות או צוואר. עם זאת, הנאשם נתן לה מכה עם הקת (שם עמ' 184-187). בשלב שבו הגיעה מהמועדון, בעודה ברכב וגם לאחר מכן, היא לא שמעה יריות אלא רק ראתה התקהלות ושמעה צעקות "רותם", "רותם". בשל כך היא רצה אל תוך ההתקהלות ואז ראתה את אדם שוכב על הרצפה ומכך הסיקה שהיה ירי לפני כן, על אף שלא שמעה את היריות. כשהיא נכנסה בין האנשים היא ראתה עוד ירייה או שתיים באוויר או לצדדים. בהתייחס לאמירתה הקודמת, בחקירתה ובתחילת עדותה, כי היו צרורות או "הבזקים של אור כמו

יום העצמאות" – השיבה: "אחד, או שתיים, אני לא, מה שכן היו הבזקי אור כאלה. אני התמקדתי בכך שלי, לרוץ לבן שלי. אבל כן. היו צורות. זה היה הבזקים של אור" ובהמשך "אני חשבת שאתה התכוונת לזה שמהרגע שנכנסתי, אחרי שאני טיפסתי עליו, אחרי שהוא ירה בי, היו ממש צורות, הוא ירה לכל עבר" [שם עמ' 192].

121. גם בחקירתה הנגדית הבהירה שולה כי כאשר חזרה מהמועדון ראתה את ההתכנסות וברגע שפתחה את דלת הרכב כבר שמעה את הצעקות והקריאות בשמו של בנה. היא שללה את הצעת הסניגור שהייתה בבית בעת שהתחילה ההתקהלות, כפי שהעידו אחרים, והציעה כי אותם עדים התכוונו לוויכוח שהתרחש מחוץ לביתה, לפני שנסעה למועדון, שאז ניסה רותם להפריד בין הנאשם לאדם ולהרחיק את אדם מהמקום. כאשר הופנתה לגרסה שלפיה, לאחר חזרתה ממועדון הפלקה, נכנסה לתוך הבית ורק לאחר מכן יצאה חזרה לסמטה – שבה ושללה זאת וחזרה על גרסתה כי רצה מיד מהרכב לסמטה. בהקשר זה שללה שולה אבדן זיכרון עקב שילוב של אלכוהול וכדורים וטענה כי היא "זוכרת טוב מאוד מה היה" [שם עמ' 105 – 109].

122. בחקירתה הנגדית, בהתייחס לדבריה כי לא זיהתה את הנאשם לפי העיניים "אני זיהיתי את הקול שלו, לא כל כך את העיניים, אבל זיהיתי את הקול" [ת/ח, הודעה מיום 29.1.19 שורה 36], הסבירה כי בשלושת החודשים לאחר האירוע נזכרה בחלק מהדברים שקרו בהבזקים, ובכל פעם היא נזכרה בפרט נוסף שלא זכרה קודם. בסופו של דבר עמדה על כך שזיהתה את הנאשם לפי העיניים, הקול והלבוש [פרוטוקול מיום 15.1.20 עמ' 216-217].

123. שולה אישרה כי בראיון שנערך לה בפרקליטות ביום 22.09.19 אמרה לראשונה שבנוסף לזיהוי כאמור היא גם שמעה את רותם צועק "אבירים יבן זונה". לשאלת ההגנה כיצד ייתכן שלא הזכירה פרט מהותי זה בין אמצעי הזיהוי של הנאשם – הסבירה כי אינה יודעת מה מהותי יותר ומה פחות, ומכל מקום נזכרה בדברים לאט לאט לאחר האירוע. היא לא יכלה להצביע במדויק על הרגע שבו נזכרה בפרט האמור, ולא זכרה אם דיווחה עליו לתובעת או לחוקר החוקר סבן. שולה גם חששה להוסיף פרטים באיחור, מחשש שהדבר יראה לא טוב. לדוגמה, היא שמרה בשקית אטומה את הבגדים שלבשה באותו הערב, כפי שקיבלה אותם מבית החולים, והיא מצרה על כך שלא העבירה את השקית למשטרה, שמא יגלו על בגדיה DNA שיפליל את הנאשם. להצעת הסניגור שייקחו את הבגדים לבדיקה עתה, השיבה "אפשר? בבקשה. אני אשמח" [פרוטוקול מיום 15.1.20 עמ' 216 – 219].

124. שולה התייחסה לסיבה שבגינה לא הצביעה על הנאשם כיוורה בחקירותיה הראשונות: כבר בבית החולים, לאחר שנאמר לה שרותם בחיים, התבקשה לא לספר על שאירע, מחשש שהמשטרה תחפש גם אחרי בנה השני. היא הייתה מטושטשת ממשככי כאבים, כפי שהייתה גם בחקירתה הראשונה שהתקיימה בבית החולים יום לאחר האירוע [שם עמ' 56-57].

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

125. גם בהמשך, כאשר נלקחה לחקירות במשטרה, הייתה שולה תחת השפעת כדורי הרגעה, משככי כאבים ואלכוהול. היא עדיין הכחישה כי היא יודעת מי ירה בבנה, והסבירה זאת ברצונה לנקום בעצמה בנאשם, ובכך שגורמים, שאינה יכולה לחשוף את זהותם, לא רצו שתעיד [שם עמ' 57]. בחקירתה הנגדית עמדה בסירובה לחשוף את זהותם של גורמים אלה, אולם לשאלת ההגנה אישרה כי אף אחד מקרובי משפחתו של הנאשם לא איים עליה או פנה אליה, לרבות אביו החורג של הנאשם שהגיע לשוחח עמה מחוץ לביתה [שם עמ' 79 – 85].

126. בעקבות אותו חשש, והעובדה שבמהלך חקירותיה בבית החולים נכחו בתדרה קרובי משפחה, חברים ושכנים, לא יכלה שולה לספר את האמת ולהצביע על הנאשם כיורה. מכאן גרסתה הראשונה מיום 16.11.18 לאחר האירוע [ת/ב1]. אולם, מדובר בגרסה שקרית והשבועה בנכדיה נועדה לגרום לשוטרים להאמין לגרסה השקרית שסיפרה בחקירותיה הראשונות בבית החולים [ת/ב1 ות/ג1; פרוטוקול עמ' 94 – 97].

127. לאחר הסבר של בית המשפט על משמעותה של עדות כבושה, הסבירה שולה כך את הסיבה לכבישת עדותה במהלך חקירותיה במשך כחודשיים וחצי מאז האירוע, עד יום 29.1.19:

"אני יודעת איפה אני נמצאת, אני נמצאת בבית משפט. אני יודעת שבשום אופן אני לא – אסור לי לשקר כאן. אני מודה בפניכם מודה בפניכם אני שיקרתי בהתחלה. אני לא יכולתי לדבר. אני לא יכולתי לדבר, אני לא יכולתי. אני אפילו דאגתי שיקחו את הבגדים משם כי המשטרה לא מצאה אותם. זה אצלי בבית. אני פשוט מודה בפניכם אני שיקרתי, אני לא רציתי שמישהו יקח שמישהו יקח את החוק לידיים. אני באמת לא רציתי. לא רציתי שהילדים שלי יקחו את החוק לידיים, אני לא רציתי. הופעל עלי לחץ מאוד חזק, מאוד חזק. במשך כל הזמן הזה ששתקתי כל יום סבלתי וסבלתי וסבלתי אבל כשראיתי ש- שמישהו פה רוצה לקחת את החוק לידיים לא רציתי. לא רציתי... הלוואי שהייתי יכולה, באמת הלוואי שהייתי יכולה. במשך כל הזמן הזה שלא באתי הלוואי שהייתי יכולה. מהתחלה הייתי אומרת כן אבירם זה אתה זה אתה, לא יכולתי לא יכולתי לא יכולתי. באמת לא יכולתי. הופעל עלי לחץ עצום בנוסף לכאב של הילד שלי. זאת המציאות. למה אתה מסתיר אותנו? תסתכל בבן שלי. אין בנאדם שמצטער יותר ממני ששתקתי כל החודשים האלה" [שם עמ' 98].

128. במהלך חקירתה הנגדית עמדה שולה על הכחשת הדברים שאמרה בחקירותיה, גם כשהסניגור הטיח בה ציטוטים מתוכם, והדגישה כי עשתה זאת מתוך פחד: **"אבל מה שכאלו, ממש אמרתי לך שאני באמת באמת לא התכוונתי לשקר, אני מצטערת על זה ששיקרתי אני מצטערת, גם פה אני מצטערת להגיד לכם ששיקרתי. לא הייתה לי ברירה. ילד אחד נרצח לי אני פחדתי על הילדים שלי, על שאר הילדים. על הנכדים. מאוד פחדתי" [שם עמ' 104].**

129. בהתייחס לדבריה בחקירה במשטרה מיום 29.1.19, כאשר נשאלה כיצד רק כעת, בחקירתה השביעית, היא לפתע טוענת שזיהתה את היורה לפי הצינניים והקול ולפני כן לא זכרה כי הייתה מבולבלת כתוצאה ממשככי הכאבים שנטלה, אמרה שולה:

"אני כן שתיתי כדורים באותה תקופה. אני באמת שתיתי כדורים לכאבים. אבל המהפך שקרה זה שכמו שציננתי מקודם, אני לא רציתי לקחת את החוק לידיים וידעתי שאם אני לא אעשה את זה

אז יש לי עוד שני בנים שהם גם כאובים וגם כועסים שאת שלהם נלקח מהם. ואז פחדתי, מאוד פחדתי שאחד מהם ייקח את החוק לידיים כי בשעת כאב בשעת הכאב העצום שלהם הם כן הזמן כל הזמן היו דיבורים על כמה לרצות שהוא יהיה בחוץ, על כמה לרצות היה בסביבה שהייתי מאוד היו נחושים לנקמה. מאוד. אני לא רציתי בסוף שזה יהיה. אני באמת לא רציתי שהילדים שלי או מי שקרוב לי ייקח את החוק לידיים. ואז אני אפילו הצהרתי בפניהם שגם אם הם לא יאהבו אותי וכבר אם אני לא אהיה אמא שלהם, אם אני לא יודעת אם אני אחיה עד אז אני לא עומדת בזה שהוא יהיה חופשי. אני לא עומדת בזה שהוא יהיה חופשי ואני לא אתן לבנים שלי לעשות את מה שהוא עשה. לא אתן, לא אתן להם לעשות את זה" [שם עמ' 116].

130. לתהיית הסניגור אישרה שלמרות שחשה בלבול מהכדורים היא זכרה שעליה לשמור לעצמה את שם הנאשם וכך שהיא חוששת מפניו. עוד אישרה שידעה שהנאשם ונאור השתחררו ממצעור כבר בתחילת ינואר 2019, ואף על פי כן פנתה למטפחה, והצביעה על הנאשם כיוורה ועל נאור כשותפו, רק בסוף חודש ינואר (29.1.19). כהסבר לשיהוי אמרה: "עשיתי את זה מתי שיכולתי" [שם עמ' 119].

131. נקודת המפנה שבמהלכה החליטה שולה לנקוב בשמו של היורה: העדה אישרה כי בשיחתה עם החוקר אייל סבן היא בתחילה מתארת סיפור דומה לסיפור שסיפרה כעת, אולם ללא ציון שמות המעורבים; וזאת עד ליום 29.1.19, שאז היא כבר מצביעה על הנאשם כיוורה. את השינויים בעמדתה ייחסה שולה לנחישותו של החוקר, ולעובדה ששידר לה לאורך כל הדרך כי הוא יודע שהיא יודעת מי הוא היורה ושמישהו מונע ממנה לספר זאת. בנוסף הסבירה כי החליטה לספר לאחר שחשבה על הדברים, הבינה כי על אף שהיא עלולה לשלם בכך שיכעסו עליה או יתרחקו ממנה, היא לא מעוניינת שמישהו יפגע בנאשם, והאפשרות הטובה ביותר היא שייעשה צדק. גם בשלב זה שבו סיפרה על הנאשם לא הזכירה בחקירותיה את שמו של נאור, אולם היא מפנה לכך שמתחילת החקירות היא תארה את האירוע כפי שהיא מתארת היום, לרבות תיאור הלבוש של היורה והבחור שהיה עמו [ה"ל א יורה" כפי שכינתה אותו בחקירות; שם עמ' 57-60].

132. עוד סיפרה על חששה לפני עדותה בבית המשפט, בשל חוסר ניסיונה במתן עדות. במיוחד חששה כי יחשדו בה בניסיון מוגמתי לגרום לכליאתו של הנאשם: "פחדתי שיחשבו שהיא ממש רוצה לקבור אותם בבית הסוהר זה ממש לא נכון, זה ממש ממש לא נכון, כי אם היה לי ספק קטן, קטן, קטן, הכי קטן שבעולם שאבירם הוא לא זה שרצת את הבן שלי? ... בחיים לא הייתי רוצה לראות אותו מאחורי סורג וברית. זה ילדים שאחד מהם רצח בדם דם, ברוע ילד שלא עשה לו כלום, שרק רצה לחגוג, שרצה לשמוח ויש סרטונים שמעידים שהוא מגיש לך אוכל..." [שם עמ' 60].

133. לשאלת ההגנה שללה שולה אפשרות שהיא מצביעה על הנאשם כאחראי לביצוע הירי רק על מנת שיהיה מישהו שישלם על הפשע, וטענה שבנסיעה באמבולנס כלל לא הייתה בהכרח, ולא יכלה להצביע על הנאשם כיוורה. בהמשך, כשהתעוררה בסורוקה, לא יכלה ולא רצתה לדבר; הן משום שרצתה שהנאשם ישוחרר, הן משום שחששה לחייה אם תדבר. מדובר ברגע שבו נמצאים בחדרה בסורוקה בני משפחה רבים, והיא כלל אינה מודעת למותו של בנה ומנסה לחפש אותו [שם עמ' 76 –

[79].

134. בהתייחס לחקירתה כעשרה ימים לאחר הרצח (ת/18.11.27), אישרה כי היא שכנעה את השוטרים שאינה יודעת מי היורה ואף נשבעה בנכדיה על מנת לרכוש את אמונם. הסיבה לכך היא החשש שלה לילדיה ונכדיה. עם זאת, לא ידעה לספר על אירוע נקודתי שקרה ובעקבותיו התעורר החשש [שם עמ' 111-112].

135. בתשובה לשאלות לגבי דבריה בחקירה מיום 27.11.18 הרבתה שולה לומר כי אינה זוכרת והפנתה לכך שזו גרסתה המוקדמת, שבה שיקרה, לפני שמסרה את גרסתה המפלילה את הנאשם [שם עמ' 120 – 124]. הסניגור עימת אותה עם דבריה מאותה החקירה, שלפיהם, כאשר הגיעה לביתה מן המועדון שבו ביקרה, ראתה את בנה רותם במיקום בו היו כדורים על הקיר, ואז התמוטטה בעקבות הירייה ברגלה ותחושת שריפה. שולה השיבה כי האמת היא שאכן ראתה את רותם, אולם היא לא נשארה בתחילת הסמטה אלא נכנסה פנימה וקפצה על גבו של הנאשם. את העובדה כי אף עד אחר לא תיאר ששולה קפצה על גבו של הנאשם הסבירה בכך שהנאשם הוא אדם שמטיל אימה, וזו גם הסיבה שאף אחד לא מגיע לדייונים בבית המשפט [שם עמ' 124].

136. בהתייחס לדבריה באותה חקירה [עמ' 7 שורה 26] אישרה כי ראתה את הנאשם מחזיק בשתי ידיו את הרובה, מזיז את ידיו לכל הכיוונים תוך שהוא יורה צרורות, ומתרחק אחורה (שולה הדגימה את התנועה באולם). כשהתקרבה לפנים הסמטה ראתה את אדם ושמועה אותו צועק **"הרגליים, יבני זונות הרגליים"**. בהמשך עמדה ליד רותם, ואז יקף אותה מישהו, התקרב אליה וירה בת. בשלב הזה היא עדיין אינה מצביעה על הנאשם כיורה ואף לא אומרת כי קפצה על גבו. לשאלת הסניגור מדוע לא סיפרה אפילו שקפצה על גבו של הנאשם היא משיבה **"הופעל עלי לחץ, לא יכולתי. כל פעם זה היה בשלבים"** [שם עמ' 136].

137. שולה שללה כי לאחר שנורתה לא ראתה עוד דבר; כפי שאמרה בחקירתה מחדש נובמבר, ורק שמועה במעורפל יריות. בהתייחס לאמירתה בחקירה **"אם הייתי נוגעת בו"**, כאשר נשאלה האם נגעה ביורה – השיבה כי שיערה שלו ידעו החוקרים שנגעה בו היו בודקים זאת [שם עמ' 139-140].

138. ביום 16.11.18, למחרת האירוע, בפגישתה הראשונה של שולה עם המשטרה, ניסתה לברר היכן בנה רותם. שולה אישרה שאכן לא ידעה מה עלה בגורלו של בנה, והסבירה כי הייתה תחת השפעת משככי כאבים ולא זכרה דברים רבים. עם זאת אישרה כי גם בשלב זה ידעה שהנאשם הוא שירה בבנה; אך לא סיפרה זאת מכיוון שעוד בטרם הגיעו אליה החוקרים, הגיעו אליה אנשים די קרובים שהורו לה לא להצביע על הנאשם כיורה. בהמשך לכך נשאלה האם מדובר באזרחים שומרי חוק היא אומרת **"ילדים גדלים, טועים בדרך. אבל לא רוצחים. לא. אני לא גידלתי וחינכתי את הילדים שלי לרצות. זה לא יקרה גם"** [שם עמ' 156-157].

139. בשלב הזה שבו התעוררה לאחר הניתוח, בחקירתה הראשונה, שולה עדיין לא ידעה על מות בנה, הגם שידעה שנפגע, משום שנאמר לה שהוא מאושפז בבית החולים. רק לאחר מכן הגיע לחדרה עובד סוציאלי ובישר לה על מותו של רותם. בתקופה שלאחר הגילוי על מותו של בנה הודתה שולה כי **"מאוד מאוד רציתי לקחת את החוק לידיים שלי. הוא רצח לי את הילד. זה האינסטינקט הראשוני שלי, אתה רצחת לי את הילד ואני רציתי שהוא ימות. רציתי שהוא ימות"** [שם עמ' 157 – 160]. היא שללה אפשרות שהצביעה על הנאשם כיורה, ומאוחר יותר על נאור כשותפו, רק מתוך רצונה שמישהו ישלם את המחיר על מותו של בנה, ולנוכח השמועות ששמעה ולחץ החוקרים. היא אישרה שידעה כי נאור משוחרר, וכי גם בתקופה שבה הוא והנאשם משוחררים – אף אחד לא פנה ואיים עליה; למעט שיחת טלפון אנונימית אחת שבמהלכה קיללו אותה וניתקו [שם עמ' 160 – 163].

140. בהמשך חקירתה הנגדית, בדיון העוקב [פרוטוקול מיום 15.1.20], שולה הסבירה כי לאחר האירוע לא סיפרה מי היורה, אלא סיפור שונה. היא שבה ואמרה כי חששה לילדיה ונכדיה, והחליטה לספר את האמת בסופו של דבר נבעה מרצונה למנוע מצב שבו מי מילדיה יהרוג את הנאשם ובכך יהפוך לרוצח. היא מודעת לכך שטעתה טעות חמורה. אולם היא ידעה לזהות את הנאשם כיורה מהרגע שהצליחה לדבר. לאורך כל התקופה הזו נהגה ללכת בלילות ולשבת מתחת לביתו של הנאשם. תחילה אמרה שולה כי חוקריה היו מודעים לכך, ואף הזכירו זאת בחקירותיה. אולם, לאחר שהסניגור הטיח בה כי אין לכך זכר בתמלולי החקירות – הבהירה כי החוקרים לא אמרו במפורש **"אנחנו יודעים שאת מתחת לבית שלו"** אבל כן אמרו **"אנחנו יודעים שאת יודעת מי רצח את הבן שלך"** [שם עמ' 150-152]. בהמשך לאמור, תחה בית המשפט כיצד מתיישבת התנהגות של צעקות לילות תחת ביתו של הנאשם עם ניסיון להסתיר את ידיעתה את זהותו. שולה השיבה: **"לא הייתה לי שליטה על זה. לפחות לעצוק את מה שעונד לי בלב. את הייסורים הקשים שאני עוברת... הייתי הולכת לשם, לא הייתי חושבת אם המשטרה תדע, כן תיקח אותי, לא תיקח אותי. אם החוקר היה אומר לי "שולה, את הלכת לשם אז את יודעת ש..." וגם לא הייתי אומרת לו, לא הייתי צועקת "אבירים" לא. לא הייתי צועקת. הייתי צועקת "למה ה' למה" [שם עמ' 174-175].** בהמשך לכך, עימת אותה הסניגור עם דבריה קודם לכן, שלפיהם ראתה שאנשי ימ"ר שמרו או תצפתו על ביתו של הנאשם כל העת, והקשה כיצד זה שאף אחד מהם לא ניגש אליה או תיעד את נוכחותה וזעקותיה שם; וכן שאף אחד מהשכנים לא ניגש אליה, ושהדבר לא נקלט במצלמות האבטחה שבאזור. שולה עמדה על גרסתה זו והשיבה: **"אין ראיה אז אין ראיה. אני לא משקרת. אם יש מצלמות אז תביא אותן"** [שם עמ' 175].

141. בחלק מהתקופה שנזכרה לעיל, הנאשם היה במעצר בית; ולדברי שולה שמע אותה צועקת אליו וייתכן שאף ראה אותה. במהלך שהותה שם צעקה דברים שונים ובין היתר **"אבירים... למה הוגת את הבן שלי? למה? ... מה הוא עשה לך?"** שכנים של הנאשם, בשכונה המכונה "הגטו", ומכירים את שולה, ניגשו אליה בזמן שישבה שם. היא לא ידעה לציין את שמותיהם, ובהמשך הסבירה זאת

בכך שייתכן שאותם אנשים אינם רוצים שתציין את שמותיהם [שם עמ' 153-154].

142. שולה אישרה כי בחקירתה במשטרה ביום 10.1.19 [ת/ו], כ-3 חודשים לאחר האירוע וכ-10 ימים לאחר שחרורו של הנאשם ממעצר, השיבה לשאלת החוקר כי היא יודעת על קיומם של חשודים ברצח בנה ועל שחרורם רק משמועות, והלינה על כך שהשוטרים אינם משתפים אותה. כמו כן אישרה שאמרה כי אם העצורים שוחררו – ככל הנראה לא היו אשמים. היא הסבירה את דבריה אלה ברצונה העז, באותו העת, שהחוקרים יאמינו לה שהיא אינה יודעת את זהותם של המעורבים. עם זאת, התכוונה לכך שברצונה שמי שאחראיים למותו של בנה יסבלו יום ביום בבית הסוהר [שם עמ' 163 – 167].

143. בהתייחס לשינוי בגרסתה בדבר מודעותה למיהות היורה אמרה שולה כי כמה ימים לפני החקירה שבה סיפרה הכל, הרגישה "שהעניינים מתלהטים", חשבה טוב על העניין, והחליטה שאינה רוצה נקמה של אף אחד שכן אינה רוצה שמישהו נוסף ייפגע. היא שבה וחזרה על כך שלא סיפרה במשך 3 החודשים הללו את זהות היורים, על אף שידעה את זהותם כבר בהתחלה, כיוון שחששה לחייה ולחייהם של ילדיה. בהקשר זה שללה את הצעת הסניגור כי ניסתה לבחון את המשטרה במהלך שלושת החודשים הללו או הקציבה שלושה חודשים לחקירת המשטרה [שם עמ' 168 – 172].

144. לטענת הסניגור, החוקר אייל סבן הפעיל על שולה לחץ משמעותי במהלך חקירותיה. לדוגמא, בחקירה מיום 10.1.19 אמר החוקר סבן לשולה שאף אחד מהעדים לא מדבר, ולפיכך היה קושי רב להשאיר את הנאשמים במעצר כל התקופה הזו והם שוחררו, ונדרשת עזרתה כדי להכניס אותם חזרה למעצר. שולה השיבה לו כלהלן:

"שולה: אני מבולבלת. כרגע מאז שאמרת. אני מבולבלת ואני לא רוצה להגיד משהו שאני לא אמורה להגיד.

אייל: אני לא רוצה שתגיד דברים שהם לא היו,

שולה: אני רוצה שתיתן לי כמה ימים... אני לא אגיד את זה לעולם, לא. אני לעולם לא אגיד משהו שהוא לא יהיה אמיתי, שהוא לא אמת, לעולם לא הייתי עושה את זה לילדים שלי... ואפילו יש לי ככה ככה ספק קטן שהוא לא עשה את זה. רק אם יש לי" [מתוך ת/ו1), כפי שהובא מפיו של הסניגור בדיון].

הסניגור המשיך והקריא קטעים מאותה החקירה, שבהם שולה מבררת מול החוקר סבן האם אין ממצאי דנ"א או טביעות אצבע שאותרו, והוא משיב לה כי על אף שנערכו כל הבדיקות אין ממצאים בהמשך לכך ביקש הסניגור לברר עם שולה מדוע היא התעקשה להפנות את החוקר לבחינת ממצאים פורנזיים. שולה השיבה: **"אני הסברתי כבר כמה פעמים שבמשך שלושה חודשים האלה חשבתי לעצמי, החוקר שואל אותי ואני אומרת לו תיקח בדיקות דנ"א, אני בעצם כיוונתי אותו למטה. נתפסתי עליו באיזשהו שלב לפני שהוא ירה ביי" [שם עמ' 177].** בהמשך לדבריה האלה המשיך

החוקר ושאל מדוע, אם כבר כיוונה את החוקרים לבחון ראיות פורנזיות, לא הזכירה את שם הנאשם ומי שסייע לו אלא הסתפקה ברמיזה, ולאחר מכן ביקשה זמן נוסף לחשוב ולנסות להיזכר. שולה הסבירה שוב כי נכחה בשיח בביתה וחששה שמי מקרוביה "יהפוך לרוצח", וזה הניע אותה להתלונן. היא שבה והפנתה להסבר זה גם בהמשך עדותה, וחזרה והודתה כי שיקרה בכל חקירותיה במשטרה, גם כאשר החוקרים שבו וביקשו שתספר מי היורים והבהירו לה כי כל החקירות ויתר הראיות שבידיהם אינן מספיקות להרשעה. לסיכום העניין אמרה כך: **"שיקרתי. שיקרתי בכל מה שאמרתי. אבל אם תשים לב, בחלק מהתשובות שעניתי לו, אמרתי לו תיקח דנ"א, מה, הם לא אמרו? רציתי שזה יצא מהם. בהתחלה ככה חשבתי. טעיתי. אמרתי לך, אני טעיתי. שלושה חודשים אני טעיתי טעות הכי חמורה בחיים שלי. טעות מרעה שלושה חודשים שיקרתי. ואם אתה חושב שאייל סבן ניסה, לא יודעת, מה שאתה אומר, הוא דחק אותך או זה... ממש לא"** [שם עמ' 177 – 182].

145. לשאלה כיצד ייתכן שאף אחד מהנוכחים באירוע, כ-30-40 להערכתה, לא הזכיר כל מגע בינה ובין הנאשם, השיבה שולה כי כולם מפחדים מאוד להזכיר את שמו של אבירם. זאת על אף ידיעתה המפורשת שהם ראו מה היה ואף באו לביתה והתנצלו שהם לא מעידים כיוון שהם חוששים מפניו של הנאשם. בהקשר זה סירבה לומר את שמותיהם של אותם עדים, שכן היא עלולה לסכן את חייהם. עם זאת הפנתה לשיחות של הנאשם מהמאסר ואמרה שמעקב אחריהן יחשוף עם מי הוא שוחח [שם עמ' 188-190].

146. שולה אישרה היכרות עם יקיר והגדירה אותו כחבר ילדות של רותם בנה וכבן בית בביתם. היא לא ידעה אם יש לו אינטרס לשקר לחוקרים, אך שללה את דבריו שלפיהם בתחילת האירוע היא עמדה לצד בנה רותם ושוחחה בטלפון, עד שנשמע קול ירי ואז היא רצה ולאחר מכן נשמע קול ירי נוסף [שם עמ' 189-190].

147. שולה התייחסה גם לפער בין גרסתה כעת, שלפיה נסעה למועדון הפלקה וחזרה רק בשלב היריות, לדברי אדם בחקירתו [ת/8 ב מיום 21.11.18], שלפיהם שולה נכחה במקום כל העת, ושללה את דבריו. בהתייחס לשאלה האם היורה וחברו היו רעולי פנים אמרה כי הגיעה לסמטה כשאדם כבר היה ירוי ושכב על הרצפה, וייתכן שהם לא היו רעולי פנים בהתחלה אך כיסו את פניהם לאחר הירי באדם [שם עמ' 195-196].

148. כאשר הסניגור הציג לשולה תמונה עם מספר רעולי פנים – היא הצביעה על מספר 5 אך ציינה שאינה בטוחה בזיהוי.

149. שולה אישרה כי לאחר שבחקירה הקודמת ביקשה מספר ימים לחשוב, לא חזרה למשטרה ביוזמתה. בהמשך אישרה שאל החקירה ביום 20.1.19 [ת/1] נלקחה במפתיע על ידי חוקרים שעצרו

לידה כשהייתה בדרכה אל הסופרמרקט, וכן כי נבהלה מכך ולכן השתמשה במונח "חטיפה". שולה לא זכרה מדוע ביקשה מספר פעמים במהלך החקירה להיוועץ בעו"ד. גם בתחילתה של חקירה זו עדיין לא חשפה את המעורבים בירי, ושיקרה באומרה כי סיפרה את כל מה שראתה [שם עמ' 7-8]. אולם בהמשך נקבה בשמותיהם של הנאשם ונאור, וציינה ששכנתה סיפרה לה שהבלשים ראו אותם במצלמות האבטחה בביתה שברחוב מכתשים 8 [שם עמ' 198 – 206].

150. שולה שבה וחזרה על כך שעוד במהלך אשפוזה בבית החולים איימו עליה או הזהירו אותה שלא לומר מי היורים, ולפיכך לא חשפה את זהותם בחקירותיה ב-3 החודשים הראשונים שלאחר האירוע, ושיקרה לחוקרים. בהתייחס לדבריה לחוקרים, בעת שהחזירו אותה לביתה לאחר החקירה, "אתה חושב שאני מפחדת ממישהו: נראה לך?", אמרה שאינה זוכרת את השיחה הזו [ת/1(1); שם עמ' 206-207].

151. בהמשך לכך הודתה ששיקרה גם לגבי כמות האלכוהול ששתתה באותו הערב ובטענתה כי אינה זוכרת את האירועים בשל השפעת כדורים שנטלה על זיכרונה. לחיזוק דבריה סיפרה כי גם היום היא נוטלת אותם כדורים, ואף בבוקר עדותה בפנינו נטלה כדור, ואף על פי כן ניתן להיווכח שהיא מדברת באופן ברור ומשיבה לשאלות הסניגור [שם עמ' 210 – 214].

152. באשר לתיאור הנשק אמרה שמדובר ברובה אך מיד חזרה בה ואמרה שאינה מבינה בנשקים ואינה מבדילה בין אקדח לרובה, אך הדגימה בידיה אורך של 30-40 ס"מ. הסניגור הפנה אותה לכך שכבר בחקירותיה אמרה תחילה אקדח ולאחר מכן שינתה לרובה, ושולה הסבירה שפשוט אינה יודעת מה ההבדל בין השניים. הסניגור הציג לה תמונות של כלי נשק [מ/1], ושולה השיבה שזה "דומה" לכלי הנשק שנתפס [שם עמ' 214-215].

153. הסניגור עימת את שולה עם השינויים הרבים בגרסאותיה באשר לסיבה בגינה כבשה את עדותה במשך 3 חודשים: תחילה אמרה לחוקרים שכדורים רבים שנטלה גרמו לה לבלבול, לאחר מכן אמרה כי פחדה שיפגעו בה, לאחר מכן אמרה כי חשבה להרוג את הנאשם בעצמה ולבסוף כי בשבועות הראשונים הייתה תחת מורפיום ולאט לאט הדברים החלו להתבהר. הסניגור הקשה כיצד הדברים מתיישבים, ושולה השיבה: "תקשיב, אני אגיד לך. אני פחדתי, כן. הייתי מבולבלת. מה זה מבולבלת? כמו שאמרת, ביקשו ממני לא לתת עדות, באמת שאין לי יותר מה להגיד, כל מה שעכשיו אתה שואל אותי, כי חלק כן, שזכרתי, אז הינה כמו שאמרת מקודם, זכרתי, נזכרתי בדברים שפחדתי לבוא ולהגיד. היום אני לא מפחדת. מהיום שהתחילו המשפטים אני אומרת אך ורק את האמת" [שם עמ' 219-220].

154. בהתייחס לכך שגם לאחר שחשפה את שם הנאשם, המשיכה לכנות את נאור "הלא יורה" וטענה שלא זיהתה אותו שכן היה רעול פנים, שולה אמרה כי בחקירה זו התבקשה לתאר את

מראיהם של הנאשם ונאור, ולמיטב זיכרונה ציינה את השמות של שניהם. היא אישרה כי שמעה את השמועות על כך שנאור השתחרר מכיוון שהצביע על אבירם כיורה, אולם שללה אפשרות שכך קיבלה את הרעיון להצביע על הנאשם כיורה ואמרה: "אני ידעתי לפני. לא משמועות. ממה שראיתי. זה שאני אומרת לך שהאיש הזה דיבר איתי או זה דיבר איתי, זה לא סותר את זה שאני ראיתי ואני יודעת. זה כמו שאמרת שהשכנה אמרה לי "שולה, יש לי ילדים, אני מפחדת, לקחו ממני מצלמות" אז אותו דבר. אבל אני לא נתלית במה שהם אמרו לי. לא" [שם עמ' 221].

155. בהמשך התייחסה גם לשיחת הטלפון עם התובעת, שבמהלכה הלינה על כך שנאור שוחרר ממצער, על אף שרכבו חנה מול בית הרוש עד למחרת האירוע. רק לאחר שהתובעת ציינה שנדרשות ראיות על מנת להשאירו במעצר, השיבה שולה כי בנוסף לקולו של הנאשם, זיהתה גם את קולו של נאור במהלך האירוע, כאשר צעק לנאשם "תדפוק בו, תדפוק בה". שולה חזרה ועמדה על כך כי זו לא הפעם הראשונה שזיהתה את נאור, שאותו זיהתה כבר בחקירתה. לסיכום אמרה כי היא בטוחה "במיליון אחוז" שנאור היה יחד עם היורה בבנה במהלך האירוע [שם עמ' 224].

156. בהתייחס לאירוע עצמו אישרה שולה כי הזיזה את האנשים ואז הגיעה לדמות כלשהי וקפצה על גבו, לאחר מכן אחזה בו, משכה ושמעה שמשחו נקרע אולם אינה בטוחה האם מדובר בקפוצ'יון שלבש או בחם צוואר שהיה על פיו וצווארו. לאחר שירה ברגלה, המשיכה ואחזה בו כמה שניות עד שנפלה. לאחר מכן ראתה את רותם רודף אחרי הדמות שירתה עד שהגיע מעט לפני העיקול, בשלב זה הנאשם הסתובב וירה ברותם, שעף לאחור:

"שולה הרוש: מהרגע שחזר אלי הזיכרון לאט לאט אני יודעת בוודאות שראיתי, חשבתי בהתחלה שאני מדמינת שדמות נופלת אחורה, אבל אני יודעת שזה היה שם הבן שלי, רותם. ראיתי את זה כמו עיני.
עו"ד קניג: וזה היה במרחק של 15 מטר בערך?
שולה הרוש: אני לא יודעת להגיד לך במטרים.
עו"ד קניג: יש שם תאורה בסמטה הזאת?
שולה הרוש: כן, אחת.
עו"ד קניג: יש לנו...
שולה הרוש: כן, בכניסה האחורית של הבית יש יחידות...
שו' אלוצ'ובר: אנחנו נראה את זה. אתם אומרים שאתם צריכים לצאת.
עו"ד קניג: כן, כן.
שו' דינה כהן: אמרת כשהתעוררת. מתי התעוררת? למה את מתכוונת כשאת אומרת "התעוררתי"? איפה התעוררת?
שולה הרוש: הזיכרון חזר לי לאט לאט בהבזקים כאלה. אני לא נכנסת לשביל הזה מאז. התמונות פשוט...
שו' דינה כהן: אבל כשאמרת שהתעוררת...
שולה הרוש: התכוונתי להגיד שלאט לאט בהבזקים חזרו לי התמונות. חשבתי בהתחלה שדמינתי שמשחו עף. אבל נזכרתי והבנתי שמי שעף אחורה זה רותם הבן שלי" [שם עמ' 226-227].

חקירותיה של שולה הרוש
157. חקירותיה של שולה הוגשו במלואן על ידי התובעת, לבקשת ההגנה, לצורך הוכחת סתירות,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

בעוד שהתביעה הבהירה כי אינה מבקשת להחליף את עדותה של שולה בבית המשפט בחקירותיה במשטרה [פרוטוקול מיום 24.9.19 עמ' 63-64; ראו גם פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1226 – 1230 לגבי יובל באותו עניין].

158. מיום האירוע עד לעדותה לפנינו שולה נחקרה על ידי חוקרי משטרה כ-10 פעמים [ת/1-ת/1(ג)]. התחקור הראשוני נערך בחדרה בבית החולים והוקלט על ידי החוקרים [ת/ב1]. מהתמלול עולה כי בחדר נכחו במהלך השיחה גם אחרים. בגרסתה זו, שהיא למועשה גרסתה הראשונה של שולה לאירוע – שולה תיארה את מסיבת יום ההולדת שארגנו לבנה בביתם, שבה נכחה אף היא, עד אשר בשלב מסוים עזבה את המסיבה ונסעה עם יובל ודנה למועדון "הפלקה". כשחזרו למקום הבחינה שולה בהמולה ורצה לתוכה, בהמשך לכך נפלה אולם אינה זוכרת כיצד ומה גרם לה לנפילה וכמו כן גם לא ראתה מי נכח באותה עת במקום. שולה הוסיפה: **"אני פיירית איתך, שתיתי גם אלכוהול... אבל זה לא מה שעשה לי, אני לא יודעת. לא יודעת איך, שוב, מישהו דחף אותי, נפלתי ככה... לא, לא, לא זוכרת מה... לא זוכרת כלום, כלום"** [ת/ב עמ' 2-5].

159. יום לאחר מכן, כשהיא עדיין מאושפזת, הגיעו החוקרים שוב לבית החולים לשוחח עמה והשיחה הוקלטה [ת/ג1]. שולה חזרה וסיפרה שמתישוהו במהלך יום ההולדת של בנה יצאה עם דנה ויובל למועדון ולאחר כשעה חזרו לביתה של שולה. כשהגיעו, דנה עצרה את רכבה ליד שער הכניסה לבית, ושולה יצאה והשאירה את דנה ברכב. כשירדה ראתה את ההתקלות, כשהגיעו כבר הייתה המולה בתוך הסמטה. שולה ציינה שרצתה להתקשר למשטרה ואז כשהחלה לרוץ היא הבחינה בכולם עם הגב אליה [ת/ג1 בעמ' 3].

160. לשאלתו של החוקר סבן השיבה שולה שלא נכנסה הביתה לאחר שהגיעה, אולם בהמשך דבריה אמרה: **"אני נכנסתי הביתה... ראיתי שכבר כמו ריק כזה (בתמלול כתוב "מילה לא ברורה", אולם בהאזנה להקלטה ניתן לשמוע את המילה "ריק" – ש"פ), אני שמעתי את הקול שלו, הבן שלי ברקע..."** [ת/ג1, ת/ג1(1) בעמ' 7].

161. בעקבות כך רצה שולה אל הסמטה כדי לראות אם ניב ורותם שם. ואז מישהו פגע בה עם המרפק, אולם הוא היה עם הגב אליה ואינה יודעת מי זה. אחרי המכה עם המרפק היא שמעה יריה. היא לא הצליחה לראות מי ירה רק את הקול של רותם וקללות. המקום שבו נפגעה הוא ליד חלון המטבח של ביתה. לאחר הנפילה לא התעוררה, לא הכניסו אותה לתוך הבית או הזיזו אותה מהמקום בו נפלה, וזאת עד אשר הגיע האמבולנס. מעבר לזה אינה זוכרת כלום עד אשר הוציאו אותה מחדר ההתאוששות [שם עמ' 7-9].

162. שולה שללה אפשרות שחזרה הביתה מהמועדון בעקבות הודעה על כך שקרה משהו בבית, והפנתה להתכתבות לרבות שיחת וידאו בינה לניב שבה הפצירה בו לבוא למועדון והוא סירב [שם

עמ' 9-10].

163. החקירה הבאה של שולה נערכה במשרדי הימ"ר, 11 ימים לאחר האירוע [ת1/ד מיום 18.11.27]. שולה חזרה על התיאור שלפיו במהלך המסיבה יצאה למועדון הפלקה עם דנה ויובל, שם שתתה בירה. עם חזרתה הביתה, כ-40 דקות לאחר יציאתה, ראתה אנשים מוחץ לבית אולם חשבה שהם רק יצאו לעשן. היא הלכה לכיוון הבית במטרה להיכנס לשירותים, אולם כשהייתה בכניסה לשער שמעה שצועקים את שמו של רותם, ובעקבות כך רצה לסמטה שהייתה חשוכה. שם ניסתה לפלס דרכה בין האנשים, כאשר במהלך הריצה מישהו פגע בה באמצעות המרפק והיא נפלה וקמה והמשיכה לרוץ. בהמשך ראתה את רותם במרחק כשהוא עומד ומולו עוד מישהו שאינה יודעת לתאר כלל, אפילו לא בתיאור כללי של מבנה גוף ואף לא ביחס לבנה אותו תיארה כבעל מבנה גוף קטן, זאת לנוכח החושך והמרחק. בהמשך מישהו עקף את רותם, התקרב אליה וירה בה. היא התקדמה טיפה והרגישה כאב אותו לא זיהתה כירייה "כאב כמו שריפה שעולה ליי" ולאחר מכן נפלה. רותם מצדו כל הזמן התרחק, ככל הנראה מכיוון שהיו מכות [שם עמ' 1 – 8, 17, 27].

164. עוד לפני כן, כשהתקדמה בתוך הסמטה, ראתה את אדם שצעק "הרגליים יא בני זונות הרגליים", תוך שהוא שוכב על הרצפה. היא התקדמה עוד מעט ואז הרגישה את הפגיעה ברגלה וחשה תחושת שריפה, ואז שמעה את הצעקה של רותם שקרא "אמא", מכיוון שחשב שנורתה למוות כשנפלה. "הייתי בטוחה שרותם חשב שהוא הרג אותי... אני צועקת ואין לי קול... להגיז לו זה רק הרגל הוא חושב שאני מתה..." [שם עמ' 8-10].

165. לאחר מכן שמעה יריות אך לא ידעה לומר בכמה יריות מדובר. מאז לא ראתה יותר את רותם, ולפני שאיבדה לחלוטין את הכרתה שמעה את אדם לידה וכן את הגעת ניידות המשטרה [שם עמ' 10].

166. החוקר ניסה להבין מה היה המרחק בינה ובין היורה בעת שנורתה, אך שולה השיבה שהחזיקו אותה והעבירה נושא. כשהחוקר שאל אותה במפורש "אותו אחד שירה בך הספקת לגעת בו?" הנידה בראשה, וכשנשאלה "משכת לו איזה משהו?.. תחשבי טוב" – השתקתה ואז השיבה: "לא יודעת אני לא יכולה לחשוב מה שאני לא זוכרת...". בהמשך עמדה על כך שמה שסיפרה זה מה שראתה ושאת היתר אינה זוכרת, והדגישה שלא ראתה את פניו של היורה ואינה רוצה לנקוב בשמות ולהוביל לכליאתו של אדם חף מפשע: "אני זוכרת... הכל שחור הכל זה מה שאני זוכרת כפרה עלייך... לא ראיתי פנים לא ראיתי פנים" [שם עמ' 10-13].

167. שולה לא ידעה להעריך את המרחק של היורה ממנה בעת הירי, ואף לא ידעה אם ירה לכל הכיוונים או שירה בה במכוון [שם עמ' 16].

168. היא לא ידעה כמה התעמתו עם בנה רותם, ולשאלת החוקר השיבה "אני לא יודעת אם ראיתי שניים או שלוש..." [שם עמ' 14]. לשאלה לאיזה כיוון רץ רותם לאחר שנורתה השיבה שראתה אותו רץ לכיוון המרוחק ממנה: "לכיוון השני הוא רץ אחריהם". אולם, כאשר נשאלה במפורש כמה רצו, השיבה: "אני לא יודעת להגיד לך אם זה שתיים או אחד". כאשר החוקר התעקש כיצד ייתכן שראתה את רותם רודף אחרי מישהו אולם אינה יודעת אחרי כמה רדף, השיבה: "משם התעוררתי בבית חולים... אולי זה היה אחד החברים שרץ מקדימה... אז אני לא יודעת אם זה אלה רצו או אם היה עוד מישהו שברח הבנת למה אני אומרת לך ככה?" [שם עמ' 18].

169. לשאלת החוקר האם היורה הוא אדם שהא מכירה הביעה שולה תקווה שלא מדובר במישהו שהיא מכירה. היא התייחסה ליובל ודנה והציגה אותן כילדות טובות שנקלעו בטעות לסיטואציה ואינן קשורות לעולם העברייני: "אתה יודע מה זה ילדות הן פטפטניות שולה... זה זה שאולי זה אולי יחזקאל אולי דוד ואני צועקת עליהן אל תגידי הוא יישב מאסר עולם. ואם זה לא הוא? ... היה לו מסכה בפנים...". לשאלת החוקר איזה מסכה הייתה לו, השיבה "שחורה". בניסיון לברר איתה במה מדובר בדיוק, מה סוג המסכה והאם מדובר בכובע גרב, השיבה שאינה זוכרת אולם היא חושבת שראתה רק עיניים. החוקר הציע לה אפשרות שהיורה לבש על פניו כובע גרב על כל פניו, ושולה השיבה "אני חושבת", אולם שללה אפשרות שניסתה להוריד את הכובע מפניו והוסיפה: "לא איך אני אצליח אם הוא ירה בי...". שולה עמדה על הכחשתה זו גם כאשר החוקר התעקש ואמר שהוא יודע שניסתה. בהמשך עדותה נשאלה שוב על הכובע שחבש היורה ואם היה עליו סמל כלשהו, והשיבה: "אני חושבת קפוצ'ון אני חושבת... שחור" [שם עמ' 19 – 35].

170. שולה שללה התרחשותו של וויכוח במהלך המסיבה בעת שנכחה בבית [שם עמ' 54].

171. החקירה הבאה נערכה כחודש ושבע לאחר הרצח, ביום 23.12.18. שולה סירבה לשתף פעולה בטענה שכבר מסרה את גרסתה, ביקשה לשוחח עם עורך דין ועשתה זאת במהלך הפסקה בחקירה. שולה הכחישה ידיעה על מעצר החשודים וטענה שאינה ניזונה משמועות. היא שללה אפשרות שגילי היה בסמטה [ת/1ה].

172. החקירות הבאות הן החקירות שבהן התחילה שולה לספר את גרסתה הסופית, שעל עיקריה חזרה בעדותה לפנינו.

173. שולה אישרה ששמעה משמועות, ולא מהמטרה, מי החשודים שנעצרו בחשד למעורבותם ברצח בנה המנוח - ושחררו. היא תהתה מדוע שוחררו, אם היו עדים רבים כל כך לאירוע; וכשנאמר לה שאין עדים אלא שקרנים – שאלה: "גם הבחורות שהיו פה שיקרו?" [ת/1ו].

174. בהמשך החקירה ביקשה שולה שהות נוספת על מנת לחשוב: "אני חייבת שתתנו לי עד יום

ראשון... אני אגיע לכאן יום ראשון בבוקר... אם ירצה השם וזאת תהיה השבת האחרונה... שהוא יעשה בבית שבת אחרונה... אמא שלו לעולם לא תדע מה קורה עם הבן שלה בתוך בית הסוהר". שולה הסבירה שהיא רוצה להיזכר ולארגן את המחשבות בראש לפני שתדבר. בהמשך ביקשה לשבת עם "עורכת דין שיוצעת את החוקים מה כן יכול להרשיע מה לא יכול להרשיע" אולם החוקר הבהיר לה כי זה לא תפקידה וזה לא ראוי וכך היא אינה חשודה בכלום ולכן גם אין בכך צורך. ואז הסבירה שוב שכל שהיא רוצה הוא לסדר את מחשבותיה באשר לדברים שהיא זוכרת. ניסיונות לעודד אותה לדבר באותה חקירה לא צלחו. שולה לא סיפרה דבר, אפוא, בחקירה הזו; אולם הבטיחה לחזור ביום אי [שם].

175. ביום 20.1.19, לאחר ששולה לא חזרה מיוזמתה לחקירה כפי שהבטיחה לחוקר סבן בחקירתה הקודמת, הגיעו בלשים מהימ"ר אליה והביאו אותה לחקירה. שולה מחתה על אופן הבאתה וביקשה עורך דין, גם לאחר שהובהר לה שאינה חשודה בדבר. בהמשך הלינה על כך ששחררו את החשודים על אף שנצפו במצלמות האבטחה של רחוב מכתשים 8, לדברי שכנתה [ת/ז עמ' 7].

176. לאחר כשעה שוחחה שולה עם עורכת הדין המלווה אותה כקורבן עבירה, ועם ספיר, בתה של שולה. לספיר אמרה: "ספיר אני בסדר כפרה אל תדאגי, לא יודעת עוד לא התחלנו אני אספר להם את האמת". שולה מסרה לחוקרים שבתה בוכה ונשמעת נסערת, אולם ייעצה לה לומר מה שהלב שלה אומר; והוסיפה שהבת שלה הכי רוצה שהצדק ייצא לאור. בהמשך שוחחה שולה עוד פעמיים עם עורכת הדין, ואז אמרה: "אני הולכת לספר לך...". שולה החליטה לספר, כהצעת החוקר, את כל הסיפור מהתחלה, בלי לומר את שמות החשודים בשלב זה, והוסיפה שאינה יודעת את השמות אלא משמועות [שם עמ' 13].

177. בשלב זה סיפרה שולה כי במהלך הערב הציעה דנה ללכת למועדון. בשלב כלשהו, לבקשת שולה – שולה, יובל ודנה חזרו הביתה ברכבה של דנה. כשהגיעו עצרה דנה על הכביש בכניסה לבית, ושולה ראתה שרבים מהצעירים שהיו במסיבת יום ההולדת עומדים מחוץ לבית, ובתוך הסמטה עמדו צעירים נוספים והיו שם צעקות. שולה רצה לסמטה, שמעה שצועקים את שמו של רותם, המשיכה לרוץ לכיוון המריבה, קפצה על אחד מהם וניסתה למשוך במשהו שאינה יודעת לתאר בדיוק – כובע קפוציון או חס צוואר. להבנתה, המעשה שלה הלחיץ מאוד את הבחור שעליו קפצה, הוא הרים את היד עם הרובה, בעוד היא קופצת עליו ומושכת ומרחיקה אותו מבנה, ואילו הוא כיוון אקדח לראשה ואמר "זהי יא בת זונה", ואז הוריד את ידו למטה וירה ברגלה. שולה חשה שאינה יכולה עוד לעמוד ושמטה את האחיזה בו. רותם חשב שהיא נורתה בגופה ומתה "וצעק כמו איי יא בן זונה אמא... צעקה שאני עד היום שומעת אותה באוזן שלי" [ת/ז1 (1) מונה 15: 01]. שולה נפלה על הרצפה בערך מול אדם, אותו ראתה שכוב על הרצפה כבר בריצתה, לאחר שנורה ראשון. לאחר שנשכבה ראתה את רותם רץ אחרי היורה. היא ניסתה לפקוח את העיניים בשביל לצעוק לבנה שהיא בסדר ונורתה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

26 מאי 2022

רק ברגלה ולבקש שיחזור. אולם היא לא הצליחה בכך, רותם רץ לסוף הסמטה, ואז נשמע צרור יריות והבזקי אור עד שנעצמו לה העיניים. להבנתה של שולה, היורה הזדרז להזדוף אותה וירה בה מכיוון שידע שכבר הזמינו אמבולנס בעקבות הירי באדם והוא חשש להיתפס. בעודה שוכבת על הרצפה, בטרם נעצמו עיניה, ראתה את היורה מסתובב ויורה לכל עבר [ת/ז עמ' 15-16].

178. לשאלת החוקר איך בדיוק פנה אליה היורה כאשר הורה לה לזוז והאם היא מכירה אותו, השיבה תחילה בשלילה ואז הוסיפה **"תראה אני, דיברנו על זה שאני לא מזכירה שמות"**. ואז אמרה, מבלי שנשאלה ישירות, כי החשודים שנעצרו היו ביום ההולדת של רותם. עם זאת עמדה על כך שאינה יודעת לומר האם מישהו מהחשודים שנעצרו הוא היורה והשיבה כי שניהם היו עם קפוציונים על הראש ו**"הוא היה עם חס צוואר"**. לשאלה האם היא מכירה את השניים האלה מהעבר השיבה שולה בחיוב אולם אמרה כי אינה יודעת האם הם אלה שנצפו במכתשים 8 כיוון שלא ראתה את הצילומים [ת/ז עמ' 16].

179. שולה שבה ותיארה כיצד רצה לתוך הסמטה שבתוכה היו **"אני רותם ושניהם... וכל השאר היו בצד השני ... כל הילדים של יום ההולדת יש את הכניסה לסמטה ושם הם עמדו"**. לאחר הצעקות היא הזיזה את רותם וקפצה על היורה ורותם ניסה להגן עליה. היורה כבר אחז בנשק בשלב הזה, שכן הוא ירה כבר על אדם עוד לפני ששולה נכנסה לסמטה, ותוך כדי שרצה פנימה ראתה את היריות. לאחר הירי רותם ראה את שולה פצועה ואז רץ עד הפניה הראשונה מול השער, שם נורה [שם עמ' 17-18].

180. שולה תיארה את היורה כאדם פחות או יותר בגובה שלה, לא שמן או רזה במיוחד. לבחור השני היה, בנוסף לקפוציון, גם כובע על הראש. הוא אחז בידו סכין והתעמת עם רותם בעת שהיא נפלה לרצפה. על אף שלא ראתה את הסכין עצמה, היא ראתה אותו עושה תנועות של דקירה ומכך הסיקה שאחז סכין בידו [שם עמ' 21-22]. שולה עמדה על כך שראתה את מבנה הגוף ובגדיו של היורה אולם לא ראתה את פניו [שם עמ' 27].

181. לאחר דיון על החשודים שנתפסו והכחשתה את ידיעתה בדבר מעורבותם נשאלה שולה מדוע לא סיפרה את גרסתה כך מלכתחילה, והשיבה: **"אני לא יודעת מה חשבתי לעצמי קיוויתי שהחשודים, שאתם טוענים שהם חשודים... חופשיים אם הם יהיו בחוץ... אני אגיד לך את האמת אני רציתי להרוג אותם בידיים שלי"**. עם זאת בהמשך מספרת שהתחרטה והבינה שמוות הוא מתנה והייתה רוצה שהאשמים יסבלו כל חייהם במאסר [שם עמ' 25-26].

182. שולה חזרה על האמירה של רותם, לפני שרץ אחרי היורה, כאשר צעק **"אמא" והוסיף "יא בן זונה..."**. לשאלה האם ראתה את רותם נופל לאחר הירי השיבה **"אני רואה כמו כזה... זיקוקים. השביל נהפך מהמקום הכי חשך למקום הכי מואר"**.

183. בדרכה הביתה מהחקירה הוקלטה שיחתה עם הבלשים. במהלך הנסיעה שיתפה שולה בכך שפגשה את אמו של נאור, שאותה היא מכירה מזה שנים, במרכזל השכונתי, והתפתח ביניהן וויכוח. שולה הוסיפה ואישרה שהיא מכירה את הנאשם מזה שנים והוא אף אכל בביתה [ת/ז1].

184. בהמשך דבריה נשאלה מי השתחרר ראשון ומי שני, והשיבה: **"אמרו לי ה'לא יורה' השתחרר ראשון וה'יורה' השתחרר שני"**. היא אישרה כי אמרו את השמות ולא "היורה" ו"הלא יורה". כך למשל תיארה שנאמר לה **"שולה את יודעת שנאור השתחרר?"** ... **אני ניזונה משמועות שבאו אמרו לי שנאור השתחרר ואח"כ באו ואמרו לי אבירם גם השתחרר. לא ראיתי לא יודעת** [ת/ז1].

185. **בחקירה הבאה** [ת/ח1 מיום 29/1/9] שולה ציינה במפורש את שמו של הנאשם כמי שירה, וטענה שזיהתה אותו בזמן אמת לפי העיניים והקול שלו, לנוכח היכרותה עמו מהעבר ובעיקר בשלושת החודשים עובר לאירוע, שאז נהג לבלות הרבה עם רותם, לרבות בביתם בעת שהייתה נוכחת. באותה חקירה תיארה את הנשק ככלי נשק באורך של כ-30 ס"מ, שאותו אחז היורה בשתי ידיו, והוסיפה כי זה **"היה כזה רובה שיורה מהר"**. החוקר תיאר שהדגימה ירי באקדח. לשאלה מדוע לא סיפרה את האמור עד כה השיבה כי חששה שהנאשם או מי מטעמו יפגעו בה או בילדיה [ת/ח1].

186. את ה"לא יורה" תיארה שולה **"יותר גבוה מאבירם, לא ענק. טיפה בריא... הוא גם היה רעול פנים... צעק 'תדפוק בו תדפוק בה'"**. היא שללה שראתה את פניו [ת/ח1].

187. לאחר חקירות אלה, יצרה שולה קשר טלפוני עם התובעת, והאחרונה תיעדה חלקים מן השיחה בדוא"ל שנשלח לבי"כ הנאשם. שולה חשפה בפניה כי שותפו של הנאשם לעבירה הוא נאור, ואמרה: **"אמרתי נאור, מה זאת אומרת? בטח שזה הוא. הוא צעק כל הזמן תדפוק בה, תדפוק בה, מגיל 0 אני מכירה אותו. תיארת אותו במשטרה שהוא חסון יותר, תיארת מה לבש בפרטי פרטים, נאור היה שם, אלוהים יודע את האמת, הוא היה איתנו... בוודאי, זיהיתי אותו את נאור לפי הקול שלו, אני מכירה אותו מגיל 0"**. בהמשך לאמור זומנה שולה להשלמת חקירה שבמהלכה אישרה כאמור שנאור הוא שותפו של הנאשם לעבירות, כי זיהתה אותו לפי קולו, וכאשר כינתה אותו בחקירותיה בשם "השני" או "הלא יורה" – התכוונה כל העת לנאור [ת/ט1(1)].

188. לשאלה מדוע לא אמרה באופן מפורש את שמו של נאור הפנתה לכך שלאורך הדרך תיארה את נאור, את מבנה גופו ואת העובדה שצעק **"תדפוק בה"**, עמדה על כך שהוא והנאשם הם האשמים, והזכירה שגם את שמו של הנאשם לא אמרה בהתחלה [ת/ט1].

189. ביום 23.9.19 נחקרה שולה פעם נוספת, במסגרת השלמת חקירה, לאחר שבהכנתה לעדות בפרקליטות חשפה דברים נוספים [דוא"ל מהתובעת לסניגור ת/ז1]. בחקירה סיפרה כי כשראתה את

חקירותיה הראשונות הייתה מופתעת מאוד מעצמה ואמרה כי העובדה שלא דיברה 3 חודשים היא טעות חייה. בהתייחס לסיבה שבגינה לא סיפרה מהתחלה את שידעה אמרה: **"לא יכולתי לדבר. חששתי. לחיים שלי חששתי לחיינה) של הבת שלי ולילדים. כמו שאמרתי בהתחלה אני רציתי ששניהם יישארו בחוץ ככה הראש פעל לי באותה תקופה אני רציתי שהם יהיו משוחררים ביחוד מי שהרג את הבן שלי שזה אבירם זגורי אני רציתי להרוג אותו בחזרה... אני לא אגיד מי, אבל... היו כאלה שלחשו לי עוד כשהייתי בבית החולים "אל תדברי אל תספרי כלום" זהו עד ש... אחרי שלושה חודשים לצערי החלטתי שלא משנה מי, קרובים וחוקים, ימחקו אותי גם מהחיים שלהם, אני רוצה צדק לבן שלי. שזה לא פייר שאני לא אעשה לו צדק. לא רציתי שאף אחד ייקח את הצדק לידיים" [שם עמ' 1].**

190. לשאלת החוקר מה אמר רותם אחרי שהיא נורתה השיבה שולה: **"הוא צעק "אמא" ושם ידיים על הראש ככה כי הוא חשב שאני מתה וצעק "אבירם יא בן זונה" ורץ אחריי. תראה אני זכרתי את זה כבר מזמן אבל כל הזמן החדירו לי לראש שלא יחשבו שאני מנסה ממש "לתפור" אותו והדברים האלה כל הזיכרונות צפים לי".** בהמשך הבהירה באופן ספונטני כי בשבועות הראשונים לא הייתה מסוגלת להיכנס לסמטה, עד אשר לילה אחד נכנסה לראות את המקום והכל חזר אליה [ת/1 עמ' 1-2].

191. בהמשך הסבירה כי לא מדובר באיומים מהסוג שהפחידו אותה: **"אף אחד לא בא והצמיד לי רובה לרקה ואמר לי אל תדברי ואל תשתפי פעולה עם הימ"ר זה לא מהסוג הזה. היו אנשים שהורידו לי את הבטחון ואמרו לי "הם לא יעשו שום דבר ... בסוף הוא ישתחרר..." [שם עמ' 2].**

192. בהמשך סיפרה שולה כי נכחה גם בוויכוח בין אדם לנאשם בחזית הבית, אולם המצלמה לא קלטה אותה בשל הזווית שבה עמדה – בפניה של הבית ליד הסמטה. לאחר הוויכוח אף פנתה לנאשם וביקשה ממנו לא לקלקל את יום ההולדת של רותם והוא התנצל. עוד לפני כן היה וויכוח בין הנאשם לאדם כשאדם שכב על הספה והנאשם אמר לו **"אוי ואבוי אם אני אשמע שאתה מתעסק באזור שלי".** אדם הגיב: **"מה, אתה קנית את ב"ש? ... נראה אותך".** שולה לא התייחסה לזה באותו הזמן וחשבה שמדובר בוויכוח בהומור [שם עמ' 4].

עת/27 יובל בוגנים

193. ההיכרות בין יובל בוגנים למנוח ומשפחתו החלה שנים קודם בעקבות מגורים בשכנות. היא הגיעה למסיבת יום ההולדת של רותם ביחד עם חברתה דנה, ושתיהן יצאו עם שולה, במהלך הערב, למועדון בבאר שבע, שממנו חזרו מייד בתחילת אירוע הירי. גם יובל, כמו רבים אחרים, לא שיתפה פעולה עם החוקרים. תחילה טענה כי לא ראתה דבר מהאירוע אלא רק שמעה קולות של ריב ויריות (תחילה חשבה שמדובר ברימונים). יובל ראתה את הנפגעים וחיגה מייד למד"א [ת/2192]. בהמשך

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

ההליך, לאחר שההגנה ויתרה על זימונה לחקירה נגדית, והתובעת שלחה לה הודעה על ביטול זימונה, ביקשה יובל ביוזמתה להגיע להעיד. בעקבות כך זומנה להשלמת חקירה ולאחר מכן לעדות לפנינו, שבהן שינתה גרסתה וזיהתה את הנאשם כיוורה [ת/1ג92-ת/92].

194. בערב האירוע הגיעה לבית הרוש, ולאחר כשעה וחצי-שעתיים יצאה עם שולה ודנה למועדון בעיר. בשוֹבן, בסביבות השעה 04:00-05:00, לאחר שדנה עצרה את רכבה בסמוך לבית, שולה ויובל ירדו מהרכב ונכנסו לגינת ביתה של שולה, שם ראו את החברות של יסמין, חברתו של רותם (להלן: "יסמין"). שולה נזכרה בדבר מה שרצתה לומר לדנה, ולכן, בטרם נכנסו הביתה, פנו יובל ושולה חזרה החוצה לעבר הרכב. אז שמעו צעקות שבעקבותיהן רצו אל תוך הסמטה. יובל תיארה כי היו צעקות רמות וכן מכות. שולה מיד רצה פנימה, יובל קראה לדנה ושתייהן רצו אחריה. תחילה נעמדו בתחילת הסמטה ואחר כך התקדמו קצת. אחד החברים, אביחי אבוקסיס (להלן: "אביחי"), דחף אותן אחורה מעט. אז החלו היריות, ויובל ראתה את אדם נורה ראשון ונפל על הרצפה. שולה ורותם עמדו בחלק הקרוב יותר להתרחשות. שולה אחזה בנאשם ומשכה אותו (יובל לא ידעה בדיוק היכן אחזה שולה), והנאשם ירה בשולה. היא צעקה לו "יבן זונה" ואז נפלה. יובל שמה לב לעובדה שירו בשולה רק לאחר שניגשה אליה, לפני כן חשבה שהנאשם רק נתן לה מכה. לאחר מכן שמעה את רותם צועק "אביום 'בן זונה" ובהמשך הנאשם ירה ברותם. רותם והבחור שהיה עמו (שאותו לא זיהתה) ברחו לכיוון החלק הפנימי של הסמטה, ולא לכיוון הכביש ששם עמדה יובל, לאחר שהאחרון אמר לנאשם "בוא נברח". בשלב הזה יובל עמדה במרחק של כ-4.5-5 מטרים, להערכתה, ממרכז ההתרחשות. על אף שהיה אמצע הלילה, הייתה מספיק קרובה כדי לראות וזיהתה את הנאשם כיוורה. לאחר שהיורה ושותפו ברחו, יובל ניגשה פנימה וראתה את שולה. מיד רצה פנימה לקחת בקבוק מים והתקשרה לאמבולנס, ואז חזרה לסמטה וראתה את שולה, אדם, המנוח ובאמצע את יסמין מעולפת [פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1221-1222].

195. את הנאשם פגשה יובל לראשונה באותו הערב, כאשר ישב לידה וליד דנה, שהכירה אותו מקודם [שם עמ' 1226]. יובל לא פגשה את הנאשם שוב, אולם ראתה אותו בכתבה ששודרה בערוץ 12 שבה הוצג הנאשם, הושמעה הקלטה של שולה ושודר סרטון קצרצר שבו נצפה אדם לבוש באפור שפניו אינן גלויות [שם עמ' 1231].

196. בחקירתה הנגדית הבהירה, לשאלת הסניגור, כיצד בדיוק ראתה את הנאשם במהלך האירוע [שם עמ' 1248]:

"עו"ד קניג: אני יכול להבין גם מזה שאם את אומרת ראיתי את הפנים שלו שהוא בעצם עמד עם הפנים אלייך
יובל בוגנים: הוא לא עמד עם הפנים אליי.
עו"ד קניג: אז את רואה בעצם,
יובל בוגנים: הוא הסתובב עם הפנים ואני ראיתי.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

עו"ד קניג: אז את רואה בעצם בחושך כאילו דרך הראש שלו דרך הפרצוף שלו?
 יובל בוגנים: הוא סובב את הפנים ראיתי אותו ומה שאני שמעתי זה שבעצם צעקו לו אבירים יבן זונה, שרותם צעק לו שניה לפני שהוא ירה בו.
 עו"ד קניג: כלומר הפעם היחידה שאת אומרת שראית אותו,
 שו' דינה כהן: את אומרת עכשיו שאת שמעת את רותם אומר,
 יובל בוגנים: אחרי שהוא ירה בשולה רותם צרח אבירים יבן זונה.
 עו"ד קניג: זה מה ששולה אמרה לך בעצם להגיד?
 יובל בוגנים: לא. זה מה שאני שמעתי.
 עו"ד קניג: עכשיו את אומרת הפעם היחידה בעצם שראית את הפרצוף שלו זה הרגע הזה שהוא הסתובב בעצם
 יובל בוגנים: כן.
 עו"ד קניג: ואת מאשרת שזה רגע למעשה, אני לא מאמין שהוא סובב אלייך את הראש.
 יובל בוגנים: נכון. זה רגע. זה היה לשניה.
 עו"ד קניג: לשניה אחת בעצם. ולמה מעולם לא סיפרת את זה במשטרה שהרגע היחיד שראית את הפרצוף שלו זה שניה אחת כשהוא מסתובב אלייך?
 יובל בוגנים: כשהוא שאל אותי בחקירה השניה אז אני אמרתי לו שהוא סובב את הפנים ואני ראיתי אותו. כן."

197. לאחר הירי נסעה יובל אחרי רכבי האמבולנס אל בית החולים, ונשארה שם כל היום עם שולה, המשפחה והחברים. בעת שהותה בבית החולים יצרו עמה קשר וביקשו לזמנה לחקירה, אולם היא טענה שלא ראתה כלום; לבקשת אבי המנוח יורם הרוש. בהתאם לכך, בחקירתה ראשונה סיפרה שלא ראתה דבר מכיוון שהיה חשוך והיא לא הרכיבה את משקפיה. יובל אישרה שהיא מרכיבה משקפיים רק בצפייה בטלוויזיה, ולא במהלך היום, בנהיגה ובקריאה [שם עמ' 1227-1228].

198. בעקבות זימונה לעדות בבית המשפט יצרה יובל קשר עם שולה ושאלה אותה מה לעשות. שולה השיבה כי עליה לומר את האמת ארזות מה שראתה. יובל שלחה הודעת ווטסאפ לתובעת [ת/92] כי היא מעוניינת להעיד, וזומנה לחקירה בימ"ר [ת/92ג – 1,2,3, ת/92ד, שרטוט מהחקירה ת/92א, תמונה שהוצגה לה בחקירה ת/92ב].

199. לשאלת התובעת מדוע כדאי להאמין דווקא לגרסתה המאוחרת השיבה כי אינה בקשר עם שולה או מי מבני המשפחה של המנוח, למעט האב יורם ששולח לה הודעות מזי פעם. לא מדובר בקשר הדוק או יומיומי, והוא מעולם לא היה כזה, ולכן אין לה סיבה לסבך את חייה עבורם. אולם, מכיוון שזה "ישב לה על הלב" עוד מאז הפרשה, והיא לא דיברה רק משום שכך התבקשה על ידי יורם. היא החליטה לספר לאחר שזומנה לעדות ושולה אמרה לה לומר את האמת [שם עמ' 1229].

200. במהלך חקירתה הנגדית התייחסה יובל לפרטים שלא זכרה בחקירתה הראשונה הסמוכה לאירוע, אך זכרה בחקירתה השנייה, שהייתה כשנה וחצי לאחר האירוע. חלק מהפרטים שכחה מאז, ובעדותה בבית המשפט לא הזכירה אותם או אמרה שאינה זוכרת אותם. לדוגמא, בעדותה תיארה את אביחי, שדחף אותה ואת דנה אחורה בתחילת האירוע, כאדם המוכר לה בשמו: "ישבתי איתו, אני הייתי איתו הרבה בשבעה כן, בשיעורי תורה אני ראיתי אותו כאלה, אני לא מכירה אותו באופן אישי". לעומת זאת, בחקירתה הראשונה תיארה אותו כאדם זר. יובל הבחירה כי בעת

האירוע אכן לא הכירה אותו, אלא רק בדיעבד – במהלך השבעה ושיעורי התורה שהתקיימו לאחר מכן, וכך למדה את שמו בין החקירות [שם עמ' 1231-1232].

201. עניין נוסף שעלה הוא שמו של מועדון הפלקה. בחקירתה הראשונה אמרה שאינה יודעת את שם המועדון, בחקירתה השנייה ידעה את שמו ואילו בעדותה לפנינו שוב אמרה שאינה זוכרת את שם המועדון. גם בעניין זה הסבירה שלמדה את שם המועדון רק בדיעבד, מתוך השיחות שהתקיימו בשבעה. כך ידעה לומר אותו בחקירתה השנייה, אך מאז הספיקה לשכוח אותו [שם עמ' 1232-1233]. יובל שללה את הצעת הסניגור כי הסיבה לכך היא ששולה סיפרה לה את גרסתה מתחילתה ועד סופה, וכך למדה את פרטי האירוע: "אז אולי תגיד לי גם שאני לא הייתי שם ומישהו לקח את הטלפון שלי והזמין את האמבולנס במקומי. אני יודעת מה ראיתי אם זכרתי של מועדון או לא זכרתי שם של מועדון זה משהו אחר לגמרי. אני יכולה להגיד לך גם ששוב, לא זכרתי את השם של הבחור שניסה להרים אתי את שולה, אבל בגדול כשהזכרתי אחר כך ידעתי להגיד את השם של שולה לא ראתה בחור דוחף אותי כי היא הייתה בתוך הסיטואציה אז היא לא יכלה לרענן לי את הזיכרון שאביחי זה שדחף אותי אחורה" [שם עמ' 1232-1233]. לתהיית הסניגור כיצד ייתכן שבחלוף שנה וארבעה חודשים זכרה פתאום פרטים שלא זכרה בחקירתה הראשונה ואף לא בעדותה בבית המשפט, אלא רק בחקירתה השנייה [ת/92 – 92], הסבירה כי את הפרטים העיקריים היא זוכרת, לעומת פרטים שאינה חשובים כגון שמו של המועדון, שאליו אינה נוהגת לצאת ורק בליל האירוע ביקרה בו באופן חד פעמי, לבקשת שולה [שם עמ' 1235].

202. בהתייחס ליכולתה לראות את ההתרחשות סיפרה יובל שעמדה קרוב לזירת האירוע, ועל אף שהיה חשוך היא הצליחה לראות את המתרחש. בחקירתה הראשונה אמרה אחרת רק מכיוון שהתבקשה לשתוק, ולא משום שבאמת לא ראתה. יובל הפנתה לעובדה שהצליחה לספר לחוקר פרטים על האירועים שקדמו לירי, כגון הריב ומספר האנשים שנכחו במקום, אשר מדגימים כי היטיבה לראות את פרטי האירוע. יובל ציינה כי היעדר משקפיים באותה עת אינו רלבנטי, משום שהיא מתפקדת היטב בלעדיהם, ונעזרת בהם בעיקר להימנע ממיגרנות [שם עמ' 1236 – 1239]. יובל שללה אפשרות שניסתה לטשטש את הזקקותה למשקפיים ולכן לא הוציאה אותן במהלך עדותה, והוסיפה כי אין לה שום אינטרס להגיע להעיד, במיוחד עדות שקר, בהתחשב בכך שהיא כבר אינה גרה בשכונה שבה התרחש האירוע, הקשר עם משפחת המנוח היה ונותר רופף מאוד, היא אם לתינוק ואינה ששה לעזוב את שגרת חייה הנוחה. לתהיית הסניגור מדוע חשוב לה להדגיש שהקשר בינה ובין שולה רופף, הבהירה כי היא אומרת זאת לנוכח טענות הסניגור כי שולה תדרכה אותה מה לומר בחקירתה, מה שאינו נכון. בהמשך הבהירה כי בעבר, כאשר רותם היה בחיים והיא גרה בשכנות לביתו, ביקרה שם על בסיס יום יומי, וגם בשבעה ישנה שם כל השבוע. כתמישה חודשים לפני האירוע יצאה עם ניב, אחי המנוח, במשך כשלושה שבועות. הקשר הרומנטי לא צלח אך הם נותרו חברים טובים. היא ליוותה את שולה לאחר מות אחותה, ובאותה תקופה הקשר ביניהן היה "מאוד

ניאוד טובי. אולם לאחר שיובל ילדה את בנה הקשר הלך ודעך [שם עמ' 1239-1241].

203. לתהיית הסניגור כיצד ייתכן שברגע שזיהתה את היורה כבחור שהכירה ממש קודם במסיבה לא סיפרה על כך, הסבירה יובל כי מיז לאחר האירוע ועד לאחר יציאתה של שולה מהניתוח היא כל הזמן הייתה בפעולה וטרודה מהמצב. לאחר האירוע היא דאגה להזמין אמבולנס וניסתה לסייע לשולה וליתר הנפגעים, ולא שוחחה עם אף אחד מהנוכחים בזירה בנושא זהות היורה. גם בדרכה לבית החולים, כאשר דנה ויקיר היו עמה ברכב, לא שוחחו על זהות היורה. כשהגיעו המשיכה יובל לסייע ליסמין וספיר, שנכחו באירוע, בהליכי הקבלה למיון, וניסתה להרגיע את הנוכחים, לרבות ניב. היא תיארה את עצמה כיחידה שתפקדה. בעוד כולם **"בוכים ובאטרף לא יאומן"** – היא הייתה **"באטרף של דאגה"** [שם עמ' 1257].

204. בסביבות השעה 12:00, כאשר המצב נרגע, ישבה עם דנה ושוחחה עמה על זהות היורה. בהמשך שיתפה בכך גם את אמה ובן זוג שהכירה זמן מה לאחר האירוע. מלבדם לא שוחחה על כך עם איש, לרבות במהלך חקירתה הראשונה. הסיבה לכך טמונה בבקשת יורם, אבי המנוח, שהגיע לבית החולים סמוך לאחר שיחתה עם דנה וביקש ממנה שלא תספר דבר ממנה שראתה. עם זאת הודתה יובל שעוד בטרם הגיע האב, לא פנתה ביוזמתה אל השוטרים שהגיעו לבית החולים על מנת לספר להם על זהות היורה [שם עמ' 1258 – 1262].

205. לאחר הגעת האב כולם נכנסו לחדר ההתאוששות והיו לצד שולה. מכיוון שהוסכם שלא לספר לה עדיין על מותו של רותם הם לא דיברו על הדברים בחדר. היא אישרה שהאב עמד שם עוד לפני ששולה התעוררה [שם עמ' 1256 – 1258].

206. יובל מסרה כי במהלך הזמן שחלף מהאירוע היא ושולה לא שוחחו על הירי עצמו או על זהות היורה, אלא בעיקר על כאבה של שולה בעקבות אובדן בנה, על התחושות של שולה בזמן האירוע, העילפון בעקבות החולשה ועוד. על האירוע דיברו רק באופן כללי. לדוגמא, הזכירו ששולה אחזה ביוורה אך לא דובר על אופן האחיזה, המבט שלו ופרטים נוספים. אולם, בהמשך מסרה יובל כי שם הנאשם כן עלה בשיחות ביניהן לאחר האירוע. לתהיית הסניגור באשר לפער בין הדברים, אמרה יובל:

"עו"ד קניג: יובל, את סיפרת עכשיו, נשאלת בערך 3 פעמים את אותה שאלה בווריאציות שונות ואת תמיד ענית לגבי החילוץ והעילפון וכו'. ועכשיו כשאני שואל אותך השם של הנאשם הוחלף אז את אומרת לי כן. איפה הוחלף? אני הייתי מעולפת.
יובל: הוא לא הוחלף כזה, הוא הוחלף שהיא אמרה שהיא סיפרה במקרה בשבעה דווקא שכמה חודשים לפני דקרו את רותם כי הם היו באיזה מועדון במרכז, או שהוא גדל אצלם מגיל קטן והוא שכן והיה שיחה עליו כביכול שהיא הולכת לאמא שלו לשכונה וצועקת שם. זה השיחות שהיו, לא היה שיחה שישבנו ואמרנו הוא הרוצח או לא הרוצח. לא, שיחה כזאת לא היתה.
עו"ד קניג: רגע, את אומרת הוא הרוצח? הוא לא הרוצח? רגע, אולי בטעות הבנתי שאת ידעת

שזה הוא הרי, נכון?
יובל: נכון, אני אומרת שלא נעשתה שיחה כזאת כי אתה חושב שכאילו באה ודיברה אתי ואיך שהוא אמר לי קודם היא תדרכה אותך אז לא, אף אחד לא היה צריך לתדרך אותי. השם שלו עלה כמה וכמה פעמים בסיטואציות כאלה או אחרות לא על מקרה הרצח ספציפי.

עו"ד קניג: לא על מקרה הרצח. כלומר את אומרת בעצם שמעולם שולה הרוש לא אמרה לך מי שירה באותו ערב זה אבירם זגורי.

יובל: לא. היה דיבור כזה שזה היה ברור בינינו.

עו"ד קניג: ברור בטח, למה זה כל כך ברור אם מעולם לא הוחלף השם הזה ואפילו שהשם עלה כבר בשבעה של המנוח את אומרת שזה לא קושר אפילו לאירוע הספציפי? איך זה כל כך ברור?

יובל: לא, הגענו לאירוע הספציפי.

עו"ד קניג: כן? אבל לפני רגע את אומרת שזה לא קשור לאירוע הספציפי מה זה נשמע כל כך הזוי שעכשיו את צריכה לשנות את הגרסה?

יובל: אני לא משנה את הגרסה שלי, אני אומרת אנחנו דיברנו עליו כמה וכמה פעמים לא על האירוע כאילו כן על האירוע.

עו"ד קניג: כאילו לא כאילו כן. תיקחי לך בבקשה שניה ואת יכולה להסתכל עליי תחשבי שניה אחת ותגידי לנו את האמת מה שהוחלף בינך ובין שולה הרוש אי פעם לגבי האירוע הספציפי הזה. בסדר?

יובל: שוב אני אגיד נאמר השם של הנאשם כמה וכמה פעמים בכל מיני וריאציות שונות. אם זה על מקרה הרצח ולא איך הוא ירה איך שהיא התעלפה או לצורך הדוגמה על סיטואציות מהעבר להראות שאם יצא לי לדבר עם שולה זה היה כשהיא מדברת על רותם ובוכה, זה רוב השיחות שלי עם שולה.

עו"ד קניג: ולמה זה כל כך ברור, את אומרת ברור מאליו שהנאשם זה היווה. מה כל כך ברור מזה?

יובל: שאם אני ראיתי אותו ואם היא ראתה אותו ואם חצי, כל מי שהיה שם ראה אותו אז כנראה שאנחנו יודעים על מי מדובר, אנחנו לא מדברים על מישהו מהחלל"

...

עו"ד קניג: התחלת לומר היא יודעת ואני יודעת חצי ראה, מה זה חצי? חצי מסיבה, חצי עולם, חצי שכונה?

יובל: לא, חצי ממי שהיה שם, כולם יודעים שמדובר בו, כמו שדנה ראתה וכמו שהחברים אני לא יודעת אם הם העידו על זה כבר. אין לי מושג. שהם ראו אותו אבל כולם ראו אותו בבירור, כל מי שהיה בסמטה ראה אותו, כולל החברות של יסמין שהיו מאחוריי.

עו"ד קניג: כן. וגם את הדברים האלה שאת אומרת את אומרת מתוך אותה הנחה ברורה שלך או שאתן ביניכם מפתפטים על זה הוא רצח אותו אני לא מאמין שאבירם רצח אותו.

יובל: לא, על זה אני דיברתי רק עם דנה, כל השאר אני מניחה אבל אני יודעת שהם ראו אותו.

עו"ד קניג: את יודעת מה הפער בתיק רצח בין ברור ובין מניחה במרכאות.

יובל: אז אני ראיתי אותו ואני אומרת שאני ראיתי אותו בעיניים שלי" [שם עמ' 1269-1270].

207. לגבי היכרותה עם נאור אמרה כי היא שמעה את שמו אך אינה מכירה אותו. היא ראתה אותו רק ביום ההולדת, ואינה זוכרת כיצד הוא נראה. לשאלת הסניגור מדוע ציינה זאת, השיבה: "כן, כי אני שמעתי שהוא זה שהיה איתנו... מאורטל חברה שלי שהיא אמרה שגם תפסו אותו והוא רוצה לצאת עד" [שם עמ' 1272]. אורטל אינה קשורה לאירוע ולא נכחה בו. יובל לא ידעה למקום את נאור בתרשים של זירת האירוע וציינה שלא ראתה אותו. לאחר מכן הסבירה כי היא ראתה אדם אולם אינה יודעת היכן הוא עמד, גם לא ביחס לנאשם, למרות שהיא מאשרת שאמרה שהיה עם הנאשם אדם נוסף שקרא לעברו "בוא נברח". יובל הוסיפה: "אני ראיתי שני אנשים רצים, מעבר לזה אני

לא ראיתי אותו בסיטואציה אני לא ראיתי אותו בסמטה ואני לא ראיתי אותו גם איך הוא נראה" [שם עמ' 1272]. יובל טענה כי דבריה בחקירה, שלפיהם ראתה שאותו אדם לא אחז באקדת, הוצאו מהקשרם, והיא אינה יודעת אם הוא היה עם אקדת או לא כיוון שלא ראתה אותו: "אני ראיתי בחור רחב גבוה ואני לא ראיתי איך הוא נראה ואם הוא מחזיק נשק או לא" [שם עמ' 1273].

208. בהתייחס למיקומה בסמטה הסבירה שעמדה קדימה ופנימה מהכניסה לסמטה [בחקירה החוזרת הובהר שהכוונה למפגש הסמטה עם רחוב אביה השופט; שם עמ' 1315]. האירוע קרה ממש באמצע הסמטה, ליד העמוד, כלומר בהמשך הפנימי של הסמטה לכיוון רחוב מכתשים. החברות של יסמין עמדו קרוב ממנה לתחילת הסמטה [שם עמ' 1274].

209. בהתייחס לחקירתה הראשונה ולפער בין גרסאותיה אמרה כי מבחינתה כל מה שאמרה בחקירה הזו מחוק, שכן היא הגיעה במטרה לומר שלא ראתה כלום ואינה יודעת כלום או קשורה לעניין, ואפילו טענה כי אינה יודעת מי היה ביום ההולדת או אם אדם נכת, וזאת על אף שראתה אותו אישית. למהיית הסניגור מדוע בכלל מסרה פרטים אם תכננה להציג גרסה שקרית, השיבה שהדברים נאמרו בתשובה לשאלות החוקר, וכי בין היתר היו שם דברי אמת – כגון העובדה שנכחה בסמטה. על אף שהודתה שסילפה, כהגדרתה, חלק מהדברים בחקירתה במשטרה, היא שללה בתוקף את הצעת הסניגור שהדבר אופייני לה, וטענה שאינה שייכת לעולם העברייני, אלא נקלעה לאירוע בעל כורחה, ומיד בתום השבעה אף עזבה את השכונה. לכך הוסיפה שאין לה אינטרס לשקר, שכן אינה קרובה לשולה במידה שתהיה מוכנה להסתבך עבורה ולסבך את בני משפחתה. לשאלה מדוע, אם כך, במקום לשמוח על הודעתה של התובעת שאיננה צריכה להגיע לעדות, ביקשה להגיע בכל זאת להעיד בבית המשפט – הסבירה יובל:

"יובל: אני מבקשת לבוא להעיד... כי יש לי מה להגיד ואני אומרת את זה. ואני חושבת שאולי הדחקתי את הסיטואציה או בחרתי להתעלם ממנה אבל גם אם לא היו פונים אליי רוב הסיכויים שגם אני לא הייתי מדברת ואני לא הייתי באה בחיים. אבל ברגע שפנו והבנתי שבאו ופנו אליי אז בחרתי לבוא וכן להגיד את הדברים כי היה לי מה להגיד זה הכל. דרך אגב כשרותם (התובעת – ש"פ) שלחה לי את ההודעה שאני לא צריכה לבוא להעיד אני לא דיברתי עם שולה לפני, אם זאת השאלה הבאה שלך, הפעם היחידה שאני דיברתי איתה זה כשהתקשרתי אליה ואמרת לי לה שזימנו אותי לבית המשפט לחקירה.

עו"ד עטיה: הבנתי. זה הייתה איזה שהיא החלטה ספונטנית ככה לבוא בכל זאת או שאת החלטה עוד מלפני כן כשתגיעי את תספרי איזה שהיא גרסה חדשה? מתי קיבלת את, **יובל:** לא, אני אמרתי שאני פשוט אספר את מה שאני ראיתי ומה שאני לא יודעת אני אומרת פשוט שאני לא יודעת ומה שאני יודעת אז אני פשוט מעדיפה לבוא ולהגיד, זה הכל.

עו"ד עטיה: אני אחדד כדי שזה לא יהיה נתון לפרשנויות. מתי קיבלת עם עצמך את ההחלטה לשנות מהגרסה הראשונה שלך? זאת שאת אומרת שהיא שקרית. לפני ההודעה של רותם או אחרי ההודעה של רותם?

יובל: לפני, כשבא אליי בחור והביא לי מכתב ביד ואמר לי שיש לי זימון לבית המשפט או לחקירה בימ"ר אני לא זוכרת איזה זימון זה היה, אבל זה היה משהו כזה.

עו"ד עטיה: למה בעצם לא פנית כמו שהמון עדים עושים במצב כזה ואומרים אני רוצה להוסיף בבקשה כמה דברים על הגרסה שלי הקודמת, למה לא עשית דבר כזה?
 יובל: אז מה עשיתי?
 ש' כהן: הוא שואל אותך למה לא ביהמתך.
 יובל: כי אמרתי שאם לא היו פונים אלי אני לא הייתי אומרת כלום.
 עו"ד עטיה: את אומרת שבהתחלה מסרת גרסה שקרית וחשבת שזה מאחוריך כל הסיפור. לימים הגיע אדם נתן לך זימון לבית המשפט ובאותו רגע את בעצם קיבלת החלטה שכשאת תעידי את תעידי גרסה שונה.

...
 יובל: ... התקשרתי לשולה כמו שאמרתי אחרי שקיבלתי את הזימון אמרתי לה שולה קיבלתי זימון לבית המשפט, מה אני צריכה לעשות לדבר או לשתוק? היא אומרת לי תגידי רק את האמת, תגידי מה שראית אני לא יכולה להגיד לך מה להגיד. והו"י [שם עמ' 1273 – 1275].

210. יובל אישרה שיצרה קשר עם שולה כאשר זומנה לעדות אולם טענה שלא שוחחה עמה לאחר הודעת התובעת על ביטול העדות. כאשר הסניגור עימת אותה עם דבריה במשטרה שלפיהם כן יצרה קשר עם שולה, היא משיבה שאם אמרה כך ככל הנראה שוחחו על אף שהיא אינה זוכרת. היא שללה את הצעת הסניגור שבמהלך השיחות האלה הן תיאמו גרסאות, וסיפרה כי שולה אמרה: "יובל, אם יש לך משהו לספר תספרי תגידי רק את האמת". לאחר שהתובעת הודיעה לה על ביטול העדות, ולפני שהחליטה להגיע לעדות בכל זאת, שולה אמרה לה שתעשה מה שהיא חושבת לנכון. יובל חזרה ושללה בכל תוקף שאי פעם בשיחה עם שולה התבקשה להצביע על הנאשם כיורה. לתהיית הסניגור כיצד מתיישבות כל הגרסאות שלה לאותה שיחה – תחילה אמרה שלא שוחחה עם שולה, אחר כך אמרה שיתכן שכן, בהמשך אמרה שאינה זוכרת מה שולה ענתה לה ולאחר מכן השיבה כי שולה אמרה לה לעשות מה שהיא חושבת לנכון – השיבה יובל כי לא מדובר בגרסאות שונות אלא בדברים זהים: היא אמנם אינה זוכרת שיחה עם שולה לאחר שקיבלה את ביטול הזימון, אולם בוודאות שולה מעולם לא ביקשה ממנה להצביע על הנאשם כאשם, אלא אמרה לה לומר רק את הדברים שהיא יודעת ורק את האמת. כמו כן, שולה מעולם לא ביקשה מיובל להעיד אלא אמרה לה לעשות מה שהיא חושבת לנכון. בהמשך החקירה נזכרה יובל שאכן התקשרה לשולה לאחר שקיבלה את ההודעה על ביטול עדותה על מנת להתייעץ איתה כיצד לפעול, מכיוון שביטלו את עדותה בעוד היא מעוניינת להעיד. שולה, בתגובה, הפנתה אותה לשוחח עם רותם התובעת [שם עמ' 1281 – 1285].

211. בהתייחס לרגע הירי הסבירה שמיד הבינה שמדובר בירי. אולם כשעומתה עם דבריה בחקירה שלפיהם חשבה תחילה שמדובר ברימונים הסבירה שבאותו מעמד ניסתה להתחמק. הדברים נאמרו על אף שבפועל הבינה מההתחלה שמדובר בירי ואף ראתה את האקדת. בהמשך דבריה הבהירה כי כוונתה שראתה רק את שליפת הנשק, אך לא ראתה את הנשק עצמו ואת אופן אחיזתו. לתהיית הסניגור מדוע אמרה שראתה את הנשק השיבה כי טענה ומותר לטעות ולתקן. היא שבה והבהירה שלא ראתה את הנשק: "אני לא ראיתי את הנשק, אוקי? אני לא ראיתי אם הוא מחזיק את זה ביד אחת או בשתי ידיים הבנתי שבאמצע מריבה אני לא אחפש זיקוקים בשמים כי זיקוקים זה לא, עמדתי כמה מטרים מהסיטואציה. לא ראיתי את הנשק באופן ספציפי אבל אני לא ראיתי את

הנשק בכל מקרה. זה מה שאני אומרת ואני לא משנה את הגרסה שלי כמו שהוא (הסניגור – ש"פ) אומר (...). כי טעיתי אז אמרתי אני לא ראיתי את הנשק אז אני לא יכולה לשקר אז ישר אמרתי אני לא ראיתי את הנשק. זה הכל... ראיתי אותו עושה ככה... כששאלו אותי איך את ידעת שזה יריות אז אמרתי שאם אני לא הייתי שומעת בום אז אני הייתי חושבת שזה סכין (בית המשפט הבהיר בפרוטוקול כי כאשר העדה אמרה "ככה" היא הדגימה תנועה מצד ימין כאשר היד עולה מאזור המותניים לאזור החזה). זה היה בגובה החזה זה היה לשנייה והוא הסתובב, אז בגלל זה אני אומרת שאני לא ראיתי נשק, כי אי אפשר לראות בשנייה את הדבר הקטן הזה ולהסתובב זה היה דברים שהם היו עניין של שניות. כאילו אתם חייבים להבין שזה לא סיטואציה שלקחה שעה, זה שאני יושבת פה עכשיו 3 שעות ומעידה זה לא לקח שם 3 שעות זה לקח שם דקה. אז כשהוא הרים את הדבר הקטן הזה אני מתנצלת שלא התמקדתי באותו רגע על האקדח הזה. או על רובה מה שזה לא היה. זה הכל" [שם עמ' 1288-1289].

212. כאשר הסניגור עימת אותה עם דבריה בחקירתה השנייה, שלגביה היא טוענת כי סיפרה את האמת, שם אמרה כי נזכרה שהיורה אחז בנשק בשתי ידיים, יובל השיבה כי לבקשת השוטר שתנסה להיזכר, היא ניסתה ואמרה שאחז בנשק בשתי ידיו אך בהמשך אמרה לו שאינה זוכרת. עם זאת לא ידעה להסביר כיצד זה לא משתקף בתיעוד החקירה, והסבירה כי כנראה לא שמה לב שזה נשמט ולכן חתמה על חקירתה [חקירה מיום 15.3.20]. יובל עמדה על כך שהיא חזרה בה מהאמירה כי ראתה שהיורה אחז בנשק בשתי ידיו ואמרה לחוקר שאינה יודעת. היא שללה את התזה שהציג בפניה הסניגור כי למעשה היא לא ראתה כלום ומכאן נובעות הסתירות בעדותה, ושבה והדגישה כי ראתה את הנאשם יורה כאשר הוא לבוש בבגדים הזהים לבגדים שלבש במסיבת יום ההולדת. לשאלה חוזרת של בית המשפט כיצד ייתכן שראתה את הנאשם יורה אך לא את הנשק, השיבה: **"אני לא ראיתי אקדח קטן אני ראיתי בן אדם מכונן משהו לבן אדם אחר, בונים, בן אדם אחר נופל, יש מלא דם? אז מה אני אחשוב שהוא זרק זיקוקים באוויר? ... אני ראיתי את הבן אדם יורה אני לא ראיתי את האקדח ספציפית או איך הוא החזיק אותו זה הכל".** במהלך האירוע היא עמדה במרחק אותו העריכה בכ-4.5 – 7 מטרים. היה חשוך, ועם זאת מואר מספיק בכדי שתוכל לזהות את פניו של הנאשם – שנחשפו בפניה לרגע אחד כאשר הוא הסתובב לאחור. אולם היא לא הספיקה לזהות את כלי הנשק שנשלף לצורך הירי ומיד הועבר לצד השני. היא לא ראתה כלל את הנשק וממילא אינה מכירה סוגי נשקים [שם עמ' 1285 – 1288].

213. את אדם ראתה לראשונה במסיבה בליל האירוע. היא עצמה ישבה בתוך הבית. בפעם השנייה שראתה אותו הוא היה ירוי. את הסתירה לדבריה בחקירתה הסבירה בכך שהתבקשה לומר שהיא לא ראתה אותו במסיבה מכיוון שהוא היה אמור להיות במעצר בית באותה תקופה. עם זאת, בהמשך הסבירה כי אף אחד לא אמר לה במפורש לומר שלא ראתה את אדם, אלא שהתבקשה על ידי אבי המנוח שלא לומר כלום, ומכיוון שידעה שאדם נורה וכן שהיה אמור לשהות במעצר בית,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

החליטה לגונן עליו ולומר שלא ראתה אותו כלל במסיבה. היא שללה אפשרות שהיא פוחדת מאדם, סיפרה ששוררת ביניהם ידידות, וכי באותו שלב גרסתה הגורפת הייתה כי אינה יודעת כלום לרבות מי נכח במסיבה [שם עמ' 1290 – 1293].

214. הפעם השנייה בה ראתה את אדם הייתה כשראתה אותו נורה:

יובל: עמדתי, נכנסנו היה מלא צעקות אני הייתי באמצע השביל וראיתי אותו פשוט נורה ונופל. בפעם השלישית שראיתי אותו זה כבר שאני נכנסתי לסמטה עצמה וראיתי אותו מתפרפר ומישהו אומר לו אדם משטרה באה בוא נברח... אין לי מושג מי זה היה כי אני לא ראיתי את אותו בן אדם.

ש: אז מה הסיבה שבעצם במשטרה את אמרת ראיתי אותו כלומר את אדם רק אחר כך שוכב על הרצפה מלא בדם?

יובל: נכון, כי זה כבר פעם שלישית שאני ראיתי אותו...

נכון, כי עוד הייתי לפני היריות עוד כשהיה את המכות ואת כל הבלגן עוד הייתי באמצע השביל כבר אז מן הסתם לראות אותו נורה אני ראיתי אותו ושוב אני אגיד שבפעם הראשונה אני אמרתי שלא ראיתי כלום שהייתי כביכול בסמטה בהתחלה ואחרי זה רק כשנכנסתי לסיטואציה ראיתי מי נורה ומי היה.

ש: זהו, שאת לא אמרת בפעם הראשונה אני לא ראיתי כלום את אמרת במפורש אני לא ראיתי את אדם במסיבה אני ראיתי אותו אחר כך שוכב על הרצפה, את מנסה לבוא ולהגיד לנו אני שיקרתי כי אמרו לי לא להגיד כלום, אבל את לא נמנעת מלהגיד משהו אמרת אני ראיתי אותו שוכב עם דם על הרצפה.

יובל: נכון, כי איך אחר כך אני אסביר? בוא, אתה יודע מה אני אגיד לך יותר מזה, אני התקשרתי לאמבולנס כשהם שאלו אותי בטלפון כמה אנשים ירויים? אני אמרתי להם אני לא יודעת 3-4 אנשים אז מה אני אגיד להם אני לא ראיתי אחר כך? סתם שיערתי ניחשתי? אני הייתי ואמרתי שראיתי את אדם ירוי וגם אני ידעתי שהוא ירוי כי ידעתי שהוא בבית חולים. זה מה שאמרתי אז בחקירה הראשונה" [שם עמ' 1293].

215. יובל אישרה כי ראתה את שליפת הנשק, על אף שלא ראתה את הנשק עצמו והדגימה תנועת שליפה ממותן ימין כלפי מעלה. בהמשך חזרה בה ואמרה שאינה יודעת מהיכן בדיוק נשלף הנשק – כלומר היא ראתה תנועת שליפה אך אינה יודעת מאיזה צד נשלף הנשק והאם נשלף מהכתף, מהמותן וכי. כאשר עומתה עם דבריה בחקירתה השנייה, שבה אמרה שלא ראתה את פעולת השליפה, הסבירה: "אז שוב אני אומרת ראיתי אותו מכיוון החזה ראיתי את השליפה, לא ראיתי את השליפה אני לא יודעת להגיד לך. אני שמעתי בונים, אני ראיתי כיוון חזה. זהו זה מה שיש לי להגיד. אין לי מה להגיד לך יותר" [שם עמ' 1293 – 1296].

216. באשר לכבישת עדותה שבה יובל ואמרה כי כבשה את עדותה לנוכח דרישתו של אבי המנות, והוסיפה כי גם פחדה וגם עתה היא מפחדת. לשאלה כיצד לא סיפרה זאת כבר במהלך חקירתה השנייה, ולמעשה עד עדותה לא הזכירה את אבי המנות, או את פחדה, כסיבות לכבישת העדות – השיבה כי אמרה זאת לתובעת, שביקשה כי תוסיף את הדברים לעדותה [שם עמ' 1296-1297]. בהתייחס לכך שיורם לא הזכיר בשום מקום כי ביקש מיובל לא לדבר בחקירה, אמרה שאינה יודעת כיצד זה ייתכן, ועמדה על כך שהדברים נאמרו לה בשקט בבית החולים. הוא פנה אליה מכיוון שידע שנכחה במקום, ומכאן הסיק שהיא יודעת מי היורה. יובל לא ידעה האם הדברים נאמרו רק לה או גם לאחרים. הוא רק אמר לה לומר בחקירתה שלא ראתה כלום ולא שמעה כלום, בלא שהזכיר את שם הנאשם. יובל הסכימה ואישרה לו שלא תאמר דבר בחקירתה [שם עמ' 1309 – 1311].

217. את הצעקות שקדמו לירי שמעה יובל לאחר שנכנסו מהרכב אל המרפסת. שולה רצתה להיכנס פנימה ויובל הצטרפה אליה, אולם אז פנתה שולה חזרה אל הרכב על מנת לומר משהו לדנה, וכשהגיעו חזרה לרכב נשמעו הצעקות. שולה החלה לרוץ לכיוון הסמטה, ויובל ומי שהיה איתה רצו אחריה. יובל לא ידעה את המיקום המדויק שבו עמדה בעת ששמעה את הצעקות, ואמרה שזה היה בין הגינה לרכב. הן לא הספיקו להיכנס לתוך הבית אלא הגיעו רק עד למדרגה שנמצאת בכניסה, ואז חזרו לרכב [שם עמ' 1303-1304]. כשהתחילו הצעקות שולה רצה ראשונה, ויובל נותרה מעט מאחור וקראה לדנה, והן רצו בעקבות שולה. כשהגיעו שולה כבר הייתה **"בתוך הסיטואציה"** בחלק הפנימי של הסמטה, בעוד שיובל ודנה נותרו בחלקה החיצוני יותר (הקרוב לתחילתה מכיוון רחוב אביה השופט – ש"פ). הפעם הבאה שבה יובל ראתה את שולה הייתה כששולה הייתה שכובה על הרצפה. כשנגמר הכל יובל ניגשה אליה, ואז רצה אל הבית להביא מים והתקשרה לאמבולנס. יובל ראתה את שולה נופלת אך רק בדיעבד הבינה שנורתה [שם עמ' 1300 – 1303].

218. בהתייחס לנתיב הבריחה של היורים סיפרה כי ראתה אותם בורחים אל חלקה הפנימי של הסמטה (הרחוק מבית הרוש ומרחוב אביה השופט, בכיוון רחוב מכתשים – ש"פ). יובל אישרה כי על פי התרשים שערכה, המשמעות היא שהיורים ברחו לכיוון שבו שהו האנשים [נ/6; האנשים סומנו כעיגולים]. בעת בריחת היורים יתר הנוכחים, שעמדו בחלקה הפנימי של הסמטה זו, אך לא ידעה לאן בדיוק [שם עמ' 1302].

219. יובל אישרה שראתה, בכתבה בטלוויזיה, את הסרטון באפור שבו הנאשם נראה עם כובע. אולם, הגם שעומתה עם דבריה בחקירתה השנייה, שבה לדבריה מסרה גרסה אמיתית, שלפיהם פניו של הנאשם לא היו מכוסות – בעדותה לפנינו לא זכרה אם באירוע היו פניו מכוסות אם לאו [שם עמ' 1302-1303].

220. יובל אישרה ששולה זיהתה את הנאשם כיורה ללא קשר לדברים שיובל אמרה לה, ואף ציינה זאת בפניה באחת השיחות שלהן. היא אינה זוכרת את תוכן השיחה במדויק. ברוב המכריע של

עשרות שיחותיה עם שולה מאז הרצח הן שוחחו על זיכרונותיהן מילדותו של המנוח, ואולי פעם אחת על הנאשם, כיוון ששולה הייתה שקועה בכאב האובדן, ויובל לא ראתה לנכון לדבר על הנאשם. היחידה שיובל שוחחה עמה על כך הייתה דנה. לשאלת הסניגור מדוע לא ניגשה לשולה לאחר השבעה ואמרה לה שהיא יודעת מי הרוצח, השיבה: **"היא ידעה את זה כבר... הם זיכרו על זה בשבעה"**. יובל נכחה בבית המנוח לאורך כל השבעה. יובל עצמה אף פעם לא אמרה לשולה במפורש – תקשיבי אבירים זה הרוצח, ולא הסבירה כיצד ייתכן שעל אף הזמן הרב שבילתה עם שולה לא אמרה לה שאבירים הוא הרוצח. לדברי יובל, היא שוחחה על כך רק עם 3 אנשים: אימה החיה בחו"ל, דנה, וחברה נוספת בשם אורטל, שאינה קשורה לאירוע [שם עמ' 1304-1306].

221. בזמן הירי דנה ויובל עמדו יחד בסמטה. יובל לא ידעה אם אבי המנוח ביקש גם מדנה לשתוק בחקירתה במשטרה, ולא יכלה להסביר את גרסתה של דנה שלפיה דנה לא ראתה כלום עקב החושך ששרר במקום ומיקומן המרוחק מן ההתרחשות [שם עמ' 1308 – 1310].

222. באשר לכמות האלכוהול ששולה שתתה בליל האירוע אמרה יובל כי שולה שתתה 1-2 בירות במסיבת יום ההולדת ועוד 2 בירות במועדון הפלקה [שם עמ' 1310].

חקירותיה של יובל בוגנים [הוגשו בהסכמה לבקשת ההגנה; פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1226 – 1230]

223. בחקירתה של יובל בוגנים מיום האירוע, היא סיפרה את סיפור המסגרת הכללי שעליו חזרה בעדותה, אולם טענה שבעת הירי אחד החברים שנכחו בסמטה דחף אותה ושתיים מחברותיה לאחור, ולכן היא לא ראתה את הירי אלא רק שמעה קולות ירי, ובכלל חשבה שזה רימונים. יובל שללה שראתה נשק, או את היורה שרץ לכיוון הרחוק ממנה. היא התקשרה להזמין אמבולנס, ולאחר ששמעה שקט נכנסה אל הסמטה וראתה את שולה שוכבת על הרצפה, וסברה שהיא התעלפה. לפיכך רצה אל תוך הבית להביא בקבוק מים, שטפה לשולה את הפנים וביקשה מאחד הנוכחים להרים את רגליה של שולה. רק בדעיכת, כאשר הגיעו אל בית החולים, הבינה ששולה נפצעה מירי. בהמשך ראתה אדם נוסף שוכב ולצדו את יסמין. לאחר בירור עם יסמין התברר לה שמדובר ברותם. היא ראתה גם את אדם מסרוגה שוכב על הרצפה מלא בדם. כשנשאלה לגבי הנוכחים במסיבה, לא הזכירה את הנאשם [ת/192-1].

224. בהשלמת החקירה, שנערכה לאחר שיובל אמרה לתובעת שהיא מעוניינת להעיד, סיפרה יובל כי בפעם הראשונה שנחקרה הגיעה בהלם ולא ידעה מה לעשות לכן בחרה לשתוק. כשזומנה לעדות פנתה לשולה שאמרה לה לומר את שראתה ורק את האמת. יובל סיפרה כי יצאה עם דנה ושולה למועדון. בחזרתן ירדה עם שולה מהרכב והן נכנסו לחצר הבית, ואז חזרו חזרה לרכב של דנה, ואז שמעו צעקות מהסמטה ופנו אליה בעקבותיהן. שולה נכנסה פנימה ממש אל תוך הקסטה, ואז החלו

יריות ו"אבירים ירה באדם". בשלב זה עמדה יובל ממש באמצע הסמטה, אך אביחי הדף אותה והרחיק אותה לאחור. לשאלת החוקר באיזה נשק ירה הנאשם באדם, השיבה: "אני לא יודעת להגיד לך. ראיתי אותו מחזיק יד עושה ככה עם היד ויורה כי היו בונים אז ראיתי את אדם נופל... אני לא יודעת להגיד לך אם ראיתי את הנשק פיזית, ראיתי אותו שולף משהו ומכוון את היד. אם לא היו בונים הייתי יכולה להגיד לך שאולי זה סכין". בהמשך דבריה הססה אם היורה אחז בנשק ביד אחת או שתיים ולבסוף אמרה שבשתיים [ת/92 בעמ' 1-3].

225. לאחר שירה באדם, הנאשם הסתובב אל רותם. שולה, שעמדה לפני הנאשם בניסיון להגן על רותם, תפסה את הנאשם בבגדו, והנאשם אמר לה "זהי י'בת זונה". יובל שמעה ירייה, ובדיעבד הבינה ששולה נורתה ברגלה. לאחר הירי שמעה את רותם צועק "אבירים י'בן זונה", ואז הנאשם ירה ברותם וברח עם האדם הנוסף שהיה עמו להמשך הסמטה. האדם הנוסף לא היה חמוש ויובל לא ראתה אותו בבירור. לאחר מכן ראתה את שולה ואדם שוכבים על הקרקע זו לצד זה. היא רצה פנימה להביא בקבוק מים, התקשרה להזמין אמבולנס, שטפה לשולה את הפנים וביחד עם אחד החברים ניסתה להרים אותה. אדם התפתל מכאב בצד. היא ראתה אדם נוסף שוכב, ולאחר ששאלה את יסמין התברר לה שזהו רותם [שם עמ' 1-2].

226. בהתייחס למצב השכרות של שולה בחזרתן ממועדון הפלקה השיבה "לא יודעת אם שיכורה. היא שתתה בירות אני ראיתי אותה שותה בירה או שתיים, בקטנה. מתחילת היומולדת ישבתי לידה וגם אז היא שתתה בירות" [שם עמ' 3].

227. אדם נורה ראשון, לאחר מכן הנאשם הסתובב אל שולה וירה בה מכיוון שניסתה להגן על רותם, ואז הוא ירה ברותם [שם עמ' 4].

228. במסיבת יום ההולדת הנאשם ישב לידה, וזו הפעם הראשונה שבה פגשה אותו. רק בדיעבד למדה ששם משפחתו הוא זגורי. במהלך המסיבה ישבה עם הנאשם כ-40 דקות עד שעה, להערכתה. היא זיהתה אותו בתמונה שהציג לה החוקר (שצולמה במעצר). היא אישרה שראתה את סיקור האירוע בחדשות. החוקר אמר לה שהאדם שהופיע בחדשות כחשוד אינו היורה, ויובל השיבה: "זה הבנאדם שירה. אני ראיתי את הפרצוף שלו. הוא סובב את הראש. לא היה לו כלום על הפנים אבל אני מדברת איתך רק על אדם. ראיתי את שולה תופסת אותו מהבגד... הוא צעק לה זהו י'בת זונה, רותם צעק לו "אבירים יא ב'זונה"". לאחר שהחוקר ציין כי דבריה לגבי פניו החשופות של הנאשם אינם מתאימים עם דבריהם של אחרים – הבהירה: "בזמן הירי באדם הוא היה חשוף. אחרי זה כששולה תפסה אותו, כנראה הסתיר את הפנים. אבל כשהוא ירה באדם תוך כדי הירי באדם הוא לא היה רעול פנים" [שם עמ' 4-5].

229. בליל האירוע אבירים לבש ג'קט שחור מעל חולצה שחורה וגיינס. את הבחור שהיה עם הנאשם

לא הכירה, הוא לא היה חמוש אך השתולל ורב עם חבריו של רותם. לאחר הירי ברוותם שמעה אותו אומר לנאשם "בוא כבר". הם ברחו לכיוון הרחוק מרחוב אביה השופט הכביש ופנו שמאלה (לרחוב מכתשים – ש"פ). יובל לא ידעה אם היה לנאשם כובע על הראש. את הבחור השני לא ראתה בבירור, כיוון שלא היה קרוב אליה ולאחר הירי באדם היא התרחקה לכיוון אחד והם לכיוון האחר.

230. בהתייחס לכבישת עדותה הסבירה יובל כי החליטה לדבר מכיוון שזמנה לעדות. בתחילה חשבה להימנע מכך מכיוון שפחדה. היא לא הכירה את היורה, ולמשמע שם משפחתו חששה שהוא קשור לניבי זגורי, שאודותיו שמעה כי הוא נחשב לעבריין מסי 1 בבאר שבע. לאחר שזמנה לעדות שוחחה עם שולה, שעודדה אותה לומר את האמת מבלי לפחד, כיוון שהנאשם בכלא ולא יוכל לפגוע בה [שם עמ' 5-6].

עדים שהיו בסמטה בסמוך לירי אך לדבריהם לא ראו את היורה

231. **עת/28 דנה כהן:** דנה נכחה במסיבת יום ההולדת וגם באירוע [חקירותיה במשטרה הוגשו בהסכמה חלף חקירה ראשית וסומנו ת/21-ת/21]. דנה אישרה כי לאחר שהייתה במסיבה עזבה את המקום ונסעה למועדון הפלקה, ובסביבות השעה 03:00 לפנות בוקר חזרה למקום, ובחזרתה שמעה יריות. שולה ויובל ירדו מהאוטו והיא נשארה עוד מספר שניות באוטו להטעין את מכשיר הטלפון הנייד שלה, ולאחר מכן יצאה. היא עמדה על המזרחה בתחילת הסמטה, במפגש עם רחוב אביה השופט וליד בית הרוש, כאשר האירוע התקיים בסוף הסמטה [פרוטוקול מיום 7.5.21 עמ' 1386 – 1393].

232. בשלב זה דנה כבר לא ראתה את שולה. יובל עמדה לידה בתחילת האירוע, אולם דנה לא ידעה למקמה במדויק. בהמשך הבהירה כי יובל עמדה לידה לפני היריות "כשרק היו צעקות קצת". כאשר התחילו היריות היא ברחה מהמקום ורצה לכיוון ההפוך מהסמטה, ואינה יודעת מה יובל עשתה בשלב זה. לאחר שהכל נרגע היא חזרה למקום האירוע. בשום שלב לא ראתה את הנמצאים בסמטה, ורק שמעה את הצעקות ואז את היריות. הסמטה עצמה הייתה חשוכה מאוד ולא ניתן היה לראות את המתרחש בתוכה [שם עמ' 1392, 1400-1404].

233. מפאת החושך והמיקום שבו עמדה לא הצליחה לראות את המתרחש בתוך הסמטה, ולא ראתה את שולה שהייתה בתוך הסמטה. היא לא זכרה מי נכח במהלך הערב אולם הפנתה לדבריה בחקירה בעניין זה. היא שבה והדגישה כי מהמיקום שבו עמדה לא ניתן היה לראות את המתרחש בתוך הסמטה [שם עמ' 1394-1395].

234. לפני שיצאה לפלקה העריכה דנה את מספר האנשים במסיבת יום ההולדת בכ-20 אנשים, אולם

הודתה שאינה יודעת להעריך זאת במדויק. היא עצמה לא שתתה אלכוהול כלל במסיבה או במועדון ובאופן כללי אינה נוהגת לשתות אלכוהול. דנה אישרה שאחרים שתנו אלכוהול במהלך הערב, אך לא ידעה להעריך את כמויות השתייה של שולה ואחרים במהלך הערב [1394-1395].

235. בין דנה לנאשם יש היכרות מקדימה מילדות, שכן הוא גדל בשכונה שבה גרה סבתה. לימים עבר להתגורר באילת, והשניים לא התראו כעשר שנים עד פגישתם במסיבה. לפיכך, כשנפגשו במסיבת יום ההולדת, הצטלמו יחד. בחקירתה אמרה תחילה שאין לה את מספר הטלפון של הנאשם, שכן שכחה כי לאחר שהצטלמו יחד במסיבה, שמרה את מספר הטלפון של הנאשם במכשיר הטלפון הנייד שלה על מנת שתוכל לשלוח לו את התמונה שצילמה. במעמד החקירה הפנתה את החוקר לכך שאין תיעוד לשיחות בינה לנאשם וכן למועד שבו הוסיפה את מספר הטלפון שלו [שם עמ' 1396-1399; ת/21ב].

236. בעדותה התייחסה דנה ליחס השוטרים אליה במהלך החקירה, ואמרה כי הרגישה שהחוקר מנסה להכריח אותה לומר משהו שאינה יודעת. בדיעבד הבינה שניסו לכוון אותה לומר שראתה את הנאשם, על אף שבפועל לא ראתה אותו. במהלך החקירה החוקר גם צעק עליה והיא חשה מאוימת [שם עמ' 1397]. במקום אחר סיפרה כי דיברו אליה באופן מזלזל כאשר ניסו לרמוז שיהיה בינה לנאשם קשר זוגי כלשהו, דבר שדנה שללה בתוקף. באופן כללי סיכמה את החקירה כחוויה לא נעימה [שם עמ' 1400].

237. דנה לא זכרה אם יובל הייתה איתה בנסיעה לבית החולים ואם השתיים נפגשו בבית החולים, אולם אישרה כי נפגשו במהלך השבעה בביתה של שולה, כאשר דנה הגיעה לשם ועזרה למשפחה. באותה עת היא ויובל, שגם הייתה שם במהלך ימי האבל, עדיין היו חברות. האירוע היה נושא השיחה המרכזי במהלך השבעה, וכולם דיברו על מי לדעתם ביצע את הירי ומה בדיוק קרה. היא הוסיפה כי לדעתה "זה טבעי שזה יקרה". אולם, בהמשך חקירתה, לאחר שהסניגור הטיח בה כי לדברי שולה זה כלל לא קרה, דנה השיבה: **"דיברו על האירוע אבל שמות אני לא יודעת שאמרו, אבל דיברו על האירוע מי, מה, מנ. כאילו לא אמרו שמות, הם לא ידעו בוודאות, אני לא זוכרת ששמעתי שם של מי שירה"**. בהמשך הבהירה, לשאלת בית המשפט, כי כן הוזכרו שמות של חשודים בירי, אולם היא לא שמעה אף אחד שאומר בוודאות שהוא יודע או ראה את היורים [שם עמ' 1404-1406].

238. נכון למועד העדות הגדירה את הקשר שלה עם שולה כקשר של "שלום שלום", והסבירה כי כשנה לאחר האירוע הקשר נותק. דנה הבהירה כי הן מעולם לא היו חברות, ההיכרות שלה עם שולה הייתה בעקבות העובדה שהיא גרה בשכנות לאמה, והקשר נותק ללא סיבה מיוחדת. הקשר עם יובל נותק עוד לפני כן, מספר חודשים לאחר האירוע, וגם לכך לא הייתה סיבה מיוחדת. דנה מסרה כי מעולם לא שמעה אף אחת מהן טוענת שראתה את היורים. היא שללה כי הסיבה להתרחקות מיובל

הייתה החלטתה של דנה שלא להעיד נגד הנאשם.

239. דנה אישרה שהחוקר טען בפניה שיוכל העידה ששתיהן עמדו באותה נקודה וראו יחד את היורים [שם עמ' 1407-1408]. היא אישרה את האמור בהודעתה במשטרה מיום 10.6.20 [ת/21], שם חזרה על גרסתה באשר למיקומה בעת האירוע ולנוכחותה של יובל שם, וכי ראתה את הגופות כאשר חזרה לסמטה כשהסתיימו היריות. היא שללה את דברי יובל בעדותה, שאליהם הפנה הסניגור, כי הן עמדו סמוך זו לזו במהלך היריות, ועמדה על גרסתה שבזמן היריות היא ברחה מהמקום: "... אני ברחתי משם בזמן הירי, אני לא עמדתי אפילו. אני לא הייתי במצב של לעמוד" [שם עמ' 1409].

240. כשהסתיימו היריות, והיא ראתה שכולם נכנסים לסמטה, חזרה כדי לראות מה קורה: "הדלקתי פנס של הטלפון הארתי עם הפנס וראיתי נראה לי את שולה ראשונה [ת/1 תצלום 4 מצד שמאל עיגול צהוב], אדם באמצע [שם ליד החץ] ורותם בסוף [הגופה בתצלום]". את המרחק בין שולה לאדם העריכה בכ-3 מטרים והוסיפה כי שלושתם היו קרובים יחסית זה לזה [שם עמ' 1409 – 1412]. באשר למצב התאורה בסמטה בעת האירוע עמדה על כך כי הסמטה הייתה חשוכה לחלוטין עד כי נאלצה להדליק פנס במכשיר הטלפון שלה [שם עמ' 1411].

241. עדותם של העדים שאינם ממוספרים כעדי תביעה הוגשה בהסכמה לפי סעיף 10ב בפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, והם לא נחקרו בחקירה נגדית.

242. אביחי אבוקסיס: אביחי היה חברם של רותם ושל ניב. הוא הגיע למסיבת יום ההולדת בשעה 00:00-23:00 ונשאר שם עד אחרי האירוע. הוא סיפר שמועט לפני השעה 04:00 נשמעה המולה מהסמטה, ובעקבותיה רותם יצא. כחמש דקות לאחר מכן, למשמע צעקות, יצא גם אביחי, ואז שמע קולות ירי שבעקבותיהם התכופף על הרצפה והניח ידיים על ראשו עד שפסקו קולות הירי. אז נכנס לסמטה וראה את רותם שוכב על הרצפה בשלולית דם, קרא בשמו והבין שהוא נפטר, לאחר מכן ראה את שולה וניסה לדבר אתה אולם לא זכה לתגובה, כשהביט שמאלה ראה את אדם בתוך שלולית דם כשעיניו עצומות והניח שגם הוא נפטר. הוא זיהה כארבע-חמש יריות [ת/19 א עמ' 1-3].

243. בסמטה זיהה את רותם, שולה, אדם, ניב ויקיר ("בולי"). הוא לא יודע מי היורה אך זיהה "מישהו עם קפוצ'ון שחור", שעמו היה אדם נוסף. שניהם ברחו שמאלה [קרי: לרחוב מכתשים; ת/19 א עמ' 4-7].

244. אביחי אישר כי במהלך המסיבה נאור התווכח עם אדם מבוגר יותר שאינו מכיר, אולם זיהה אותו בתמונה שהוצגה לו (של גילי שאלתיאל – ש"פ). לאחר הריב נאור עזב את המסיבה עם בת זוגו. לאחר שזיהה את הנאשם בתמונה שהוצגה לו, אישר כי גם הוא היה במסיבה וסיפר כי הכירו מקבוצת הוויטסאפ שנפתחה לכבוד יום ההולדת של רותם. הוא שמע על הריב של הנאשם עם אדם

שבמהלכו הנאשם סטר לאדם.

245. בסוף החקירה סיפר אביחי שניב אמר לו בשבעה כי הוא חושד ששני האנשים שהוצגו לו בתמונות (נאור והנאשם – ש"פ) הם שביצעו את הירי. אולם אביחי ביקש מהחוקר בבכי לא לערב אותו בתיק ולא לאלץ אותו לומר את שמות החשודים [ת/19 עמ' 7].

246. **יקיר לוגסי (בולי)**: יקיר היה חבר טוב של רותם והשתתף במסיבת יום ההולדת. במהלך הערב שמעו הוא ואחרים יריות מכיוון הסמטה. הוא רץ עם אחרים לכיוון הרעש ואז ראה את אדם, שולה ורותם שוכבים על הרצפה. בשלב שלפני הירי רותם היה בחוץ ואדם נעדר לאחר שנעלם באמצע הערב. שולה רצה לפני כולם, מכיוון שהייתה באותה עת ליד שער הכניסה לבית ולפיכך הקרובה מכולם אל הסמטה [ת/39ב].

247. יקיר לא ראה את היורה, אולם ראה את גבה של דמות הלבושה בבגדים שחורים שרצה עד סוף הסמטה ושם פנתה שמאלה. הוא לבש מכנס כהה ויקיר לא ראה שום "כלי" בידיו. הוא אישר שייתכן כי שולה ראתה טוב יותר את הדמות מכיוון שהיא רצה ראשונה, היא הייתה לבד ורותם שוחח לידה בטלפון. אז נשמע קול של ירי, שולה רצה ויקיר ואחרים רצו אחריה, ותוך כדי הריצה נשמע קול ירי נוסף. יקיר הגיע לסמטה עם יסמין וחברותיה, ואז ראו את שולה, אדם ורותם על הרצפה. יקיר ניסה לבצע החייאה ברותם [ת/39ב].

248. כשבועיים לאחר הרצח זומן יקיר לחקירה נוספת, שבמסגרתה טען כי לא ראה את נאור ביום ההולדת של רותם, על אף שזיהה אותו בתמונה והגדיר אותו כחבר. הוא אישר שראה את הנאשם ביום ההולדת ותיאר שלבש גיקט שחור של חברת ריפליי או חברת בוס, כאשר שם החברה היה רשום על הזרוע. יקיר הסביר כי החמיא לו על הגיקט ולכן זכר אותו. הנאשם הגיע כשעתיים אחרי יקיר ועזב לפני סוף הערב [ת/39ד עמ' 20-21].

249. יקיר שלל שראה ריב בין הנאשם לאחר במהלך הערב. למיטב זכרונו לא שוחח בטלפון עם אדם בליל האירוע אולם לא שלל אפשרות לקיומה של שיחה כאמור. גם כשהוצגו לו נתוני תקשורת שלפיהם שוחח עם אדם בשעה 3:28 באותו לילה, עמד על כך שאינו זוכר את עצם השיחה או את תוכנה [שם עמ' 23-25].

250. בהתייחס לחברותו בקבוצות הווטסאפ של יום ההולדת, ניסה להבין על איזו קבוצת וואטאפ מדובר: **"איזה שתי קבוצות אני יודע שהייתה קבוצה יום הולדת אחת... זה הקבוצה שאני פתחתי של היום הולדת יש שם אולי איזה ארבעים שלושים ומשהו אנשים... זאת קבוצת יום הולדת לרותם לרותם הרוש רצינו להשכיר לופט"**. החוקר הבהיר כי כוונתו לקבוצה שפתח ניב ביום האירוע בשעה 30:17 ובה חברים 7-8 אנשים, אישר יקיר כי היה חבר גם בקבוצת ווטסאפ מצומצמת

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 19-02-24704 מדינת ישראל נ' זגורי

26 מאי 2022

זו (ת/39 ד עמ" 7-8).

251. יקיר עמד על גרסתו בחקירה הקודמת שלפיה שמע ירייה בעת שישב בחצר הבית עם יסמין וחברותיה וכן אביחי איסטחרוב ואביחי אבוקסיס, כאשר שולה עמדה לידו ורוותם שוחח בחזית הבית בטלפון. למשמע הירי יצא עם כולם מהבית בריצה לכיוון הסמטה [שם עמ" 25 – 35].

252. **מור כהן**: מור היא אשתו של נאור, שהורשע לפי הודאתו, בהליך נפרד, בביצוע המעשים אשר בכתב האישום בענייננו יוחסו ל"אחר" שהיה עם הנאשם דנן. לאחר הרשעתו העיד נאור גם לפנינו, כלהלן [ת/37, ת/37א, ת/37ב].

253. במועד האירוע מור ונאור לא היו נשואים אולם התגוררו יחד עם בנם. מור הגיעה למסיבת יום ההולדת של רוותם ברכבה. במקביל הגיעו למסיבה שתי חברותיה ברכב נפרד. גם נאור נכח באירוע. בשלב כלשהו עזבה את המסיבה עם רכבה ונסעה לאסוף חברה, הורידה אותה במסיבה, נסעה לביתה וחזרה למסיבה במונית כדי שתוכל לשתות אלכוהול, ונשארה שם עם נאור עד השעה 02:30 להערכתה. אז עזבו את בית הרוש ונסעו במונית לביתו של מיכה אדרי (להלן: "מיכה"), שם פגשו חברים נוספים והמשיכו לשתות משקאות אלכוהוליים. מור ראתה את אבירם במסיבה בבית הרוש. כשעזבו היא ונאור את בית הרוש ופנו ללכת לביתו של מיכה, הנאשם לא התלווה אליהם, והיא לא זכרה אם נשאר שם או שעזב לפניהם [ת/37א עמ" 33-35].

254. במהלך הישיבה בביתו של מיכה אדרי קיבל נאור שיחת טלפון מחבר, שאת זהותו מור לא ידעה. בעקבות השיחה יצא נאור מביתו של מיכה לפגוש את החבר. לאחר זמן מה נאמר לקארין, אחותו של מיכה וחברתה של מור שהייתה בביתו של מיכה, בשיחת טלפון, שקרה משהו בבית הרוש. בעקבות האמור פסעו השתיים ברגל לבית הרוש. בשלב כלשהו קארין נעלמה, ומור הלכה לבית אימו של נאור, שם היה בנם. מאז שנאור יצא מביתו של מיכה לא הצליחה מור, על אף ניסיונותיה, לשוחח או לאתר אותו, וראתה אותו מאז לראשונה רק בתחנת המשטרה שבה נחקרה [שם עמ" 24 – 32].

255. כשנשאלה מה עשתה כדי לאתר את נאור ש"נעלם לה", סיפרה כי התקשרה **"לרחלי חברה של אבירם (הנאשם) כי היא התקשרה אליי מלא פעמים אז חזרתי אליה... אז היא אמרה לי את יודעת איפה אבירם אז אמרתי לה אני גם מחפשת... אני גם לא יודעת נאור אולי איתו הם לא ביחד? איפה הם?".** מור תיארה את הנאשם ונאור כחברים [ת/37א עמ" 32-33]. את הסיבה שבגינה רחלי התקשרה אליה הסבירה בכך שהנאשם נוטה להיעלם לעיתים קרובות וכל פעם שזה קורה רחלי מתקשרת למור. מעבר לאותה שיחה עם רחלי, מור לא עשתה ניסיונות לאתר את נאור, שכן חשבה שאולי הוא יושב עם חברים שוב וממשיך לשתות [שם עמ" 35-37].

256. בחקירתה הבאה הבהירה שהגיעה למסיבה בסביבות השעה 23:00, ונאור כבר היה שם. כשעה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

לאחר מכן הגיע גם הנאשם, שאותו היא מכירה מילדות מכיוון שהיה חבר של אחיה. מור עמדה על כך שבביתו של מיכה, שאליו הגיעה מהמסיבה של רותם ביחד עם נאור בסביבות השעה 02:35, לא ראתה את הנאשם. עוד עמדה על כך שנאור עזב לבדו את ביתו של מיכה כחמש דקות לאחר שהגיעו, בעקבות אותה שיחת טלפון עם חבר שאינה יודעת מי הוא. כעשר דקות לאחר מכן הגיעה קארין לביתו של מיכה, וכרבע שעה אחרי הגעתה, בסביבות השעה 04:30-05:00, קיבלה קארין שיחת טלפון שבה נאמר לה שקרה משהו ליד מרכז אורן, והשתיים הלכו לזירה [ת/37ד מיום 21.11.18].

257. מור עמדה על כך שנאור לא היה בביתו של מיכה יותר מ-10 דקות, וכן שהסוללה במכשירו הסלולרי הייתה כמעט ריקה כשעזב. לפיכך, כשלא השיב לשיחה – הניחה שנגמרה לו הסוללה. היא שללה שהייתה בלחץ, וטענה כי העובדה שחייגה אליו פעמים רבות בזמן היעדרו, לרבות ממכשירי הטלפון של נופר וקארין, אינה מעידה על כך שהייתה בלחץ, והיא נוהגת גם בשגרה להתקשר ולשוחח עמו הרבה [שם].

258. לגרסתה של מור, בנוסף לריב בין אדם לנאשם בחזית הבית, אותו אמנם לא ראתה אך שמעה עליו מנאור, היה וויכוח נוסף בין אדם והנאשם על כיסא בחצר הבית במהלך הערב [שם עמ' 7-9].

259. בחקירה קצרה נוספת נשאלה מור על התכתבות שהייתה לה עם אחת הנוכחות במסיבה בשם רחלי, שממנה עולה שבין נאור לאדם אחר היה וויכוח כלשהו. מור, לטענתה, לא זכרה במה מדובר, והציעה שיפנו בעניין הזה לרחלי [ת/37ט, ת/37י מיום 26.11.18]. בהמשך אותו יום נחקרה שוב, ואז סיפרה כי למעשה היה וויכוח בין נאור לבחור בשם גילי, שבמסגרתו אמר גילי לנאור: "אם לא היית ליד האישה שלך הייתי חותך לך את כל הפנים" [ת/37יב עמ' 3]. בעקבות האמור נאור ומור עזבו את המסיבה, חרף הפצרותיו של רותם שיישארו. את גילי זיהתה מור לפי תמונה שהוצגה לה [ת/37ב].

260. **יסמין מלסה:** יסמין הייתה בת זוגו של רותם. היא נכחה במסיבה ואישרה כי היו צעקות בסמטה, שאחריהן החלו יריות, אולם שללה אפשרות שראתה וויכוח לפני כן במהלך הערב [ת/17].

עדים שנכחו בביתו של מיכה אדרי

261. **עמ' 32 מיכה מאור אדרי:** חקירתו של מיכה במסגרת הוגשה חלף חקירה ראשית. בליל האירוע ישב בדירתו בבאר שבע עם בת זוגו נופר ישראל (להלן: "נופר"). במהלך הערב הצטרפו אליהם חברים נוספים, וכולם ישבו יחד ושתו משקאות אלכוהוליים. במהלך הערב שוחח מיכה עם נאור, שהציע לו להצטרף למסיבת יום ההולדת של רותם. מאוחר יותר, בסביבות חצות או 01:00, שוחח מיכה עם הנאשם, שנתן לו לדבר גם עם רותם, והזמין את הנאשם לבוא אליו. בהמשך הערב הנאשם אכן הגיע, עם בחור ממוצא אתיופי. כעבור שעה הגיע גם נאור עם מור. במהלך הערב הנאשם הלך לשירותים ונאור הצטרף אליו לשם [ת/24 עמ' 1-2, 4]. לאחר זמן מיכה ראה "שנאור ואבירים

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 19-02-24704 מדינת ישראל נ' זגורי

לא היו שם והלכו, אפילו האתיופי הזה שאבירים בא איתו נשאר וחברה של נאור נשארה בבית. שאלתי אותם איפה הם הלכו והם לא ידעו לענות לי. כולם התפלאו לאן הם הלכו פתאום. מור חברה של נאור חיפשה אותו בטלפון כמה פעמים והוא לא ענה... הוא ענה לי פעם אחת ואמר הלכתי לחבר להביא משהו... המשכנו עוד קצת לשבת והתקשרנו לטלפונים של נאור ואבירים והם כבר לא ענו" (ת/24 עמ' 2).

262. מיכה אישר שכשהנאשם הגיע הוא סיפר לו שהתעמת עם אדם במסיבה וסטר לו, ואדם נתן לו לדבר עם באשיר [שם עמ' 3].

263. בחקירתו הנגדית סיפר שהוא מכיר את הנאשם שנים רבות ונוהג לשוחח עמו בטלפון, ואישר כי שוחח עמו ועם נאור באותו הערב והם קבעו להיפגש. עוד אישר כי במהלך הלילה שוחח עם הנאשם, שהציע לו להגיע לבית הרוש ולהצטרף למסיבה. מיכה סירב, והנאשם, שישב ליד רותם, העביר לו את מכשיר הטלפון ומיכה איחל לרותם מזל טוב. באותה השיחה נשמע הנאשם כרגיל, ובסופה מיכה שוב הציע לנאשם לבוא אליו.

264. במהלך הערב הנאשם אכן הגיע לביתו של מיכה והם ישבו יחד עם חברים נוספים. האווירה הייתה טובה והנאשם נראה רגוע. מיכה אישר שהנאשם הגיע אליו עם בחור ממוצא אתיופי, שלדבריו אינו מוכר לו.

265. כשעה לאחר הנאשם הגיע גם נאור עם מור, וכולם ישבו בסלון הדירה. במהלך הערב אנשים יצאו וחזרו, כגון לצורך עישון או קניית שתייה. מיכה אישר שלאחר שנאור יצא הוא התקשר אליו, אולם לא זכר את פרטי השיחה. כמו כן אינו זוכר פרטים נוספים אשר נאמרו מפיו לכאורה ותועדו בחקירתו מיום 19.11.18 (כשלושה ימים לאחר האירוע). גם לא זכור לו שציינ ריב כלשהו בין הנאשם לאדם שבמסגרתו הנאשם סטר לאדם, ועמד על כך שאינו זוכר זאת גם כאשר הוקרא לו התיאור שלו מתוך חקירתו [ת/24 עמ' 3 שורה 77]. מיכה עמד על כך שייתכן שהדבר נאמר בחלל החדר אך אינו זוכר שזה נאמר לו ישירות.

266. מיכה אישר כי ייתכן שסיפר שחייג לנאשם בליל האירוע והנאשם לא ענה לטלפון. תחילה שלל אפשרות שחייג מספר פעמים, אולם לאחר שעומת עם מחקרי תקשורת אישר שייתכן שחייג למכשיר הטלפון של הנאשם מספר פעמים ולא נענה.

267. מיכה הגיע ללוויה ולשבעה, אולם לא זכור לו ששמע שמועות באשר לזהותו של הרוצח.

268. בעקבות סתירות שעלו בחקירתו החוזרת הוכרז מיכה כעד עוין. בשלב זה, לאחר ההכחשות הקודמות, התייחס מיכה לדבריו בחקירתו שלפיהם הנאשם סיפר לו על הריב עם אדם שבמסגרתו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ/ זגורי

נתן לאדם "כמה כאפות" ואדם בתגובה נתן לו לשוחח עם באשיר. מיכה אמר כי ייתכן שאכן הנאשם אמר את הדברים אולם הוא לא סיפר לו את זה באופן אישי אלא אולי אמר זאת לכולם במהלך הישיבה בסלון.

269. מיכה הכחיש שאמר כי הנאשם ונאור עמדו לבד ליד השירותים בביתו בשלב מסוים בערב. הוא שלל כי הוא חושש להעיד וטען כי הוא אומר רק את האמת [פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1444 – 1473].

270. **עת/33 נופר ישראל**: נופר היא בת זוגו של מיכה, ונכחה עמו בדירתו בליל האירוע. בחקירתה במשטרה אישרה שבין יתר החברים שישבו בביתם בליל האירוע נכחו גם נאור והנאשם, עד שבשלב כלשהו עזבו שניהם, ביחד או לחוד. בת הזוג של נאור נשארה איתם. היתר נותרו לשבת עד ששמעו את רעש הסירנות ואז ירדו לברר מה קרה [ת/38, ת/38א]. בעדותה לפנינו סיפרה שהאווירה הייתה טובה, הנאשם לא היה עצבני, לא רב עם אף אחד ולא הייתה סיטואציה חריגה. היא עצמה לא שתתה אלקוהול וזוכרת את הדברים והאווירה במדויק.

271. נופר אמרה תחילה כי כל הערב ישבה ליד הנאשם. לאחר שעומתה עם דבריה במשטרה שלפיהם ישבה לידו רק בעת שהצטלמו, והוכרזה כעדה עוינת, הסבירה כי ישבה ליד הנאשם וליד חברותיה ושוחחה גם איתן. הנאשם ישב כל העת על הספה ולא היה משהו חריג בהתנהגותו [פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1473 – 1481].

272. בהתייחס לדברי הנאשם כי לאחר כניסתו לביתם סיפר שהייתה לו "תקרית" בליל האירוע הכחישה כי שמעה את הנאשם אומר זאת. נופר טענה כי יציאתה לקיוסק לרכוש שתיה הייתה לפני שהנאשם הגיע, ודבריה במשטרה, שלפיהם ייתכן שיצאה בדיוק כשנאשם הגיע, אינם נכונים. גם כאשר נאמר לה שמדובר בחקירה מוקלטת ולכן לא ייתכן כי "השוטר רשם מה שבא לוי" כפי שאמרה – עמדה על כך שיצאה לקנות בירות בקיוסק לפני שהנאשם הגיע. לאחר מכן הנאשם ישב על הספה מול עיניה לאורך כל הערב [ת/38].

273. **גל אלקרט** – גל, אלעד ונוי אלקרט לא העידו לפנינו, והודעותיהם הוגשו בהסכמה. גל הייתה בין הנוכחים בביתו של מיכה בליל האירוע, ואישרה שבין היתר הגיע לשם גם הנאשם ביחד עם גויתום. הנאשם הגיע כשהוא אוחז כוס וודקה בידו, ולהערכתה כבר היה שתוי באותה עת. הוא לבש חולצה שחורה, ג'ינס ולמיטב זיכרונה קפוצ'ון בצבע שחור. בהמשך הגיע נאור עם בת זוגו [ת/16].

274. **אלעד אלקרט** – להבנתו, הנאשם ונאור עזבו את ביתו של מיכה יחד. הוא הסיק זאת מהעובדה שהדלת הייתה פתוחה ושניהם כבר לא היו בתוך הבית [ת/22].

275. **נוי אלקרט** – אישרה שבמהלך הערב אצל מיכה, נאור עזב ואמר שמיד ישוב וגם הנאשם עזב. היא לא זכרה אם עזבו יחד. באשר ללבוש הנאשם סיפרה שלבש ג'קט שחור ארוך ומכנסי ג'ינס [ת/82].

עדים הרלוונטיים לבריחת הנאשם, התנהגותו לאחר האירוע ותפיסתו

276. **עת/29 מילי קוליאקוב**: עדותה הוגשה בהסכמה חלף חקירה ראשית, והיא נחקרה בחקירה נגדית [ת/82]. בליל האירוע, לאחר שבילתה עם 3 חברים בדירה בבאר שבע, נכנסה עם שניים מהם לרכב מאזדה לבן. היא ירדה מאחור ליד אחד הגברים והשני נהג ברכב. בשעה 04:30 בערך הגיעו לצומת במרכז גילת, וראו גבר מלא וגבוה עומד ליד הרמזור ולצידו נער בן כ-15-16 להערכתה (הגבר הגבוה זוהה מאוחר יותר כנאור, וכך יכונה להלן, למרות שנוסעי הרכב לא ידעו על זהותו). נאור ניגש אליהם, זרק לתוך הרכב שטר של 200 ש"ח, הורה להם לקחתו בדחיפות לחדר מיון, וכנס למושב האחורי של הרכב כשהוא אוחז בעורפו המזדמם. בדרכם לסורוקה עצר אותם שוטר, ולאחר תחקור קצר ובדיקת תעודות זהות שחרר אותם לדרכם. נאור לא שיתף אותם בנסיבות פציעתו או בפרטים אחרים, אולם נראה לחוץ מאוד ואמר שהוא מאבד דם [ת/82]. בחקירתה הנגדית הבהירה כי נאור פשוט נכנס לרכב בלי שהמתין לתשובה ומכיוון שנראה לחוץ ופצוע רצו לסייע לו [פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1428].

277. מילי התייחסה בחקירתה הנגדית גם לנער שעמד בצומת לצד נאור, וסיפרה כי הוא נראה קטין כבן 14-16 ואולי פחות, ורכב על אופניים חשמליות. בהמשך הבהירה שהם עמדו זה לצד זה אולם אינה יודעת אם היו יחד או שמדובר במקרה [שם עמ' 1428-1429, 1431].

278. כאשר הגיעו לחניה הסמוכה לחדר המיון של המרכז הרפואי סורוקה, הגיע לשם רכב נוסף שנסע במהירות. נאור ציין שהרכב הנוסף קשור לאירוע שבו נפצע, וביקש שיסייעו לו אם יותקף על ידי יושבי הרכב הנוסף. בסופו של דבר נאור ירד בחניה והמשיך ברגל לחדר המיון, והיא והגברים שאתה עזבו את המקום [ת/82, פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1427-1428].

279. **עת/30 נדים אבואלקיען**: היה ברכב שבו אספו את נאור מצומת גילת בליל האירוע ביחד עם מילי ובאסל אבואלקיען. נדים הטעים שמילי נכנסה לרכב מרצונה החופשי. רכבם היה מסוג מאזדה 6 לבנה, והיא נשאה לוחית זיהוי מלפנים ומאחור.

280. כאשר עצרו ברמזור בצומת גילת, פנה אליהם נאור הפצוע, ביקש שייקחו אותו לסורוקה, ומיד עלה לרכבם. חרף התעניינותם, סירב למסור פרטים על נסיבות פציעתו, למעט אישורו כי ברכב שחלף לידם נסע בעת שהאור ברמזור היה אדום נמצאים האנשים הקשורים לפציעתו. במהלך הדרך עצר אותם שוטר שבדק את הרכב ונוסעיו ולאחר מכן שחרר אותם לדרכם. על אף דו"ח השוטר, נדים שלל כי נהג בפראות.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ/ זגורי

281. בניגוד לדברי מילי שהייתה עמו ברכב, נדים לא ראה אדם נוסף בצומת לצדו של נאור [פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1431 – 1437; ת/81 שהוגשה בהסכמה חלף חקירה ראשית].

282. **עת/31 באסל אבנאלקיען**: בסביבות השעה 00:30-00:40 יצא עם נדים, ובחורה נוספת שאינו זוכר את שמה (היא מילי הנ"ל), מדירה בבאר שבע. הם נכנסו לרכב מאזדה 6, והוא נהג ברכב. כאשר עצרו ליד מרכז אורן או גילת, דפק על חלון הרכב בחור שביקש שייקחו אותו לסורוקה (נאור), ומיד פתח את הדלת ונכנס לרכב. במהלך הדרך עצר אותם שוטר אשר בדק את תעודות הזהות שלהם ושחרר אותם לדרכם. הוא לא סיפר לו על הפצוץ שנכנס לרכב מחשש שייקחו את כולם לחקירה. באסל שלל את דברי נדים כי נמנעו מלספר לשוטר על הפצוץ לפי הוראתו של נאור.

283. באסל שלל את דבריה של מילי שלפיהם עמד בצומת בחור נוסף, וטען כי מילי שתתה והייתה "מסטולה". הוא אינו נוהג לשתות. מילי נכנסה לרכב מרצונה גם בהלוך וגם בחזור. היא נהגה לשוחח עם באסל בטלפון וכך קבעו להיפגש. הוא אסף אותה מאופקים לבאר שבע והחזיר אותה לביתה. הוא שלל שיש קשר בינם ובין הדיווח שהיה באותו ערב על כך שבני מיעוטים הכניסו נשים יהודיות בכוח לרכב או לדיווח על יריות. כמו כן שלל את האמור בדו"ח השוטר שלפיו נסע מהר וכמעט איבד שליטה בפנייה [פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1437 – 1442; ת/80 שהוגשה בהסכמה חלף חקירה ראשית].

284. **השוטר דוד פיטוסי**: במסגרת משמרת שגרתית, בעקבות דיווח על שתי נשים שהועלו בכוח לרכבים מסוג טויוטה ומאזדה לאנטיס ללא לוחיות זיהוי, עצר את רכבם של באסל, נדים ומילי לאחר שנאור עלה לרכבם. הוא זיהה את כל הנוכחים ברכב באמצעות תעודות זהות, שאותן בדק במסוף, בדק את הרכב, אולם התרשם שאין מדובר ברכב הרלוונטי, בין היתר מאחר שראה שלרכב הנוכחי יש לוחיות זיהוי. לאחר הערכת מצב, ועל רקע הדיווח על אירוע הרצח שאליו מיהר, החליט לשחרר את נוסעי הרכב להמשך דרכם [ת/13].

285. **רחלי נבנוב**: בת זוגו של הנאשם, שהתגוררה עמו בחודשים שלפני האירוע. נחקרה כיום וחצי לאחר האירוע (ביום שבת 17.11.18), כאשר באותו השלב לא ידעה היכן הנאשם. רחלי סיפרה כי היא מתגוררת בבית אימה מאז יום חמישי בבוקר, לאחר שעזבה את הדירה שבה התגוררה עם הנאשם בעקבות וויכוח ביניהם בלילה שלפני האירוע. בליל האירוע, בעת שהייתה בירוחם אצל אחותה, ראתה בווסטאפ שהנאשם לא היה מחובר למכשירו מהשעה 00:01. היא ניסתה ליצור עמו קשר ולאחר, לרבות תוך הסתייעות באימו ואחותו שחיפשו אחריו גם הן, אך ללא הצלחה. בשעה 05:00 בבוקר, קרי: סמוך לאחר האירוע, שוחחה עם מור, ונוכחה כי גם היא אינה מצליחה ליצור קשר עם נאור [ת/18].

286. לשאלה מדוע לא פנתה למשטרה בעקבות דאגתה לנאשם השיבה "שמעתי שהייתה תקרית

יר... שהיה יום הולדת לרותם וביום ההולדת שלו הוא נרצח. חוקר: ומה קשור אבירם לזה? ת: הוא חבר טוב שלו... אני לא יודעת אולי הוא היה בתוך הסיטואציה, הוא ברח, אולי להגן עלינו... [שם עמ' 3].

287. רחלי שוחחה גם עם אחות הנאשם, סאל, שניסתה אף היא לאתרו, וכן עם מיכה, שאליו התקשרה במסגרת ניסיונותיה לאתר את הנאשם [שם עמ' 5].

288. **אילנית אלקרט**: דודתו של הנאשם, שבבית בן זוגה באשדוד נתפס הנאשם ונעצר. במוצאי שבת שלאחר האירוע הגיע הנאשם לבית באשדוד במפתיע, כשהוא אוחז בידו שקית, שכלל הנראה היו בה בגדים. זו הייתה הפעם הראשונה שהנאשם הגיע לבית באשדוד בעת שהיא שהתה בו, ולמיטב ידיעתה הוא הגיע במונית. במהלך שהותו של הנאשם בביתם היא הייתה איתו לסירוגין, והוא נשאר עם בן זוגה או לבדו. היא לא הודיעה על הגעתו לאימו של הנאשם משום שלא הזדמן להן לשוחח. את הסיבה להגעתו הסביר בריב עם רחלי בת זוגו, שבעקבותיו ביקש לקחת פסק זמן לעצמו, והשניים שוחחו על רחלי ועל הקשר ביניהם. אילנית שללה אפשרות כי היא או בן זוגה ביצעו עבירה פלילית כלשהי, ובהתייחס לנאשם אמרה שאינה חושבת שגם הוא עבר עבירה כלשהי [ת/41].

289. **משה ליברטי**: בן זוגה של אילנית, ולביתו באשדוד הגיע הנאשם במוצאי שבת שלאחר האירוע ושם שהה עד שנעצר. למיטב זכרונו הנאשם הגיע לביתם בשעה 21:00-22:00, בעקבות וויכוח עם בת זוגו ורצונו "לנקות את הראש", ונשאר ללון בביתם עד מעצרו. לנאשם התלווה חבר שמשה לא הכיר, אשר עזב לאחר כחצי שעה.

290. לשאלה האם ידוע לו שהנאשם נמלט באותה עת מהמסורה השיב: "לא. לא יודע בגדול לא". בהמשך שלל כי הנאשם שוחח עמו על ביצוע פשע כלשהו. במהלך שהותו בביתם יצא הנאשם מדי פעם להסתובב בחוץ וחזר, לא נראה טרוד או לחוץ ושוחח וצחק עמו [ת/42].

291. **עת/7 רס"ר יקיר בורסקר**: ביצע מספר פעולות חקירה בתיק והמזכרים שערך הוגשו בהסכמה [ת/7-א/ת/7]. בין היתר נמנה עם הצוות שעצר את הנאשם וסייע בהובלתו מהבית אל הרכב. במהלך הנסיעה הנאשם צעק והשתולל בניידת ולא הופעלה כלפיו אלימות [ת/7].

292. **עת/8 רס"ב שלמה עבדן**: ראש צוות וממלא מקום קצין בילוש שהיה שותף לחקירת האירוע. בין היתר היה שותף למעצר הנאשם באשדוד. כאשר הגיעו לעצור את הנאשם באשדוד הוא זיהה אותו, דרך חלון הבית, ברח בתוך הבית [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 319 – 326].

293. **עת/11 רפ"ק איתי בוכריס**: רמ"ח בילוש ימ"ר נגב בשנתיים האחרונות, ולפני כן רמ"ח בילוש ביחידת מגן. היה חלק מהכוח שעצר את נאור וכן את הנאשם. ביום 22.11.18 אותר הנאשם, ולאחר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

שזוהה בוכריס דפק בדלת, שמע נביחות כלבים, ומשלא נענו – פרצו את הדלת. הכלבים נבחו עליהם ומאחוריהם עמדו בעלי הבית – אילנית אלקרט בלאיש ומשה ליברטי. בסופו של דבר, בהוראת בוכריס, נעטרו ותפסו את הכלבים. לאחר מכן עלה בוכריס לקומה למעלה ושם ראה את הבלש עידן נאבק בנאשם על מנת לעצור אותו וסייע לו. במהלך המעצר לא אותרו נשק או מכשיר הטלפון של הנאשם. לאחר מכן בוכריס הוביל את הנאשם לבאר שבע. לאחר המעצר ולפני העלייה לאוטו בוכריס הזהיר את הנאשם וקרא לו את זכויותיו. הנאשם בתגובה אמר שאינו מתכוון לשתף פעולה בחקירה והוסיף: **"מי שיבוא לפגוע בי, אפגע בו"**, ואמירה זו תועדה בדו"ח. לאחר חקירתו הראשית של העד הנאשם אמר כי הסיבה שבגינה אמר את המשפט הזה היא שבוכריס נתן לו אגרוף בפניו. בוכריס לא ידע לאשר או לשלול את דבריו אלה של הנאשם וטען כי חלף זמן בין המעצר לאמירה הזו של הנאשם, שאותו העריך בכחצי שעה-שעה. במהלך המעצר אכן הופעל כוח, לאחר שהנאשם התנגד למעצר ובוכריס התגייס לסייע. לאחר מכן לא נעשה שימוש בכוח כלפי הנאשם (פרוטוקול מיום 10.6.20 עמ' 571-573).

294. **אורן בר יהושע**: קצין תשאול שקיבל את הנאשם בתחנה מיד לאחר מעצרו (הוגשו בהסכמה מזכרים שערך מיום 23.11.18, ת/54-ת/54ב). הנאשם סירב לשתף פעולה בכל נושא, לרבות באשר לטענותיו נגד השוטרים שעצרו אותו, הסביר שאינו מאמין במשטרה ובאף אחד, וסירב לשתף פעולה גם עם עורך הדין שהגיע לייצג לו (ת/54).

חקירת האירוע

חוקרי מז"פ ועדים רלוונטיים לחקירה הפורנזית

295. **עת/2 רפ"ק יאיר זלבר**: מומחה מז"פ ואחראי המעבדה הניידת של המטה הארצי ללהלן: **"דלברי"**. היה האחראי על החקירה הפורנזית של הזירה, וערך את חוות הדעת שבתיק [ת/2; וכן דוחות תפיסת מוצגים ת/3-ת/5]. הוגשו בהסכמה.

296. **ת/2 – חוות דעת מעבדה ניידת**: דלבר הגיע לזירה כשעתיים לאחר האירוע, בשעה 05:55 בערך. בחוות דעתו התייחס לבדיקת הזירה, בדיקת אדם מסרוגה בחדר התאוששות בסורוקה, בדיקת קטנוע מ"ר 6324668 בתחנת באר שבע ובדיקת רכב סקודה מ"ר 2641838 בחניון ימ"ר נגב – כולן נערכו ביום האירוע 16.11.18. בנוסף נבדקו המוצגים במשרדי המעבדה הניידת בירושלים ביום 19.11.18.

297. מסקנות חוות הדעת

א. לנוכח פצע הירי בראשו של המנוח וכתמי הדם על שער הברזל שנמצאו כדמו של המנוח

[חוו"ד מעבדה ביולוגית ת/45] – **"בסבירות גבוהה המנוח רותם הרוש נפגע מידי בראשו כשהוא עומד סמוך לשער הברזל"** [עמ' 9 בחווה"ד].

ב. לנוכח השקע והשברים והחורים בקירות התוחמים את הסמטה מזרוע ומצפון הנראים כפגיעות קליעים; החורים במרזב המתכת ושחזור מסלול מעוף הקליע המשוער באמצעות מוט מתכת שהועבר בהם ומיקום תרמילי תחמושת 9 מ"מ **"בסבירות גבוהה מאוד לפחות חלק מהירי בוצע מחלקה המערבי של הסמטה מכיוון כללי מערב למזרח"** [עמ' 9 בחווה"ד].

298. זירת האירוע תועדה בתמונות שצורפו לחוות הדעת, לרבות של סימון המוצגים וכן גופת המנוח.

299. בחקירתו הנגדית סיפר דלבר כי הגיע לזירה בשעה 05:55. תיאור האירוע כפי שנמסר לו בזירה תועד בסעיף 2א. הוא לא ידע את אורכה של הסמטה שבה אירע האירוע (משעול סוכות), והפנה לתצלום 2 שבתחתיתו מופיע קנה מידה, אך העריכו ב-30-40 מטרים [פרוטוקול מיום 22.1.20 עמ' 234-236, 239].

300. תצלום 2 צולם בהוראתו בסמוך להגעת חוקרי המעבדה לזירה, בערך בשעה 06:00 בבוקר. בתצלום 3-4 רואים את גופת המנוח שטרם פונתה מהזירה. הכניסה המזרחית לסמטה היא ברחוב אביה השופט, והעד העריך את המרחק ממנה לגופה בכ-35 מטרים. הוא לא ידע למקם את שולה הרוש בזירה, שכן הגיע לאחר פינוי הפצועים, ומצא רק כתמי דם שלא ניתן לשייך לפצוע מסוים רק ממראית עין. לפיכך נדגמו מספר כתמי דם. לגבי חלקם לא התקבלה תשובה מהמעבדה הביולוגית. למיטב זכרונו לא זוהו כתמי דם שתאמו לשולה ולכן לא ניתן למקמה בזירה [שם עמ' 236-238].

301. בזירה נמצאו 6 תרמילים שמעידים על כך שנורו בפועל 6 יריות, ומלבדם נמצאו בזירה עוד 2 כדורים ו-2 קליעים [ת/2 תצלום 6, עמ' 12 בחווה"ד]. מכיוון שהחוס במהלך הירי הורס ממצאי DNA וטביעות אצבעות, הסיכוי היחיד להפיק ממצאים פורנזיים הוא מכדורים חיים. מדובר בסיכוי קלוש, ואכן במעבדה לא אותרו טביעות אצבעות על גבי הכדורים (הסיכוי לאיתור ממצאי DNA הוא אפס). על מנת לבחון האם התרמילים והכדורים שנמצאו בזירה הם "אחים", נדרש לבחון אותם במעבדת נשק ולראות האם יש עליהם סימן הטבעה כלשהו. בתיק זה, היחידה החוקרת לא המליצה על העברה למעבדת נשק והעניין לא נבדק. עם זאת נבדקה ההתאמה בין 6 התרמילים ו-2 הקליעים שנורו, והמסקנה היא שבזירה היה נשק אחד בלבד שירה. בהקשר זה אישר דלבר שייתכן שהיה בזירה נשק נוסף שלא ירו ממנו, אולם אין דרך לבדוק זאת [שם עמ' 242-243].

302. מכיוון שלא נמצא נשק – לא ניתן לבדוק אם הכדורים נפלטו מהנשק כתוצאה ממעצור בנשק, כשל במחסנית או סיבה אחרת, כגון נפילה מכיסו של מישאו [שם עמ' 243-244].

303. דלבר לא ידע מה סוג הנשק שממנו ירו. הוא הסביר ש-9 מילימטר ארוך (סוג הכדורים שנורו – ש"פ) ניתן לירות גם באמצעות מקלע, אקדח או נשק מאולתר, אולם הדבר אינו בתחום המומחיות שלו אלא של מומחה נשק. כך השיב גם לשאלה אם ייתכן שהכדורים בזירה נורו מנשק שמופיע בנ/1 [שם עמ' 244].

304. דלבר הסביר כי הוא עובד רק לפי הממצאים הפורנזיים בזירה. ככל שבהמשך מציגים לו ראיות אחרות, הוא בודק אם הדברים מתיישבים. במקרה של רותם המנוח, היו די התזות דם כדי שיהיה ניתן למקמן בקירוב גדול מאוד למקום שבו נורה. בגופת המנוח ניתן היה לזהות פצע של ירי אחד בראש כאשר בסמוך לאזור שבו הייתה הגופה היו התזות ברורות מאוד ובהתאם אליהן ניתן היה למקם את מקום הפגיעה בסבירות גבוהה [ת/2 עמ' 20 תצלומים 21-22, שבהם ניתן לראות התזות דם על שער ברזל לבן בסמוך למיקום הגופה]. לעומת גופת המנוח, הפצועים כבר פונו בעת שהגיעו לזירה. לא היו התזות מובהקות כתוצאה מהפגיעה בשולה והוא אינו יודע למקם אותה בזירה. באשר לאדם הפנה לתצלומים 28-29 [ת/2 עמ' 24], שבהם נראים כתמי דם על הרצפה שנמצאו בזירה וזוהו בדיעבד ככתמי הדם של אדם [מוקפים באליפסה ומסומנים כג]. נלקחו דגימות אך לא הופק מהם DNA [שם עמ' 244 – 247].

305. באשר לתנאי התאורה בזירה הסביר כי אין באפשרותו לדעת מה הם היו. הוא הגיע לזירה בשעת אור, מצב התאורה בזירה אינו נבדק אוטומטית אלא לפי בקשה מיוחדת. דלבר אישר כי לא שב לזירה בשעות הלילה הבא על מנת לבחון זאת. אין לו דרך למדוד את עוצמת התאורה בזירה ומכל מקום אינו יכול לתעד זירה ללא תאורת עזר [שם עמ' 247 – 250].

306. באשר לכיוון הירי אמר כי בסבירות גבוהה הירי בוצע מכיוונה המערבי של הסמטה (מכיוון רחוב מכתשים), לכיוון מזרח (לכיוון רחוב אביה השופט). ישנה סבירות גבוהה מאוד (רמת הוודאות הגבוהה ביותר מבחינתם) שהמנוח נורה בעת שעמד בסמוך לשער הברזל הנראה בתצלום מספר 6. התצלום צולם מהכיוון ההפוך לכיוון הירי ואילו תצלום 5 צולם מכיוון הירי. בהקשר זה הבהיר שלא ניתן לדעת את מיקומו המדויק של הירי, וייתכן שהירי זה בין היריות, אבל ניתן לומר שהוא ירה מחלקה המערבי של הסמטה [שם עמ' 251 – 253].

307. **לילך פרונט**: ביולוגית מהמרכז הלאומי לרפואה משפטית. בדקה דגימות דם מהזירה, מגופת המנוח, מאדם מסרוגה, מניב הרוש ומסכינים רלוונטיות לזירה, והשוותה אותם לנתונים שקיבלה ממאגר הדנ"א במז"פ אודות הפרופילים הגנטיים של אדם, ניב והנאשם [ת/45, ת/45א, ת/43].

308. מסקנות חוות הדעת:

א. זמו של המנוח נמצא על גבי הדלת [מוצג 6, צילום ב-ת/2 עמ' 3 סעיף 4(4) וההפניה שם], וכן בהגה של רכב הסקודה [מוצג 18, צילום ב-ת/2 עמ' 8 סעיף 1(1) וההפניה שם], וככל הנראה גם

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

על סכין עם ידית קפיצית [מוצג 22].

ב. דמו של אדם מסרוגה נמצא על הקיר המערבי [מוצג 9, ת/2 עמ' 4 סעיף 4(ד9)].

ג. דמו של נאור נמצא על סכין קפיצית [מוצג 23 – הסכין שנתפסה בסורוקה], וכן על סכין עם כיתוב SOG [מוצג 27 – סכין שנמצאה מול תחנת הדלק אברהם, במסלול המנוסה המשוער של היורה ושותפו].

309. ת/46 – חוות דעת פתולוגית מאת ד"ר מאיה פרומן וד"ר יפית ענתבי: נתיחה של גופת המנוח. נמצא פצע כניסת קליע ברקה משמאל, כיוון תעלת הקליע משמאל לימין, מלמעלה למטה, דרך המוח והמוחון. הקליע נמצא בקרקפת באזור העורפי מימין. נמצאו נוזל דמי בקנה הנשימה וסימני שאיפת דם בריאות.

310. מממצאי הנתיחה הגיעה ד"ר פורמן למסקנה כי מותו של המנוח "נגרם עקב מעבר קליע דרך המוח והמוחון. מעבר לנזק ממעבר הקליע עצמו נוצר גם נזק במרוחק עקב אובדן האנרגיה של הקליע, כך שהנזק לרקמת המוח הוא נרחב יותר מקוטר הקליע עצמו (התעלה הזמנית). נזק כפי שנמצא גורם למוות תוך זמן קצר".

311. באשר לטווח הירי נמצא, בהיעדר סימני ירי משניים, כי הקליע "נורה מטווח רחוק (כלומר הטווח שמעבר לו לא נותרים סימני ירי משניים על המטרה), זאת בהנחה שהקליע לא עבר דרך מטרת ביניים".

312. לאחר בחינת יתר הממצאים נמצא שהם לא תרמו לסיבת המוות.

313. הממצאים בדו"ח מד"א בדבר פצעי כניסה ויציאה מימין אינם תואמים את הממצאים בגופת המנוח.

314. בבדיקה טוקסיקולוגית נמצאו בגופה רמה בינונית של אתנול ועקבות שימוש בקוקאין סמוך למוות.

315. פבל גיברץ: מומחה ממועבדת נשק של מזה"פ. לפי חוות דעתו, שבהיעדר כלי הנשק התבססה על תרמילים וקליעים שנמצאו בזירה, ששת התרמילים שאותרו בזירה נורו מכלי נשק אחד, "ככל הנראה מתת מקלע מאולתר, או מכלי נשק אחר המטביע סימנים סוגיים דומים". שני הקליעים שייכים ככל הנראה לקליבר 9 מ"מ פרבלום, והם נורו מקנה של כלי נשק ללא סלילים [ת/44]. חוות דעת משלימה אודות קליע נוסף שנמצא, קבעה מסקנה זהה לאמור [ת/44א]. נמצא קשר בין התרמילים שנמצאו בזירה לאוסף אירועים פתוחים במעבדה.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 19-02-24704 מדינת ישראל נ' זגורי

316. **רויטל וייס**: חוקרת מז"פ ממועבדת סימנים וחומרים. לאחר בדיקתה קבעה כי לא ניתן להעריך את מרחק הירי משום שהירי בוצע מנשק מאולתר [ת/68].

חוקרי זירה טכנולוגית (זיי"ט)

317. **עת/12 רס"ב אבי אטדגי**: חלף חקירה ראשית הוגשו בהסכמה ת/32-ת/32 ט – סרטונים שהורדו ממצלמות האבטחה מסביב לזירה וכן הדו"חות הנלווים אליהם.

318. ביום האירוע יצא לשטח בניסיון לאתר מצלמות שתיעדו את האירוע או את מסלול הבריחה של החשודים. הוגשה טבלה של מנה שנתפס. לגבי הסרטון שנתפס ברחוב אביה השופט 7/14, הצמוד לבית הרוש – לא כתוב מי אנשי הקשר שאצלו נתפס הסרטון. באשר לסיבה אפשרית שסרטונים ממצלמות אבטחה יכולו "דילוגים" על מקטעי זמן הסביר אטדגי כי חיישני תנועה מתניעים צילום רק כאשר נקלטת תנועה. ייתכנו גם תקלות במכשיר וסיבות נוספות. הוא לא נתקל ב-DVR שניתן להיכנס למערכת שלו ולהזיז את הקבצים, כיוון שהקבצים אינם ניתנים להצגה כמו במחשב ולא ניתן "לשחק" איתם. לרוב ה-DVR מצולם באופן רציף ולחילופין לפי תנועה. לפיכך אינו סבור שדילוג מעיד על עריכה כאשר מדובר ב-DVR; הגם שהדבר אפשרי תיאורטית אם לוקחים את המכשיר למעבדה ופותחים אותו.

319. אטדגי התייחס גם להבדל בין מצלמות רצף למצלמות תנועה: בעוד מצלמת רצף תייצר סרטון אחד ארוך, במצלמות עם חיישני תנועה יתקבלו מספר קבצים נפרדים [פרוטוקול מיום 10.6.20, עמ' 578 – 581].

320. בהתייחס למזכר מיום 13.12.18 [ת/32ז] אישר כי בבית הרוש היה מכשיר DVR נוסף שעמד בצד כשהוא לא מחובר לחשמל ונראה לא בשימוש אולם הוא אינו יודע כמה זמן לא היה בשימוש. בהתייחס לכך שאותרו במכשיר סרטונים משבועיים לפני האירוע והאם ייתכן שפשוט מחקו שבועיים אחורה, הסביר כי לאחר האירוע המשטרה הגיעה וסגרו את הזירה, כאשר לביתו של המנוח אף אחד לא נכנס למעט המשטרה. ברגע שראו שהמכשיר מנותר מהחשמל הוא נתפס ואף אחד לא נגע בו. אם יש שם סרטונים משבועיים לפני האירוע, זה מעיד על כך ששבועיים לפני האירוע המכשיר עבד.

321. ביום 23/12 הוחזר אטדגי לדוכן העדים, בעקבות טענת ההגנה כי באחת ממצלמות האבטחה שתיעדו את האזור הקרוב לזירת האירוע חסר צילום של הדקות שבהן התרחש האירוע. ההגנה ביקשה לקבל את העותק המקורי של המוצג לצורך העברתו לבחינת מומחה מטעמה [ת/32ד], בקשת ההגנה מיום 10.11.21. בדיון שהתקיים בעניין הובהר על ידי התובעת כי מכשיר ה-DVR שהיה מחובר למצלמה הרלוונטית לא נתפס, והחומר הועתק על ידי חוקר הזיי"ט במקום שבו אותרה המצלמה, שהוא בית פרטי של מי שאינו עד בהליך. עוד הובהר כי התובעת התוודעה לחסר האמור

בעת כתיבת סיכומיה, ולאחר התייעצות עם הממונים עליה הוחלט שלא לבצע השלמת חקירה בעניין זה, ולא לנקוט פעולות נוספות, לרבות יידוע ההגנה, בנימוק שהחומרים היו זמינים להגנה כבר מתחילת ההליך, בטרם עדותם של מומחי הז"יט שנחקרו ארוכות על ידי ההגנה. עוד הבהירה התביעה כי מבחינתה אין חשיבות מכרעת לאותן דקות, שכן מדובר במצלמה שתיעדה ממרחק את הכניסה לסמטה, ולא ניתן לראות את ההתרחשות בתוך הסמטה עצמה. בשל המרחק האמור לא ניתן לזהות את הדמויות בצילום. אין מחלוקת שהיורים לא הגיעו לזירה או יצאו ממנה מהכיוון המצולם בסרטון. אין מחלוקת כי הנפגעים באירוע נכחו בסמטה ולפיכך אין משמעות קריטית לשאלה מהיכן נכנסו אליה. המחלוקת העיקרית מתמקדת בזיהוי היורה. לפיכך אין משמעות מהותית לאותן דקות חסרות לכאורה [פרוטוקול מיום 15.12.21 עמ' 1911-1920].

322. במעמד הדיון התבקשה ההגנה להודיע האם ברצונה לבחון את החומרים הקיימים באמצעות מומחה מטעמה, או לזמן את חוקר הז"יט לעדות [פרוטוקול מיום 15.12.21]. ההגנה בחרה שלא לעשות כן, בנימוק שאין לכך טעם בשלב זה שכן **"תירוצים יש לכל אחד ואחד, הנזק הראייתי החמור (ההדגשה במקור) בתיק כבר נעשה והושלם"**, ואליו נוסף ה"זיהום" על ידי התובעת ששוחחה על הנושא עם עדים רלוונטיים. ההגנה גם הלינה על כך שהמשטרה או התביעה לא עדכנו את ההגנה, ולמצער את בית המשפט, בגילוי החסר האמור עם גילוי, וסיכמה כי **"ממש כשם שהדקות הקריטיות 'נעלמו/הועלמו', כך, כמעט כל הבעייתיות בת/32 כמעט 'הועלמה'/'נעלמה' ודי לחכימא ברמיזא"** [הודעת ההגנה מיום 20.12.21]. לפיכך ההגנה ביקשה לתת לחסר הראייתי האמור משקל ממשי בהכרעת הדין.

323. בתגובה הודיעה התובעת כי נוכח הודעת ההגנה שאינה מעוניינת בזימונו של חוקר הז"יט כעד מטעמה, ובהנחיית פרקליט המחוז, תתבצע השלמת חקירה בעניין [תגובת התביעה מיום 20.12.21]. בהמשך ביקשה התביעה לזמן את אטדגי לדיון כעד מטעם בית המשפט [בקשת התביעה מיום 21.12.21]. לאחר שמיעת טענות הצדדים הוחלט לאפשר את עדות אטדגי לטובת חקר האמת [פרוטוקול מיום 23.12.21 עמ' 1954 – 1956].

324. אטדגי הסביר בעדותו: **"אני עברתי על הדיסק אתמול ואני בדקתי יש הורדה שבוצעה מסביבות השעה 02:00 ומשהו ציינתי את זה פה 02:44 עד שעה 06:00 בבוקר לפי זמן המצלמות וכל הקבצים מהטווחים הורדו. נשאלתי האם יש חוסר בקובץ כי חסר 3 דקות א' כל הקבצים שירדו מהמכשיר אז באותו יום שביצעתי את ההורדה נשמרו בדיסק. אז כך שלא חסר שום קובץ (ההדגשה הוספה)".** לשאלה אם כל מה שיש ב-DVR עבר לתקליטור, השיב אטדגי: **"בטווחים האלה הורד לדיסק און קיי ושם נשמר בדיסק ללא עריכה, ללא שינוי וללא חסרים. זה שיש פער קפיצה בזמנים בין קובץ לקובץ כל הקבצים שמה אפשר לעיין בדיסק, הבאתי העתק נוסף. כל הקבצים הם בני כאלו חצי דקה, יש שתי דקות ומשהו... כל סרטון בנוי יש לו זמן מסוים לפי הסרטונים זה**

מצלמות שהדי. וי. אר. עבד לפי תנועה, כשיש תנועה הוא קולט ואוגר את החומר בהארד דיסק שלוי' [שם עמ' 1967-1969].

325. בהמשך דבריו הבהיר כי הקפיצה בזמנים בין הסרטונים אינה ייחודית למקטע המדובר, ולאורך כל החומר שהורד מאותה מצלמה אין רצף ויש רווחים גם בין סרטונים נוספים. לדוגמא, לאחר סיום מקטע שהסתיים ב- 03:39 יש קפיצה ל-03:42, ובמקטע 04:37 יש קפיצה ל-04:39 ועוד [שם עמ' 1970]. הזמנים שצוינו הם לפי השעון המופיע על המצלמה, שלא היה מותאם לזמן אמתי.

326. בהמשך לתהייה כיצד ייתכן שדווקא בשעת האירוע המצלמה לא קלטה את התנועה הרבה שנטען שהייתה באותה עת, הסביר אטדגי כי ההקלטה תלויה בהגדרות הרגישות של המצלמה. ייתכן שתנועות מסוימות לא ייקלטו, כגון חיה שתעבור בזווית צדדית, בעוד תנועות אחרות כן ייקלטו, כגון רכב שיחלוף במקום. הוא אישר כי ההגדרות הן אישיות וניתנות לשינוי, והוא לא בדק את ההגדרות במצלמה שממנה הורד צילום זה. מסקנתו כי מדובר במצלמה המקליטה תנועה בלבד שלא ברציפות מתבססת על העובדה שהורדת הסרטונים מן המצלמה הניבה סרטונים קצרים שאינם שווים באורכם; להבדיל ממצב שבו מגדירים כי המצלמה תקליט באופן רציף, שאז ההורדה תניב סרטון אחד ארוך, או מספר סרטונים שווים באורכם, לפי הזמן שהוגדר [שם עמ' 1970 – 1976].

327. בחומרים שהוריד מהמצלמה זגן ירדו כ-80 קבצים באורך שונה המתעדים במקוטע את המתרחש. לדוגמא יש קבצים באורך של 01:03 דקות, 01:26 דקות, 00:33 שניות, 00:48 שניות ואף קובץ באורך 15 דקות שבו צולמה תנועה רבה. עוד הפנה אטדגי לכך שהשעון המופיע על הצג לא היה מכוון, ולמעשה המקטע שהורד היה בין השעה 00:57 (על המסך הופיעה השעה 02:44) לשעה 04:13 (הזמן על המסך 00:00) [שם עמ' 1977].

328. בהתייחס לסברה שנמחקו מה-DVR קבצים הסביר כי מבחינה טכנית הדבר אינו אפשרי, שכן המערכת לא מאפשרת זאת. ניתן למחוק את כל ההקלטות על ידי פרמוט התקליטור הקשיח או לא למחוק כלום, אולם לא ניתן לערוך את הקובץ באמצעות התוכנה שבמכשירי DVR וגם לא למחוק מקטע מסוים [שם עמ' 1972-1973].

329. בחקירתו הנגדית אישר אטדגי כי שעת החסר הנטען בין 05:37 ל-05:41 היא לפי שעון המצלמה ולא הזמן האמיתי. הוא הפנה לטופס הראייה הדיגיטלית שצורף לחומרים [ת/32ג], שם הוא מציין את זמן המצלמה לעומת הזמן האמיתי. באותו טופס ניתן לאתר גם את מועד הגעתו המדויק לבית שבו נמצאה המצלמה, ככל הנראה בבוקר שאחרי האירוע, ושם במקום הוריד את החומרים בהסכמת בעל הבית, בעוד מכשיר ה-DVR עצמו נותר בידי בעליו ולא נתפס. לשאלת ההגנה הבהיר כי כאשר מדובר ב"מעגל רחוק", קרי מחוץ לזירה (למשל מסלול בריחה), לא נהוג לתפוס את המכשיר עצמו אלא רק להוריד את החומרים, במיוחד כאשר מדובר ברכוש פרטי. בהתאם לכך, על

אף שהורדו חומרים ממספר מצלמות באזור האירוע, למיטב זכרונו רק מכשיר ה-DVR מביתנו של המנוח נתפס, שכן הבית נחשב לחלק מזירת האירוע. את החומרים מהמכשיר הוריד להחסן זעיר, תוך שלכל מצלמה הוקצה החסן זעיר נפרד, ומשם צרב במשרדו את החומרים על גבי תקליטור שהוקצה לכך, סומן במספר מעקב ונשמר במשרדו. ההחסן הזעיר עובד פרמוט לטובת שימוש נוסף, ומה שמועבר ליתר הגורמים הוא עותק של התקליטור, שממנו הכין אטדגי עותק נוסף ערב עדותו [שם עמ' 1984 – 1993].

330. אטדגי מסר שאינו נוהג להעמיק בסרטונים אלא לזהות את הדמות הרלוונטית ולהתחקות אחריה במצלמות נוספות, כדי לאתר נתיב בריחה וכדומה. בתיק זה ערך גם סרטון שמורכב מקטעים שהורדו ממספר מצלמות באזור, במטרה להציג את השתלשלות האירועים כפי שתועדו, עבור צוות החקירה והפרקליטות. הוא לא זכר אם בסרטון הערוך הכניס קטעים מהמצלמה דנו, שהחומרים ממנה מתועדים ב-ת/32d; אולם שיער שככל שלא הכניס, ככל הנראה לא מצא שחומרים בו רלוונטיים [שם עמ' 1988-1989 ו-2000].

331. לשאלת הסניגור האם, בעת שערך את הסרטון, לא שם לב "לקפיצות" בסרטון המצלמה ת/32d, שב אטדגי והסביר כי מבחינתו לא מדובר בקפיצות אלא במצלמה המקליטה לפי תנועה ולפיכך קיימים מקטעים בלתי רצופים. עוד התייחס לטענה כי במקטע הצילום מלפני ה"חסר" נראים אנשים הדוחפים זה את זה ואז נכנסים לסמטה, כאשר במקטע הבא כבר ניתן לראות את הגעת האמבולנס. בטווח הזמן שביניהם התרחש האירוע מושא כתב האישום, והמצלמה הייתה אמורה לקלוט תנועה רבה, ומכאן התמיהה על היעדר הקלטה כאמור. אטדגי הסביר כי הופעת אנשים בצילום לא בהכרח מעידה כי תנועתם הפעילה את ההקלטה, ולא ניתן לדעת זאת. לתהיית הסניגור, כיצד ייתכן שבהקלטה רואים רכב מגיע, אך לא רואים את הגעתו של הרכב של אחת העדות שלפי עדותה אמור היה להגיע מספר שניות אחר כך, השיב כי הדבר תלוי ברגישות שהוגדרה למצלמה. על אף התעקשות הסניגור, לא ידע לתת הסבר טכנולוגי למצב שבו מצלמה עשויה לקלוט שני אנשים אולם לא תקלוט אנשים רבים יותר הנמצאים באותו מקום [שם עמ' 2000 – 2006].

332. באשר לתקשורת שלו עם חוקרי הימ"ר והתובעת הסביר אטדגי כי ראש צוות החקירה, אייל סבן, ביקש ממנו בהודעת ווטסאפ לבצע השלמת חקירה בעניין זה. לפיכך בדק את התקליטור ושוחח עם התובעת יומיים לפני עדותו, והכין עותק שאותו הביא לבית המשפט. הוא אישר כי כל החומרים שאותם הוא מוריד ממוספרים ונשמרים במשרדו היחידה על גבי תקליטורים או על השרת [שם עמ' 1997-1999]. הוא לא התבקש לחקור ולא חקר אפשרות שמישהו העלים בזדון חלקים מההקלטה, ואפשרות כזו לא הועלתה בפניו. הוא נשאל מדוע ישנו חסר והשיב כי מדובר בהקלטה לפי תנועה, המשתקפת בכך שהחומר ירד מהמצלמה במקטעים ולא ברצף. רק בדיון הועלתה בפניו לראשונה השאלה האם מישהו מחק והאם בכלל ניתן למחוק קבצים. לפיכך לא חקר את האפשרות הזאת

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

לפני כן. עתה הוא משיב מהידע שלו כי לא ניתן למחוק דקות מתוך הסרטון, למעט במצב שבו מורידים את כל החומרים מתוך מכשיר ה-DVR לתוכנות או יישומים מיוחדים שהבקיא בהם יכול באמצעותם לערוך את הקבצים. אולם במכשיר ה-DVR עצמו הדבר אינו אפשרי [שם עמ' 2006 – 2010]. אטדגי הגיע לבית שבו נמצא ה-DVR הזה כשלוש שעות לאחר האירוע, בסמוך לשעה 06:53 [ת/ג32].

333. לשאלת בית המשפט, אם ניתן להגדיר הקלטה לפי זמנים מוגדרים ואז תהיה הקלטה גם ללא תנועה, אטדגי השיב בחיוב. אולם הוא לא ידע אם כך הוגדר במצלמה הזו. לשאלה אם ניתן להגדיר שהמצלמה תקליט גם זמן מסוים לאחר סיום התנועה השיב שאינו בטוח, אולם ניתן להגדיר הקלטה מספר שניות לפני התנועה, ולאחר זיהוי התנועה המצלמה תשמור גם זמן נוסף קצוב מלפני תחילתה. אטדגי אישר כי מעולם לא בדק את הגדרות הרגישות במצלמות שמהן הוריד חומרים [שם עמ' 2011-2012].

334. **עת/15 רס"מ יגאל זינגר** : חוקר זייט בימ"ר נגב מאז שנת 2015. בתיק שלפנינו איתר מצלמות אבטחה באזורים הרלוונטיים לאירוע והוריד מהם את הסרטונים [הוגשו בהסכמה לרבות מזכרים חלף חקירה ראשית ת/35-ת35]. באשר לתרגיל מול המצלמות שנעשה ברחוב מכתשים 8 הסביר כי התבקש על ידי צוות החקירה להגיע לרחוב מכתשים 8/1 בשעה הדומה לשעת האירוע ולבדוק כיצד נראה במצלמה שוטר שעובר מולה בשעת הלילה עם מעיל שחור, זאת מכיוון שהמצלמה מצלמת עם אמצעי ראיית לילה שגורמים לשינוי צבע הבגד [פרוטוקול מיום 10.6.20 עמ' 593 – 596].

335. זינגר הסביר כי תפקידו להוריד סרטונים ממצלמות אבטחה רלבנטיות לאירוע, לאחר קבלת רשותו של בעל הבית, ולא לתפוס מכשירי ה-DVR. במקרה זה נעזר בבחור בשם דוד להורדת הסרטונים, לאחר שווידא שמדובר בבעל גישה חוקית למצלמות, כגון בעל הבית, ולא בעובר אורח [שם עמ' 595-596].

336. על פי רוב הוא יכול ללמוד מצפייה בסרטון אם הוא צולם במצלמה שמצלמת ברצף או במצלמה עם חיישן תנועה. הוא לא רשם מזכר לגבי המצלמות שצילמו במכתשים 8, אולם עבר קורס הסמכה והוא יכול לצפות בסרטון באולם ולשער במה מדובר. עוד הסביר כי ישנן מצלמות שניתן לכוון כך שצילמו לפי תנועה או ברצף. לשאלת הסניגור האם לא היה נכון לברר את העניין עם בעל המצלמה, אמר כי לרוב האנשים אין הידע הטכני הזה וממילא זה משהו שהוא עשוי להתרשם ממנו בעצמו. ברגע שהוריד את הסרט לא בדק מדוע ישנה קפיצה בסרטון של 5 שעות ללא תיעוד, אולם למיטב זכרונו התבקש להתייחס לעניין בדיעבד ולא שלל אפשרות שלא תיעד את התייחסותו. בהמשך הבהיר כי הוא זוכר שהתייחס לקפיצה של כמה דקות ולא של כמה שעות, לבקשת שוטרים שצפו בכל הסרטונים, ומכיוון שאינו בטוח הוא ישמח לראות את הסרטונים באולם ולהגיב. אולם הוא לא התבקש לעשות כן [שם עמ' 595 – 598].

337. באשר למכשיר ה-DVR הנוסף שנתפס בבית הרוש כשאינו מחובר לחשמל, זינגר הסביר כי בדק אותו באמצעות תוכנת "אקזמינר" ייעודית, ומצא שאין על המכשיר סרטונים מיום האירוע. יתר על כן, באמצעות אותה תוכנה ניתן היה לשחזר סרטונים שנמחקו, לו היו כאלה. הוא לא שלל אפשרות שלא ניתן בהכרח לשחזר הכל, אולם ציין כי זוהי התוכנה המתקדמת ביותר שבידי המשטרה והוא אישית הצליח לשחזר באמצעותה בעבר סרטונים שנמחקו. למיטב זכרונו מדובר במכשיר שנתפס על ידי המשטרה באירוע אחר שקדם לאירוע הנדון, הוחזר למשפחה ומאז לא חובר שוב לחשמל [שם עמ' 587 – 589].

338. **חוו"ד מעבדת ראייה דיגיטלית – רס"מ יהודית שוגר**: התבקשה להשוות בין הדמויות המופיעות בסרטוני האבטחה לתמונותיהם של הנאשם ונאור. לפי חוות דעתה, לא ניתן להגיע למסקנה לגבי זיהוי הנאשם בתמונות. בהתייחס לפריטי הלבוש קבעה כי ישנה התאמה חלקית ותמיכה נמוכה לכך שהמוצגים הם מאותו מקור. בלגבי נאור קבעה שלא ניתן לבצע השוואה [ת/66].

339. **שאל עמר**: – נחקר על ידי יצחק שרביט ביום 25.12.18 לגבי המצלמה ומכשיר DVR ברחוב מכתשים 8 [ת/40]. הוא אישר כי מערכת מצלמות האבטחה היא אותה מערכת שהייתה שם ביום האירוע ונמצאת שם מעל שנתיים. מאז שמכשיר ה-DVR הוחזר לו על ידי זינגר, הוא או מי מטעמו לא שינו דבר במצלמות, בהגדרות, במערכת או בזוויות הצילום. במועד החקירה, התאריך שהופיע על המסך במערכת הוא 1.12.18 והשעה 17:42. זאת על אף שזמן האמת היה 24.12.18 והשעה 4:20. עמר מסר כי מאז שזינגר חיבר את המערכת היו מספר הפסקות חשמל וייתכן שבגללן התאריך התאפס. עמר הסכים שיורדו מהמצלמה סרטונים של אותו היום [ת/40].

חוקרי משטרה וימ"ר

340. **עת/3 רס"ב שי לי דדון**: רכז המודיעין של שכונה ד' בבאר שבע, שבה התרחש האירוע. העיד שהוא מכיר את הנאשם משגרת עבודתו, שבמסגרתה הוא מסתובב בשכונה 3-4 שעות ביום ונתקל באנשים רבים. גם בנאשם נתקל מספר פעמים, ובכללם כפעמיים-שלוש בשבועיים-שלושה שלפני האירוע [פרוטוקול מיום 05.02.20 עמ' 273-275].

341. לאחר האירוע הוצגו לדדון 3 סרטונים ממצלמות אבטחה באזור האירוע. הסרטונים הוצגו לו גם במהלך עדותו בבית המשפט. בסרטון הראשון שבו נראות הדמויות מגיעות, זיהה את הנאשם כבחור השמאלי מבין השניים, שפניו היו גלויות. בסרטון השני, שצולם מספר שניות אחרי האירוע, רואים את הדמויות רק מאחור ולא ניתן לזהותן. עם זאת, ניתן לזהות נשק "קרלוי", שאותו הכיר היטב מניסיון רב שנים בתפיסת נשקים מסוגים שונים [שם עמ' 275 – 282].

342. דדון לא זכר מי החוקר שביקש ממנו לזהות את הנאשם בסרטון, לאור היכרותו עם גורמים בשכונה. דדון היה בזירת האירוע סמוך לאחר הרצח, וכבר אז החלו להוריד סרטונים ממצלמות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

האבטחה. לאחר שצפה בהם זיהה את הנאשם, שיתף בכך את הנוכחים סביבו ובהמשך זומן לעדות בימ"ר [שם עמ' 282 – 285]. הוא הסביר כי לא תיעד מפגשים עם הנאשם כיוון שאינו נוהג לעשות זאת בשגרה, והצורך עולה רק בנסיבות מחשידות. עם זאת, עמד על כך שנתקל בו לפחות 3-4 פעמים לפני האירוע, כאשר ייתכן שבחלק מהפעמים הנאשם לא שם לב לנוכחותו, כגון אם ראה את הנאשם עובר מולו דרך חלון רכבו [שם עמ' 292 – 295].

343. בהתייחס לחוות דעת מומחית לזיהוי פנים מטעם המשטרה, שלפיה לא ניתן לזהות האם האדם בסרטון והאדם בתמונותיו של הנאשם הוא אותו אדם [ת/66], אמר דדון כי יוכל בקלות לזהות אנשים שהוא רואה במהלך סיוריו גם באמצע הלילה. הוא מכיר את יכולותיו לזהות פנים ועומד מאחורי הזיהוי הזה [שם עמ' 286-287]. עוד עמד על כך כי עדותו נטולת פניות. לא הייתה לו כל אינטראקציה שלילית עם הנאשם ואין לו דבר נגדו, ולא היה לו אינטרס לומר שהוא מזהה אותו בסרטון ובכך להוביל למעצר חף מפשע [שם עמ' 291].

344. בחקירתו לא הזכיר את זיהוי הנשק כ"קרו"י מכיוון שלא נשאל על כך. ממילא אינו עד מומחה, והזיהוי של סוג הנשק על ידיו אינו משמעותי. הוא נחקר במטרה לזהות את החשוד בסרטון [שם עמ' 295-296].

345. הפעם הראשונה שבה דדון צפה בסרטונים הייתה כשעתיים אחרי הרצח, ביום 16.11.18. הוא לא תיעד זאת באותו הרגע מכיוון שבעת שצפה בסרטונים היו סביבו גורמים בכירים ממנו שאמרו לו כי יזמנו אותו באופן מסודר לחקירה [שם עמ' 295 – 298].

346. **ע/ת 4 עידן ריימונד**: ראש צוות בילוש בימ"ר נגב. ביום 18.11.18, יומיים לאחר הרצח, ערך דו"ח פעולה. בעקבות הרצח קיבל מהחוקרים את המסלול שלכאורה עשה הרוצח מבית הרוש לכיוון הכללי של רחוב אברהם אבינו, שוחח עם נציג העירייה כדי לברר מתי רוקנו הפחים באזור, ומצא שהפחים רוקנו יום לאחר הרצח. הוא ניסה לאתר את הנאשם בנתבי"ג, ונמנה עם הצוות שאיתר את הנאשם ביום 22.11.18. הוא היה זה שמצא את הנאשם ועצר אותו לאחר התנגדות קלה מצידו. לאחר מכן, שאר הצוות הצטרף אליו והם הוציאו את הנאשם מהבית בו שהה. במהלך הנסיעה הנאשם אמר: **"מי שייפגע בי אני אפגע בו, אני ילד ואני אוהב להיות ילד"**. במהלך המעצר הנאשם החזיק משהו בידו אולם מכיוון שהחדר היה חשוך ריימונד לא ראה במה מדובר והחפץ נזרק לפני שהוא עצר את החשוד. למיטב ידיעתו לא היה מדובר בכלי תקיפה [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 301 – 309 ; ת/5א ו-ת/5ב].

347. ביום 6.12.18 חזר על מסלול החשודים ביום האירוע עם כלב, בניסיון לאתר פרטי לבוש ואת כלי הנשק, וערך שם חיפוש יסודי [שם].

348. עת/8 רס"ב שלמה עבידן: ראש צוות וממלא מקום קצין בילוש, שהיה שותף לחקירת האירוע. הגיע ביום 16.11.18 לסורוקה ואיתר רכב סקודה סופרב לבנה, שעל ידית הדלת בה הבחין בסימני דם, ועל הגלגל השמאלי אחורי שלה נמצא סכין. הוא לא ידע מה הסיבה שבגינה התבקש לחפש את הרכב הזה. הסכין הועברה לטיפול מז"פ וניידת סיור המשיכה את הטיפול ברכב. לאחר תפיסת הרכב שיקול הדעת הוא של החוקרים ולא שלו. לפיכך, לאחר שהעביר אליהם את המידע וניידת הסיור הגיעה, עזב את המקום ואינו יודע מה היה בהמשך [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 319 – 326]. עבידן גם נמנה עם הצוות שעצר את נאור פעמיים וחקר אותו באשר לפציעה בצווארו.

349. עת/10 רס"ר עדן מרקו: בעת האירוע היה בלש בימ"ר נגב ובשנה האחרונה עובד כבלש באילת. מכיר את הנאשם מבית הספר ומהשכונה מאז ילדותם, ופגש אותו פעמים רבות גם במהלך עבודתו. הוצגו בפניו 3 סרטוני אבטחה מתקליטור 609/18 [ת/31]. בסרטון הראשון [שמכונה "הגעה"] זיהה את הבחור שעומד בצד שמאל (מנקודת מבטו של הצופה) ופניו גליוות בתור הנאשם. את הבחור הנוסף בסרטון לא זיהה. בסרטון השני [המכונה "חזרה"], שבו רואים את אחת הדמויות מניף נשק והולך לכיוון הנגדי, לא זיהה אף אחד, וכך גם בסרטון השלישי [המכונה "המצעד"], שבו רואים רק את הגב של אותן דמויות [פרוטוקול מיום 11.3.20 עמ' 561-562].

350. מרקו הכיר את שי לי דדון מהמשטרה אך לא זכר שעבדו יחד באותה יחידה. למיטב זכרונו לא קיים דו"ח שלפיו הוא עצמו עצר או תחקר את הנאשם. מעולם לא עשה קורס לזיהוי פנים במסגרת עבודתו. לא היה בטוח אם שמו הפרטי של הנאשם הוא אבירן או אבירם, אך ידע ששם משפחתו זגורי [שם עמ' 563-565].

351. מרקו מסר הודעה ביום 19.11.18 [מ/2] אולם לא זכר מי ביקש ממנו להעיד ואם אי פעם נקרא לזהות חשוד על בסיס היכרות אישית. הוא לא זכר את נסיבות העדות הזו, והסביר כי במהלך השנה וחצי שחלפו עבר דברים רבים כגון מעבר עיר מגורים [שם עמ' 565 – 568].

352. בהתייחס לחוות דעת המועבדה הדיגיטלית מאת רס"מ שוגר, שלפיה "לא ניתן לקבוע" אם הדמות בסרטון היא הנאשם [ת/66], אמר כי זו דעתה וזהו תפקידה וכי לא הכיר את חוות הדעת הזו [שם עמ' 566-567].

353. עת/13 רס"ר אשת עיסא: שוטר וותיק בימ"ר. היה מעורב בחקירת האירוע ותשאל מספר עדים [ת/33-ת/33]. חקירת אדם בבית החולים זכורה לו, והוא תיעד כל ביקור שם. בעת הביקור ביום 21.11.18 אדם היה בטיפול נמרץ. לפני כניסתו לחדר של אדם שוחח עם הרופא במטרה לבדוק מה מצבו. הוא שלל כי ביקש רשות לחקור אותו ותהה מדוע היה עליו לבקש אישור מהרופא, בהתחשב בכך שאדם לא היה חשוד בתיק, כפי שהסיק מכך שלא נאמר לו אחרת על ידי ראש צוות החקירה. באשר לתיעוד במזכר מיום 22.11.18 שלפיו, בניגוד לדבריו האחרים, הפעם ביקש מהרופא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

לגבות מאדם עדות – הסביר כי באותה עת אדם היה עם דלקת ריאות קשה, נטל אנטיביוטיקה והונשם, ולכן כנראה לא ניתן היה לגבות ממנו עדות, בהיעדר רופא בכיר שיאשר זאת. עיסא לא זכר אם ניסה לאתר רופא בכיר או עזב את בית החולים [שם עמ' 582 – 585].

354. באשר למצבו של אדם בעת החקירה ביום 21.11.18 אמר כי אדם שכב במיטה מבלי שהיה משהו שמחובר לפיו והוא דיבר בצורה ברורה. עיסא הופתע ממצבו של אדם מכיוון שסבר שבטיפול נמרץ מאושפזים אנשים מונשמים ומורדמים, ואז ראה את אדם נושם בכוחות עצמו ומסתכל בעיניים פקוחות ומתקשר עמו. עיסא אישר כי לא שאל את הרופא לגבי משככי הכאבים שניתנו לאדם באותה עת [שם עמ' 585].

355. עיסא לא ידע לומר האם הוא הגורם המשטרתי הראשון ששוחח עם אדם מאז האירוע והפנה למזכר שתיעד את המפגש. בתשובה לשאלה אם אדם טען באותה שיחה כי היורה הוא הנאשם שב עיסא והפנה למזכר, ואמר כי יכול להמשיך ולתשאל את אדם אולם מיד התקשר לרמ"ח תשאול והוא החוקר סבן הגיעו לאחר כחצי שעה. במהלך הזמן הזה עיסא המשיך לתשאל את אדם [ת/8]. השיחה התחילה בכך שאדם אמר "רותם נפטרה" ואדם אישר כי סיפרו לו על כך. עיסא לא שאל את אדם מי עדכן אותו על מות רותם ובכלל מי שוחח איתו מאז שהתעורר, והסביר כי מאחר והיה מדובר בתשאול שארך 2 דקות בטיפול נמרץ – הוא בחר מה לשאול וייתכן שבסיטואציה אחרת היה שואל זאת. החוקר סבן הגיע כחצי שעה לאחר מכן וחקר את אדם באותו מקום. באשר לשעת החקירה הפנה למזכר והסביר כי כתב את המזכר מיד עם חזרתו ליחידה [שם עמ' 586-587].

356. **ע/ת 16 רס"מ אייל סבן:** חוקר ימ"ר וראש צוות החקירה בענייננו. החוקר סבן העיד לפנינו במשך 4 ישיבות [פרוטוקולים מן הימים 8.7.20, 25.11.20, 27.12.20 ו-06.01.21].

357. החוקר סבן הגיע לזירה בשעות הבוקר המוקדמות לאחר האירוע. הזירה, שמבחינתו מחולקת לשתיים – סמטת משעול סוכות ובית משפחת הרוש, הייתה סגורה. באותה עת אדם ושולה שנורו באירוע כבר היו בסורוקה וגופת המנוח נותרה בזירה. על מנת שלא לזהם את הזירה החוקר סבן לא נכנס לביתה של שולה ולחלק הפנימי של הסמטה שבו הייתה הגופה עד סיום העבודה של המעבדה הניידת שהגיעה אחריו. לאחר תשאול כוחות המשטרה שנכחו במקום הבין שהקורבן הוא בחור בשם רותם הרוש, אולם השם לא היה מוכר לא וכך גם שמו של אדם מסרוגה. כמון כן הבין שהיו עדים רבים שנכחו במסיבה, ולפיכך נסע מהזירה למשרד הימ"ר לצורך תחקור העדים [פרוטוקול מיום 8.7.20 עמ' 635-637].

358. האירוע הסתיים בשעה 3:50 לפנות בוקר [לפי השיחה למד"א], והחוקר סבן הגיע לראשונה לזירה בשעה 5:00 קרי: כשעה וחצי לאחר סיומו [שם עמ' 693-694].

359. החוקר סבן תחקר בעצמו חלק גדול מהעדים, לרבות שולה, אדם, נאור והנאשם. הוא צפה במצלמות האבטחה, עבד מול המעבדה הדיגיטלית שהשוותה דמויות וכן מול הפרקליטות, ביחד עם רמי"ח תשאול רפ"ק צפניה כרבי (להלן: "רפ"ק כרבי"). תמונת המודיעין הייתה שהרצח בוצע על ידי אבירם זגורי ונאור מיראלשווילי, לאחר שכבר בשעות הראשונות עלה חשד כזה ומיד התחילו לחפש אותם [שם עמ' 637].

360. כבר בתחקור הראשוני ניכר היה שהעדים אינם מעוניינים לשתף פעולה. אולם חלקם הצביעו על כיוון הבריחה של הדמויות, והייתה בכך הוריה להמשך החקירה בכיוון זה. לאחר בדיקת מצלמות האבטחה בזירה ובנתיב הבריחה הצליחו החוקרים ליצור רצף כמעט מלא של תנועת החשודים. במצלמת האבטחה של מעבר החציה מול תחנת הדלק נקלטה תנועה של זריקת חפץ לתוך גינה. בעקבות הסרטון הגיעו החוקרים סבן וכרבי לאותה גינה ומצאו שם סכין ועליה סימני דם, שבדיעבד זוהה כשייד לנאור שנפצע באירוע. דודן ומרקו, המכירים את הנאשם, זיהו אותו כדמות המופיעה בסרטון מרחוב מכתשים 8, כשהוא בדרכו אל הזירה כ-5 דקות לפני ביצוע הירי [שם עמ' 637-638]. בחקירתו הנגדית אישר החוקר סבן כי לא נמצאו על אותה הסכין טביעות אצבע או DNA של הנאשם, וכי למיטב זכרונו אין שום ראיות פורנזיות הקושרות את הנאשם לזירת האירוע [שם עמ' 697-698].

361. באותם ימי חקירה ראשוניים אדם היה מורדם ומונשם ומצבו היה אנוש. כל יום נשלח שוטר על מנת לבדוק מה מצבו. לאחר מספר ימים קיבל החוקר סבן דיווח מהחוקר עיסא כי אדם התעורר. החוקר סבן מיד הנחה לדאוג שאף אחד לא ייכנס לחדרו של אדם למעט הצוות הרפואי, והגיע עם רפ"ק כרבי וחוקר נוסף בשם דודי שמש למיטתו של אדם, כשהם נושאים מכשיר הקלטה. אדם היה אז בטיפול נמרץ נשימתי, לבד בחדר, מנותק ממכשירים אך דיבר בקושי. החוקר סבן הניח את מכשיר ההקלטה ליד ראשו של אדם והקליט את כל המפגש מתחילתו ועד סופו. הוא הקפיד לוודא שאדם מודע לכך שהם שוטרים, ומכיוון שחשב שאדם עומד למות, ביקש ממנו גם לפרט את מצבו הרפואי. אדם עצמו ציין שעמד למות. בתחילת השיחה נמנע מלספר מי ירה או פרטים אחרים על האירוע, ורק סיפר באופן כללי כי עמד בשביל ולפתע היו יריות. אולם בשלב כלשהו חל שינוי: **"הוא התנתק ממני, הוא כאילו נרדם לפרק זמן של 15 שניות – 20 שניות, ואז הוא פתח את העיניים הסתכל עליי ואמר, ואני לא זוכר את המילים המדויקות ואני אגיד את מה הוא אמר, זה אבירם זגורי, הוא ירה... הוא לא פספס אף כדור, הוא פגע בי, פגע בשולה ופגע ברותם אבל אני לא אבוא להעיד, אני לא אצא המלשן של השכונה"** [שם עמ' 638-639]. חקירה זו של אדם התקיימה ביום 21.11.18 [ת/8-ב]. מכיוון שהחוקר סבן לא ידע אם אדם ייוותר בחיים, רצה לוודא את זהות הנאשם והראה לו תמונה שצילם בעזרת הטלפון שלו ממכשיר הטלפון של נופר [עמ' 33] ביום 19.11.18. מדובר בצילום שצילמה נופר ביום האירוע בביתה, ובו ניתן לראות אותה מצטלמת עם הנאשם על הספה, כשהוא לובש ג'קט שחור עם כיתוב בהיר. בגבו אליו ניתן לראות בחור ממוצא

אתיופי, שאותו זיהה החוקר סבן כבחור שהיה עם הנאשם בתחילת הערב במסיבה ועזב איתו את המקום. זה הצילום היחיד שהיה במכשירו של החוקר סבן באותה עת, עליו מדובר בהקלטה, ולא ייתכן שהראה לאדם צילום אחר בעת החקירה מיום 21.11.18. בהגיעם לסורוקה למחרת ראה שמצבו של אדם הידרדר והוא מורדם ומונשם [שם עמ' 667-669].

362. בפעם הבאה שהגיעו לאדם הוא אמר שאינו זוכר מה היה בביקור הקודם, ולהערכת החוקר סבן לא זכר שבכלל ביקרו אצלו. בסך הכל נחקר אדם 3-4 פעמים, בהנחיית הפרקליטות. באחת הפעמים ציין כי בעת הירי עמד ליד הנאשם בחור ממוצא אתיופי – כפי שאכן אירע במהלך הריב שהיה לפני האירוע בחזית הבית ותועד במצלמות האבטחה [ת/34ה]. במקום אחר אמר אדם כי גילי עמד לצדו של הנאשם באירוע הירי; הגם שלמעשה אכן היה ליד הנאשם, אך בחלק אחר של הערב, ואף השתתף באחד הוויכוחים המקדימים לרצח. על אף שאדם שינה את גרסתו באשר לדמות שהתלוותה לנאשם באירוע הירי, לאורך כל הדרך עמד על כך שהנאשם הוא היורה ומעולם לא חזר בו מגרסה זו. גם בפעמים בהם לא אמר במפורש את השם הוא הפנה לדבריו הקודמים ואמר **"אמרתי לך כבר, ומה שאני אמסור לך בחקירה בחדר לא יהיה שונה ממה שאמרתי לך בבית החולים"** [שם עמ' 639-640]. חקירותיו של אדם נערכו בבית החולים, כיוון שהייתה לו בעיה לשבת בחדר חקירות ולמסור גרסה מסודרת. למעט החקירות שנערכו בסורוקה נעשה ניסיון להוביל את אדם לחקירה בחדר החקירות, ולצורך כך החוקר סבן וחוקר נוסף בשם תמיר אפסטי נפגשו עם אדם בתוך רכב בחניה כלשהי ושם אדם הסכים לשוחח איתם. באותה שיחה אמר להם כי הם מכירים את התמונה, בירר אם הפוגעים שוחררו, והתנגד להגיע למסור עדות בחדר חקירה בטענה שיש בידי החוקרים כבר הכל וגם אם הוא יגיע לחדר החקירות הוא לא ימסור דברים שונים ממה שאמר עד כה. אדם נחקר גם לאחר שהעיד בבית המשפט (לפני עדותו של החוקר סבן אדם העיד לפנינו פעמיים ואחריה העיד פעמיים נוספות – ש"פ). באותה החקירה אדם אמר לחוקר סבן כי חלמו התגשם כיוון שהוא יושב מולו בחדר חקירות [שם עמ' 639-640].

363. החוקר סבן נדרש לשוב לחקור את אדם שוב ושוב, על אף שכבר בפעם הראשונה הוא מסר גרסה והצביע על הנאשם כיורה, משום שהחקירה הראשונה הייתה מיז לאחר שהתעורר מהרדמה ומספר פרטים שמסר לא התיישבו עם הממצאים בשטח, ומשום שבהמשך החקירה התגלו פרטים נוספים שדרשו את התייחסותו. בנוסף נעשו חקירות לפי בקשת הפרקליטות לצורך הבהרות [שם עמ' 640].

364. החוקר סבן הדגיש כי כל החקירות עם אדם ושולה הוקלטו ותומללו ולא נעשו פעולות שלא תועדו.

365. בהתייחס לחקירותיה של שולה סיפר החוקר סבן כי כבר בחקירתה הראשונה סיפרה את הסיפור שלה תוך השמטת פרטי היורים והיכרותה עמו. החוקר סבן לא האמין שאינה יודעת מי

היורים, שכן באותו שלב כבר הבין מתוך העדויות את סידור הזירה, מהיכן שולה הגיעה אליה ואת המרחקים בתוכה. החוקר סבן גם היה מודע לרקע המשפחתי העברייני של שולה, והבין שאינה מעוניינת לדבר עם המשטרה ולהפליל את הפוגעים. החוקר סבן ציין כי זוהי תופעה מוכרת בקרב נפגעי עבירות שיש להם מקורבים עבריינים, להערכתו מתוך רצון כי הפוגעים יישארו בחוץ ויהיה קל יותר להגיע אליהם. החוקר סבן הניח שלפיכך שולה לא סיפרה בחקירותיה הראשונות את כל הידוע לה, למרות שאמרה כבר בהתחלה שהיא הגיעה אל החשוד המרכזי וניסתה להוריד משהו מפניו. החוקר סבן מסר כי על אף תחושותיו כי שולה יודעת את זהות היורה, התעורר בו ספק שמא בכל זאת עמדה בזווית מסוימת שממנה לא ראתה מי ירה, בשים לב לכך שמדובר באם שאיבדה את בנה מול עיניה והחוקר סבן התקשה להבין כיצד היא מסוגלת לשמור לעצמה את זהות רוצחו. הספק התפוגג כאשר בוצעו האזנות סתר לשיחותיה של שולה בתחילת חודש ינואר, בשלב שבו שולה עדיין לא שיתפה פעולה באופן מלא, ומתוכן הבינו החוקרים ששולה יודעת יותר ממה שהיא מספרת והוחלט שאסור לוותר לה, אלא יש ללחוץ עליה ולגרום לה להגיד את הדברים [שם עמ' 640-642].

366. מדובר בשתי שיחות מסוימות שחידדו את ההבנה כי שולה יודעת את זהות היורים. בשיחה אחת אמרה שולה לאחותה סילביה כי אינה יכולה ללכת לחוקר כיוון שהוא פוצע לה את הלב. מכך הסיק החוקר סבן שהוא בכיוון הנכון ואסור לו לוותר. בשיחה נוספת, מספר ימים לאחר שחרורם של נאור תחילה ושל הנאשם מאוחר יותר, שולה שוחחה שוב עם סילביה ובכתה על שחרורם. סילביה הגיבה כי אינה מבינה מדוע שולה אינה עוזרת למשטרה לתפוס אותם, ושולה השיבה כי הייתה מספרת אולם ידיה כבולות. בהמשך הוסיפה "מילא שהראשון שוחרר אבל השני, זה שלחץ על ההדק, איך הוא השתחרר?", כאשר ידוע שהנאשם הוא שהשתחרר שני. בשלב הזה לימ"ר הדברים היו ברורים, אולם הפרקליטות לא הסתפקה בכך ולאחר השיחה שולה זומנה שוב לחקירה. גם עתה לא סיפרה את האמת וביקשה מספר ימים לחשוב. כעבור מספר ימים, כשהובאה לחקירה על ידי בלשים, סיפרה את גרסתה המלאה על מה שקרה בליל האירוע [שם עמ' 642 – 646].

367. החוקר סבן התייחס לממצאים בזירה וסיפר כי נמצאו תרמילים שנשלחו למעבדת נשק וכן כדורים חיים. בדו"ח המעבדה נמצא שמדובר בנשק מאולתר המתאים לתיאור של אדם אודות נשק הדומה לעוזי. הנשק עצמו לא אותר על אף שחיפשו אותו מהרגע הראשון. גם בסרטון מאחת ממצלמות האבטחה שנמצאו ברחוב מכתשים ניתן לראות את אחד המצולמים, לדעת החוקר סבן מדובר בנאשם, שולף מהמותן נשק שנראה כמו רובה "קרלוי" ומסתובב אתו לכיוון סמטת משעול סוכות. בסרטון מהמצלמה הבאה הדמויות רצות אך לא רואים את הנשק.

368. אבי אטדגי, חוקר זי"ט שהצטרף לצוות החקירה, ערך לבקשת החוקר סבן סרטון המשלב קטעים שהורדו ממצלמות האבטחה לאורך הערב (ת/32), והחוקר סבן הציג אותו לבית המשפט, בצירוף "קריינות", במהלך עדותו. בסרטון הצביע החוקר סבן על המריבה המקדימה שהתרחשה

בסביבות 01:00 בין אדם לנאשם, עם התערבות של רותם וניב. רואים רכב טויוטה לבן מגיעה ומתוכה יוצא בחור שזוהה כנאור. בהמשך (ב-01:48) הצביע על בחור עם מבנה גוף גדול שלובש מעיל ומדבר בטלפון אשר זוהה כאדם. הדמות שעומדת מצד ימין זוהתה כנאשם, ומי שנמצא בין שתי הדמויות ולובש חולצה עם פסים זוהה כרותם. בסרטון רואים גם את ניב (הבחור הגבוה ביותר) וכן את אבירן אלפסי, אחיו החורג של המנוח. בנוסף רואים בחור המעשן סיגריה שזוהה כגויתום. עוד רואים כי אבירם עושה תנועה של יד מושטת קדימה ואנשים מחזיקים אותו ובתוכם אבישי אבוקסיס (ניסיונות להביאו לעדות לא צלחו). רואים את הנאשם מחובק (!) עם רותם ומנסה לחזור לכיוון הבית [שם עמ' 646 – 656].

369. בחלק הבא של הסרטון רואים שתי דמויות שמתאימות לתיאור החשודים בפינת רחוב מכתשים כשהם מגיעים לכיוון סמטת משעול סוכות מספר דקות לפני האירוע. שני הבחורים בסרטון לובשים את כובע הקפוצ'יון על ראשם, והבחור הגבוה יותר מקפיד להסתיר את פניו. באשר לצבע של הבגדים בסרטון הסביר החוקר סבן כי לעיתים מצלמות אבטחה משבשות את הצבעים ומחליפות בין בהיר לכהה. לאחר שערכו ניסוי ושלחו חוקרים עם בגדים כהים שתועדו באותה מצלמה (ת/555ג), הגיעו החוקרים למסקנה שעל אף הגוונים המשתקפים בסרטון, החשודים לבשו בגדים כהים. לפי הבנת החוקר סבן את התמונה המלאה, מתוך היכרות עם מראה הנאשם ומראהו של נאור, לנוכח זיהוי של אנשי משטרה את הנאשם וחוות הדעת מן המעבדה דיגיטלית, ומשמדובר בצילום שנערך כ-3-4 דקות לפני הרצת, כמה עשרות מטרים מהזירה – החוקרים הגיעו למסקנה שהנאשם הוא השמאלי (הדמות במרכז המסך שפניה גלויות) והימני הוא נאור [שם עמ' 656 – 659].

370. בהמשך הסרטון רואים את הדמויות יוצאות מהזירה. הבחור שזוהה כנאור מסתיר את פניו, ואחריו מי שזוהה כנאשם שולף נשק שנראה לחוקר סבן כמו עוזי או קרלו. בסרטון הבא, ממצלמה בהמשך הרחוב, רואים את השניים רצים. במצלמה הבאה, מאזור תחנת הדלק, נראים השניים ללא העליוניות שלבשו, ואחד מהם, שהחוקר סבן זיהה כנאשם, עושה תנועה של זריקה. בהמשך נמצאו באזור הזריקה סכין ושני נדנים עם הדם של נאור. במצלמה הבאה רואים את השניים רצים לחלק האחורי של מרכז גילת, כשמעטה הדמויות התפצלו וניתן לראות רק אחד מהם, שזוהה כנאור, שהולך בצורה מוזרה מעט ומחזיק את העורף בצד שמאל. הוא ממשיך במורד הרחוב מכיוון תחנת הדלק לכיוון מרכז גילת, כשהוא מחזיק את הכתף והיד השמאלית שלו חופשית [שם עמ' 659 – 662]; ההגנה התנגדה לתיאור הזה של הנצפה בסרטון].

371. זמן קצר לפני הדיווח על אירוע הרצת, התקבל בתחנת באר שבע דיווח על חטיפה של ילדה שהוכנסה לכאורה בכוח לרכב על ידי בני מיעוטים. בעקבות הדיווח ניידות סרקו את האזור, ותוך כדי הסריקה התקבל גם הדיווח על קולות ירי במשעול סוכות וניידות החלו להגיע לשם. אחת מהן ראתה בנתיב הנגדי רכב מאזדה 3 לבן שנסע ממרכז גילת לצומת האבות (מפגש הרחובות אברהם

אבינו, יצחק אבינו ויעקב אבינו), ונכנס לנתיב השמאלי כדי לפנות שמאלה לכיוון המרכז הרפואי סורוקה. העניין הזה עורר את תשומת ליבו של השוטר דוד פיטוסי, ככל הנראה בשל הרכב שדמה לתיאור בדיווח על החטיפה. הוא עיכב את הרכב ונוסעיו ובדק אותם. זהו בו באסל, נדים ומילי הנזכרים לעיל, וכן נאור שאותו אספו קודם. השוטר החליט שאין קשר בין הללו לחטיפה שעליה דווח ושחרר אותם לדרום. ההתרחסות המתוארת תועדה במצלמות האבטחה כעשר דקות לאחר אירוע הרצח. בהמשך התברר, לאחר שיושבי הרכב נחקרו, כי נאור עצר אותם בצומת גילת, כשהוא אוזן בכתפו ומדמם, זרק לתוך הרכב שטר בן 200 ש"ח, ביקש לקחת אותו לסורוקה, נראה לחוץ וביקש מהם להישאר ולהפריד ככל שיוותקף. על אף בקשתו הם לא נשארו, וניתן לראות בסרטון האבטחה מן המצלמות בסורוקה שהם מורידים אותו שם ועוזבים את המקום [ת/32 דקה 54:09]. ברכב נמצאו כתמי דם השייכים לנאור. בהמשך הצביע על תמונה נוספת של נאור בתוך בית החולים כשהוא מחזיק את עורפו. הוא הסתובב בכניסה לחדר המיון ולאחר מכן במבואה, שתי מים ולבסוף לא פנה לקבלת טיפול אלא עזב את המקום [שם עמ' 662 – 665]. דו"ח הבדוקאי לגבי נאור שבוצע על ידי השוטר בצומת גילת, והצילומים בסורוקה, בשילוב עם העדויות הקושרות בין הנאשם לנאור לפני אירוע הירי, חיזקו אצל החוקר סבן את ההבנה שהשערתם לגבי החשודים נכונה [שם עמ' 666].

372. בהתייחס לתפיסת הסכין ברחוב אברהם אבינו הסביר החוקר סבן כי לאחר שראו בסרטון את תנועת הזריקה של מי שזיהו כנאשם, הגיע ביחד עם רפ"ק כרבי אל המיקום הרלוונטי ושם נמצאו סכין שעליה כתמי דם שזוהו בבדיקת מעבדה כשייכים לנאור. **"אז זה חד משמעית סגור לי את העניין שהשניים שחצו את הכביש זה שני האנשים שלנו"**. לבקשת התובעת סימן החוקר סבן את מיקום מציאת הסכין על גבי התמונה שצילם, והפנה לתמונה שמצורפת למזכר שלו, שם ניתן לראות סכין עם שני נדנים שעל הידית שלה מופיעות האותיות SOG [שם עמ' 666-667; חוות דעת לילך פרונט ת/45, ת/45א, ת/43; ת/2 עמ' 53-55]. בהמשך נבדקו על הסכין טביעות אצבע של אדם, ניב, נאור והנאשם [שם עמ' 669].

373. החוקר סבן חקר את הנאשם מספר פעמים. באחת החקירות, ביום 5.12.18, שבמהלכה חקר את הנאשם ביחד עם ניב קופרלי, הציג לנאשם את התמונה שהוצגה לאדם מהטלפון של נופר, וכן תמונה מאחד הסרטונים במצלמות האבטחה. הנאשם לא הסכים להגיב, אולם בשלב מסוים אמר **"איזה חתיך יצאתי?"**. כאשר נשאל לאיזה מהתמונות התכוון לא ענה. מיד לאחר מכן החוקר סבן ביקש מניב קופרלי להוציא את הנאשם מחדר החקירות. את שהתרחש ברגע היציאה מהמשרד, כאשר החוקר סבן פנה לכיוון המשרד שלו וניב המשיך ביחד עם הנאשם לעבר המסדרון המוביל למעליות, תיאר החוקר סבן כך: **"אני זוכר שהוא (הנאשם – ש"פ) התרגז או התבאס מזה שרשמתי את המשפט הזה שלו, איזה חתיך יצאתי? כי הוא מבחינתו זה היה כמו "סמול טוק", ואני רשמתי את זה בעדות. כשיצאנו החוצה ממש היינו מטר או מטר וחצי מהדלת, ואבירם צעק לי, התכוונתי גם פה וגם פה, גם בזה וגם בזה, ואני לא זוכר את המינות, יש את זה מתומלל, ועכשיו לך תרשום**

על זה דו"ח, הוא כאילו מזכיר לי שאני רשמתי את המשפט שהוא אמר לי בחקירה... אני הבנתי את המשמעות של האמרה הזו שלו, בגלל שזה קרה מחוץ לדלת של חדר החקירות... רציתי לראות האם אפשר לשמוע את האמרה הזו, ולשמחתי אפשר לשמוע את האמרה הזו גם מעבר לדלת. אני רשמתי על זה מזכר" [שם עמ' 670-671].

374. כאמור, הנאשם הוצא מהחדר, ואחרי כמה שניות [בסביבות מונה 31: 01] שומעים את הנאשם אומר: "התכוונתי גם אליו וגם אליו, לפה ולפה, לך תרשום את זה ויותר לא תשמע ממני כלום". האמרה נשמעת חלש אולם ניתן להבין את האמור בעזרת אוזניות בעוצמה גבוהה. החוקר סבן הדגיש כי בין השאלה שלו לנאשם, לאיזו מהתמונות התכוון, לבין האמרה לעיל שנאמרה מחוץ לחדר החקירות, לא נשאלה שום שאלה נוספת. כלומר, ברור כי האמרה היוותה תשובה לשאלה לאיזה מהתמונות הוא התכוון. בעת אמירת הדברים החוקר סבן עמד במרחק 3-5 מטרים מהנאשם, שציעק את הדברים [שם עמ' 677-678].

375. החוקר סבן אישר כי כתב מזכר לגבי סכין מטבח שהייתה הסכין היחידה שנתפסה בזירה עצמה. מלבדה נתפסו הסכין שמצאו החוקרים סבן וכרבי, וסכין נוספת, שנתפסה בבוקר שלמחרת הרצח ליד סורוקה על גלגל של רכב סקודה, שהייתה מוכתמת בדמו של המנוח. ניב נעצר מספר שעות לאחר הרצח, בעת שניסה לברוח משוטרים בסורוקה, ועליו נמצאו כתמי דם של אחיו המנוח. להערכת החוקרים מקורם בניסיונו לעצור את הדם של אחיו בזירה, וכך התלכלכה גם הסכין [שם עמ' 678-679].

376. המזכר מיום 18.12.18 מתייחס לזיהוי הזמויות בסרטון ממצלמות האבטחה שבו רואים את הריב המקדים בחזית של בית הרוש [שם עמ' 682-683].

377. באשר לכלי הנשק – החוקר סבן אישר כי שוחח עם פבל גיברץ ממעבדת הנשק כדי לברר אם יש נשק תקני עם קנה שאינו סלילי, וגיברץ השיב שעל אף שאינו מכיר נשק תקני כזה, הוא אינו יכול לשלול קיומו. בנוסף אמר כי גם נשק תקני עם קנה סלילי עשוי שלא להותיר סימן על קליע ירוי, אם הקנה שחוק משימוש. ברור זה נעשה בהמשך לחוות דעת גיברץ, כדי להבין אם הירי בוצע מאקדח או מנשק ארוך [שם עמ' 683].

378. באשר לעדות מדובב לגבי נאור הקריא החוקר סבן מזכר מיום 5.12.18 שבו תיעד עדות מדובב שנגבתה על ידי החוקר ערן שדה. לפי העדות, נאור אמר בלחש כי המשטרה תפסה את האקדח ללא טביעות אצבע ו-DNA שנמחקו מהגשם. ספן סיפר על הרקע לאמורה זו: מספר ימים לפני נאור היה במשרד הימ"ר ובמקביל הסתובב בין חדרי החקירות החוקר אשת עיסא, שהיה באמצע חקירת תיק אמלי"ח, ובידיו נשק קרלו שנשלח לבדיקות פורנזיות. באחד מימי החקירה של נאור נתקל בו החוקר סבן, ונאור ביקש לשוחח אתו. החוקר סבן, שהיה מודע לכך שמדובר צפוי להיכנס לתא של

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

נאור, שאל אותו, כגירוי לקראת השיחה עם המדובב, האם ראה חוקר ימ"ר מסתובב עם נשק, מבלי לציין את סוג הנשק או לקשרו לרצח. נאור אישר שראה. נאור נעצר ראשון, ועל אף שלא שיתף פעולה אמר במספר הזדמנויות כי לא ירה, ואם האדם הנוסף ידבר – הוא עצמו ישתחרר [שם עמ' 684-685].

379. לגבי החקירה של אדם מיום 20.12.18 [ת/ז8] מסר החוקר סבן כי מדובר בתשאול נוסף שבמסגרתו הוצגה לאדם תמונתו של הנאשם.

380. ביום 1.1.19 הגיע החוקר סבן לחקור את אדם בסורוקה [ת/ז8], עדכן אותו כי הנאשם עומד להשתחרר ממעצר, הזהיר אותו להיות ערני וביקש ליידע אותו על כל תנועה חשודה. זאת מאחר שבשלב זה החשודים כבר עודכנו בעדותו של אדם והיה ברור לחוקרים שאדם בסכנה. למחרת שוב הגיעו החוקרים לאדם [ת/ז8] והראו לו סרטוני אבטחה שבהם מתועד הריב המקדים לאירוע, כדי לסייע לו להיזכר בהתרחשות. אדם תחילה זיהה את עצמו בסרטונים, אך בהמשך חזר בו [שם עמ' 685-686].

381. ביום 13.1.19 נפגש החוקר סבן עם אדם ברכב משטרתי במטרה להחזיר לו חפצים שלו שנתפסו (כסף ומכשיר טלפון). באותו מעמד שאל אם אדם ואם נפגש עם שולה וניב. אדם שלל איומים או מפגש עם הנאשם ונאור, אישר כי פגש את שולה וניב באירוע איסוף כספים אולם לדבריו לא שוחח איתם על האירוע [שם עמ' 686-687].

382. בהתייחס לפעולות חקירה שעשה לאחר הגשת כתב האישום מסר החוקר סבן כי חקר את שולה בהנחיית הפרקליטות. באחת הפעמים היא זו שיצרה עמו קשר כדי להפנותו למקום שבו לטענתה הוסתר הנשק. אולם החיפוש בבית שאליו הפנתה לא העלה דבר [מזכר מיום 5.4.20]. בפעם נוספת היא נחקרה לגבי דברים שעליהם העידה בבית המשפט [שם עמ' 687-688].

383. בימים הראשונים לאחר האירוע אדם עדיין היה מורדס ומונשם בבית החולים, ולא יכול לדבר עד שהתעורר ביום 21.11.18, ואז נחקר, כאשר בשלב זה לחוקרים כבר היה כיוון לגבי האירוע. החוקר סבן אישר כי הזכיר את שם הנאשם לפני שאדם הזכיר אותו, והודה שעדיף היה שאדם היה מספר מה שהוא זוכר לגבי האירוע והמעורבים בו באופן חופשי. אולם אדם טען שאינו זוכר מה היה והיה צריך לדובב אותו, מה גם שנשקפה סכנה לחייו ולא היה ברור אם תהיה הזדמנות לחקור אותו באופן מיטבי יותר. בנסיבות אלה החוקר סבן אינו סבור שהחקירה זוהמה. הוא אישר את דבריו במזכר שלפיהם באותה עת אדם היה ערני וניתן היה לתקשר איתו, אף אם באופן חלקי; אך הסביר שהתייחס לרמת הערות של אדם ולא למצבו הרפואי [שם עמ' 699 – 706].

384. החוקר סבן אישר כי במועד שבו אדם נחקר לראשונה, לא הייתה עדות ישירה לכך שהנאשם

הוא היורה. הוא שלל אפשרות שאדם לא היה מודע למה שהתרחש באירוע, והסביר כי מהעובדה שהסמטה הייתה מוארת זיה, ומעדותו של ניב שלפיה יצא עם אדם החוצה ואז החלו יריות, הסיק שאדם ידע בדיוק מה קרה. כתמיכה בדבריו אמר שמכל השמות שהועלו באותה חקירה ראשונית – אדם ייחס את הירי לנאשם דווקא, ולא לדוגמא לנאור, גילי או גויתום. החוקר סבן אישר כי בתחילת השיחה הראשונה, עד שנרדם לרגע והתעורר, אדם טען שאינו זוכר מה היה בסמטה. אולם שלל בכל תוקף כי השתיל במוחו של הנאשם את שמו של הנאשם כיורה, והפנה לכך שכל השיחה עם אדם מוקלטת והחוקרים לא עוצרים את ההקלטה בזמן השיחה. לאחר שאדם התעורר הוא הזכיר את שמו של הנאשם כיורה. העובדה שטעה בשם משפחתו של הנאשם ואמר "אבירם אלזגורי" ולא "זגורי" אינה מעידה לדעת החוקר סבן על כך שאדם והנאשם אינם מכירים. לראייה יש תיעוד שהיה ביניהם ריב מקדים לאירוע שאינו במחלוקת. הדבר עולה במפורש גם בדבריו של אדם בהמשך, כגון אודות ההיכרות ביניהם בפוסטה. עם זאת אישר כי לפי תיאורו של אדם ההיכרות שלו עם הנאשם לפני האירוע הסתכמה בנסיעה בפוסטה וכן בשהות יחד של כעשר דקות במסיבת יום ההולדת שקדמה לאירוע [שם עמ' 707 – 714].

385. החוקר סבן עמד על כך שאדם ידע מידיעה אישית את פרטי האירוע, על אף שאכן היה מבולבל בשל מצבו הרפואי וטעה לגבי דברים מסוימים (כגון נוכחותו של הבחור ממוצא אתיופי בסמטה בזמן הירי), ולא החוקר סבן "שתל" במוחו את המידע הזה: **"אני שואל אותו על השמות האלה, ואני קיוויתי מאוד שהוא יספר לי (נ)רצונו הטוב והחופשי וזה לא קרה, אז שאלתי אותו"** [שם עמ' 715].

386. באשר לבגדים שהנאשם לבש בזמן הירי – אישר כי אדם אמר שהנאשם לבש חולצה של חברת "ריפליי", אולם אדם זיהה את הנאשם לפי התצלום שלו בבית של מיכה [ת/47א]. לאחר שהביט בתמונה הודה החוקר סבן כי הוא אינו מזהה את המותג, וכי לא נתפס קפוצ'ון של חברת ריפליי [שם עמ' 718-719].

387. לשאלת הסניגור מדוע בחר החוקר סבן להציג לאדם רק תמונה אחת של הנאשם, ולא הניח לו לזהות את היורה מתוך מספר תמונות של אנשים שונים – השיב החוקר סבן כי לא נהוג לעשות מסדר זיהוי בתמונות כאשר המזהה מכיר את הדמויות. בנוסף עמד על כך שאדם ידע במה מדובר, והעובדה שראה את התמונה סייעה לו לזהות את המעיל שלבש הנאשם. במטרה לתמוך בטענתו שאדם ידע במה מדובר הפנה לכך שאדם ידע על הירי בשולה וברותם וכן פרטים רלוונטיים נוספים. עם זאת הודה כי **"אין ספק שחלק הדברים שאדם אמר באותו הערב, היו להבנתי מבולבלים"**, וכי חלק מהדברים שאמר אינם מסתדרים עם דברים אחרים שקרו באירוע. אולם האמור אינו חל על הפרטים המרכזיים שאדם מסר, ובכללם זיהוי היורה ושמות הנפגעים, תיאור הנשק והזכרת אנשים שנכחו במקום ותועדו במצלמות כגון גילי ו"בחור ממוצא אתיופי" [שם עמ' 720 – 722].

388. החוקר סבן אישר שגרסתו של אדם התפתחה מאותה חקירה ראשונה בבית החולים ביום 21.11.18 עד עדותו בשנת 2020. הוא הסביר זאת במצבו הרפואי של אדם, שתחילה היה מבולבל ולא רצה להעיד ועם הזמן שב אליו זכרונו. אולם החוקר סבן הטעים שאדם היה עקבי לחלוטין כל העת בזיהוי היורה עם הנאשם [שם עמ' 724-725].

389. החוקר סבן אישר כי חלק מסוים מעדותו של אדם מתייחס לעניינים שלא נכח בהם וככל הנראה נובע משמועות, כגון העברה של הנשק בין הנאשם לנאור, הגעתם אל הסמטה ודברים שקרו בביתו של מיכה. אולם החוקר סבן שלל שיש בכך כדי לפסול את כל עדותו של אדם [שם עמ' 726 – 732].

390. בהתייחס לטענה שלחלק מדבריו של אדם אין תמיכה בעדויות אחרות, על אף שהיו עשרות נוכחים במסיבה, החוקר סבן הסביר כי באופן גורף לא היה שיתוף פעולה מצד רוב הנוכחים באירוע, שטענו כי לא זיהו איש ולא שמעו דבר. הוא שלל היתכנות שאותם נוכחים דוברים אמת, משום שרובם תיארו אירוע שלו, כאשר אין מחלוקת שהיו לא מעט חיכוכים במהלכו, לרבות אלימות. הדבר נתמך בשיחות של שולה עם אחותה, שבהן היא שואלת כיצד ייתכן שאף אחד מתוך כ-60-70 הנוכחים לא משתף פעולה עם המשטרה. בהתייחס לאביחי אבוקסיס שלל החוקר סבן כי שיתוף פעולה, וטען כי שיתוף הפעולה שלו היה חלקי בלבד, לראייה, אביחי לא סיפר על הריב שקדם לאירוע; למרות שתועד במצלמות עומד מול הקרב, ומור, בת זוגו של נאור, ונוכחים נוספים תיארו אירוע אלימות בתוך הבית [שם עמ' 733 – 737].

391. החוקר סבן לא חקר את אדם באזהרה בגין עבירות סמים מכיוון שהיו זניחות יחסית, ובהיותו קורבן עבירה באירוע זה היה חשוב יותר לעודד אותו להיפתח ולספר ולא לבצע מהלך שעלול לגרום לו להיסגר [שם עמ' 741 – 744].

392. לגבי השלמת החקירה מיום 2.6.20, לאחר עדותו של אדם בבית המשפט שבמהלכה חשף כי ראה את הנשק שלטענתו שימש לרצח בביתו של נאור יום קודם לרצח, החוקר סבן הסביר כי התעכב עם אדם על המראה של הנשק כיוון שלאחר שבעבר תיאר נשק מסוג קרלו או עוזי – בחקירתו זו קרה לנשק "אקדח", והיה חשוב לברר זאת. עם זאת שלל כי כיוון את אדם לתשובה שרצה או נזף או גער באדם למשמע תשובה אחרת [שם עמ' 744-747].

393. באשר להשלמות חקירה שנעשו לאחר כתב האישום סיפר כי הפעם האחרונה שבה ביצע השלמת חקירה בתיק הייתה מספר חודשים לפני עדותו ביום 25.11.20. החוקר סבן אישר כי לא זכור לו מקרה נוסף שבו בוצעו השלמות חקירה כשנה וחצי לאחר הגשת כתב האישום. עם זאת הבהיר כי הוא לא עשה דבר ביוזמתו אלא לאחר בקשת תובעת, על פי רוב בכתב. לרוב, בתחילת הודעה שנגבית אחרי הגשת כתב אישום, הוא כותב בתחילתה מדוע נגבתה. בהתייחס למזכר מיום

5.4.20, שבו תועדה הגעתה של שולה למשרדי הימ"ר בשבת לחפש את החוקר סבן ובעקבות כך יצר איתה קשר טלפוני והשיחה הוקלטה, סיפר כי שולה סיפרה בבכי שהיא יודעת איפה נמצא הנשק ששימש לרצח בנה שנתיים קודם לכן. לאחר השיחה החוקר סבן הגיע לימ"ר ועדכן את רפ"ק כרבי על האירועים. בכניסה לימ"ר נפגש עם שולה וספיר בתה. הוא החל בתחקור של שולה (שתועד בווידיאו), ואז היא סיפרה שהיא קיבלה מידע מגורם שסירבה לחשוף מחשש לפגיעה בילדיה ונכדיה. החוקרים סבן וכרבי נסעו עם שולה לכתובת שמסרה, צילמו את הבית אולם לא ערכו באותה עת חיפוש בו. החוקר סבן אישר שמדובר בהשלמת חקירה שנעשתה 14 חודשים לאחר הגשת כתב האישום, ועמד על כך שהתובעת הייתה מעודכנת בהשלמת החקירה הזו, כמו בכל השלמות החקירה לאחר כתב האישום, על אף שהדבר לא צוין במזכר. הוא שלל אפשרות שיצא עם שולה מיד בעקבות השיחה בלי אישור הפרקליטות. עם זאת אישר בהמשך [בפרוטוקול מיום 27.12.20 עמ' 891 – 893] כי לא ראה מעולם אישור כתוב מפרקליט המחוז. החוקר סבן התייחס למזכר מיום 4.5.20 שבו מתוארת השתלשלות העניינים האמורה, שם צוין שלאחר ששמע ששולה מחפשת אותו, ובטרם חזר אליה, פנה טלפונית לתובעת. החוקר סבן עמד על כך שעדכן את הפרקליטות באותה שבת, ולדעתו אף תיעד זאת באחד המסמכים הרלוונטיים מאותו יום. מכיוון שנדרש צו חיפוש בבית שבו נטען שהוסתר הנשק, החוקר סבן כתב את המזכר יום לאחר המפגש עם שולה ולא באותו היום שבו נפגשו, כיוון שלא מוציאים צו חיפוש בשבת. הוא לא ראה בעיה בכך שפעל באופן מידי לאחר השיחה עם שולה בכלל, וחרף השבת בפרט. בפועל לא נמצא דבר באותו בית, והתברר שהבחור בשם באסר, שנטען שגר שם והיה אחראי על העלמת כלי הנשק ששימש לרצח, לא גר שם. החוקר סבן סירב להתייחס לטענות הסניגור באשר למשמעות הדברים לגבי מהימנותה של שולה [שם עמ' 800 – 816].

394. בהתייחס להאזנות הסתר של שולה, שמחן הסיקו החוקרים כי שולה יודעת היטב מי היורה, ציין החוקר סבן ששולה אינה יודעת שהאזינו לשיחותיה. הוא לא זכר אם שם הנאשם נאמר במפורש באותן שיחות, אך טען שבמהלכן נאמרו דברים רבים שהצביעו על הנאשם, כגון אזכור מחלת המעינים שממנה הוא סובל ומועד השחרור שלו ממעצר. מבחינתו מדובר באחת השיחות החשובות בתיק, שהבהירה כי שולה יודעת בדיוק מה קרה באירוע. אולם החוקר סבן אישר שהפרקליטות, להבנתו, ביקשה אישור נוסף לזיהוי הנאשם לפני שיוגש נגדו כתב אישום, וציפתה לכך ששולה תפליל אותו מפורשות [שם עמ' 815 – 825].

395. בהתייחס לסיפור של השוטר פיטוסי אשר עצר בליל האירוע רכב בעקבות דיווח על הכנסת אישה בכוח לרכב דומה, ציין החוקר סבן שאותו דיווח היה מקביל לדיווח על הירי במשעול סוכות. עוד הסביר כי אירוע הרכב נחקר לרבות גביית עדויות והגעה לזירה. גרסתם של נוסעי הרכב נבדקה ואומתה לאחר צפייה בסרטוני האבטחה במרכז גילת [ת/13 מיום 18.11.18].

396. החוקר סבן הודה כי ייתכן שהשוטר, ששחרר את הרכב ונוסעיו, לרבות נאור הפצוע, כיוון

שמיהר לאירוע הרצח, טעה בשיקול הדעת. לגבי מיצוי החקירה בכיוון זה הסביר כי הדברים נבדקו ועדויות שלושת הנוכחים ברכב היו זהות לגרסתו של נאור ותאמו לחלוטין את מה שתועד במצלמות האבטחה של מרכז גילת. בנוסף לכך ניתן לראות שהרכב לא הגיע מאזור זירת הרצח אלא מכיוון תיכון מקיף ד', כשהוא מתכוון לפנות לכביש שבין מרכז גילת למרכז אורן. לכן לא היה צורך לבדוק את הקפוצ'יון של נהג הרכב ולא היה סביר שיתפס שם דם ששייך לשולה, כהצעת הסניגור. בהתייחס לטענת הסניגור כי על אף עדותה של מילי, הבחורה ברכב, כי כשנאור עצר אותם היה לידו מישהו צעיר בן 15-16 לא נפתחה חקירה בכיוון זה – הסביר שמוסכם שהנאשם אינו דומה לנער בן 16, ולאורך נתיב הבריחה מזירת האירוע היו מספר מצלמות אבטחה וליווי מצולם של מי שזוהו על ידי החוקרים כנאור והנאשם. עד לשלב של הגינה מול תחנת הדלק נאור והנאשם נמצאים יחד, ובאותה נקודה הם מתפצלים, הנאשם נעלם ונאור ממשיך לכיוון מרכז גילת כשהוא מחזיק את עורפו, ובהמשך רואים את ההתרחשות עד עלייתו לרכב הנדון. בכל אותה עת נאור נמצא לבדו – עומד לבד בצומת כשהוא ממתין לרכב ועולה לבדו לרכב, ולא נראה לידו נער בן 15-16 [שם עמ' 837 – 849]. מילי גם סיפרה שראתה אותו נער מחזיק או מסתיר משהו, שיתכן שהיה אקדח קטן. החוקר סבן אישר כי ייתכן שמילי שיקרה בחקירתה, או שראתה מישהו שעומד בנקודה כלשהי, אולם הוא מבחינתו רגוע, לאור התייעוד המצולם של נאור מגיע מכיוון תחנת הדלק עד עלייתו לרכב כשאין איתו אף אחד. לפיכך, למצער בדיעבד, לא היה צורך להעמיק חקור בעניין זה [שם עמ' 850 - 855].

397. החוקר סבן אישר למיטב זיכרונו כי לאורך מסלול ההליכה של נאור מהסמטה למרכז גילת לא נתפסו שאריות דם שלו על הכביש. עם זאת נתפסו שאריות מדמו על הסכין שנמצאה בגינה מול תחנת הדלק, ובתוך הרכב שאליו נכנס בצומת גילת. עוד אישר כי את הדמות במצלמות שזוהתה כנאור זיהו שוטרים, הגם שהמעבדה קבעה שיש סממנים דומים אך לא ניתן לזהותה באופן חד משמעי [פרוטוקול מיום 27.12.20 עמ' 887-889 ו-909].

398. במהלך עדותה של שולה הרוש אכן התגלה שהיא שומרת בביתה שקית עם בגדיה המגואלים בדם מליל האירוע. מאחר והיה ברור לחוקרים ולפרקליטות כי מדובר בדמה של שולה שנפצעה באירוע, הבגדים נתפסו כמוצג ונשמרו אולם לא נבדקו. החוקר סבן אישר שהבגדים נתפסו רק כ-14 חודשים לאחר הגשת כתב האישום (ביום 5.2.20), והמזכר על כך [מ/4] נכתב רק כחודשיים וחצי לאחר מכן (ביום 16.4.20). לאחר שהבגדים נתפסו בפועל. הסניגור הטיח בהחוקר סבן כי בחלקו העליון של המזכר צוין מפורשות כי **"לאחר התייעצות עם המכון לרפואה משפטית, המעבדה הביולוגית פיקוד ימ"ר, הוחלט שבשלב הזה אין טעם בבדיקה כוללת של כל הבגדים שבשקית, אולם הבגדים ייתפסו ויושמו כמוצג"** [שם עמ' 845, מתוך מ/4], ולא הוזכרה התייעצות עם הפרקליטות, הגם שצוין בתחתית המזכר שהפרקליטות עודכנה. החוקר סבן השיב שהייתה התייעצות עם פמ"ד, על אף שהדבר לא נכתב במפורש במזכר, והבהיר כי לאחר שהבגדים נתפסו –

המכון לרפואה משפטית העביר להם שאלות שאותן העבירו לפרקליטות. על בסיס התשובות הוחלט שלא לבדוק את הבגדים, אולם הם שמורים וניתן לבדוק אותם גם בדיעבד [שם עמ' 840 – 847]. גם בגדיו של ניב היו מגואלים בדם בעת מעצרו, אולם החוקר סבן לא זכר אם ניב רק סיפר שמדובר בדמו של אחיו המנוח או שהבגדים גם נשלחו לבדיקה. ניב בעדותו סיפר כי ניסה לעצור את הדימום של אחיו שנורה, וזה הסתדר עם דברים אחרים שהחוקרים ידעו. בהמשך נתפסה סכיין על גלגל רכב סקודה שחנה בסורוקה, והתברר שהיא שייכת לקרוב משפחה של ניב בשם גילי שנכח גם הוא באירוע. הדם שעליה היה דמו של המנוח, והחוקרים חיברו את המידע שבידיהם והגיעו למסקנה כי ניב הגיע לסורוקה ברכב הסקודה והסתיר את הסכיין על גלגל הרכב לפני שנכנס לבית החולים. החוקר סבן אישר כי רותם לא נדקר אלא נורה. כמו כן אישר שלא נמצא דם של הנאשם בזירה, ולא זכורה לו עדות שהוא נפצע באירוע [פרוטוקול מיום 27.12.20 עמ' 868 – 890].

399. חקירותיה של שולה החלו בעת אשפוזה בבית החולים, שם נפגש איתה החוקר סבן לראשונה ביחד עם תמיר אפטיבי [שם עמ' 860-862]. באותה חקירה [ת/ג מיום 17.11.18] נכחו בחדר שולה, החוקרים ואנשי הצוות הרפואי שנכנסו ויצאו לסירוגין. החוקר סבן שלל נוכחות בני משפחה של שולה בחקירה. החוקר סבן אישר כי בחקירה זו שולה לא אמרה את שמו של הנאשם, וכך גם בשיחותיה עם המשטרה לפני כן [פרוטוקול מיום 27.12.20 עמ' 917-918 ו-922]. בהמשך אישר גם כי לעיתים היו צריכים להביא את שולה "בכוח" לחקירות, ועל אף שהשיבה לשאלות החוקרים – מבחינתם לא שיתפה פעולה בהתחלה, שכן היה ברור שהיא משקרת ומשהו עוצר אותה מלומר את האמת אודות מה שראתה. לפיכך הופעל עליה לחץ ולאט לאט סיפרה את האמת שלה. החוקר סבן חזר ואישר שידע ששולה משקרת כל עוד לא אמרה את שם הנאשם, משום שלפי עדותו של אדם וסרטוני האבטחה ידע שהנאשם הוא היורה [שם עמ' 949 – 953].

400. את עדותה של שולה תיאר החוקר סבן כעדות שהחלה בחוסר שיתוף פעולה ולאט לאט נפתחה, כאשר בתחילה היא טענה שלא ראתה דבר, והיה קשה לשכנע אותה לבוא לחקירות וליצור איתה אינטראקציה. לאורך שיחותיו עם שולה פיזרה רמזים לגבי זהותו של הנאשם, לרבות בהאזנות הסתר. כך למשל תיארה אותו כ"זה שיש לו מחלת מעיים" [ת/ג, שיחה 943 מתוך האזנת סתר 268562/19 מיום 24.01.19]. היא תיארה אותו מבלי לנקוב בשמו, וגם הסבירה מדוע יש לה בעיה לומר במפורש את שם הנאשם [שם עמ' 918 – 921].

401. החוקר סבן אישר כי ייתכן שהוא זה שציין במפורש את שם הנאשם בחקירתה של שולה, והסביר: **"כשאתה שואל בן אדם סביב אותו העניין שגם לי וגם לה ברור בדיוק מה היה שם, אני יודע שהיא ראתה וזה מסתדר לי עם כל מה שאני יודע מהזירה ואני רואה בשפת בגוף שלה שהיא משקרת לי ובהאזנות סתר היא אומרת שהיא יודעת בדיוק מי... אני ישבתי עם שולה הרבה פעמים, גם לי וגם לשולה, בהרגשה שלי, היה ברור ששולה יודעת טוב מאוד מי ביצע את הירי ומי**

היה שם ושולה התפלאה, שולה רצתה שהעדים שהיו במקום יתנו את השמות, שולה לא רצתה לתת את השם" [שם עמ' 923-924].

402. באשר לנאור אישר כי נעצר מעל שנה לאחר האירוע, וכי בחקירתה מיום 21.5.19 שולה סיפרה שאמרה לתובעת "זה נשמע לך שנאור, שסייע לאבירם ברצח, היה נוכח במקום שהיה ביום הולדת, הרכב שלו היה שם רק למחרת בצהריים, כשאח שלו בא לקחת את הרכב משם, ייתכן שאחד שעזר למישהו לרצוח את הבן שלי יהיה משוחרר? ... הוא לא הפסיק לצעוק לאבירם תדפוק בה" [פרוטוקול מיום 27.12.20 עמ' 910 – 913; מקריא מתוך החקירה].

403. החוקר סבן התייחס ללחצים הסביבתיים שהופעלו על עדים נוספים מלבד שולה, והדגים זאת מחקירתו של אביחי אבוקסיס. גם הוא הגיע מרקע עבריני, ושפת הגוף שלו בחדר החקירות משקפת התפתלות כדי לא לשתף פעולה, על אף שידוע מראיות אחרות כי נכח באירוע וראה את ההתרחשות [שם עמ' 928 – 935].

404. באשר למידת השכרות של שולה בעת האירוע, החוקר סבן אישר כי תחילה אמרה ששתתה כעשר בירות במקביל לנטילת כדורים חזקים והדבר השפיע על מצבה ההכרתי בעת האירוע. אולם להבנתו של החוקר סבן היה מדובר בשקר [שם עמ' 958-959]. בחקירותיה המאוחרות סיפרה כי הגזימה במכוון כדי להסוות את אי-שיתוף הפעולה בחקירה, ולמעשה הייתה די צלולה בליל האירוע [פרוטוקול מיום 6.1.21 עמ' 983].

405. לאורך כל עדותו עמד החוקר סבן על כך שסגנון החקירה שלו את האירוע בכלל ואת שולה בפרט היה לגיטימי; לרבות הלחץ שהופעל, תוכן של השאלות ואופן שאילתן. לדוגמא עמד על כך ששאלה הכוללת את שמו של הנאשם, כאשר לאחר 3-4 חקירות העדה לא מציינת את השם, היא שאלה לגיטימית בחקירה. הוא אישר שציין במפורש את שם הנאשם משום שידע בשלב זה שהיא יודעת זאת אך נמנעת מלהודות בכך במפורש: "בשלב מסוים צריך לשאול את השאלה. יש פיל בחדר, לפעמים צריך לפוצץ אותו" [שם עמ' 964]. עוד אישר כי ייתכן שאמר לשולה במהלך החקירות שהוא מבקש ממנה לומר את האמת ואת שמו של הנאשם, ולשיטתו הדבר הוביל לכך שהיא אמרה את האמת בסופו של דבר [שם עמ' 966]. באשר לדבריו "אני כבר שבועיים מתהפכת לי הבטן, את שומעת אותי? תקשיבי, אני שחררתי 2 רוצחים לרחובות. בספר תורה, ביקר לי, הבטן מתהפכת שולה..." [הסניגור הקריא מתוך ת/1 מיום 10.1.19], אמר החוקר סבן כי אינו רואה בכך פסול אלא חתירה לאמת. היה לו אכן מאוד קשה עם העובדה ששולה, שהיא קורבן עבירה שבנה נרצח מול עיניה, אינה משתפת פעולה רק מכיוון שידיה כבולות כהגדרתה, ואינה מספרת את האמת. החוקר סבן הפנה לכך שכל שיחותיו עם שולה מוקלטות ואין לו בעיה עם אף שאלה ששאל אותה [פרוטוקול מיום 6.1.21 עמ' 979 – 982].

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

406. בהתייחס לדבריה של שולה בחקירתה מיום 10.1.2019 [ת/ח], כ-10 ימים לאחר שחרור הנאשם ממעצר, כי אינה יודעת כלל מי החשודים שנעצרו מכיוון שהשוטרים אינם מעדכנים אותה בכלום וכל ידיעותיה מגיעות משמועות – אמר החוקר סבן כי גם פה היה ברור ששולה אינה משתפת פעולה וכי על אף דבריה אלה היה ברור שהיא יודעת את זהות היורה ואינה אומרת זאת [פרוטוקול מיום 27.12.20 עמ' 967-968].

407. החוקר סבן אישר כי ייתכן שעל אף בקשתה של שולה בחקירתה מיום 20.1.19 הוא לא אפשר לה להיפגש עם עורך דין, אולם שלל אפשרות שאמר לה להתייעץ איתו במקום זאת, והוסיף כי מעולם לא הציג עצמו כעורך דין. החוקר סבן הסביר כי שולה לא הייתה חשודה ולפיכך לא היה מחויב לאפשר לה להתייעץ עם עורך דין. לאחר עיון בחקירה הבהיר כי בשלב שבו הציג לה להתייעץ עמו שולה ביקשה להתייעץ, לא להתייעץ עם עו"ד, והוא הניח שהיא רוצה להתייעץ עם גורמים שונים, אולי מבני משפחתה, שלמיטב ידיעתו השפיעו עליה שלא תשתף פעולה בחקירה, ולכן הציג לה להתייעץ איתו תחת התייעצות איתם [פרוטוקול מיום 06.1.21 עמ' 984-986]. בהמשך הבהירה התובעת שבפועל שולה שוחחה עם עורך דינה במהלך אותה חקירה – ש"פ].

408. עוד אישר כי שולה לא סיפרה את האמת בכל 7 חקירותיה הראשונות, אלא רק בחקירתה השמינית. החוקר סבן שלל את טענת הסניגור כי הוא זה ששתל במוחה של שולה את שם הנאשם כחשוד. הוא אישר כי אכן אמר לשולה באחת החקירות שעל אף שהם נפגשו מעט פעמים, היא תוכל לזהות את קולו גם אם יגיע אליה רעול פנים. בחקירה העוקבת שולה אמרה שהיא מזהה את הנאשמים לפי הקולות. עם זאת שלל כי הוא זה ששתל את הרעיון לומר שזיהתה את הנאשמים לפי קולם בעקבות דבריו אלה. לשאלת בית המשפט כיצד הוא כחוקר יודע להבחין בין האפשרות שהעדה שלפניו מספרת דברי אמת ואינה אומרת את הדברים שהיא חושבת שהחוקר כל כך מעוניין לשמוע רק על מנת לרצות, הסביר החוקר סבן שהוא לא מאמין שאדם אחרי כל כך הרבה חקירות ישנה את גרסתו רק במטרה לרצות מישהו, ולגרום בכך למאסרם של חפים מפשע [שם עמ' 996-995].

409. באשר לסיבה שבגינה שולה כבשה את עדותה, אמר כי אין לו הסבר למעט הסבריה של שולה בחקירותיה שלפיהם העדיפה שיישאר משוחררים על מנת שניתן יהיה "לסגור איתם את החשבון", וכן דברי שולה בשיחה עם אחותה שלפיהם ידיה כבולות, שמהם הסיק החוקר סבן על מעורבות גורמים חיצוניים. בחקירה החוזרת הבהיר שהמסקנה הזו נבעה גם מתוך היכרותו את בני המשפחה של שולה: בנה ניב הצטייר בעיניו ככוחני מאוד וזועם, ואחיינה בני שלמה הוא עבריין מוכר. אחד הקודים הנהוגים בעולם הפשע הוא אי שיתוף פעולה עם המשטרה [שם עמ' 996 – 999].

410. **עת/17 רפ"ק צפניה כרבי**: ראש מפלגת תשאל ואחראי חקירות בימ"ר נגב, והממונה על החוקר סבן (לעיל ולהלן: "רפ"ק כרבי"), העיד לפנינו ביום 15.7.20. קיבל הודעה על האירוע שבעקבותיה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

יצא לזירה עם צוות חוקרים. הזירה כבר הייתה סגורה על ידי מז"פ והיו עדים באזור לרבות בני משפחה. גופת המנוח עוד הייתה בזירה ושני הפצועים כבר הגיעו אל בית החולים. לאחר הערכת מצב בזירה, מינה את החוקר סבן כראש צוות החקירה, תחת פיקוחו [פרוטוקול מיום 15.7.20 עמ' 751-752].

411. באשר לפעולות החקירה הסביר רפ"ק כרבי כי במסגרת תפקידו הוא מפקח על כמה תיקים ומתוקף כך אינו שותף לכל פעולות החקירה בכל תיק, אלא משתתף בפעולות מסוימות לפי שיקול דעתו. בתיק זה השתתף במספר פעולות חקירה. לאחר מועצרו של ניב, מספר שעות לאחר האירוע, לפני שידעו מה בדיוק התרחש ולנוכח בריחתו של ניב מבית החולים, רפ"ק כרבי נפגש איתו, הציג עצמו כראש צוות החקירה, יותר שוחח עמו מאשר חקר אותו, והבין שניב הוא אחיו של הקורבן [שם עמ' 752].

412. אחת מפעולות החקירה שביצע בתיק זה הייתה יומיים לאחר הרצח, ביום 18.11.18. לאחר שהבינו מעט על מיקום האירוע וההתרחשות מסרטוני האבטחה, יצאו הוא והחוקר סבן לסרוק את האזור. הם בחנו מספר מסלולים אפשריים ובין היתר בדקו באזור תחנת הדלק ברחוב אברהם אבינו ומצאו שם סכין [ת/48; פרוטוקול שם].

413. ביום 21.11.18 ערך שני מזכרים, אישורים לניפוץ החלון ברכב הסקודה שנמצא בסורוקה ולגבי הגעתו לבית החולים ביחד עם החוקר סבן וחוקר נוסף בשם דודי שמש. כן ערך מזכר ביום 2.12.18 שבו הורה לחקור את ניב בוהדנה, שישב עם נאור באותו תא במהלך מועצרו, ולדבריו נאור סיפר לו על האירוע.

414. באשר לחקירת אדם בבית החולים ביום 20.12.18 סיפר כי בין התשאולים נערכו חקירות נוספות, והתשאול הראשון למעשה הסתיים בכך שאדם פשוט קרס. לאחר שהתעורר הוא תוחקר שוב, ומכיוון שאין מצלמות בבית החולים – התשאול הוקלט ורפ"ק כרבי כתב את המזכר [שם עמ' 753-754].

415. בחקירתו נגדית מסר שאופן החקירה משתנה לפי הנסיבות. לגבי אדם, כבר עם כניסת החוקרים לחדרו התחיל לרעוד ולכן רפ"ק כרבי התחיל מיד להרגיע אותו, הציג את עצמו והסביר לו שהוא בעדו. הוא אישר כי ייתכן שהם ציינו את שם הנאשם לפני שאדם הזכיר אותו. הם שאלו את אדם גם לגבי נאור [שם עמ' 755 – 757].

416. רפ"ק כרבי אישר כי ישנם נחקרים מְרָצִים, אולם להתרשמותו אדם לא היה כזה. הוא שלל אפשרות כי ניסו באופן מגמתני לחלץ מאדם אישור לשם הנאשם, הנאשם הוזכר כחשוד ולו היו חשודים נוספים היה מעלה בפני אדם גם את שמותיהם. בהתייחס לתגובת אדם להזכרת שם

הנאשם לראשונה, שהייתה "מי זה?", ובהמשך שאל אם מדובר בבחור "עם הסקודה הלבנה", הסביר רפ"ק כרבי כי בדיוק בשל כך ביקש לחקור אותו שוב. רפ"ק כרבי שלל כי תגובות אלה עוררו בו תהיות בשאלת עצם הקשר של הנאשם לאירוע, משום ששפת הגוף של אדם רמזה אחרת. עוד הוסיף כי חקירה היא תהליך מתמשך, לאחר שעד נותן גרסה מסוימת ממשיכים וחוקרים את העניין ואז חוזרים לחקירה נוספת, כפי שנעשה גם כאן [שם עמ' 757 – 759].

417. במהלך החקירה [ת/8ג] החלו לפתע לדבר על אופנוע שנעלם. רפ"ק כרבי הסביר שמדובר באופנוע שנמצא בכניסה לסמטה ותחילה החוקרים לא הבינו כיצד הוא קשור לאירוע. לאחר בדיקות מצאו שהוא שייך לאדם, ומכיוון שהיו רשאים להחזירו רק לו, אלא אם יסכים למסירתו לאחר – ביררו עם אדם אם הוא מאשר למסור את האופנוע לאחיו, לאחר שהוברר שהאופנוע אינו קשור לירי ואינו דרוש עוד לחקירה. רפ"ק כרבי שלל בכל תוקף כי ניסה לייצר מול אדם מצג כי בתמורה לעדותו יחזיר לו את האופנוע. באשר לסמיכות בין השאלות לאופנוע לשאלות על הירי הסביר כי ייתכן שהשתמש בעניין האופנוע כהפגנה בחקירה, כדי להוריד את הלחץ על אדם ולגרום לו להרגיש שהם לטובתו. מדובר בפרקטיקה חקירתית מקובלת [שם עמ' 757 – 765].

418. רפ"ק כרבי אישר שמיד לאחר השיחה על האופנוע אדם אמר את שמו של הנאשם כיורה, אולם עמד על כך שאין קשר בין הדברים, הוא לא כיוון ואינו נוהג לעשות "דברים כאלה" בחקירות. הוא גם לא חשש שהמעבר בין הנושאים באופן הזה וההבטחה להחזרת האופנוע ייצרו אצל אדם תחושה של התניה כאמור. רפ"ק כרבי ציין ששיחה זו, כמו כל החקירות האחרות, מוקלטות למניעת חשד בפיתוי הנחקר לעדות בתמורה [שם עמ' 765 – 769].

419. באשר לשיבוש שמו של הנאשם בפי אדם ל"אלזגורי" אמר רפ"ק כרבי כי פעמים רבות אנשים אינם הוגים שמות באופן מדויק וכי אדם ידע במי מדובר על אף העיוות בהגייה. לא נראה לו נחוץ לתקן את אדם בעניין הזה, כשהוא נחקר בטיפול נמרץ. בנוסף רפ"ק כרבי לא הסתמך על האמירה הזו לבדה אלא הציג לאדם תמונה של הנאשם ושאל שאלות נוספות. הוא אישר כי האמירה של אדם שהנאשם היה עם בחור ממוצא אתיופי במהלך האירוע עוררה שאלות, כמו אמירות רבות של אדם באותה חקירה. אבל מדובר רק בגרסה ראשונה שממנה מתחילים לבדוק והיא אינה חקירה ממצה שמקיפה את כל השאלות הרלוונטיות. רפ"ק כרבי הזכיר שאדם היה בטיפול נמרץ וזה עתה התעורר מהרדמה של מספר ימים, וזה אינו מצב מתאים לחקירת עומק. גרסתו הראשונית של אדם נבדקה, וגם התזה הראשונית של החוקרים נבדקה לאור דברי אדם [שם עמ' 769 – 773].

420. רפ"ק כרבי אישר כי בפני אדם הוצג כחשוד רק הנאשם ולא אחרים, והבהיר כי כך ראה לנכון לשאול את השאלה באותה חקירה. לאחר שאדם ציין את שמו של הנאשם כיורה הם הציגו לו תמונה אחת בלבד ולא מספר תמונות, משום שמדובר באדם המוכר לעד, ובנסיבות כאלה אין הכרח לערוך מסדר. מטרת הצגת התמונה היא לאשר את הזיהוי של האדם שעליו הצביע אדם כיורה [שם עמ' 773 – 774].

עמ' 773 – 775].

421. לגבי חקירת שולה אישר כי נגבו ממנה 10 הודעות, כפי שקורה לעתים בתיקים מורכבים כגון תיק רצח ובממצבים שבהם ישנה תחושה שהנחקר אינו משתף פעולה באופן מלא, שאז מחזירים אותו לחקירות נוספות לצורך הגעה לחקר האמת, במקביל לבדיקות נוספות. באשר לשולה אישר שרק בחקירתה השביעית מיום 29.01.19 הזכירה את שם הנאשם והצביעה עליו כיוורה. רפ"ק כרבי הסביר:

"צפניה כרבי: ... כשחקרנו את שולה, במהלך החקירה יש אינטראקציה בין חוקר לנחקר ואתה רואה בהתנהגות שלה ואתה יודע ממצאים אחרים בתיק שהיא נכחה באירוע והיא לא מספרת את כל האמת. ולכן אדם כזה אני אחקור אותו גם 50 פעם אם צריך. ועוד פעם אני אומר, אני לא מסתמך רק על הדברים שלה, יש עוד דברים מסביב הבנתי. וברגע שהיא מוסרת את השם של הנאשם, זה הרגע מבחינתך שהיא כבר אומרת אמת?

צפניה כרבי: לא. גם אחרי שהיא מוסרת את השם של הנאשם אני בודק דברים. ומצד שני, אם היא תגיד לי שביל גייטס ביצע את הרצח, כששאר הממצאים לא תומכים בזה, ברוך לך שכל אדם סביר יגיד לי אם הגעתי לאמת או לא הגעתי לאמת. תאשר לי, עד השלב הזה בעצם שהיא נזכרת וקושרת את הנאשם לאירוע הירי, אין מספיק ראיות בתיק מבחינתכם, נכון?

צפניה כרבי: אני אפרט.

עו"ד עטיה: רגע. אין מספיק ראיות בבית להפיל את הנאשם, הכוונה.

צפניה כרבי: זה תלוי בעיני המתבונן. אני יכול להגיד לך שזכותה של משטרת ישראל לבקש מבית המשפט הארכות מעצר, אך בסופו של יום מי שמגיש את כתב האישום זו הפרקליטות. לא היחידה החוקרת. אני יכול להאריך ולבקש, אבל אני יכול להגיד לך שזה היה בניגוד לדעתנו. לדעתי האישית גם.

עו"ד עטיה: מה היה בניגוד לדעתך?

צפניה כרבי: השחרור שלו הראשוני.

...

עו"ד עטיה: הסקתם איזושהי מסקנה מזה שהחשוד שלכם משוחרר?

צפניה כרבי: ממש לא. זה שהוא שוחרר זה כי החלטת הפרקליטות הייתה לשחרר.

עו"ד עטיה: כן, אבל מה אתם מסיקים מזה? בן אדם משוחרר לפי החלטת פרקליטות. מה אתה מבין מזה כחוקר?

צפניה כרבי: זה שפרקליטות החליטה לשחרר, בניגוד לדעתי, עדיין זה לא אומר שאני מפסיק לחקור. אני ממשיך לאסוף ראיות ולחקור.

עו"ד עטיה: שום מסר זה לא מעביר לך שהבן אדם משוחרר?

צפניה כרבי: ממש לא. זה אומר שהם לא מוכנים עם חומר הראיות כרגע להגיש את כתב האישום ואני התפקיד שלי להמשיך לעבוד. זה הדבר היחיד שאני מסיק.

עו"ד עטיה: אז אתה מסיק מזה שאין מספיק ראיות כרגע להגיש כתב אישום נגד הנאשם.

צפניה כרבי: לא. אני אמרתי שאני מסיק מזה שהם חושבים שאין מספיק ראיות. לטעמי היו די ראיות כבר באותו שלב" [שם עמ' 776-777].

422. לאחר החלטת הפרקליטות כאמור החליטו החוקרים כרבי וסבן להמשיך בחקירה. רפ"ק כרבי אישר את הבאת שולה לחקירה נוספת [ת/1], והורה לבלשים להביאה לחקירה. באשר לתחושתה באותה עת כי "נחטפה" אמר כי אינו נוהג להביא נחקרים לחקירה בתיק רצח "עם זר פרחים" ואינו יכול לשלוט בתחושותיה. באשר לייצוג הסביר כי ההנחיה היא לתת ייעוץ לכל מי שמבקש זאת, גם כאשר מדובר בנחקר שאינו חשוד ולכן אינו זכאי לייצוג. על אף שאינו זוכר מה בדיוק נעשה במקרה

של שולח, הוא מניח כי פעלו לפי הנחייתו כאמור ונתנו לה לשוחח עם עו"ד כבקשתה [שם עמ' 778 – 780].

423. בהתייחס לכיווני חקירה נוספים שאינם קשורים לנאשם הסביר כי מאחר שהראיות, לרבות סרטוני האבטחה, הצביעו על הנאשם כחשוד המרכזי – המשיכו לחקור בכיוון זה. במקביל נבדק גם הקשר לאירוע של הבחור ממוצא אתיופי שאדם הזכיר בחקירתו. רפ"ק כרבי שלל את כיוון החקירה שלפיו הירי בוצע על ידי ערבים, והסביר כי השיטה היא ללכת לכיוון שאליו מצביעות הראיות. כאשר רואים שכיוון חקירה מסוים הוא הגיוני ונכון ממשיכים לחקור באותו הקו, בעוד כיווני חקירה ערטילאיים שאינם נתמכים בדברים נוספים – נשללים. אחרת כל חקירה תימשך זמן לא סביר. בירדעו שבית המשפט ירשיע רק על סמך ראיות ולא על סמך תחושותיו של החוקר, הוא יחפש ראיות ולא ימשיך לחקור בכיוון שאינו נתמך בראיות. גם אם הוא לעיתים מסתמך על תחושות, בסופו של דבר לבית המשפט יגיע רק עם ראיות [שם עמ' 780 – 784].

424. **עת/20 וס"ר ניב קופרלי**: חוקר בימ"ר נגב בצוות שחקר את האירוע. ערך ביום 19.11.18 דו"ח צפייה לסרטון שצולם סמוך לשעת הרצח במצלמות האבטחה שמותקנות בבית הכנסת הברוכי ברחוב מכתשים [מ"ט 18-586 ת/52]. בנוסף לדו"ח הצפייה הוגשו בהסכמה 25 מסמכים נוספים במקום חקירה נגדית [ת/52א-כה; פרוטוקול מיום 10.3.21 עמ' 1011 – 1022].

425. קופרלי התייחס לחקירת הנאשם מיום 5.12.18 שבה נכח גם החוקר סבן. הוצגו לנאשם תמונה שלו עם נופר וכן קטעים מסרטוני אבטחה ברחוב מכתשים, ולאחר מכן החוקר סבן אישר להוציא את הנאשם להפסקת עישון. כאשר יצאו מחדר החקירות הנאשם התעצבן ואמר **"יצאתי חתיך גם פה וגם פה, ויותר מזה אני לא אומר כלום"**. הדברים נאמרו כשהעד עמד ליד הנאשם במרחק של מטר מדלת חדר החקירות. בחקירתו הנגדית הבהיר כי הוא, החוקר סבן והנאשם היו במרחק של כמטר זה מזה. הנאשם וקופרלי היו לבד כאשר הנאשם אמר משהו כמו שברור שזה הוא ומי שלא רואה זאת הוא טמבל [שם עמ' 1028, 1024-1022]. הוצגה לקופרלי תמונה מתוך סרטון אבטחה, הוא לא ידע אם זו התמונה שהוצגה לנאשם אולם אישר כי לא ניתן לזהות את האנשים שבתמונה [שם עמ' 1086-184, 4].

426. לאחר מכן ירדו קופרלי והנאשם למטה לעשן. היה זה תרגיל חקירה שבמסגרתו היה הנאשם אמור לראות את נאור. לאחר ירידתם למטה המשיך קופרלי לשוחח עם הנאשם: **"אחרי שיצאנו מהחדר וירדנו לסיגריה, אז אבירם הוסיף בשיחה חופשית שהתנהלה ביני לבינו, שזה ברור שזה הוא בתמונה מהטלפון של נופר"**. את כעסו של הנאשם ייחס לתסכולו כי על אף ששמר על זכות השתיקה, תועדו דברים שאמרו בשולי החקירה. הכעס התבטא בשפת הגוף ובתגובות של הנאשם [שם עמ' 1022 – 1024].

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

427. קופרלי אמר כי מבחינתו הנאשם נחקר כל הזמן, גם מחוץ לחדר החקירות. הוא נוהג להזהיר כל נחקר כי יש לו זכות לשמור על זכות השתיקה, שכן כל דבר שנאמר, השוטר רשאי לתעד בזכ"ד. האזהרה נעשית פעם אחת בחדר החקירות ומעבר לכך אינו נוהג להזהיר את הנאשם שוב.

428. עוד אישר כי על אף שצפה בסרטונים, אינו זוכר אם ערך לגביהם דו"ח צפייה, וככל שהיה מזהה באחד הסרטונים את הנאשם – היה מתעד זאת בזכ"ד [שם עמ' 1035].

429. באשר לחקירת שולה ביום 30.1.19 אישר שבסיומה הסייע אותה הביתה, וכן את דבריה שנאמרו בדרך ואותם תיעד במזכר: "זהו, סיפורתי הכללי". שולה הייתה מאוד נסערת וסיפרה לו כי אמרה את כל האמת, והוא האמין לה. הוא לא היה מודע לכך שבהמשך חקירותיה חשפה פרטים נוספים, כגון זיהויו של נאור לפי קולו, ושמע על כך לראשונה בדיון, כיוון שבשלב כלשהו עבר לחקירות אחרות. קופרלי הסביר ששינוי גרסאות והוספת פרטים אופייניים לנחקרים מרקע עברייני שבו לא נהוג לשתף פעולה עם המשטרה [שם עמ' 1036 – 1040].

430. בהתייחס לכך ששלושה נחקרים שונים, אדיר אבוקסיס, אלעד אבוקסיס ויניב אטריק, ציינו שמועות שלפיהן היוורים באירוע הם ערבים – מסר קופרלי כי לא היה יסוד לשמועות והן לא הצדיקו המשך חקירה, לרבות שאלות המשך לנחקרים אלו שלא התיימרו להחזיק במידע רלבנטי ממשי [שם עמ' 1051 – 1054].

431. בהתייחס לדיווח כי בני מיעוטים ניסו לחטוף נשים יהודיות הסביר כי אינו רואה את הקשר לאירוע שלנו, ומכל מקום לא הוא קובע את כיווני החקירה. הסניגור הפנה לדברי של השוטר פיטוסי [ת/13] כי עצר רכב שבו היו שני בחורים ערבים, בחורה ונאור, שאותם תאר כלחוצים. קופרלי השיב שזה לא בהכרח אירוע החטיפה המדובר, ומכל מקום כיוון זה נבדק ונוסעי הרכב נחקרו [שם עמ' 1054 – 1065].

432. קופרלי אישר שלא התייחס לאירוע החטיפה כאירוע זומה לאירוע הירי וציין בדו"ח שכתב כי לא אותרו אירועים דומים בליל האירוע [שם עמ' 1065 – 1068].

433. קופרלי שלל כי ניסה לכוון את העדים, כגון אדיר אבוקסיס [מ/8], בכך שהראה להם את תמונותיהם של נאור והנאשם סמוך לאחר שאמרו לו כי שמעו שהרצח בוצע על ידי ערבים. הוא טען שהשאלות לא היו סמוכות ומכל מקום התזמון היה מקרי [שם עמ' 1088 – 1091].

434. עת/21 רס"מ עזדין אל עטוש: חקר את שולה בבית החולים. היא לא שתפה פעולה, טענה שנטלה כדורים ושתתה אלכוהול בליל האירוע ולא ראתה מה היה, ואז שתקה, כמתואר במזכרים [ת/53-ת/53א]. המזכר הבא הוא משעה 10:00 באותו הבוקר, ובשלב הזה, לפי הכתוב במזכר, היא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ/ זגורי

הייתה כבר מעורפלת ולא ניתן לדבר איתה. בהמשך אותו ביקור עבר אל עטרש לשוחח עם שתי עדות נוספות שהיו באירוע, יסמין ומזל. שתייהן אישרו שנכחו באירוע אולם טענו שלא ראו מה קרה [פרוטוקול מיום 10.3.21 עמ' 1095 – 1099].

435. **עת/22 מפקח יצחק שרביט**: קצין חקירות בתחנת באר שבע, שבעת האירוע היה חוקר בימ"ר נגב ובצוות החקירה של הרצח דנן. חלף חקירה ראשית הוגשו בהסכמה בדיקות שערך לנאור וחשודים נוספים [פרוטוקול מיום 17.3.21 עמ' 1116 – 1119; ת/55-ת/55].

436. שרביט תמלל חלק מחקירת יניב בודהנה [ת/55], מדקה 11-00. יניב מסר שישב במעצר עם נאור, שסיפר לו על אירוע רצח. נאור לא התוודה על ביצוע הרצח [פרוטוקול מיום 4.4.21 עמ' 1167 – 1176].

437. בהתייחס לחקירת בת אל אברהם מיום 16.11.18 [תמלול ת/55] מסר שהיא נכחה באירוע יום ההולדת ונחקרה בשל כך. בחקירה התברר שהיא נכחה בהתחלת הערב, נסעה למועדון הפלקה וחזרה בסביבות השעה 04:00. עם שובה ראתה ניידות משטרה ליד בית הרוש [מזכר ת/55; שם עמ' 1181 – 1185].

438. שרביט אישר כי כאשר עד מסוים מורדם, כשהוא מתעורר יש לבדוק אם הוא מספיק צלול וקוהרנטי על מנת להשיב על שאלות. בהקשר כזה יוחלט לפי הנסיבות אם לבדוק זאת רק באמצעות שאלות או להיוועץ ברופא המטפל. הוא לא בדק את הצלילות של אדם אך ייתכן שמישהו אחר בדק זאת [שם עמ' 1186 – 1194].

439. באחת מחקירותיו של אדם בבית החולים (30.12.18) אמר: **"אני לא זוכר, אני מבולבל, אני עכשיו התעוררתי מתרדמת"**. שרביט אישר כי האמירה הזאת לא הובילה אותו לבדיקה מעמיקה יותר מול רופא באשר למצבו ההכרתי של אדם והשפעת חומרי ההרדמה עליו [שם עמ' 1194-1195].

440. **לורנס בסל**: צפה בקטעים הרלוונטיים מתוך סרטוני האבטחה שנתפסו בגזרת האירוע וערך דוחות צפייה [ת/43-ת/43]. כן תמלל את שיחתה של יובל למוקד 101. בשיחה נשמעת יובל כשהיא מבקשת להזמין אמבולנס בדחיפות לרחוב אביה השופט 13, לאחר ששניים-שלושה אנשים לפחות נפגעו מיריות רבות, ובהמשך הזמינה גם ניידות משטרה. לשאלת המוקדנית השיבה יובל כי לא ראתה מה בדיוק קרה שכן ברחו פנימה לתוך הבית ויצאה תוך כדי השיחה, לאחר סיום היריות [ת/43].

עדים מומחי רפואה

441. **עת/25 ד"ר רוסה נובואה**: רופאה רדיולוגית שפענחה סריקות שנערכו לאדם [הוגשו שני

מסמכים שערכה: ת/58 מיום 10.12.18 ו-ת/58 מיום 29.11.18. מעולם לא פגשה את אדם שכן רדיולוגים (בתמלול כתוב בטעות "קרדיולוגים") אינם פוגשים את המטופל. לא היא הזריקה למטופל את חומר הניגוד לפני הבדיקה אלא טכנאי הרנטגן. היא אינה יודעת דבר על מצבו של המטופל [פרוטוקול מיום 4.4.21 עמ' 1138 – 1143].

442. בהתייחס לתופעות הלוואי מחומר הניגוד – אישרה שניתנו לאדם חומרים לפני הבדיקה, שיש להם תופעות לוואי פיזיות. אולם היא פסלה אפשרות לתופעות לוואי נוירולוגיות [שם עמ' 1144-1143].

443. **ע/26 ז"ר יקטרינה פידורניה**: רופאה מומחית להרדמה. חלף חקירה ראשית הוגשה בהסכמה הודעתה ת/59-ת/59 א מיום 16.11.18. קיבלה את אדם בטיפול נמרץ ביום 16.11.18, כאשר היה כבר לאחר ניתוח, מורדם ומונשם. היא לא זכרה את המטופל אך אישרה את דבריה בהודעתה. תפקידה היה לוודא שאדם לא יתעורר מההרדמה כיוון שהיה אמור להיכנס להמשך טיפול. אדם אכן לא התעורר בשלב הזה [פרוטוקול מיום 4.4.21 עמ' 1147 – 1151].

444. היא לא ידעה כמה זמן נמשכת ההרדמה ובאיזה מצב המטופל צפוי להתעורר, והסבירה כי יש מגוון פרמטרים שמשפיעים על כך. היא הבהירה שזה לא תחום המומחיות שלה [שם עמ' 1152 – 1156].

445. היא אישרה שהחוקרים שאלו אותה מתי אדם צפוי להתעורר והיא השיבה שאינה אמורה להעיר אותו. לא זכור לה שנשאלה מתי יהיה צלול ונקי מחומרי ההרדמה, אך כל מה שאמרה תומלל והיא עומדת מאחורי חתימתה על התמלול. לאחר שהבהירה שאינה זוכרת את אדם, אישרה שיתכן שמי שנשאר בטיפול נמרץ במשך 33 ימים בגלל סיבוכים בטיפול, לא יוכל לתקשר באופן רגיל בתקופה זו [שם עמ' 1157 – 1160].

446. בהתאם להחלטתנו [פרוטוקול מיום 6.4.21 עמ' 1214], חלף זימון הרופאים הנוספים שהיו מעורבים בטיפול באדם ובשולה לחקירה נגדית, נשלחו להם שאלות שפורטו בהחלטה, והרופאים השיבו להן בכתב כלהלן.

447. **פרופ' מוטי קליין**: מנהל המחלקה לטיפול נמרץ בסורוקה. פירט את החומרים והתרופות ששימשו באשפוזו של אדם ותופעות הלוואי המוכרות לגביהן. לגבי בלבול או אובדן זיכרון, הרלבנטיים לענייננו, ציין כי Ketamine ו-Rocuronium עלולים לגרום לבלבול. Midazolam עלולה לגרום לאובדן זיכרון לתקופת מתן התרופה. Morphine עלולה לגרום ל"מחשבות לא רגילות". Diazepam עלולה לגרום לשכחה ובלבול. בפועל, לא אדם ולא הצוות המטפל דווחו על תופעות לוואי כלשהן אצל אדם. בהתייחס להרדמה השיב כי עשויה להיות לכך השפעה מתמשכת, אך כל חולה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

מגיב לה באופן שונה. על אף שיש תיעוד לרמת ההכרה של אדם בכל מספר שעות במהלך אשפוזו, אין פירוט באשר ליכולתו לנהל שיחות עם אנשי הצוות [תשובה מיום 7.4.21 ותיעוד כאמור שצורף לה; נקלטה בתיק האלקטרוני ביום 8.4.21].

448. פרופ' יבגני ברוטפיין: רופא בכיר בחטיבת ההרדמה וטיפול נמרץ כללי בסורוקה. טיפל רק באדם. תשובתו זהה לתשובתו של פרופ' קליין לעיל [תשובה מיום 12.4.21, נקלטה בתיק האלקטרוני ביום 18.4.21].

449. ד"ר אורי נץ: כירורג במרכז הרפואי סורוקה, חבר הצוות שניתח את אדם ביום 17.11.18. פירט שתי תרופות שרשם לאדם והסביר שלמיטב ידיעתו לא היו תלונות על תופעות לוואי לטיפול. הוא לא זכר את המקרה, והפנה לרשומה הרפואית שממנה עולה כי לאחר הניתוח מיום 17.11.18 פגש את אדם ביום 24.12.18 בשעה 19:04 ותיאר את מצבו "ירוד הכרתית, נראה עם פרכוס חלקי" וביקש להחזירו למחלקת טיפול נמרץ ולנוירולוג. ד"ר נץ לא ידע מתי אדם היה מסוגל לשוחח עם אנשי הצוות לאחר שהתעורר מהתרדמת ולא היה מעורב בשלבי הטיפול הללו. הוא גם לא זכר התערבות של שוטרים או היחידה החוקרת ולא ראה תיעוד לכך [תשובה מיום 7.4.21, נקלטה בתיק האלקטרוני ביום 12.4.21].

450. ד"ר יבגני קוביקוב: התייחס רק לשולה. טופלה בטראמול, שבשכיחות נמוכה עלול לגרום לבלבול והזיות; וכן בפראמין, שלעתים רחוקות עלול לגרום להזיות ובלבול. ציין שהחומרים מתפנים מהגוף תוך כ-6 – 12 שעות, אך הקצב אינדיבידואלי. הרשומה הרפואית אינה מגלה תלונות על תופעות לוואי כלשהן [תשובה ללא ציון שם ותאריך, שיש לייחס לד"ר קוביקוב בדרך האלימינציה מרשימת הנמענים בהחלטה הנזכרת, לאחר שד"ר אבו גאנם לא השיב וההגנה וויתרה על תשובתו; פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1219. נקלטה בתיק האלקטרוני ביום 18.4.21].

451. ד"ר גיא גרשון: התייחס רק לשולה, וגם אותה רק בדק פעם אחת, בשחרורה. גם הוא ציין שלא היה אזכור לתופעות לוואי ברשומתה הרפואית [תשובה ללא תאריך, נקלטה בתיק האלקטרוני ביום 18.4.21].

452. דו"ח מד"א: חנן רוזיליו, הפרמדיק שהגיע לזירה בעקבות קריאה על ירי, תיאר כי בהגעתו לזירה ראה 3 אנשים שוכבים, 2 גברים ואישה. האישה שכבה ראשונה. ניסו לשוחח איתה אולם היא רק נשמה ומצמצצה בעיניה. אחריה שכב גבר בתוך שלולית דם וצעק שכואב לו. השלישי היה מחוסר הכרה, ללא דופק וללא נשימה עם פצע ירי בראש. החלו לבצע בו החייאה ובסופו של דבר נקבע מותו בשטח, ושני האחרים פונו באמבולנס לבית החולים. כשהיה בזירה, אף אחד מהפצועים לא אמר מי ירה בו [ת/9].

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 19-02-24704 מדינת ישראל נ' זגורי

פעולות חקירה לגבי נאור מיראלשווילי

453. **עת/19 רס"ב אמיל יוספוב:** חוקר במחלקת הונאה דרום. הודעתו מיום 29.11.18 הוגשה בהסכמה [ת/51]. מסר כי בשיחה ספונטנית בינו לעצור בשם יניב בודהנה סיפר בודהנה שבחור שיושב עימו בתא, צעיר יהודי, התוודה לפניו שהוא עצור בגין רצח לאחר שירה בטעות ב"בעל האירוע", ובשניים נוספים, בעת שהיה שתוי, באמצעות נשק לא חוקי. בהודעה שנגבתה בהמשך חזר בודהנה על הסיפור והוסיף ששם הבחור נאור.

454. בחקירתו הנגדית אישר יוספוב את הסיפור האמור, לרבות כי בודהנה סיפר שנאור ייחס הירי לעצמו [פרוטוקול מיום 06.01.21 עמ' 1004 – 1008].

455. **עת/11 רפ"ק איתי בוכריס:** רמ"ח בילוש, בשנתיים האחרונות בימ"ר נגב וקודם ביחידת מגן. השתתף במעצרו של נאור והנאשם. נאור אותר בבית בקריית גת ביום 16.11.18, כשהוא פצוע בצווארו ומכשיר הטלפון שלו לא ברשותו [פרוטוקול מיום 10.6.20 עמ' 571 – 573].

456. באשר למעצרו של נאור מסר שידע שנאור והנאשם חשודים ברצח אולם בשלב זה לא ידע מי מהם חשוד בירי. מצפייה בסרטון למד שהירי בוצע בנשק קרלו. במהלך מעצרו של נאור התברר שנאור פצוע בצווארו. הוא לא סיפר מי דקר אותו או פרטים אחרים לגבי הדקירה, רק ציין שטיפל בעצמו באופן פרטי. בוכריס הסביר כי הדבר אופייני לפצועים מאירוע פלילי המבקשים להרחיק עצמם מהזירה [שם עמ' 574 – 576].

457. מכשיר הטלפון הנייד של נאור לא נמצא. נאור סיפר שפרצו לביתו וגנבו את מכשיר הטלפון שלו ביחד עם מפתחות לרכב. בוכריס לא הכיר מיידע שלפיו נאור אמר בתחילת הערב שהוא הולך להביא נשק קרלו ולירות בגילי [טבלת ידיעות מודיעיניות מ/3]. הוא הסביר שלא כל מיידע מודיעיני מגיע אליהם, וממילא ערכו חיפוש בבית שבו נעצר נאור בניסיון לאתר ממצאים רלבנטיים לרבות נשק. בוכריס אישר שכתב את המזכר מיום 17.11.18 שתיעד כי התחקה אחר מסלול הבריחה של החשודים מהאירוע ושם נמצא חולצה מוכתמת בדם בצוואר ובבטן. הוא הסיק שככל הנראה מדובר בחולצה שאותה נאור זרק במהלך הבריחה [שם עמ' 576 – 578].

חקירות הנאשם

458. הנאשם שמר באדיקות על זכות השתיקה בכל חקירותיו ולא הגיב לאף אחת משאלות החוקרים [ת/83-ת/91ב].

459. התביעה הפנתה לקטע בחקירתו מיום 5.12.18. באותה חקירה הוצגה לנאשם תמונה מוקפאת

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

מתוך סרטון אבטחה מרחוב מכתשים 8, והוא נשאל אם הוא מכיר את הדמויות המופיעות בה. הנאשם התמיד בשתיקתו וענה לשאלות באותה תשובה "מה שיש לי להגיד אני אגיד בבית המשפט". בהמשך נשאל אם הוא מזהה את עצמו בתמונה שצולמה במכשיר הטלפון של נופר והוא חזר על התשובה האמורה [ת/88 עמ' 2-3].

460. בהמשך לאמור החוקר סבן פנה לצאת מחדר החקירות בעוד החוקר קופרלי נותר עם הנאשם בחדר. מול הנאשם ניצב מחשב נייד כשגב המסך מופנה לנאשם וחזיתו מופנית לכיוון השני. על גבי המקלדת הייתה מונחת תמונה מודפסת של הנאשם עם נופר. הנאשם הסיט את מבטו מטה ואמר "חתיך יצאתי" [ת/88 מונה 01:15:58]. החוקר סבן, שהספיק לשמוע את הדברים בטרם יצא, ביקש שהדברים יירשמו, חזר על דברי הנאשם ויצא מהחדר [ת/88 בעמ' 3]. הנאשם הביט מטה לכיוון המקלדת ואמר לקופרלי: "למה זו עבירה פלילית להצטלם? ... מי זה המטומטם שלא יודע שזה אני? (הנאשם מושך את התמונה מהמקלדת ומראה אותה לחוקר)" [ת/88 ממונה 01:16:00]. בחזרתו של החוקר סבן לחדר החקירות שב ושאל את הנאשם לאיזו מהתמונות התכוון כשאמר שיצא חתיך – לתמונה מהסרטון או לתמונה עם נופר, והנאשם חזר לשתיקתו [ת/88 בעמ' 3].

461. החוקרים הוציאו את הנאשם מחדר החקירות, כאשר בתוך חדר החקירות נותר אדם נוסף שעבד על המחשב וההקלטה נותרה מופעלת. בחזרתם פנה החוקר סבן לנאשם ואומר לו "לפני בערך שמונה דקות החוקר ניב הוציא אתך החוצה ואני יצאתי יחד אתכם, אתה מטר וחצי מהדלת צעקת לעברי שיצאת חתיך בשתי התמונות, גם פה וגם פה... לך תרשום את זה ויותר לא תשמע ממני מילה". הנאשם השיב "אין תגובה" והתמיד בשתיקתו [ת/88 בעמ' 18].

ראיות נוספות מטעם התביעה

462. **דיווחים ראשונים על האירוע:** האירוע דווח לראשונה על ידי אנשים המתגוררים בסמוך ששמעו את ההתרחשות והתקשרו למוקד 100 של המשטרה. **אסף ראובן**, סטודנט שגר באזור האירוע, התעורר בסביבות השעה 03:50 מרעש שנשמע לו כיריות וצרחות "תעזרו לי". הוא התקשר למשטרה ודיווח על האירוע [ת/29]. **ליחי אקוע**, גר ברחוב אברהם אבינו הקרוב למקום האירוע, התקשר למשטרה בשעה 03:52 בעקבות רעש שלא היה בטוח שהיה ירי, ואחריו צרחות אימה ובין היתר "כדור בראש, כדור בראש" [ת/30].

מצלמות האבטחה

463. מסביב לזירת האירוע אותרו מצלמות אבטחה, שמתוכן הועתקו על ידי חוקרי הזי"ט אבי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

אסדגי ויגאל זינגר סרטונים בשעות הרלוונטיות לאירוע. גם על סרטונים אלה מבקשת התביעה לבסס את הרשעת הנאשם [ת/32 – ת/132; ת/35 – ת/35].

ציקר ראיות ההגנה

עדות הנאשם

464. לאחר ששמר על זכות השתיקה בחקירתו, הנאשם העיד לפנינו ביום 9.6.21 וביום 22.6.21. על עצמו סיפר כי הוא בן 31, גדל בבאר שבע עם אמו עד שאביו, הגרוש מאמו, השתחרר ממאסר. אז עבר להתגורר עם אביו באילת, וזמן לא רב לפני האירוע חזר להתגורר בבאר שבע.

465. הנאשם מכחיש את כל העבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

466. כשלושה ימים לפני האירוע הוזמן הנאשם על ידי אחי המנוח, ניב, למסיבת יום ההולדת של רותם ז"ל. ניב פתח קבוצת ווטסאפ שאליה צירף את כל המוזמנים למסיבה, ושם הם שוחחו וקבעו להיפגש ביום חמישי שלאחר מכן. במהלך ההתכתבות החל שיח בין הנאשם לניב, שביקש לברר האם הנאשם מתכוון להגיע:

ש" : אוקי. בקבוצה הזאת יש טענה וגם צולמו שם הודעות שאתה כאילו כותב שמה דברים לגבי ההתנהגות שלך במסיבה אתה זוכר מה כתבת?

ת : כן.

ש : מה כתבת?

ת : הוא פתח קבוצת ווטסאפ אני רשמתי בקבוצה היום קראו לקבוצה מסיבת הפתעה לרותם. בקיצור סתם כל אחד כתב וזה אז ניב דיבר שלח לי הודעה אבירם אתה בא? אמרתי לו בטח, נבוא היום נעשה בלגן, נעשה שמה שמח נעשה בלגן אחושרמוטה, ככה בסלנג שלנו בסלנג של חברים. אז אמרתי לו וזה נבוא בצחוק, סתם נבוא נעשה בלגן נעשה זה ככה וככה בסלנג שלנו, הוא אמר לי תשמע, אבירם, אני זוכר כאילו את כל ההודעות כאילו זה היה מקודם, הוא אמר לי תשמע, אבירם, עם כל הכבוד לך זה אנחנו מכבדים אותך הכל בסדר, אבל אתה לא יכול לבוא לעשות פה בלגן למה נקשור אותך בצורת בונה כמו הימ"ר. אז רשמתי לו בהודעה אחרי זה בצחוק תמיד ידעתי שאתה ימ"רניק, ישוטרו זה בקטע של שתלבת אתה יודע צוחקים בין חברים בינינו ואז ככה אחרי זה כמה הודעות בינינו ואז התחלנו לצחוק, אם תראו בהודעות תראו שהכל חרטה, מה שהתביעה מנסה לצייר שאני אמרתי שאני אבוא רעול וזה. זה סלנג שאנחנו מדברים בינינו, אתה מבין? וזהו, אחרי ההודעות האלה טוב. אח שלי, נבוא בערב יהיה שמת. נשב כולם זה סבבה. זה מה שהיה. אם תקראו את ההודעות תראו שאחרי כל ההודעות האלה היה הודעות טוב. אח שלי, אוהב אותך, ביי, נתראה בערב. זהו.

ש : מה אתה היית אומר למי שהיה אומר לך הנה, אבירם גם אמר שהוא יבוא רעול ובסוף באמת בא רעול האם זה נשמע הגיוני לא הגיוני?

ת : זה נראה לי בן אדם שרוצה לבוא לעשות משהו הוא יגיד לאנשים אני רוצה לבוא ואני אבוא רעול ויספר להם מה הוא רוצה לעשות? זה גם יש את ההודעות אחרי זה תראו כל מה שהיה שמה יראו הודעות שהיום אני בא רעול עושה שם בלגן ואחרי זה אנחנו צוחקים בינינו טוב אח שלי אוהב אותך תבוא זה בלילה נעשה שמח לרותם מי שרוצה לעשות

מישהו יבוא יעדכן את הבן אדם שהוא הולך לעשות את זה? זה צריך להיות בן אדם בלי שכל. זה מפגור אפילו מפגור לא היה עושה דבר כזה" [שם עמ' 1490].

467. האמירה של ניב לנאשם שלא יעשה "בלגן" אינה מבוססת על ניסיון עבר כלשהו, והנאשם לא עשה "בלגן" באירועים קודמים. הוא הביע תמיהה לגבי המחשבה שמישהו יגיע למסיבה של חבר במטרה להרוס לו את הערב [שם עמ' 1492]. כראייה לכך שלא תכנן מראש לפגוע במי מהנוכחים במסיבה ולא הגיע כועס או "טעון" מראש, הפנה הנאשם לכך שהוא הגיע למסיבה רק בשעה 21:00, הוויכוח עם אדם (העימות הראשון שאינו במחלוקת) החל רק בסביבות חצות, ועד אז הנאשם ישב באווירה נינוחה במסיבה. עוד הפנה לכך שאלמלא היה חבר של רותם ואחיו לא היה מצורף לקבוצת הווסטאפ שנועדה לחברים בלבד. כמו כן הפנה לכך שבהמשך השיחה נאמרו לו על ידי ניב דברים כגון תבוא אח שלי נעשה שמח וכי. אולם הנאשם לא ידע להשיב על השאלה כיצד הדברים אינם מתועדים בקבוצה כפי שתועדה מתוך מכשירו הנייד של יקיר לוגסי שהיה חבר בה ואורח במסיבה. בנוסף, הופתע כאשר הוצג בפניו רישום שלפיו הקבוצה נפתחה רק ביום האירוע ולא יומיים-שלושה לפני כן, כפי שזכר (ת/35 יא1). עם זאת עמד על גרסתו שדבריו בקבוצה נאמרו בצחוק ואף נתפסו ככאלה על ידי החברים בקבוצה. לדוגמא, בן חגיגי ענה לו בהומור כי גם הוא כלול וניב (המכונה ניבי בקבוצה) משיב אף הוא בהומור, תוך שימוש בסלנג המקובל ביניהם [פרוטוקול מיום 22.6.21 עמ' 1534 – 1541].

468. הנאשם הוסיף: **"בן אדם שרוצה לעשות דבר כזה הוא לא יעשה את זה בקבוצה שיש בה 12 אנשים והוא יבוא יגיד להם אני בא ועול לעשות בלאגנים. זה בן אדם לא פסיכי, הוא קודם כל צריך להיות פסיכיאטרי... זה טמטום זה גם רואים שכלם מדברים שמה באותו סלנג כמו שניב מדבר באותו סלנג" [שם עמ' 1545].**

469. הנאשם עמד על כך שבהתכתבות הקבוצתית שהוצגה לו חסרים חלקים. לדוגמא לא מופיעה התכתבות עם אדם שבה הוא מספר שאכל במסעדת הנאפיס, שלוותה בצילום של חומס עם פטריות, המנה שאותה אכל. בתגובה החברים בקבוצה צחקו עליו. הנאשם לא זכר שהייתה קבוצת ווסטאפ נוספת, והוא עמד על כך שנשלחו בקבוצה הודעות רבות נוספות שאינן מופיעות בתיעוד שהציגה לו התובעת, דבר המעיד כי הדברים נערכו. לצערן, מכשיר הטלפון שלו אבד, ולפיכך אינו יכול להוכיח זאת ולהציג את ההתכתבות המלאה כפי שהופיעה במכשירו. עוד הביע הנאשם תמיהה על כי הובא תיעוד רק ממכשירו של יקיר ולא של משתתפים נוספים בקבוצה, ושב ועמד על כך שחסרות בתיעוד התכתבויות של שעות שמוכיחות כי דבריו נאמרו בהומור והוצאו מהקשרם [פרוטוקול מיום 22.6.21 עמ' 1534 – 1542]. הנאשם הסביר כי לא פירט דברים אלה במענהו לכתב האישום, מכיוון שלא הכיר את כל הראיות בתיק, מחמת קוצר הזמן שניתן לו לצורך עיון בחומרי החקירה במהלך מעצרו, ולא צפה בכל התקליטורים, ולכן לא ידע שחסרות הודעות בתיעוד שהוגש. המענה התבסס על תשובתו לסניגורו אשר שאל אותו לגבי אמירותיו בקבוצה, ותשובתו הייתה שכל

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

מה שנאמר בקבוצה נאמר בהומור וניתן לראות כי בהמשך השיחה החברים ממשיכים לצחוק ביניהם [שם עמ' 1561 – 1563].

470. בתקופת האירוע התגורר הנאשם עם בת זוג, אולם כיומיים לפני האירוע, בעקבות וויכוח, עברה להתגורר בבית אמה. למסיבת יום ההולדת הגיע הנאשם בגפו, במונית, בסביבות השעה 21:00. בשלב זה נכחו בבית הרוש כ-10-15 אנשים שישבו סביב מספר שולחנות פזורים בבית ובחצר, ועליהם חטיפים, אוכל ומשקאות אלכוהוליים. הנאשם הצטרף והחל לשתות. בניגוד לדברי שולה, הוא לא השתמש בסם "קריסטל", על אף שהיו במקום נוכחים שהשתמשו בסם, לרבות בני משפחת הרוש שנכנסו ויצאו מהשירותים לסירוגין על מנת להשתמש בסמים [שם עמ' 1492]. הוא שלל בתוקף כי השתמש בעצמו בסמים כלשהם במהלך המסיבה, ומסר שבליל האירוע שתה רק אלכוהול. בבית הרוש שתה להערכתו כ-3 כוסות ובהן שליש וודקה ושני שליש "רד בול", ובביתו של מיכה עוד כ-3-4 כוסות כאלה [פרוטוקול מיום 22.6.21 עמ' 1549, 1557-1558].

471. בן אזולאי, חברו של הנאשם, ביקר בביתו של הנאשם עם אשתו כשעה לפני שהנאשם יצא ליום ההולדת של רותם. לאחר מפגש קצר והתארגנות של הנאשם למסיבה הציע בן לנאשם להצטרף אליהם לבית גיסו. הנאשם סירב והסביר שהוא הולך ליום ההולדת של רותם. כולם יצאו מבית הנאשם ונסעו בנפרד במוניות, ליעדיהם. פגישתם הבאה הייתה במועדון שבו ישבו יחד כ-8 חודשים, עד שכן נשפט והועבר לכלא קציעות [שם עמ' 1500].

472. הנאשם שלל כי הגיע למסיבה עם גויתום, ועמד על כך שהגיע לבד במונית, מכיוון שאין לו רישיון נהיגה. רק כשעה-שעתיים לאחר שהנאשם הגיע למסיבה התקשר אליו גויתום כדי לברר מדוע הנאשם לא הגיע לברית של בנו. הנאשם הסביר כי האירוע פרח מזיכרונו, הזמין את גויתום להצטרף למסיבת יום ההולדת, וגויתום נענה והגיע לבית הרוש. הנאשם לא שלל אפשרות שנפגש עם גויתום במקום סמוך לבית הרוש ואז הלכו יחד למסיבה – כפי שגויתום סיפר בעדותו במשטרה. כאשר נפגשו נתן הנאשם לגויתום 500 ₪ כמתנה להולדת בנו [שם עמ' 1532-1533].

473. במסיבה כולם ישבו, צחקו, שוחחו ושתו. נכחו שם כ-25 אנשים לרבות אדם, שולה, ניב, גילי, דנה דיין, יובל, אביחי אבוקסיס ויסמין. נאור הגיע אחרי הנאשם וישב בשולחן אחר מזה שלצדו ישב הנאשם, אולם במהלך המסיבה התראו ודיברו כחברים. כאשר הנאשם עזב את המסיבה הוא הלך רק עם גויתום. נאור לא הצטרף אליהם [שם עמ' 1532 – 1534].

474. הנאשם לא זכר אם אדם הגיע לפניו או אחריו, אולם הם הגיעו בסמיכות זמנים זה לזה. כך תיאר הנאשם את הרקע לעימות הראשון בינו לאדם, שהתרחש בחזית הבית, תועד במצלמות האבטחה ואין מחלוקת על עצם התרחשותו: **"ישבנו בשולחן אני, אח של שולה אם אני לא טועה קוראים לו רפי, אדם, ישבו שמה נראה לי אם אני לא טועה יקיר לוגסי נראה לי. מי עוד היה**

שמה? ישבו איזה 5-6 אנשים בשולחן הזה ודיברנו בינינו אח של שלה רפי שאל אותי מאיפה אתה? אמרתי לו פה מהגטו. הוא אמר לי פה מהגטו? אמרתי לו כן, הוא אמר לי אתה מכיר את מירו לוגסי? אמרתי לו כן, בטח שאני מכיר אותו כמו אבא שלי. הוא אמר לי אני גידלתי אותנו. אמרתי לו מה זה אתה גידלת אותו? הוא אמר לי כן אני גידלתי אותנו. כאילו זה הוא היה גם בפשע זה, מזמן, מירו לוגסי ורפי הזה גם היה בפשע מזמן, אז הוא אמר אני גידלתי אותו וכה וכה אמרתי לו כזה אתה יכול לגדל את מירו? הוא אמר לי כן, אני גידלתי אותנו, בקיצור סתם כזה התחלנו לדבר בינינו כזה וויכוח לא של מריבה כאילו אתה יכול לגדל אותו אני יכול לגדל אותו, ואני אמרתי לו אתה לא יכול לגדל הוא אמר לי אני יכול. בקיצור זה, אדם בא אמר לי בכלל למה מי זה מירו שהוא יכול לגדל אותו לא יכול לגדל אותו? אמרתי לו מה זה מי זה מירו? למה אתה מדבר ככה? הבן אדם הזה כמו אבא שלי, אז הוא אומר לי מה זה אני אגיד מה שאני רוצה. בקיצור זה אמרתי לו אתה לא תדבר ככה והתחיל וויכוח הוא אמר לי בוא נצא בחוץ. אמרתי מה עכשיו יצאנו בחוץ והתחיל שמה הוויכוח, היה איזה דחיפה או שתיים הבאתי לו סטירה והו, הוא עשה רעש התחיל לרוץ ככה לאיזה מכונית הביא למכונית בעיטה. אחרי שהוא הביא למכונית בעיטה זה הוא התקשר אני לא יודע בטלפון הביא לי את אח שלו, דוד שלו אני לא יודע מי זה, איזה אחד באשיר, אמרתי לו הלו מה אתה צריך? הוא אמר לי למה אתם ככה מתווכחים, אתם חברים, כולם שמה משפחה. אמרתי לו אחיך שמה יותר מדי אני לא יודע מה עלה לו הביטחון התחיל לזרוק למה מי זה מירו מי זה זה. מי אתה בכלל? מהסטלה גם הוא אמר לי בוא נצא בחוץ. יצאתי אתו בחוץ אני גם לא בן אדם נורמטיבי, יצאתי אתו בחוץ והיה וויכוח כן, דפקתי לו סטירה, הודיתי בזה גם. אבל חוץ מזה נגמר הסיפור הזה הלכתי למיכה אדרי ונגמר הסיפור לא חזרתי לשמה ולא כלום" [פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1493 – 1495].

475. לפני האירוע לא היה בינו ובין אדם סכסוך מעולם, ולמעט היכרות שטחית מהשכונה של "שלום שלום" – לא היה ביניהם קשר. המועבר מהוויכוח המילולי ליציאתם החוצה ארך מספר שניות. לאחר שהחלו חילופי הדברים והנאשם סטר לאדם, הגיעו רבים להפריד ביניהם, ובהם רותם, אבירן וגילי. הנאשם נסוג לאחור באופן רגוע, בעוד אדם כעס נורא והחל לרוץ ולבעוט ברכבים ואף התקשר לאחיו, בעוד אחי רותם ניסו להרגיעו כדי שלא להרוס את יום ההולדת של רותם. העימות ארך מספר דקות בודדות וכלל בעיקר חילופי דברים, דחיפות וסטירה שהנאשם נתן לאדם, ואף היא הייתה "כאילו יד ללחי, משהו כזה בקטנה". מיד אחריה הפרידו ביניהם כדי למנוע את הסלמת הריב. בהתייחס לכך שבמענה לכתב האישום [סעיף 8], על אף שהודה בכך שהתגלע וויכוח בינו לאדם, הכחיש כי הכה את אדם – הסביר הנאשם כי הדחיפות והסטירה שהוחלפו ביניהם אינן נחשבות "מכות" מבחינתו. לכן, בשיחה עם עורכי דינו, התייחס לאירוע כוויכוח והשיב בשלילה לשאלתם אם היו מכות. הנאשם שלל את הצעת התובעת כי הכחיש את המכות כדי להמעיט מחומרת האירוע כדי שלא יטענו בדיעבד כי זה היה המניע שבגללו שב לזירה, וטען כי ככל שהיה מעוניין להסתיר את האירוע היה מכחיש גם את הוויכוח [שם עמ' 1551 – 1555].

476. הנאשם עמד על כך שהוויכוח החל בגלל השיחה על מירו, ושלל וויכוח לגבי סחר בסמים בשכונה. הוא עצמו מעולם לא התעסק בסמים, וממילא נעדר שנים רבות מהשכונה מכיוון שהתגורר באילת עם אביו מאז שהיה בן 16 עד גיל 23. גם בחזרתו לשכונה מעולם לא הורה לאנשים האם לעבוד בשכונה או לא ולחילופין לשלם לו דמי חסות, שכן אינו ראש ארגון פשע ואין לו חיילים, ולראייה אף אחד לא הגיע אפילו ללוותו לבית המשפט [שם עמ' 1556-1557].

477. הנאשם אישר כי עוד לפני שהגיע למסיבה, בשעה 18:00-19:00 בערב להערכתו, שוחח עם מיכה שהציע לו לבוא אליו, כמנהגם בימי חמישי. הנאשם שיתף את אדרי שהזמין למסיבת יום ההולדת של רותם והשניים סיכמו כי לאחר מכן הנאשם יבוא לביתו של מיכה, זאת לאחר סירובו של מיכה להצעת הנאשם להצטרף אליו למסיבה [שם עמ' 1495].

478. בסביבות חצות התקשר מיכה לנאשם, שהעביר את הטלפון לרותם כדי שמיכה יברך אותה. לאחר מכן קבעו מיכה והנאשם שוב כי לאחר שהנאשם יצא ממסיבת יום ההולדת – יבוא לביתו של מיכה. לאחר שהסתיימה השיחה והנאשם ורותם חזרו לשבת סביב השולחן, החל הוויכוח שתואר לעיל עם אדם והמסיבה נהרסה מבחינת הנאשם, ולפיכך עזב אותה והלך לביתו של מיכה עם חברו גויתום [שם עמ' 1495 – 1498].

479. בשלב כלשהו במהלך שהותו של הנאשם בבית הרוש, ככל הנראה לפני שהוא ואדם יצאו החוצה, הנאשם השאיר את הטלפון שלו על השולחן בבית הרוש, ולחילופין נפל לו, והנאשם המשיך את הערב בלעדיו [שם עמ' 1498]. בחקירתו הנגדית הסביר כי רק לאחר שהגיע לביתו של מיכה חייג אל הטלפון שלו מאחד המכשירים של הנוכחים שם בניסיון לאתר, ואז כבר נשמע תא קולי. הנאשם לא ידע מדוע אושרי דהן ואילנה מיראלושווילי (קרובת משפחה של נאור), התקשרו לטלפון של הנאשם בסביבות השעה 1:24, לדברי התובעת, אולם אישר היכרות עם שניהם. הנאשם גם טען שאינו יודע מדוע נאור עצמו התקשר אליו בשעה 1:30 [שם עמ' 1564-1565]. לתהיית התובעת כיצד לא עשה ניסיונות לאתר את מכשיר הטלפון שלו, כגון להתקשר למי מהנוכחים בבית הרוש ולבקש לבדוק אם מכשירו נותר שם, השיב: **"אין לי מושג, ניסיתי להתקשר לטלפון ראיתי שהוא תא קולי, הבנתי שהטלפון הלך, גם הייתי כולי בעצבים, לא ייחסתי לזה חשיבות"**. הנאשם הוסיף שהיה שתוי והניח שהטלפון אבד או נגנב וכי אם נשאר במסיבה מי מן הנוכחים שם יזהה שמדובר במכשיר שלו וישיב אותו אליו. מבחינתו לא הייתה משמעות גדולה למכשיר הזה שכן מדובר במכשיר טלפון מסוג "טוק מן" (הוא אינו יכול לרכוש מכשיר רגיל כיוון שאין ברשותו חשבון בנק). היה לו בבית מכשיר חלופי שממנו חייג שוב בבוקר למכשירו שאבד. ניתן לאמת זאת אם יופק פלט שיחות של אותו מכשיר. הנאשם הסביר שהוא נוהג מזה זמן רב למחוק מייד את היסטוריית השיחות שלו וכן הודעות, לטענתו כדי שהמכשיר יעבוד מהר יותר. הנאשם לא ידע מדוע גויתום חייג אליו בשעה 3:07 באותו הלילה, ומסר שלא היו יחד בשלב הזה [שם עמ' 1566 – 1572].

480. עם הגעתנו לביתו של מיכה תהו הנוכחים מדוע עזב את מסיבת יום ההולדת, והנאשם סיפר על העימות עם אדם, שבעקבותיו בחר לעזוב על מנת שלא תיחרס המסיבה. הוא לא זכר אם שיתף אותם בכך שסטר לאדם. באותה עת נכחו בביתו של מיכה מיכה ונופר, אלעד ואשתו, קארין אחותו של מיכה, ובהמשך, כ-40 דקות לאחר הגעתו של הנאשם, הגיעו גם נאור ואשתו מור, זאת מבלי שהנאשם ונאור תכננו להיפגש. האווירה הייתה נינוחה, האורחים שוחחו, שתו ושרו קריוקי בסלון של יחידת הדיור הקטנה של מיכה. במהלך הערב שוחח הנאשם עם כלל הנוכחים, ובהם נאור, תוך כדי שירת קריוקי ושיבה בסלון [שם עמ' 1498 – 1500, 1582]. בחקירתו הנגדית הכחיש כל הסתודדות עם נאור במהלך שהותם בבית מיכה, ליד השירותים או בכל מקום אחר, והדגיש כי הבית קטן מאוד באופן שממילא לא מאפשר זאת. בסביבות השעה 2:30-3:00 עזב הנאשם את ביתו של מיכה בעוד נאור נשאר בדירה. גם גויתום, שעמו הגיע הנאשם לביתו של מיכה, נשאר שם בלעדיו [שם עמ' 1513-1514, 1583].

481. הנאשם עזב את ביתו של מיכה כדי לישון, כיוון שתכנן לנסוע בסביבות השעה 10:00-11:00 לראשון לציון למסיבת הפתעה של בן דודו ג'ון, והלך לישון בביתו. למחרת בבוקר, בהתאם למה שסיכמו, הנאשם נסע למושב מצליח לחבר בשם שלום בוסקילה (שנרצח כ-7 חודשים לפני עדותו של הנאשם), ומשם היו אמורים השניים לנסוע יחד ליום ההולדת של ג'ון. בשל אובדן מכשיר הטלפון שלו במהלך המסיבה, יצר הנאשם קשר עם שלום באמצעות טלפון חלופי שהיה לו בבית [שם עמ' 1500, 1504-1505].

482. הנאשם הגיע לבית שלום בסביבות השעה 13:00, והשניים שוחחו על נסיעתם המתוכננת ליום ההולדת. שלום קיבל לפתע שיחת טלפון שבה נאמר לו שרוותם נרצח והנאשם חשוד ברצח, ושיתף בכך את הנאשם. הנאשם הגיב בפליאה ולחץ ולא הלך ליום ההולדת של ג'ון כמתוכנן: **"אמרת לי לו מה זה רותם? הוא סיפר לי את הסיפור לא הבנתי בכלל מה הוא רוצה ממני. אתה מבין? אני הייתי בהלם. והו, כאילו אתה יודע נלחצתי לא ידעתי מה לעשות, מה זה איך זה הגיע אליו מה זה? איך זה הגיוני? בקיצור זהו. אתה יודע נשארתי בסוף גם לא הלכתי ליום הולדת, נשארתי בתוך בבית של שלום מהעצבים לא הלכתי ליום הולדת לא כלום, אני הייתי בכלבלה רצינית. הוא אמר לי תשמע, יש שמועה שמיטילת בבאר שבע שאתה היית שותף ברצח של רותם והו וגם באו לאמא שלך ימ"ר לבית. בקיצור נכנסתי לבלבלה רצינית... נשארתי בבית של שלום לא הלכתי ליום הולדת של דוד שלי לא כלום, אמרתי לשלום אל תגיד בכלל שבאתי לא כלום עד שנראה מה יקרה שמה שלא, אתה יודע, בטעות יבואו משטרה והו יקפצו עליי והו. שלא יהיה פדיחה אל תגיד לאף אחד שאני אצלך, למה פחדתי והו עד שיתפסו את הבן אדם".** בהמשך לשאלה מדוע לא פנה מיד למשטרה הסביר: **"פחדתי זה לא, דבר כזה זה לא דבר כאילו עכשיו לקחת איזה מסכה וכאילו גנבת אותה... זה תיק חמור מאוד וגם פחדתי והו אתה יודע שעד שלא יתפסו את הבן אדם שולה היא דודה של בני שלמה... והם היו באים אליה לבית כל איזה יום חמישי סוף שבוע הם היו באים**

אליה לבית פחדתי זה, אמרתי יתפסו את הבן אדם אני אהיה פה אצל שלום עד שיתפסו את הבן אדם שירד ממני הלחץ, נבהלתי זה אתה מבין? [שם עמ' 1506-1507].

483. לאחר שנודע לו על האירוע התקשר הנאשם לחבר בשם כפיר יוסף כדי לוודא את הפרטים, ולאחר מכן לא שוחח עם אף אחד, לרבות נאור שלפי אותן שמועות היה שותפו לרצח. הנאשם נלחץ ושיער שבעקבות הוויכוח שלו עם אדם אנשים טעו לחשוב שהוא היורה, על אף שהיו גם שמועות שהירי בוצע על ידי ערבים. הוא לא ידע להסביר מה הקשר של נאור לסיפור, בשים לב לכך שנאור לא השתתף בוויכוח בין הנאשם לאדם [פרוטוקול מיום 22.6.21 עמ' 1588-1589] הנאשם אישר כי למרות שנודע לו על האירוע רק בשעה 13:00 בצהריים לערך, לאחר שהספיק לחייג מספר פעמים למכשיר הטלפון שאיבד – הוא לא ניסה במהלך הבוקר להתקשר לרותם או לניב או לשולה, שעמם היה ביחסים טובים, במטרה לברר אם מכשיר הטלפון שלו נמצא בביתם. הוא הסביר כי ויתר עליו, משום שממילא יש לו בבית טלפונים חלופיים רבים. את ערכו של המכשיר העריך בכ-500 ש"ח. הוא גם לא זכר את מספרי הטלפון שלהם בעל פה ולא ראה לנכון לטרוח לאתר אותם [שם עמ' 1589 – 1592].

484. הנאשם גם לא התקשר לאמו לאחר שנודע לו על הרצח ועל כך שהימ"ר הגיעו לביתה, משום שנלחץ והוזהר על ידי אדם שהיה עמו כי אם יתקשר ניתן יהיה לאתר אותו באמצעות איכון מכשיר הטלפון שלו, ועליו להימנע מכך עד שהעניינים יירגעו. לשאלת בית המשפט הסביר כי הוא אינו אדם נורמטיבי, ועצם קיומן של השמועות, על אף שלטענתו לא היו נכונות, גרם לו לחשוש מהמשטרה. מבחינתו, על רקע התרבות שבה גדל והתחנך, המשטרה אינה גוף אמין ולא משתפים פעולה עמה. בנוסף, חשש מפגיעה על ידי בני שלמה, דודו של המנוח, שלדברי הנאשם נמנה עם משפחת פשע. לתהיית התובעת מדוע לא התקשר למשפחת המנוח כדי להשתתף בצערם ולהבהיר שאין לו כל קשר לאירוע, השיב הנאשם כי אולי כך היה נכון לעשות, אולם באותו הרגע פחד להתקשר והחבר שהיה לידו שכנע אותו שעדיף להמתין מספר ימים עד שהדברים יתבהרו. על אף שאישר שאינו סומך על המשטרה, למעשה קיווה שהיא תאתר את האשם האמתי והחשד כלפיו יתפוגג [שם עמ' 1592 – 1596].

485. הנאשם נשאר להתארח בביתו של שלום עד מוצאי שבת. שלום התעתד לטוס למחרת לחו"ל, והציע לנאשם להישאר בביתו גם בהיעדרו, אך הנאשם סירב. השניים נסעו במונית ממושב מצליח לאשדוד, שם ירד הנאשם בבית דודתו אילנית, ושלום המשיך משם במונית לראשון לציון, למסיבה של ג'ון. לפני שהמשיך בנסיעה נכנס שלום לביתה של אילנית, שהה שם כחמש דקות ומיד שב למונית שהמתינה בחוץ. כאשר הגיע לדודתו לא שיתף אותה בכל הפרטים, אלא סיפר רק שרב עם בת זוגו וביקש להתארח אצלה יום-יומיים. הוא ביקש שלא תספר על כך אפילו לאמו ואחותו, מחשש שהן יפלטו מידע שיגיע גם לאוזניו של בני שלמה, שהנאשם חשש ממנו. בבית דודתו שהה הנאשם עד יום

רביעי או חמישי, שאז הגיעה לשם המשטרה, עצרה אותנו לחקירה בימ"ר באר שבע, ואז הועבר למעצר בדימונה [שם עמ' 1508-1509, 1598 – 1606]. במהלך שהותו בבית דודתו נסעה הדודה לאירוע משפחתי בבאר שבע, ובאמצעותה הנאשם התעדכן במצב החקירה והשמועות. מעבר לכך הנאשם לא התעדכן בהתקדמות החקירה [שם עמ' 1609].

486. ביקורו של הנאשם במושב מצליח לא נזכר במענה לכתב האישום. הנאשם הסביר כי במענה לא התיימר לספר את כל הסיפור, אלא השיב לשאלות הסניגורים ועניין זה לא עלה. הוא שלל את הצעת התובעת כי מדובר בסיפור שעלה במוחו בשלב מאוחר, לאחר שנחשף לעדויות בתיק [שם עמ' 1600 – 1602].

487. הנאשם נעצר בבית דודתו ביום רביעי 22.11.18, לאחר ששוטרים חמושים הגיעו אל הבית באשדוד. הם ביקשו שבעלי הבית ירסנו את הכלבים שנבחו לעברם, ואיימו לירות בכלבים אם דרישתם לא תיענה. הנאשם שהה באותה עת בקומה השנייה של הבית. אחד השוטרים הגיע לשם, הורה לו לשכב על הרצפה וכיוון לעברו את נשקו. הנאשם נענה לדרישה, ושוטר נוסף הגיע ואזק את הנאשם. הנאשם הכחיש שהתנגד למעצר באופן שאילץ את השוטרים להפעיל כוח. הוא גם הכחיש בתוקף כי בניידת אמר לשוטרים: **"מי שיפגע בי אני אפגע בו, אני ילד ואני אוהב להיות ילד מסוכן"**. בהתייחס לטענה כי התמונה שעולה מעדות השוטרים על התנהגותו במהלך המעצר, לרבות ההסתתרות בבית, הבריחה לקומה השנייה, ההתנגדות והעובדה שלא הכחיש מיד את המיוחס לו, אינה מדגימה התנהגות של אדם חף מפשע – הנאשם הסביר כי מדובר בדפוס התנהגות מתאים לסביבה שבה גדל [שם עמ' 1608 – 1610].

488. הנאשם התייחס לריב שלו עם בת זוגו רחלי, ולאפשרות שחשש כי תגיע לדירה במפתיע: **"לא, רבתי איתה, אני ידעתי שהיא לא תחזור... היא אם אני לא מתקשר אליה זה נגיד היא לא הייתה חוזרת, ככה לבוא על דעת עצמה... או שהיא הייתה מתקשרת אלי, כאילו אם הייתה תופסת אותי בטלפון... היא לא הייתה באה סתם לבית אם אני לא בבית"**. הוא אישר את דברי רחלי כי בטרם עזבה השאירה את סט המפתחות היחיד של הדירה אצלו. את הסתירה בין דבריו אלה לאמור במענה, שלפיו נשאר בבית דודתו בשל רצונו להימנע ממפגש עם רחלי, הסביר כי מדובר בשילוב של דברים שהובילו אותו להישאר אצל דודתו, לרבות רצונו להימנע ממפגש עם רחלי, שיכלה לנקוט על דלת הדירה על אף שלא היה לה מפתח [שם עמ' 1584 – 1586].

489. הנאשם הסביר מדוע בחר לשמור על זכות השתיקה בחקירתו במשטרה, על אף שיש לו גרסה להתרחשויות בליל האירוע: **"אני יודע מה זה ימ"ר ומה זה משטרה... למשל לאבא שלי תפרו תיק שהוא בכלל לא קשור אליו ואני יודע מה זה הימ"ר ואיך הם תופרים תיקים לאנשים. כמו שהם תפרו לי את התיק... אייל סבן סידר לי אותה בול... אני לא סומך על המשטרה, למה שאני יודע שהם תופרים תיקים... אז אני לא מדבר במשטרה... אבל כשנגיע לבית המשפט אני אגיד את מה**

שיש לי להגיז. בהמשך אישר כי וויתר תחילה על זכותו להיוועץ בעורך דין כיוון שידע שהוא מתכוון לשתוק. גם בתיקים קודמים שהתנהלו נגדו בחר שלא לתת גרסה במהלך החקירה במשטרה. הוא אינו סומך על השוטרים, ורואה אותם כמושחתים, בעקבות מה שחווה כאשר אמו העלילה על אביו שהכה אותה, והמשטרה האמינה לאם עד שאביו נאלץ לחתום על הסדר טיעון ולרצות 22 חודשי מאסר [שם עמ' 1501-1502].

490. כחזוק לדברי הנאשם, שלפיהם אינו מדבר עם שוטרים בשום מצב, הפנה סניגורו לת/54 [מזכר של אורן בר יהושע], שם צוין כי במהלך המעצר, לאחר שנאזק, קיבל הנאשם מכה מאחד השוטרים. השוטר הציע לו להעלות את העניין בחקירתו, אך הוא בחר שלא להעלות את הנושא [שם עמ' 1503-1502].

491. הנאשם התייחס לרגע שבו הראה לו החוקר סבן תמונה מסרטון והנאשם, לטענת החוקר סבן, זיהה עצמו בפליטת הפה "חתיך יצאתי" [החקירה שסומנה ת/88]. הנאשם הסביר כי כיוון לתמונתו עם נופר, וטענת החוקר סבן כי כיוון לסרטון האבטחה אינה נכונה ואינה מתיישבת עם שתיקתו העקבית בחקירה. הנאשם כעס מאוד על החוקר סבן והסיח בו: **"אמרת לי לו החוקר סבן למה אתה עושה ככה, כאילו אתה מנסה לשקר פה כאילו אמרת לי, הוא אומר לי אתה אמרת עכשיו, אמרת לי לו אתה יודע מה לך תרשום פה ופה. אז הוא אמר אתה רואה? הנה תרשום פה ופה הוא הביא אותה במניפולציה של שקר של חרטה. אני שומר על זכות השתיקה הוא שואל אותי איזה חולצה אני לובש אני אומר לו מה שיש לי להגיז אני אגיד בבית המשפט, אני לא סומך על המשטרה"** כלומר, הנאשם הבהיר שרק מתוך כעס אמר לחוקר סבן שירשום כאילו זיהה עצמו בשתי התמונות, כפי שהחוקר סבן ממילא התכוון לעשות שלא בצדק לטענת הנאשם, בעוד שלאמתו של דבר הנאשם התכוון רק ל"סלפי" שלו עם נופר [שם עמ' 1515]. גם בחקירתו הנגדית הנאשם עמד בתוקף על כך שהתכוון אך ורק לתמונתו עם נופר, וציין שגם בסרטון רואים שהוא אחז בתמונה זו בעת אמירת הדברים. הנאשם שב על גרסתו שלפיה, כאשר אמר לחוקר סבן מחוץ לחדר החקירות **"תרשום גם פה וגם פה"** – התכוון למעשה לומר לו **"תעשה מה שאתה רוצה"**. בהמשך גם צעק לו: **"לא יאמינו לך למה אני שומר כל הזמן על זכות השתיקה ופתאום זה לא נראה הגיוני שאני אגיד לך שאני מזהה את עצמי הולך"**. דברים אלו נאמרו תוך כדי המשך ההליכה ולכן לא נשמעו בהקלטה [שם עמ' 1621].

492. לטענת התביעה, מחוץ לחדר החקירה הנאשם הרשה לעצמו לומר את הדברים, משום שחשב שכבר אינו מוקלט. הנאשם השיב כי כלל לא ידע שהוא מצולם ומוקלט, גם בחדר החקירות [שם עמ' 1623-1622].

493. הנאשם התייחס למצבה של שולה במסיבת יום ההולדת, וטען כי שתתה 7-8 בירות מול עיניו, ובלעה כדורי "קלונקס", שאותם זיהה משום שאביו נהג לצרוך אותם. מהיכרותו עמה הוא יודע

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

שהיא מטופלת לאורך השנים גם בכדורי פרקוסט. בנוסף לכך שתתה בירות במועדון שאליה יצאה במהלך הערב, כפי שהעידה. הנאשם הביע כעס רב על השינויים והסתירות בגרסאות העדים, לרבות שולה [שם עמ' 1548-1549].

494. הנאשם טען כי לא ניתן בשום אופן לזהות את הדמויות בסרטוני האבטחה, ולו ניתן היה לזהותן – היה משתחרר [שם עמ' 1549].

495. לסיכום הביע אמון בבית המשפט, בניגוד לגישתו כלפי הפרקליטות והמשטרה, וטען כי היה מסרב להעיד אלמלא היה מאמין בבית המשפט [שם עמ' 1520].

496. בחקירתו הנגדית סיפר הנאשם כי לו ולמנוח היו יחסים טובים, הם גדלו באותה שכונה מאז ילדותם והיחסים עם המשפחה כולה היו סבירים. עיקר הקשר היה עם רותם ואחיו ניב, עמם נהג לבלות זמן רב ברחוב שבו גר. הנאשם גם נהג לבקר בביתם [שם עמ' 1520-1521].

497. בחודשים שקדמו לאירוע גר הנאשם עם ארוסתו רחלי בשכונה אחרת בבאר שבע. הוריו של הנאשם גרושים, האם מתגוררת בבאר שבע והאב באילת [שם]. הנאשם אישר כי מספר הטלפון שהקריאה לו התובעת הוא מספר הטלפון הנייד שלו [שם עמ' 1522]. עוד אישר כי הוא סובל מגיל 17 מנחלת קרוהן [שם].

498. הנאשם מכיר את נאור כ-7-10 שנים, שכן הנאשם לא גדל בשכונה ועבר להתגורר בה רק לאחר גירושי הוריו. הנאשם ונאור הרבו לבלות יחד [פרוטוקול מיום 22.6.21 עמ' 1530-1531]. גם כפיר יוסף הוא חבר טוב של הנאשם, שעמו היו לו יחסים חבריים ולא עסקיים.

499. הנאשם התייחס בחקירתו הנגדית לכך שעל אף טענתו כי חשש שבני שלמה יפגע בו, בפועל שהה בבית אמו בתקופת מעצר הבית שלו (לאחר ששוחרר ממעצרו בהליך זה ובטרם נעצר שוב – ש"פ), מבלי שמישהו יפגע בו. הוא הפנה לדברי שולה בחקירתה כי ידעו שהמשטרה עוקבת אחרי הנאשם, ומן הסתם לא ינסו לפגוע בו מול עיני המשטרה [שם עמ' 1598-1599].

500. לשאלה מדוע בחרו להיטפל דווקא אליו ולייחס לו את האשמות הקשות, הנאשם השיב כי בעקבות וויכוח בינו לחוקר סבן, החוקר סבן לקח את התיק באופן אישי ואמר לנאשם שלא יעזוב אותו. בעקבות כך פעל בנחישות מגמתית ולחץ על שולה להפיל את הנאשם [שם עמ' 1612-1613].

501. בהתייחס לכך ש-3 עדי ראייה הצביעו עליו כיוורה, ומלבדם שוטרים זיהו אותו בסרטוני האבטחה – השיב הנאשם כי את השוטרים שהעידו לא ראה מעולם. על שולה הפעילו לחץ רב ומנעו ממנה מפגש עם עו"ד חרף בקשתה, עד שנכנעה ללחצו של החוקר סבן שהתביית על הנאשם, ולשמועות שלפיהן הנאשם הוא שירה במנוח, והחליטה להפיל אותו. לגבי אדם טען שתחילה אדם

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ/י זגורי

כלל לא אמר את שמו של הנאשם, עד שהחוקר סבן הראה לו תמונות של הנאשם וכך שתל במוחו של אדם, בעודו בטיפול נמרץ, את שם הנאשם. לגבי יובל טען כי הגיעה לבקשת שולה, ולו הייתה עדה משמעותית – התביעה לא הייתה מוותרת על עדותה, כפי שעשתה [שם עמ' 1627 – 1629].

502. הנאשם אישר כי לא הכיר את החוקר סבן לפני האירוע, אולם סיפר על חיכוך ביניהם: בשלב כלשהו בחקירה, כאשר כולם ישבו באודיטוריום במשרדי הימ"ר, החוקר סבן הציע לנאור ולנאשם לשתות תה. הנאשם בתגובה השיב "אני מעדיף שעשר אחיות זונות ולא לשתות מהיד שלך כוס תה ומפה ליד כולם השפילתי אותו כי היה שמה מלא אנשים והיה שם לא, נחשון, מגבניקים, מלא מגבניקים מלא מהימ"ר הוא נהיה לבן". לכך הצטרפו השמועות שנבעו מעדותו של אדם, שהיה מבולבל, ובמקום להתייחס לאירוע הרצח דיבר על העימות עם הנאשם בשלב מוקדם יותר של הערב. לראיה, אדם מסר שהנאשם היה עם גויתום, שאכן היה עמו בתחילת הערב. הנאשם גם משער שהשמועות אודותיו נבעו מהריב המקדים עם אדם [שם עמ' 1630-1631].

503. לבסוף הקשה הנאשם: "12:30 (הכוונה לשעה 00:30 – ש"פ) הלכתי, שלוש שעות בן אדם צריך ללכת, יושב וזה, צוחק, צוחק אחרי שלוש שעות הוא נזכר שהוא עצבי הוא רוצה לחזור לרצוח? בן אדם שהולך והוא עצבני? אני חושב שהוא צריך לחזור באותה דקה, שתיים, שלוש, עשר דקות, רבע שעה" [שם עמ' 1631].

504. בחקירתו החוזרת עמד הנאשם על כך שהיו הודעות נוספות בקבוצת הווטסאפ "יום הולדת", וביקש להביא עד שיאשר את דבריו. כמו כן התייחס לתמונה שהראו לו בחקירה והבהיר כי התמונה שלו עם נופר הייתה מודפסת על דף, בעוד שאת הסרטון הראו לו על מחשב נייד [שם עמ' 1635 – 1640]. מניסיונו בחקירות לא ידע שהן מוקלטות ומצולמות [שם עמ' 1639].

עדי הגנה נוספים

505. עה/2 מישל בן חמו: נשוי לאמו של הנאשם ב-13 השנים האחרונות. העיד כי במועד שאינו זכור לו במדויק, לאחר הרצח, השחיתו את רכבו ובאותו היום אשתו נתקלה בשולה בדואר ושולה צעקה עליה עד שאשתו ביקשה ממנו לבוא לאסוף אותה. בעקבות כך הלך לביתה של שולה, שאותה לא הכיר קודם, וביקש לשוחח איתה. שולה נעתרה והשניים יצאו ושוחחו מוחץ לבית. מישל ביקש משולה להתרחק ממנו ומאשתו, הביע צער והזדהות עם אובדנה והשניים סיימו את השיחה בברכת שלום [פרוטוקול מיום 4.7.21 עמ' 1648 – 1651].

506. בחקירתו הנגדית אישר כי הוא ואשתו ערבו לנאשם ששהה בביתם למעלה מחודש, כחלופת מעצר. הוא הכחיש שהנאשם שיתף אותו בפרטים הנוגעים לאירוע הרצח [שם עמ' 1651 – 1653].

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

26 מאי 2022

507. עה/3 גויתום בהתה: בצהרי יום חמישי (15.11.18), מספר שעות לפני האירוע, חגג גויתום מסיבה לכבוד הולדת בתו. הנאשם הוזמן לה אך לא הגיע. השניים שוחחו בערב והנאשם הזמין אותו ליום ההולדת של רותם מכיוון שרצה לתת לו מתנה לכבוד הולדת בתו. גויתום נעתר להזמנה, הגיע ליום ההולדת בביתו של רותם בסביבות השעה 00:22-00:23, והשניים ישבו שם ושתו. בשלב כלשהו החל ויכוח עם אחד הנוכחים (אדם), שהתפתח לעימות פיזי שכלל קללות ודחיפות, עד שהפרידו ביניהם והוא והנאשם הלכו לביתו של חבר של הנאשם [מיכה; פרוטוקול מיום 6.7.21 עמ' 1672 – 1674].

508. בביתו של החבר ישבו גויתום והנאשם עם 6-7 אחרים, הנאשם כבר נרגע מהעימות ביום ההולדת, והשניים נשארו שם עד שבשעה 03:00 בערך הנאשם יצא, לאחר שהסביר לגויתום שהוא הולך מכיוון שהוא צריך להגיע ליום ההולדת של בן דודו ג'ון. על אף שלא הכיר את הנוכחים לפני שהגיע עם הנאשם, גויתום נשאר בבית עוד כשעה-שעה וחצי לאחר שהנאשם עזב, מכיוון שנהנה מהחברה. הוא שלל היכרות עם נאור ואינו זוכר שנאור נכח בביתו של מיכה באותו ערב. הוא תיאר את ביתו של מיכה כבית בגודל בינוני, ומסר שכולם ישבו בסלון ביחד. לאחר שהנאשם יצא גויתום לא התקשר אליו [שם עמ' 1674 – 1677].

509. בהתייחס לדבריו בחקירתו במשטרה, שלפיהם לא ראה את העימות במסיבה, הסביר כי נעצר לחקירה לאחר משמרת לילה כשהיה עייף מאוד. הוא נרדם בחקירה ואינו יודע מה בכלל שאלו אותו. גויתום אישר שנכח בעימות בין הנאשם לאדם [שם עמ' 1675]. בחקירתו הנגדית, חזר ועמד על כך שאינו זוכר מה היה בחקירה כיוון שהיה עייף מאוד, זאת גם לאחר שנאמר לו שבתיעוד הווידאו של החקירה מיום 12.12.18 הוא אינו נראה עייף. בנוסף לא ידע בכלל בגין מה הוא עצור, ולכן לא רצה לומר דבר. לשאלת התובעת אישר שרצה גם להגן על הנאשם ולכן הכחיש את העימות במסיבת יום ההולדת [שם עמ' 1679-1680].

510. בחקירתו הנגדית שלל גויתום כי שוחח עם הנאשם לפני עדותו, וכי הגיעו יחד מהמעצר לבית המשפט או כי ישבו יחד בתא העצורים בהיכל. הוא אישר את מספר הטלפון שלו כפי שמסר בחקירתו [שם עמ' 1678].

511. באשר למצבו של הנאשם במסיבה סיפר כי שניהם שתו וודקה עם רדבול והנאשם נראה לו שתוי: "שתוי. כשבן אדם שותה לך שתיים/שלוש כוסות, את יודעת, הוא מחייך, רואה אותך וצוחק, מחבק אותך. אצלנו זה ככה" [שם עמ' 1685].

512. לאחר העימות עם אדם שכלל דחיפות, ויכוחים וקללות, הוא והנאשם הלכו ברגל לביתו של מיכה, בעוד האדם שעמו התעמת הנאשם (אדם) הלך לכיוון האחר. הוא שלל כי במשך ההליכה הנאשם ביקש ממנו להתקשר למכשיר הטלפון שלו. אולם בהמשך, בסביבות השעה 03:00-03:30,

הנאשם לקח את הטלפון של גויתום על מנת לחייג אל הטלפון שלו שאבד, וכשלא הייתה תשובה הוא ניתק. כאשר עומת עם הטענה שלפי גרסת הנאשם כבר לא היו יחד בשעה זו, הסביר גויתום כי בשל חלופי הזמן הרב מאז אינו זוכר את השעה המדויקת. הוא עמד על כך שלא הוא חייג לנאשם אלא הנאשם לקח את הטלפון שלו וחייג לעצמו. גם כאשר הוצגו לו דבריו כי בשעה 02:30-03:00 עזב את ביתו של מיכה, וצוין כי לפי התיעוד מחברת הסלולר אין שיחות מהטלפון של גויתום לטלפון של הנאשם בין השעות 23:50 – 03:07, ורק אז מופיעה שיחה מגויתום לנאשם – עמד על כך שהנאשם הוא שחייג, כיוון שהנאשם שאל אותו במהלך השיחה בסלון של מיכה "ראית את הטלפון שלי?", ואז הנאשם לקח מידי את הטלפון שלו וחייג לטלפון של הנאשם. גויתום שלל שהתקשר לנאשם על מנת לחפש אותו, לאחר שהנאשם עזב את הבית של מיכה בפתאומיות, ועמד על כך שהנאשם אמר לו במפורש שהוא הולך כיוון שהוא מתכנן לנסוע למחרת ליום הולדת בראשון לציון [שם עמ' 1696-1695].

513. בחקירתו החוזרת מסר גויתום כי לחקירתו ביום 12.12.18 (כחודש לאחר האירוע), הגיע לאחר שניידת סמויה הגיעה לביתו באילת, אחרי שגויתום עבד בלילה עד השעה 07:00. הוא אישר את האמור במזכרי השוטרים כי הגיעו לביתו בשעה 07:20, וכי לא הספיק לישון לפני הגעת השוטרים. עוד אישר כי לפני החקירה נאמר לו שהוא מעוכב לצורך חקירה, וכי הובל לניידת ובתוכה כאשר הוא אזוק. הטלפון שלו נלקח ממנו והוא שב לקחתו כעבור מספר ימים [שם עמ' 1702-1703].

514. עה/5 ניב הרוש: אחיו של המנוח. אין מחלוקת שהוא פתח את קבוצת הוואטסאפ "יומולדת". ניב אישר שהוא יודע שזומן לעדות בעקבות האשמת הנאשם ברצח אחיו, והוסיף: **"מבחינתי הוא חף מפשע, אני לא הייתי שמה אז אני לא יודע... חוץ מזה אין לי מה להגיד לך, אני לא אמשך את השיחה. אין לי מה להגיד עוד, זהו".** בהמשך עדותו, הן בחקירה ראשית הן בנגדית, עמד על סירובו להשיב לשאלות. הודעותיו במשטרה הוגשו על ידי התביעה [ת/101-ת/101ס; שם עמ' 1763 – 1773].

515. נאור מיראלשולי אוחיון: על פי כתבי האישום בעניינם של הנאשם דן ונאור, נאור היה שותפו של הנאשם לעבירות המנויות בכתב האישום, והנאשם בתיק מקביל שהתנהל בנפרד לפני הרכב אחר של בית משפט זה. במקביל להגשת הסיכומים בתיק דן, הורשע נאור, לפי הודאתו בהסדר טיעון, בשותפות לביצוע העבירות הנדונות ביחד עם "אחר" [כתב אישום מתוקן 2/26]. בטרם נחתם ההסדר, נאור זומן כעד הגנה, אולם ברגע האחרון ההגנה ויתרה על עדותו לבקשת נאור וסניגוריו. לאחר הרשעתו ביקשה ההגנה שוב לזמנו ונעתרנו לבקשה [פרוטוקול מיום 15.12.21].

516. בעדותו לפנינו הדגיש נאור כי הודאתו היא לגבי עצמו בלבד, וטען כי אותו "אחר" המופיע בכתב האישום שבו הודה אינו הנאשם, אלא אדם אחר המוכר לו ושאינו מוכן לחשוף את שמו. במילותיו: **"אני בסך הכל בא להגיד פה לבית המשפט שאני הייתי בסמטה ואבירם לא היה אתי בסמטה היה מישהו אחר. אותו אחר אני לא יכול להגיד את שמו זהו, בשביל זה אני פה"**

[פרוטוקול מיום 23.12.21 עמ' 2023]. גם בחקירתו הנגדית עמד על כך שהיה עמו בסמטה אדם נוסף שהיה היורה, אולם שלל כי מדובר בנאשם. בהתייחס לטענת התביעה כי אותו "אחר" זוהה על ידי שולה, אדם ויובל כנאשם אבירם זגורי – השיב: "זה לא הוא" [שם עמ' 2035].

517. בליל האירוע הגיעו נאור ובת זוגו מור למסיבת יום ההולדת של רותם, שבה נכח הנאשם. בשלב מסוים עזבו נאור ומור את המסיבה והלכו לביתו של מיכה. בשלב כלשהו הצטרף אליהם הנאשם ושלושתם ואחרים ישבו בסלון ביתו של מיכה ושוחחו, עד שבשלב כלשהו עזב הנאשם לבדו את הבית של מיכה [שם עמ' 2023].

518. מאוחר יותר באותו לילה יצא נאור מביתו של מיכה וחזר לבית הרוש דרך רחוב מכתשים, במטרה לבצע את המעשים המיוחסים לו בכתב האישום שבו הודה. כשהגיע קרא לאדם לצאת החוצה, אולם במקום אדם יצא רותם והם שוחחו. נאור לא זוכר על מה שוחחו אולם שלל שהשיחה הייתה קשורה לנאשם. לאחר השיחה רותם נכנס חזרה לביתו, ואז יצא שוב בליווי 5-6 אנשים חמושים בסכינים, וביניהם אדם, והחלו לדקור, לרבות את נאור בצווארו [שם עמ' 2030 – 2032, 2045].

519. התרחשות זו תועדה בסרטון האבטחה "משעול סוכות", שבו ניתן לראות את נאור ורותם בכניסה לסמטה ובהמשך בתוכה ולאחר מספר שניות רואים את רותם יוצא ממנה והולך לכיוון ביתו [כפי שיבואר להלן, מדובר במצלמת האבטחה שצילמה את הכניסה לסמטה ושנטען לגביה שחסרות מספר דקות בסרטון שהוגש – ת/32]. אלמלא החסר בהקלטה זו, ניתן היה לראות בסרטון את כניסתו של רותם הביתה [שם עמ' 2045].

520. נאור אישר כי בהמשך לאמור היה שלב כלשהו שבמהלכו נכחו יחד איתו בסמטה אדם, ניב, רותם והאחר. שולה ואדם נורו בסמטה, ואז הוא והאחר החלו בבריחה מהסמטה. מכיוון שהוא התקדם בבריחתו לתוך רחוב מכתשים, לא ראה שהאחר ירה ברותם, שבו מעולם לא הייתה כוונה לפגוע, ושמע על כך בדיעבד. עוד אישר כי במהלך הבריחה עברו דרך תחנת הדלק ברחוב אברהם אבינו, ודמותו נראית בסרטון האבטחה שם. בהמשך עלה על רכב לבן מסוג מאזדה שבתוכו היו שני גברים ששם משפחתם אבו אלקיען (באסל ונדים) ואישה (מילי), שעמם נסע לבית החולים סורוקה, אולם עזב את המקום מבלי שקיבל טיפול [שם עמ' 2033-2034].

521. ככלל, נאור חזר על הודאתו בעובדות כתב האישום בעניינו; לרבות פירוט עובדות על ידי התובעת בפרוטוקול הדיון בעניינו, שנאור הודה גם בהן והורשע גם על פי הודאתו זו [ת/104 עמ' 28-27].

522. נאור הוסיף "שהשוטר עצר אותנו באוטו של אבו אלקיען... אולי יכול להיות שאם הוא היה

עושה חיפוש כמו שצריך אולי היה מוצא את הנשק, בנשק היה טביעות אצבע שהיה מוביל אותו למי שעשה את זה, אבל הוא לא עשה חיפוש". בהמשך לאמור, שלל אפשרות שהיו טביעות אצבעות שלו על הרכב וכן כן, כטענת התובעת, במהלך השיחה שלו עם המדובר רמז לכך שהיעדר טביעות האצבעות הוא תוצאה של ניגוב הנשק על ידו.

523. בהקשר זה הכחיש היכרות קודמת עם נוסעי הרכב ואמר במפורש שלא הם היו עמו בסמטה, וכן שלל את האפשרות שבעת בריחתו אחז בנשק. כאשר נשאל כיצד, אם כך, ייתכן שהנשק הגיע לרכב – השיב: "אני לא יודע, יכול להיות שהוא עלה במקום אחר". לבקשת התביעה שיסביר את האמור סירב נאור לפרט וסיכם בדברים "אני לא אכנס לזה עכשיו. בסך הכל משהו שהשוטר לא עשה, הוא היה צריך לעשות" [שם עמ' 2039].

524. בסיום חקירתו הנגדית הודה כי מבין שני האנשים שרואים בסרטון מרחוב מכתשים 8 הוא הדמות שפניה מוסתרות. בחקירתו החוזרת, לשאלת הסניגור שטען בפניו כי לא ניתן לזהות את הדמויות בסרטון, השיב כי ישנה גם אפשרות שזה לא הוא שמופיע בסרטון [שם עמ' 2039-2040].

חוו"ד ועדות טוקסיקולוג

525. עה/6 ד"ר דריו ורטניק: מומחה מטעם ההגנה, שחוות דעתו הוגשה ביום 13.7.21 [מ/25]. בעל דוקטורט בכימיה אנליטית, מומחה בכימיה ביולוגית, טוקסיקולוגיה וכימיה קלינית [עמ' 1-2 בחוות הדעת].

526. בחוות דעתו בחן ד"ר ורטניק את השפעת החומרים שצרכו בליל האירוע אדם ושולה על עדויותיהם. לצורך כך התבסס על עדויותיהם וראיות נוספות, שנמסרו לו על ידי הסניגורים [עמ' 4 בחוות הדעת]. ד"ר ורטניק חיווה דעתו על מצב האלכוהול בדמם של שולה ואדם, משמעותו של חישכון (החלופה העברית למונח "blackout" שבו השתמש ד"ר ורטניק) במצב של התרעלות אלכוהולית, ושימוש באופיאידים ובבנזודיאזפינים.

527. לצורך חישוב ריכוז האלכוהול בדם (BAC) התבסס ד"ר ורטניק על "נוסחת ווידמארק", שלדבריו היא הנוסחה השכיחה לחישוב ריכוז האלכוהול בדם. לפי נוסחה זו מחלקים את המונה, שהוא כמות האלכוהול שנצרכה, מוכפלת במקדם המרה מנפח האלכוהול במיליליטרים (מ"ל) למסה, באחוזים – במכנה, שהוא מסת גופו של הנבדק, מוכפלת ב"מקדם ווידמארק" (Wd), שהוא 0.68 לגברים ו-0.55 לנשים. מן המנה מפחיתים את כמות האלכוהול שסולק מהגוף, על ידי פריקת נוזלים מן הגוף וחילוף חומרים בגוף, בזמן שבין הצריכה למועד החישוב, 15% מיליגרם (מ"ג) לשעה אצל אדם רגיל (קצב הסילוק מהיר יותר אצל שתיינים מיומנים, ולהפך), מוכפל במספר השעות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

שחלפו (H); כלהלן:

$$\text{BAC (\%)} = \frac{\text{נפח אלכוהול במשקה (מ"ל)} * 0.079}{\text{משקל הנבדק (ק"ג)} * Wf} - (0.015) * H$$

528. המשמעות של ריכוזים בדרגות שונות של אלכוהול בדם, המבוטאים במ"ג%, היא כלהלן [מתוך אחיקם סטולר, **רפואה ומשפט** 29, נוב' 2003]:

- 0 – 50: הרגשה של זחיחות בינונית, אין השפעה ממשית.
- 50 – 100: ירידה בעכבות, עלייה בביטחון העצמי, ירידה בתשומת הלב, שינוי בשיקול הדעת בעיקר בנוגע לזמן ולמרחק, דברנות-יתר והפרעה תחושתית מסוימת.
- 100 – 150: דיבור עילג, הפחתה ביציבות, בחילה, עליצות מופרזת, בלבול מסוים, איבוד שיקול הדעת הביקורתי, הפרעה בזיכרון, ישנוניות, האטת זמן התגובה.
- 150 – 200: בחילה, רעד, חוסר יציבות בהליכה. מצב של שכרות ברורה.
- 200 – 300: אובדן התיאום בתנועות, בלבול שכלי בולט, רגשנות מופרזת, סחרחורת, ירידה בתחושת הכאב, חוסר התמצאות, פזילה והפרעות בראייה, הקאה והכרה מעורפלת.
- 300 – 400: הכרה מעורפלת עד חוסר הכרה, ירידה ניכרת בתגובה לגירויים, הזעה, הרחבת נימויות העור. עלולה להתרחש אספירציה (שאיפת תוכן הקיבה לדרכי הנשימה).
- 400 – ומעלה: חוסר תחושה, דיכוי התגובות, דיכוי נשימותי, תמט כלי הדם ההיקפיים, ירידה בחום הגוף, חוסר הכרה עמוק, מוות.

529. לצורך חישוב ריכוז האלכוהול בדם של אדם ושולה התבסס ד"ר ורטניק על צריכת האלכוהול שעליה העידו העדים עצמם, בחקירתם במשטרה ובעדותם לפנינו.

530. חישוב ריכוז אלכוהול בדמה של שולה הרוש: משקלה של שולה הוערך, לפי מראית עין הסניגורים, בכ-50 ק"ג, ובהתאם חושבו על פי הנוסחה לעיל שתי אפשרויות לריכוז האלכוהול המרבי האפשרי בדמה, לאחר 1-2 שעות:

531. **אפשרות א'** – על פי גרסתה במשטרה ביום 27.11.18 שתתה שולה 10 בקבוקי בירה בנפח 330 מ"ל כל אחד, מן הסתם בריכוז אופייני של 5% אלכוהול. ללא התחשבות בהפחתה משמעותית של סילוק, ריכוז האלכוהול בדמה היה אמור להיות **478 מ"ג%**, קרי: רמה ממתה.

532. **אפשרות ב'** – על פי גרסתה בבית המשפט ביום 24.09.19 שתתה שולה 2.5 בקבוקי בירה בלבד.

ריכוז האלכוהול בהנחות כאמור היה אמור להיות **118 מ"ג%**, קרי: רמה של מבוסמות קלה.

533. חישוב ריכוז אלכוהול בדמו של אדם מסרוגה: משקלו של אדם הוערך אף הוא לפי מראית עין, בכ-67 ק"ג. בהנחה שכעדותו שנה 2-3 כוסות וודקה, בנפח 180 מ"ל לכוס ו-40% אלכוהול בוודקה, חישוב ריכוז האלכוהול המרבי האפשרי בדמו (לאחר 1-2 שעות) עולה לסך **321 מ"ג%**, הצפויה לגרור הכרה מעורפלת עד חוסר הכרה.

534. לאור המקובץ הגיע ד"ר ורטניק למסקנה כי אדם ושולה היו **"במצב של שכרות ברורה עפ"י תוצאות חישובים תיאורטיים לפי עזרה של נוסחת וידמרק"** [עמ' 10 בחוות הדעת].

535. במצב של התרעלות אלכוהולית ניתן לחוות חישכון המתבטא באובדן זיכרונות חדשים הכוללים עובדות, מידע חדש וחוויות. החומר הכימי משפיע על התפקודים הפיזיולוגיים התקינים ויוצר קושי לשמור את המידע החדש ובכך לייצר זיכרונות חדשים. תופעת החישכון אינה ייחודית להשפעת אלכוהול ועשויה להתבטא באופן דומה אצל אדם שנמצא במצב של התרעלות מחומרים כימיים או תרופות. במהלך החישכון האלכוהולי ישנה החמרה של התופעה הקוגניטיבית האמורה, אולם האדם החווה זאת עשוי להיות מודע, לנהל שיחות ואף לנהוג ברכב. השיבוש הוא סלקטיבי ומשפיע במערכות מוח שונות ובעוצמה שונה.

536. שולה בעדותה תיארה שהייתה במצב של חוסר הכרה במהלך האירוע, כגון בשלב שבו נלקחה באמבולנס [פרוטוקול מיום 2.10.21 עמ' 77]. אולם לא תועד איבוד הכרה בדו"חות הרפואיים של צוות מד"א שהגיע לזירה סמוך לאירוע, בגיליון הדו"ח הסיעודי ובדו"ח הקבלה הרפואית.

537. מהאמור הגיע ד"ר ורטניק למסקנה כי **"בהיעדר כל מידע חלקי עקיף או ישיר בדו"חות של רפואת חרום על דיווח אנבדן הכרה... מאז תחילת הטיפול הרפואי לפי מד"א עד קבלתה במח' המיון של ביה"ח, ניתן לייחס את עדותה בבית המשפט כ"הייתי בלי הכרה... (באמבולנס)" כאירוע של אמנזיה מושרית ע"י התרעלות אלכוהולית (בלאק-אאוט) שהתרחשה כתוצאה של השפעה טוקסית מהכמויות צריכת שתייה משכרת ומצב השכרות שדווח לעיל"** [שם עמ' 13].

538. בנוסף לאלכוהול דיווחו אדם ושולה גם על שימוש בתרופות מרשם מסוג אופיואידים, כאשר שולה נקבה בשם המסחרי של התרופה, פרקוסט, המכילה חומר אופיואיד פעיל חזק בשם אוקסיקודון. עם זאת אין פירוט של המינון והתוויות השימוש שניתנו לה, ככל שניתנו, למעט אמירתה של שולה כי היא נוהגת ליטול את התרופה בבקרים. היא אף אמרה שהיא רוכשת את התרופות בסופר פארם ללא מרשם [פרוטוקול מיום 15.1.20 בעמ' 212]. אף בדו"חות הרפואיים לגבי שולה אין אזכור לכך שהיא נוטלת את התרופות פרקוסט או קלונקס. בטופס השחרור קיבלה שולה מרשם לאופיואידים נוספים, משככי כאבים על בסיס קודאין ובטראמדול, ללא התחשבות בתרופות

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

שאותן לדבריה נטלה עוד קודם. מכאן הגיע ד"ר ורטניק למסקנה כי עובר לאירוע שולה נטלה את התרופות הללו ללא מרשם רפואי. השילוב של אותן תרופות עם אלכוהול מסוכן ועלול לגרור תופעות לוואי קשות [עמ' 14-15 בחוות הדעת].

539. אדם העיד כי במהלך אשפוזו קיבל טיפול באמצעות אופיואידים, וכדי להיגמל מהם הומלץ לו להשתמש באדולן כתחליף תרופתי. דבר זה אינו עולה מהתיעוד הרפואי של אדם.

540. שולה העידה שמלבד אופיואידים היא נוטלת קלונקס, תרופה המכילה בנזודיאזפינים אשר לרוב ניתנת נגד חרדות ונדודי שינה. שילוב זה עלול להיות קטלני, וה-FDA המליץ להימנע ממנו מחמת סכנה ל"דיכאון נשימתי עמוק, בלבול שכלי ומוות" [עמ' 16-17 בחוות הדעת].

541. ד"ר ורטניק סיכם כי לנוכח ריכוזי האלכוהול בדמם של אדם ושולה, כפי שחשבו לפי עדויותיהם, קיימת פגיעה בתפקודים הקוגניטיביים, המוטוריים והפיזיולוגיים שהובילו לכך שדבריהם באשר למה שהתרחש באירוע הירי אינם מדויקים. עוד הדגיש את העובדה שעל פי החישוב האמור ריכוזי האלכוהול בדמם של השניים היו גבוהים פי כמה מריכוזי האלכוהול המותרים לנהיגה לפי החוק. באשר לשולה, השילוב של אופיואידים ובנזודיאזפינים מסוגל אף הוא לשבש את כל התפקודים הקוגניטיביים. לפיכך עדויותיהם והודעותיהם במשטרה היו משובשות בשל השפעת החומרים האמורים שאותם נטלו [עמ' 18 בחוות הדעת].

542. בחקירתו הנגדית הסביר ד"ר ורטניק כי עמד לרשותו זמן קצר להכנת חוות הדעת, ולפיכך נשמטו ממנה הפניות לראיות שבהן עיין וחומרים נוספים שבהם לא הספיק לעיין כדבעי. לדוגמא, לא התחשב בשימוש בסם מסוג קריסטל במסיבה, כעולה מעדות אדם [פרוטוקול מיום 8.8.21 עמ' 1777-1778].

543. לצורך הערכת משקל גופו של כל אחד מהעדים, אותם לא ראה, נעזר בסניגורים שתיארו את אדם ושולה כבעלי "מבנה גוף ממוצע רזה". ד"ר ורטניק אישר כי נתון זה רלוונטי לחישוב קצב סילוק האלכוהול, שבלעדיו לא ניתן לערוך את החישוב [שם עמ' 1781].

544. ד"ר ורטניק אישר כי הרגלי צריכת אלכוהול משפיעים על קצב סילוקו מהגוף: קצב הפינוי יהיה מהיר יותר אצל אדם הצורך אלכוהול באופן קבוע, ולהפך. הוא לא ידע אם שולה ואדם נהגו לצרוך אלכוהול באופן קבוע. גם אחוזי השומן בגוף משפיעים על קצב הסילוק, שכן אלכוהול הוא חומר המסיס במים (מכאן השוני במקדם המימוש לגבי גברים לנשים, שרכיב השומן בגופן גבוה יותר). קצב הסילוק הממוצע הוא 15 מ"ג בשעה, אולם בקרב מי שמורגל לשתות אלכוהול קצב הסילוק יעמוד על 25 מ"ג בשעה [שם עמ' 1781 – 1783].

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

545. עוד אישר כי החישוב שעשה הוא תיאורטי ותוצאותיו נובעות מהנחות שהניח לפי מה שהוצג לו, אך טען שכל חישוב בדיעבד הוא חישוב תיאורטי [שם עמ' 1783].

546. בהתייחס לפרק הזמן שחלף בין השתייה לאירוע הסביר כי חישוב רק את הריכוז המרבי של האלכוהול. חלף הזמן חיוני לחישוב ולמסקנותיו, אך לא יכול לחשבו [שם עמ' 1783].

547. בהתייחס לחוות דעת קודמות שנתן ד"ר ורטניק בתיקים אחרים אישר כי באחד התיקים שבו נדחתה חוות דעתו היה מדובר בחוות דעת תיאורטית לחלוטין, כיוון שלא היה לפניו אף נתון מוחלט. לטענת התובעת כי בהכרעת דין מסוימת שהוזכרה סקר בית המשפט את פסקי הדין שבהם ניתנו חוות דעת מאת ד"ר ורטניק ומצא כי חוות דעתו לא התקבלה באף אחד מ-10 התיקים שנבחנו, השיב ד"ר ורטניק כי מרבית התיקים הללו הסתיימו בהסדר, וכך הפנה להתרשמות חיובית מחוות דעתו על ידי כבי' השופטת אילני, בדצמבר 2020 (הוא לא ידע את מספר התיק או האם ניתן בו פסק דין). הוא אישר כי הגם שהוא מעדיף את נוסחאת ויזמרק, הוא ער לקיומן של נוסחאות אחרות, והוסיף כי היא פחות מחמירה מנוסחאות אחרות. הוא שלל את הדברים שנאמרו בפסק הדין והוקראו לו על ידי התובעת, שלפיהם הבחירה בנוסחת ויזמרק משנת 1932, על פני נוסחאות חדשות ומתקדמות יותר, נועדה לקדם את קו ההגנה הרצוי [שם עמ' 1791 – 1793].

548. לשאלות בית המשפט כיצד ערך את חוות הדעת בלא שהיו לפניו המשקל והגובה של שולה ואדם, המאכלים שאכלו עם השתייה, וחלף הזמן ממועד השתייה עד לאירוע, הסביר כי גובה הנבדק אינו נכלל בחישוב: "הנוסחת ויזמרק יש לה שני מרכיבים – יש לה מרכיב A ויש לה מרכיב B. במרכיב A לא משתתף זמנים, משתתף רק כמות השתייה ואת המשקל. במרכיב השני B זה מרכיב שמתייחס על סילוק, מהירות הסילוק. אני כתבתי בחוות הדעת אנחנו לא יודעים את הפרק זמן בגלל זה אני לא מתייחס לחלק B של הנוסחה, אני לא מתייחס. ואני כתבתי זה כתוב בחוות הדעת הריכוז אלכוהול מקסימלי שהיה צריך להגיע לפי הכמות שתייה שהעדים דיווחו ששתו. זה חשוב לתהליך החקירה לתהליך המשפטי לדעת ממתי היה מועד השתייה. בשביל להוסיף בתוך הנוסחה את פרק הזמן. זה לא שאני לא מתייחס לנוסחה בלי נתונים שאני לא יודע, אני לא התייחסתי לסילוק, לא כתוב על הסילוק. כתוב על החיפוש המקסימלי של אלכוהול שהיה מגיע במצבים כאלה. הסילוק בית המשפט צריך להחליט כמה זמן זה או לחקור או חקירה משטרתית, אני לא כתבתי על זה, אני לא התייחסתי" [שם עמ' 1795].

549. בהתייחס לכך שבחוות דעת אחרות כן התייחס לסילוק הסביר כי במקרה דנן לא היה לפניו הנתון הרלוונטי. הוא ציין שבית המשפט יוכל לקבוע את משך הזמן שחלף ולחשב את ההפחתה הנדרשת [שם עמ' 1797-1798].

550. ד"ר ורטניק אישר כי ככל שמשקלה של שולה בזמן האירוע היה 67 ק"ג כפי שטענה התובעת

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

ורלא 50 ק"ג, כפי שהניח), החישוב שערך בחוות דעתו ישתנה באופן יחסי והתוצאה תפחת ב-25%. עוד ביחס לשולה אישר כי הגרסה שלפיה שתתה 10 בקבוקים אינה סבירה, משום שכמות כזו הנה קטלנית [שם עמ' 1796 – 1802].

551. התובעת הציגה לד"ר ורטניק נתונים חלופיים לנתונים שעליהם התבסס בחוות דעתו, וביקשה ממנו לערוך חישוב חלופי לפיהם, כלהלן:

"עו"ד יוחנני: אני רוצה להיעזר בך בבקשה תעזור לנו בחישוב, אני אתן לך נתונים שבעיניי הם הנתונים הנכונים בסדר? בית המשפט יחליט אחר כך מה שהוא חושב. אני מבקשת שתחשב במשקל גוף של 67 ק"ג ואני מבקשת המסיבה התחילה בשעה 21:00 – 22:00 היא יצאה למועדון בסביבות השעה 01:00 – 02:00, אני מבקשת שתחיל את השתיית בקבוקי בירה שלה ב-22:00 – 23:00 בלילה ועוד חצי בקבוק בירה במועדון בין 02:00 – 03:00 לפנות בוקר ותגיד לי לאיזה ריכוז אלכוהול בדם אנחנו מגיעים. אני אומרת לך שמחישוב שאני עשיתי הגעתי לכמות המותרת לפי החוק לנהיגה.

ד"ר ורטניק: אני חוזר על הנתונים – 67 ק"ג שהיא אישה, בקבוק אחד בשעה 22:00 בקבוק שני בשעה 24:00 חצי בקבוק שלישי ב-02:00 בלילה והאירוע השעה המדויקת של האירוע?
עו"ד יוחנני: 03:52.
ד"ר ורטניק: אני יכול לכתוב קרוב ל-04:00.

עו"ד יוחנני: תראה ד"ר, בעיניי – אני לא מומחית בתחום ואני לא יודעת, אני יודעת משפטים – בעיניי כשאתה מגיש חוות דעת כזו בלי שאתה נותן, אם הכל אצלך הערכה ואתה לא נותן הערכה של ער כי הסילוק בעיניי זה נראה מגמתי, זו דעתי.
ד"ר ורטניק: לא, זה לא מגמתי, כי אני כתבתי שהקצב סילוק ואני כתבתי שאין לי שעות... אין לי את הכרונולוגיה אני לא יכול לייצר את הכרונולוגיה.
שו' זלוצ'ובר: אבל אם עכשיו היא נותנת לך נתונים האם אתה מסכים שבנתונים שהיא נתנה לך אחרי הפחית הראשונה עד השנייה עברו שעתיים, כלומר אישה במשקל 67 ק"ג אחרי שעתיים ששתתה בירה אחת רמת אלכוהול בדם אפס.
ד"ר ורטניק: אני מאשר את זה. אני מאשר את זה [פרוטוקול עמ' 1801-1802].

552. ד"ר ורטניק לא זכר כי עמדו לפניו בעת כתיבת חוות הדעת עדויותיהן של יובל בוגנים ודנה כהן, אולם לדבריו על אף שהיה מציין בחוות דעתו עדויות על התנהגות נבדק לאחר ששתה, הוא לא היה מבסס על עדויות כאלה את חוות דעתו [שם עמ' 1803-1804].

553. בהתייחס לחומרים הנוספים שאותם שולה העידה כי היא נוטלת טען ד"ר ורטניק כי גם לכך יש השפעה, בוודאי כאשר אותם חומרים ניטלו ככל הנראה ללא מרשם רפואי, מינון ברור ואזהרות לגבי שימוש בהן בשילוב עם אלכוהול. על אף שאישר שכאשר נוטלים קלונקס בבוקר עד הערב ההשפעה יורדת, הוא הסביר כי ההשפעה הרצויה של הכדור אמנם יורדת, אולם כאשר ישנה התנגשות עם חומרים נוספים – ישנה השפעה [שם].

554. שולה סיפרה בעדותה כי בשלב כלשהו לאחר הירי איבדה את ההכרה. משלא נמצא תיעוד

לאיבוד הכרה במסמכים הרפואיים הרלוונטיים, הגיע ד"ר ורטניק למסקנה כי שולה לא הצליחה לייצר זיכרונות בשלב הזה ומכאן שכנראה סבלה מחישכון אלכוהולי. התובעת הפנתה לעדויותיהם של השוטר נתנאל ליבוביץ' שהגיע ראשון לזירה [ת/27], ושל אביחי אבוקסיס [ת/19] שנכח באירוע, שלפיהן שולה הייתה בשלב זה מחוסרת הכרה, וד"ר ורטניק השיב כי שולה העידה שהייתה מחוסרת הכרה באמבולנס, בעוד שאין לכך כל תיעוד במסמכי מדי"א, על אף שמדובר במידע חיוני לצורך הטיפול הרפואי הראשוני שיש להעניק למטופל בהתאם למצבו ההכרתי. נוכח הפער הזה הגיע למסקנה שחוויה חישכון, שייתכן שאירע לפני הגעת האמבולנס [שם עמ' 1804 – 1809].

555. בהתייחס לקיומם של מחקרים המעידים על כך שחישכון אלכוהולי גורם ליצירת זיכרונות שקריים אמר כי זהו תחום אחר שאינו נדון בחוות הדעת ולפיכך לא ירחיב לגביו. בהתייחס לחישכון הדגיש כי אחת התופעות הראשונות, שבגללה גם אסור לנהוג, היא הפגיעה בחדות הראייה [שם עמ' 1810-1811].

556. לשאלת בית המשפט אישר ד"ר ורטניק כי בניסויים שנערכו בתחום נמצא כי אדם שריכז האלכוהול בדמו עולה על רמה מסוימת יחווה אובדן זיכרון בהסתברות של 50-60 אחוז, בהשוואה לזיכרונו אלמלא האלכוהול [שם עמ' 1810-1811].

557. בהתייחס לאדם, ד"ר ורטניק התקשה לאתר את המקור להנחתו כי אדם שתה 3 כוסות וודקה מלאות. במהלך העדות התבקש על ידי התובעת לחשב מחדש את הריכוז המרבי בדמו של אדם בהתבסס על עדותו [פרוטוקול מיום 4.21 עמ' 365] שלפיה שתה 5-6 כוסות וודקה מהולה כדי 2/3 במשקה אנרגיה רד בול, כלומר, צרך 6 פעמים 45 מ"ל וודקה, זאת בקצב אחיד במשך כל הערב – משעה 21:00 עד שעה 04:00, ובהינתן שמשקלו הוא 80 ק"ג. לאחר חישוב הגיע ד"ר ורטניק לתוצאה של 156 מ"ג% ריכוז אלכוהול מרבי בדמו של אדם. בהנחה שפיזור השתייה היה אחיד במשך הערב ניתן לחשב כאילו אדם שתה את כל הכמות באמצע פרק הזמן הנדון, קרי: בשעה 24:00. התוצאה היא שעד השעה 04:00 (שעת האירוע) יסולקו 60 מ"ג% וריכוז האלכוהול המרבי יהיה 96 מ"ג%. בהנחה שאדם מורגל בשתיית אלכוהול – קצב הסילוק יהיה מהיר יותר ועשוי להגיע ל 25-27 מ"ל לשעה, מה שיניב תוצאה של ריכוז אלכוהול בדמו של כ-50 מ"ג% בלבד [שם עמ' 1817 – 1821].

558. בהתייחס להשפעות חומרים נוספים כגון תרופות הסביר ד"ר ורטניק שזו הסיבה שישנו טווח של ערכי ריכוז אלכוהול בדם שלו מיוחסת ההשפעה המתוארת בטבלאות שהביא בחוות דעתו [שהראשונה מביניהן, הלקוחה ממאמרו של ד"ר סטולר, הוזכרה לעיל] [עמ' 9-10 בחוות הדעת]. הוא הבהיר עוד כי ההבדל בין מי שרגיל לשתות למי שאינו גלום בערך הסילוק, וכי התיאור של השפעת הריכוז המתקבל מן הנוסחה חל ללא תלות בהבדל זה [שם עמ' 1822-1823].

ראיות נוספות מטעם ההגנה: הודעות שהוגשו בהסכמה

559. **יניב אטריק**: אחד הנוכחים במסיבת יום ההולדת של רותם. אישר שראה במסיבה את הנאשם וכן את נאור. במהלך השבעה שמע שמועות על כך שהירי בוצע על ידי ערבים [מ/7].

560. **אדיר אבוקסיס**: נכח ביום ההולדת של רותם, אך הלך לפני הירי ושמע על מותו של המנוח מאביחי אבוקסיס. כשסיפר על הנוכחים במסיבה השמיט את שמותיהם של נאור, אדם והנאשם. לאחר שהוצגו לו תמונותיהם אישר שנאור היה במסיבה וכן אדם, וידע שאדם בבית החולים. עם זאת הכחיש שראה את הנאשם במסיבה ואמר שהוא יודע את שמו "משמועות". אינו יודע מי היה היורה אך היו שמועות שמדובר בערבים [מ/8].

561. **אלעד אבוקסיס**: נכח במסיבה אך עזב מוקדם, בסביבות 23:00. היה חבר טוב מאוד של רותם ושמע על מותו מיד, מיניב אטריק. בשאלה פתוחה לגבי הנוכחים במסיבה לא הזכיר את הנאשם ונאור, אך זיהה אותם בתמונות כחברי ילדות ואישר שהיו במסיבה. ציין שנאור הגיע אחרי שעזב, והנאשם היה מההתחלה ולא נראה עצבני. שלל סכסוכים כלשהם בין החברים. סיפר כי שמע שמועות על כך שערבים ביצעו את הירי [מ/9].

562. **באשיר דאבסון**: אחיו של אדם. שמע על האירוע מאח נוסף שסיפר לו גם על אשפוזו של אדם, שעמו לא שוחח כ-3 חודשים לפני האירוע. היו שמועות שהירי בוצע על ידי ערבים [מ/10].

563. **קארין אלוש**: בליל האירוע, בשעה 03:15 בערך, לבקשת מור, הגיעה לכתובת שמור מסרה לה, אולי של ביתו של מיכה, שבו נכחו אנשים נוספים. מור ביקשה את מכשיר הטלפון של קארין והתקשרה לנאור, שלא ענה לה. מאוחר יותר שוחחה עם רחלי אברהם, שסיפרה לה על רצח המנוח. היא לא ידעה מי ביצע אותו [מ/11].

564. **אבירן אלפסי**: אחיו למחצה של המנוח. נכח ביום ההולדת של רותם והכחיש כי התווכח שם עם מישהו. לא היה בשלב הירי ושמע על כך בדיעבד. הכחיש היכרות עם נאור והנאשם. טען שאינו יודע מי ירה במנוח [מ/12].

565. **יורם הרוש**: אביו של המנוח. הגיע לבית החולים לאחר האירוע ולא יודע פרטים אודותיו [מ/13].

566. **נאור שלום** מנמן: אחד החברים שנכחו במסיבה. היה שם כשעה וחצי ועזב לפני האירוע. נחקר באזהרה לאחר שנחשד בקשירת קשר לביצוע פשע של נקמה ברצח. שמע על האירוע בסביבות השעה 04:00, הגיע מיד לבית החולים שם ראה את אדם ושולה כשהגיעו למיון. אדם לא הגיב לשאלות מה קרה ושולה קראה בשמו של רותם. הוא אישר שראה בבית החולים גם את ניב, ומכיוון

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ/ זגורי

שהיה יחף נסע עמו להביא נעליים. במהלך הנסיעה שוחחו על המנוח ועל שולה אולם לא על המבצע. לדבריו "אין לו אפילו כיוון" לגבי זהות היורה [נ/14].

567. **נופר אבבה**: נכחה ביום ההולדת. ראתה ששולה יצאה עם חברות במהלך הערב אולם אינה יודעת מתי חזרה. שמעה קולות שלא נשמעו לה כמו ירי, אולם הנוכחים רצו החוצה, והיא וחברותיה רצו אחרונות, לרבות יסמין, בת הזוג של רותם. כשהגיעה לסמטה ראתה את חברתה יסמין מעולפת ולידה את המנוח ואת שולה. לא ראתה מי ירה כיוון שהייתה בתוך הבית ולא זכור לה כל עימות במהלך הערב [נ/15].

568. **יוסי עמר**: גיסו של המנוח. היה ביום ההולדת זמן קצר ואז המשיך למקום אחר. בשעה 04:00 שמע מאשתו על הירי במנוח, חזר לביתו, ומאוחר יותר נסע אל בית החולים, בין היתר כי אשתו אושפזה לאחר שהתעלפה. מנה שמות של הנוכחים ביום ההולדת, אך לא הזכיר את שמותיהם של נאור והנאשם, למרות שזיהה אותם בשמותיהם כשהראו לו את תמונותיהם, והכחיש שראה אותם במסיבה [נ/16].

569. **חוו"ד מונחה מז"פ יגאל צידון**: בדק דגימות שנלקחו מניב ואדם. מצא בהן שרידי ירי. ממצאים אלה ניתן להסיק את התקיימותו של אחד מ-3 תרחישים אפשריים: (1) הם ירו בנשק חם; (2) הם היו בסמוך לאדם שירה בנשק חם; (3) הם באו במגע עם חפץ שהיה מזוהם בשרידי ירי. מיידו של אדם לא נלקחו דגימות, ובראשו נמצאה כמות חלקיקים קטנה. לפיכך יש לתת לממצאים ערך ראייתי מוגבל [נ/17].

570. **חוו"ד לה וגה ממיז"פ**: חומר שנתפס בבגדיו של אדם [נ/18א] התגלה כחשיש במשקל כ-0.66 גרם [נ/18].

571. **מזכר איל סבן**: ביצע הולכה והצבעה עם באסל אבואלקיען, שזיהה את מרכז גילת אך כינה אותו מרכז אורן. באסל סיפר כי בהגעתם לביה"ח סורוקה ראו רכב מסוג שברולט בצבע שחור בחניית האמבולנסים, וכאשר שאל את נאור אם הרכב קשור אליו, רק ביקש שאם יכו את נאור – באסל ונדים יסייעו לו [נ/19].

572. הוגשו גם **מזכר של רס"ר ניב קופרלי** על חיפוש הנשק בביתו של נאור [נ/20]; **דו"ח פרטי אירוע** של המשטרה שבו מתואר הדיווח על שתי נשים שהתבקשו או אולצו להיכנס לרכב על ידי בני מיעוטים באזור מרכז גילת [נ/21]; **ומזכר לגבי המעצר** של בהתה גויתום [נ/22 ו-23].

גדרי המחלוקת

המחלוקת העובדתית

573. כפי שנאמר כבר במבוא להכרעת הדין, השאלה העיקרית העומדת להכרעה היא באשר לזיהוי הנאשם כיוורה.

574. אין חולק כי ביום 15.11.18 התקיימה מסיבת יום הולדת בבית הרוש והנאשם נכח במסיבה. מספר שעות לפני המסיבה הוקמה קבוצת ווטסאפ שאותה פתח ניב, ובאמצעותה הזמין את החברים בקבוצה למסיבת ההפתעה לרותם באותו הערב. הנאשם שלח הודעות בקבוצה והוא אינו חולק על תוכן. הצדדים חלוקים בדבר פרשנותן: בעוד הנאשם טוען כי הדברים נאמרו בהומור והתקבלו ככאלה על ידי חברי הקבוצה, המאשימה טוענת שמדובר ברמיזה מטרימה על כוונותיו.

575. אין מחלוקת כי הנאשם הגיע למסיבת יום ההולדת בסביבות השעה 21:00, ישב עם אחרים ובין היתר גם עם אדם, וכי בין אדם לנאשם החל בשלב כלשהו וויכוח מילולי שהפך לעימות פיזי מחוץ לבית הרוש, שבמהלכו הנאשם סטר לאדם והנוכחים הפרידו ביניהם. לאחר העימות הנאשם וגויתום עזבו את המקום, הלכו לביתו של מיכה וישבו שם זמן מה עם אחרים וביניהם נאור. כ-3 שעות לאחר עזיבתו של הנאשם את בית הרוש אירע אירוע ירי, שבמהלכו הגיעו שני חשודים ואחד מהם ירה באדם ובשולה, וכן ירה למוות ברותם. אחד החשודים הוא נאור מיראלשווילי [כעולה מהודאתו והרשעתו בהסדר טיעון, ונעדרתו לפנינו ביום 23.12.21]. המחלוקת היא באשר לזהות החשוד השני, שביצע את הירי: **לגוסת התביעה**, הנאשם חבר לנאור לביצוע העבירות באופן המתואר בכתב האישום, לאחר שהשניים יצאו מביתו של מיכה, וביצע את הירי בסמטה. **לגוסת הנאשם**, לאחר יציאתו מביתו של מיכה הלך מיד לישון בביתו ולא נפגש עם נאור או נכח בסמטה בעת האירוע.

המחלוקת המשפטית

576. **באשר לעבירת הוצח** טוענת **התביעה**, כי יש להרשיע את הנאשם ברצח בכוונה תחילה לפי סעיף 300(א)2) **בחוק העונשין**, בנוסח שקדם לתיקון 137 בחוק ("החוק הישן"), שדינו מאסר עולם חובה. לשיטת התביעה, האירוע קדם לכניסת התיקון לתוקף, ובמקרים כאלה, בהוראת סעיף 5(א) בחוק, יחול הדין החדש רק כאשר הוא "מקל עם העושה". אולם, אפילו התרחש האירוע לאחר כניסת התיקון לתוקף, היה מקום להרשיע את הנאשם ברצח בנסיבות מחמירות, משום שמתקיימת בענייננו גם החלופה של המתה לצורך הימלטות לאחר ביצוע עבירה אחרת, לפי סעיף 301(א)2) בחוק לאחר התיקון ("החוק החדש"), שגם דינו מאסר עולם חובה. כלומר, החוק החדש אינו מקל עם הנאשם, ולפיכך יחול החוק שהיה בתוקף במועד האירוע [סיכומי התביעה בפרוטוקול מיום 23.8.21, עמ' 1886 – 1892]. **ההגנה** טוענת כי לכל היותר יש להרשיע את הנאשם בעבירה לפי סעיף

301בג) לפי החוק החדש ("המתה בנסיבות של אחריות מופחתת"), בשל תחולת סעיף השכרות לפי סעיף 34ט(ב), שדינה 20 שנות מאסר [סיכומי ההגנה בעמ' 65 – 68].

577. באשר לעבירת ניסיון לרצח ו"חבלה בכוונה מחמירה", טוענת התביעה כי בהינתן שדי במודעות ליסוד העובדתי של העבירה ולנסיבותיה, ודי בכוונה ספונטנית, הרי שמכלי הנשק, טווח הירי, מיקום הפגיעות והעובדה שאדם עמד בצורה סטטית, נלמדת כוונתו של הנאשם לגרום למותו של אדם. בהתייחס לפגיעה בשולה, לנוכח מיקום הפגיעה ברגלה, התביעה בחרה שלא לייחס לנאשם ניסיון לרצח, והסתפקה בעבירת "חבלה בכוונה מחמירה" [סיכומי התביעה בפרוטוקול מיום 23.8.21, עמ' 1886 – 1892]. **ההגנה** טוענת כי מאחר והתביעה מבחינה בין העבירות שיוחסו לנאשם בעקבות הירי על אדם (ניסיון לרצח) לירי על שולה (חבלה בכוונה מחמירה) רק בשל הפגיעה באזורי הגוף השונים, בעוד שהירי בוצע באמצעות נשק מאולתר ובתנאי חשכה, השוללים יכולת לדייק בכיוון הירי – יש לכל היותר להרשיע את הנאשם בעבירות לפי סי' 335+333(1)+(2) **בחוק העונשין** – חבלה חמורה בנסיבות מחמירות [סיכומי ההגנה בעמ' 68].

דיון והכרעה

578. מלאכת הכרעת הדין בתיק זה הייתה מורכבת. על אף שהיו עדים לא מעטים לאירוע, כמעט כולם מכרים וקרובים של המנוח – רובם המכריע, ותחילה כולם, בחרו שלא לשתף פעולה עם המשטרה ולא לחשוף את שראו. גם מי שמסר גרסה עשה זאת תחילה באופן חלקי ורק לבסוף באופן מלא. שתיקתו של ניב הרוש, אחיו של המנוח, באשר לזיהוי היורה, שבה דבק גם במהלך עדותו לפנינו – מדגישה יותר מכל את רתיעתם של העדים לחתור תחת הקודים העברייניים ותחת ההנחיה שלא לשתף פעולה עם המשטרה. בין אם הייתה זו הנחיה מפורשת (שניתנה על ידי אבי המנוח, כעדות יובל בוגנים) ובין אם הייתה זו הפרשנות הטבעית שנתנו המעורבים להתנהגות מקורביו של המנוח (כדוגמת אמו שולה, שתחילה לא שיתפה פעולה, או אחיו ניב, שכאמור התמיד בשתיקתו).

579. עם זאת, אדם מסרוגה נחקר בעת שהיה מאושפז בטיפול נמרץ, הצביע על הנאשם כיורה כבר מתחילת הדרך, ואילו שולה, ובהמשך גם יובל, אשר הכחישו תחילה כי הן יודעות את זהות היורה, החליטו כל אחת בזמנה לחשוף את שראו בסמטה בליל האירוע.

580. במסגרת הפרק העובדתי שלהלן אבחן את עדויותיהם של שלושת עדי הראייה המרכזיים אשר זיהו את הנאשם כיורה – שולה הרוש, אדם מסרוגה ויובל בוגנים, ואקבע על בסיסן ממצאים עובדתיים באשר להתרחשות בזירה, בעיקר לגבי זיהוי הנאשם כיורה. לאחר מכן, אבחן את הראיות החיצוניות התומכות בגרסת עדי הראייה ואקבע ממצאים עובדתיים. בהמשך אדון בשאלות עובדתיות נוספות שנתרו במחלוקת מלבד זיהוי הנאשם. לאחר האמור אבחן את גרסת הנאשם ואת טענותיו בסיכומיו.

581. במסגרת הפרק המשפטי אבחן האם, כטענת התביעה, התגבשו העבירות המנויות בכתב האישום.

האם הוכחו עדויות ראייה שזיהו את הנאשם כיורה

הקדמה

582. בפרק זה אבחן את עדויותיהם של שלושת העדים המרכזיים בתיק, שעליהם מסתמכת התביעה כמי שזיהו את הנאשם כיורה, ואקבע ממצא עובדתי באשר לזיהוי האמור.

583. כבר עתה אומר כי לאחר בחינת עדויותיהם של שלושת עדי הראייה, לרבות נקודות השוני ביניהן, הגעתי למסקנה שהעדויות דומות בעיקרן באשר לליבת האירועים, במיוחד באשר לזיהוי הנאשם כמי שביצע את הירי בליל האירוע. ההבדלים הטפלים בעדויות נובעות מהעובדה שמדובר בשלושה אנשים שונים שקלטו אירוע טראומטי בחושיהם מזוויות שונות וברגעים שונים, בעת דחק ובתנאי חשכה, כאשר שנים מתוכם אף נפגעו קשות באירוע.

584. שלושה דברים עמדו בבסיס הדיון וההשוואה בין עדויותיהם של השלושה: **כל אחד מהעדים עמד במקום אחר ביחס לאירועים** – אדם היה ככל הנראה הקרוב ביותר, בהמשך שולה הצטרפה מרחוק עד שלבסוף נורתה בסמוך לאדם ואילו יובל עמדה בנקודה מרוחקת וחיצונית יותר. **כל אחד הגיע בשלב אחר לסמטה** – אדם נכנס ראשון מבין שלושתם והיה חלק בלתי נפרד מההתרחשות עובר לירי. עם זאת, הוא נורה ראשון ולכן בשלב כלשהו כבר לא היה לחלוטין מודע למנה שקרה סביבו. שולה נכנסה לסמטה אחרי אדם, ותוך כדי הירי פילסה דרכה אל הנאשם. יובל ראתה "מבחוץ" את השלב שבו שולה נכנסה אל הסמטה ואת ההתרחשות אחריה. **רמת המעורבות של כל אחד מהם באירוע הייתה שונה**: שולה ואדם נורו ונפצעו בדרגות חומרה שונות, ואילו יובל לא נפגעה בגופה כלל ואף לא נעשה ניסיון לפגוע בה.

585. יש בשלושת הגורמים לעיל בכדי להשפיע על האופן שבו כל אחד מהעדים קלט את המידע, עיבד אותו, זכר אותו ושילף אותו בעת מתן העדות. מידת הדמיון המצופה בין הגרסאות שונה, אפוא, בהשוואה למידת הדמיון המצופה במקרה של 3 עדים ניטרליים שעמדו זה לצד זה וצפו במתרחש כבסרט; שגם אז לא צפויה זהות בין הגרסאות, כפי שמורים הניסיון האנושי והספרות המחקרית. אדרבא: עדויות זהות חשודות כמתואמות. לפיכך, לאחר בחינת המכלול, לא מצאתי כי יש בשוני בין עדויותיהם של השלושה כדי לפגוע במהימנותם ובאפשרות לקבוע ממצאים עובדתיים לפי עדויותיהם.

586. נקודת מוצא נוספת ומהותית שעמדה לנגד עיניי בבחינת העדויות היא ההיכרות המוקדמת בין

כל אחד מן העדים לנאשם. הדבר משליך על בחינת הזיהוי; כמה שנאמר:

"התגבש בפסיקה הכלל לפיו כאשר קיימת היכרות מוקדמת בין העד לבין הנאשם אין צורך במסדר זיהוי וניתן להסתפק ב'הצבעה' אשר נסמכת על מהימנותו של העד (...). כפי שציינה השופטת א' פרוקצ'יה: 'על פי פסיקתו העקבית של בית משפט זה, היכרות קודמת כזו עשויה אף לייתר את מסדר הזיהוי, שכן בעקבות היכרות כזו ניתן להעניק משקל מלא לזיהוי מבצע העבירה על-ידי העד, אף אם לא נערך מסדר זיהוי כלל (...). שהרי אין טעם בעריכת המסדר אם העד ממילא מכיר את התוקף עובר לאירוע, ויודע מי הוא בעת ההתרחשות. מסדר הזיהוי נועד לבחון באופן אובייקטיבי את מידת קליטתו של העד את מראהו של העבריין הבלתי מוכר בזמן האירוע, ואת כוח זכרונו החזותי לגבי מראהו (...). אין צורך לבחון נתונים אלו כאשר הזיהוי כלל אינו מבוסס על אלה, אלא נשען על היכרותו הקודמת של העד עם מבצע העבירה (...). ככלל, היכרות מוקדמת בין המזהה לבין המזהה מהווה מאפיין מחזק עבור מהימנות הזיהוי (...). במקרים מעין אלה, יוכרע גורלן של ראיות הזיהוי בעיקר על סמך מהימנותו של המזהה והמהימנות הסובייקטיבית של הזיהוי כשלעצמו (...). בצד האמור, יודגש כי אין בהיכרות מוקדמת כדי לייתר את הבחינה האובייקטיבית של הזיהוי כשלעצמו – טעות כנה בזיהוי – שכן מדובר אך ב"אחד הפרמטרים להערכת עדות הזיהוי" (...); וגם עד המזהה מכר בעת ביצוע עבירה עלול להיקלע לטעות כנה" [ע"פ 193/14 פאדי נסראללה נ' מדינת ישראל (26.10.2014), פסקה 30].

587. בהתאם להלכה האמורה בחנתי את עדויותיהם של שלושת עדי הראייה; שכן על אף המחלוקת באשר לעומק ההיכרות של כל אחד מהם עם הנאשם – מוסכם שכולם נפגשו במסיבת יום ההולדת של רותם בליל האירוע.

588. נקודת מוצא נוספת לדין היא כי מצב התאורה בסמטה היה סביר. העדויות בעניין זה לא היו חד משמעיות: אדם זכר כי היה פנס מעל אזור ההתרחשות, אולם לא זכר אם הפנס דלק בעת האירוע [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 510]. שולה סיפרה שבכל הסמטה יש פנס רחוב אחד, אך היריות האירו את הסמטה מעבר לכך. דנה (שנמנתה עם העדים שהעידו כי לא ראו דבר) סיפרה שהיה חשוך מאוד עד כי נאלצה להדליק את הפנס במכשיר הטלפון שלה כדי לזהות את הנפגעים ששכבו בסמטה.

589. לפי דו"ח מז"פ ניצב עמוד תאורה קרוב למיקום גופת המנוח [ת/2], זאת בדומה לעדות אדם. חוקר המז"פ דלבר מסר בעדותו כי חוקרי מז"פ הגיעו לזירה לאחר שעלה השחר, ולא התבקשו לשוב אליה בשעת לילה כדי להעריך את מידת החשכה בסמטה. דלבר הבהיר כי ממילא אין לו דרך למדוד עוצמת תאורה, וכשהוא מגיע לזירת אירוע הוא מיד מאיר אותה על מנת שיוכל לתעד [עדות דלבר לעיל, פרוטוקול עמ' 247 – 250].

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

590. בית המשפט ביקר בזירת האירוע פעמיים [ביום 7.5.21 וביום 6.7.21]. הביקור השני נערך לבקשת ההגנה, כדי להעריך את מידת החשיכה והתאורה בסמטה. בעת ביקורנו הזירה הייתה מוארת באמצעות עמוד תאורה של העירייה, שלא ברור אם דלק במהלך האירוע; באמצעות פנסים המותקנים על מצלמות האבטחה, שלפי עדות חוקר הזייט זינגר, שהשתתף בביקור, לא היו קיימות בעת האירוע; ובאמצעות אור מחלונות הבתים הסמוכים, שלא ידוע אם דלק בעת האירוע [שם עמ' 1723-1724]. אנו קובעים כי לכל הפחות הגיע אור לסמטה מתאורת הרחוב של רחוב אביה השופט, וכן מחלונות בית הרוש, שהרי התקיימה בו מסיבה.

591. תמיכה לכך ניתן למצוא גם בבחינת מכלול האירועים. הן לפי עדות אדם הן לפי עדות נאור, רותם, ניב, אדם, נאור והאדם שהיה עם נאור (הנאשם, לפי העדויות אדם ואחרים, למעט נאור) הגיעו לסמטה במטרה להתעמת ביניהם; וניב ונאור אפילו הצטיידו בסכין או סכינים לשם כך [אדם לא היה בטוח לגבי רותם; כלעיל בפסקה 84. עדות אדם, פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1313-1314; חקירת אדם ת/8; עדות נאור בפרוטוקול מיום 23.12.22 עמ' 2045]. עובדה היא שגם אביחי אבוקסיס ויקיר לוגסי, שהעידו כי לא זיהו את היורה – הצליחו לתאר במדויק (קרי: בהתאמה לשאר העדויות) את בגדיו, לרבות צבעם, דבר שלא היה מתאפשר בחשיכה מוחלטת [ת/19 א בעמ' 4 – 7; ת/39 ב]. כמו כן, לא סביר לייחס למעורבים כניסה לעימות בתנאי עלטה מוחלטת, שאינה מאפשרת להבחין בין עמית ליריב.

592. מן המקובץ הגעתי למסקנה כי בעת האירוע הסמטה הייתה לכל הפחות מוארת דיה בכדי שניתן יהיה לזהות בה אדם מוכר הנמצא במרחק סביר. העדים יכלו אפוא, מן הבחינה הטכנית של מידת האור בסמטה, לזהות את היורה, שהיה מוכר להם.

593. להלן אבחן את מהימנות עדותם של שלושת עדי הראייה ואקבע ממצאים עובדתיים בהתאם.

בחינת גרסתו של אדם מסרוגה

594. לגרסת אדם, הוא הגיע מוקדם בליל האירוע לבית הרוש ונשאר שם במהלך כל הערב. הנאשם ונאור נמנו עם אורחי המסיבה. במהלכה התגלע ויכוח בין אדם לנאשם לגבי שליטה טריטוריאלית על סחר בלתי חוקי בשכונה. בהמשך הערב הגיע נאור, לבוש בקפוצ'ון, וביקש לקרוא לאדם לצאת החוצה. רותם יצא אליו ואדם וניב התחמשו בסכיני מטבח ויצאו גם הם אל הסמטה. כשהגיעו לאמצע הסמטה ראה אדם את הנאשם, לבוש באותו ג'קט שלבש במסיבת יום ההולדת, עם כובע קפוצ'ון על ראשו באופן שפניו מוסתרות ורק עיניו ואפו חשופים, מוציא נשק מסוג "קרלו" ומתחיל לירות ממרחק של כ-2.5-3 מטרים. ניב החל לדקור את נאור בצווארו. אדם הרגיש מעין קרע בגופו, נפל על הרצפה וכדקה לאחר מכן נפלה שולה בסמוך אליו באופן שהוא ראה את פניה.

595. התביעה מבקשת להתבסס על גרסת אדם כי הנאשם הוא שירה בו באותו הערב בסמטה.

לטענתה, אדם היה עקבי בגרסתו באשר לזהות הנאשם כיוורה לאורך כל הדרך. הוא סירב להיחקר במשטרה בצורה רשמית, לא רצה "לצאת מלשון" בשכונה וחזר על כך בכל הזדמנות. לפיכך אין לחשוד כי היה לו מניע כלשהו להפלת שווא של הנאשם. לכך יש להוסיף את חששו מהנאשם, שאותו הביע במפורש כשהובא לבית המשפט בצו ההבאה הראשון. בסופו של דבר, בחר אדם להעיד, בניגוד למנהגו בסביבת מגוריו שלא לשתף פעולה עם המשטרה, מכיוון שאיבד חבר שהיה לו כאח; זאת חרף פחדו מהנאשם, ותוך שהוא עומד על כך שמדובר בגרסת אמת [סיכומי התביעה בפרוטוקול מיום 23.8.21 עמ' 1761 – 1769; נספח הפניות לסיכומי התביעה עמ' 14]. בהתייחס לאלכוהול ולהסמים שצרך אדם במהלך הערב הפנתה התביעה לדבריו כי לא הייתה לכך השפעה מבחינתו על זיהוי הנאשם [שם עמ' 1768].

596. הנאשם טוען כי אין לסמוך על עדותו של אדם. לטענתו, אדם לא יכול לזהות את היורה משום שאדם היה נתון להשפעת סמים מסוג קריסטל וכן אלכוהול, כפי שטען בעצמו. האלכוהול והסמים, בשילוב עם הבהלה והדחק מהמצב והחשיכה, מחייבים לטענת הנאשם את המסקנה כי לא ניתן לקבוע מעבר לספק סביר שהיה ביכולתו של אדם לזהות את הנאשם. עוד טוען הנאשם כי חוקרי הימ"ר הבטיחו לאדם תמורה בעד עדותו, תוך שכיוונו אותו כבר בחקירתו הראשונה לשם שאותו הם מעוניינים לשמוע, הוא שמו של הנאשם. ההתכתבות בין אדם לתביעה [שעליה נחקר אדם ביום 8.8.21] מוזקת את התזה שלפיה העד כלל אינו מכיר את הנאשם, ושם הנאשם "הושתל" במוחו של אדם על ידי החוקר [עמ' 6 – 12 בסיכומי הנאשם].

597. לאחר שהעיד לפנינו במשך ארבע ישיבות, התרשמתי כי דבריו של אדם באשר לאירועים בסמטה, ובכלל זה זיהויו את הנאשם כיוורה – היו מהימנים. התרשמתי נותרה בעינה גם לאחר שהעמקתי בתשאוליו של אדם בבית החולים ובחנתי את טענות הנאשם לגבי העדות והסתירות שבה. כפי שאפרט להלן, מהימנותו של אדם עולה מעקבותיו בזיהוי הנאשם ממש מהרגע הראשון; מהתרשמתי כי, על אף האלכוהול והסמים שצרך, היה מודע למתרחש בסמטה וזכר היטב את ההתרחשות, עד כי הצליח לעיתים לתאר את תחושותיו ומחשבותיו בעת האירוע; וכן נוכח חוסר המוטיבציה המובהק שלו להפליל את הנאשם והמלחמה הפנימית שלו, לאורך הדרך, בין הרצון שלו לספר את האמת לבין המחויבות שלו לחברה שבה הוא חי ולקודים העבריינים שעליהם גדל, והמחיר האישי שצפה כי העדות תגבה ממנו, שהתממש בפועל.

598. התרשמתי כי מבחינה טכנית הייתה לאדם את היכולת לזהות את הנאשם כמי שירה בו, בשל התאורה בסמטה, קרבתו הפיזית לנאשם בעת הירי, היכרותו עם הנאשם, ומפגשם במסיבה – שם ראה את בגדיו של הנאשם, שעמם הגיע גם לסמטה בעת הירי. מהראיות עולה שמבין שלושת עדי התביעה המרכזיים, לאדם הייתה נקודת המבט הכוללת ביותר על האירוע, החל מתחילת המסיבה עד שנורה, שכן היה מעורב באופן פעיל בעימות עם הנאשם, אשר לפי עדויות מסוימות כלל וויכוחים

נוספים במהלך הערב [שולה תיארה וויכוח על הספה, ת/1 עמ' 4; ומור תיארה וויכוח על כיסא]. אדם נכח בסמטה כבר מהרגע הראשון, מאז שיצא אליה עם ניב בעקבות רותם, כשהוא וניב חמושים בסכינים, עד השלב שבו פונה ממנה לבית החולים, פצוע ומחוסר הכרה, על ידי פרמדיק מד"א [ת/9].

599. התרשמתי שהשימוש בסמים ואלכוהול לא השפיעו על יכולתו של אדם לזהות את הנאשם. אדם אמנם העיד כי שנה 5-6 כוסות וודקה מהולות במהלך הערב, ובמקביל השתמש גם בסם מסוג קריסטל [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 481-480; פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1326-1325]; אולם עמד על כך שהיה ערני ומודע למתרחש, לא התנדנד ולא הייתה לכך השפעה על זיהוי הנאשם [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 531-530; פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1366]. ניכר מתיאוריו המוחשיים כי היה מודע להתרחשות בסמטה בעת התרחשותם, והדברים נותרו חקוקים בזיכרונו גם בדיעבד. לדוגמא תיאר כיצד הרגיש לאחר הירי: **"אני הרגשתי, בום, בום, אני הרגשתי, אני הרגשתי קרע כזה ובוס, בום, נפלתי על הרצפה"** [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 346]. כאשר שולה נפלה לידו תיאר כי ראה **"את הפנים שלה מסתכלות"**. התחושה במהלך תיאוריו אלה הייתה כי הוא זוכר אותם רגעים בבהירות [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 519 – 521]. לעומת זאת, כאשר לחלק שהתרחש לאחר שנורה, אדם הודה בכנות שאינו יודע מה קרה, כגון כיצד שולה הגיעה לסמטה או האם קפצה או התעמתה עם הנאשם, וכך לא תיאר את הירי במנות, והדבר הבא שאותו זכר ההיה הגעת האמבולנס [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 346; פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 519 – 521]. כפי שיובא להלן, הדברים מתיישבים גם עם גרסתה של שולה שלפיה הגיעה לסמטה במהלך הירי באדם. במקובץ יש משום חיזוק למהימנותו של אדם, שסיפר על החלק באירוע שאותו ראה וחווה ולא על חלקים אחרים שעליהם שמע.

600. חוות דעתו של ד"ר ורטניק, המומחה לטוקסיקולוגיה מטעם הנאשם, בעניינו של אדם – לא תרמה רבות להבהרת מצב השכרות של אדם בעת האירוע. ד"ר ורטניק כתב כי אדם היה **"במצב של שכרות ברורה עפ"י תוצאות חישובים תיאורטיים לפי עזרה של נוסחת ויזמרק"** [עמ' 10 בחוות הדעת]. אולם, לא מצאתי שחוות דעתו עוררה ספק סביר בעניינים שעליהם נסבה, בשל שני עניינים מרכזיים:

- 1) משקל גוף מוערך – לצורך חישוב מצב השכרות של אדם בעת האירוע התבסס ד"ר ורטניק על הערכת משקלו על ידי הסניגור לפי מראה עיניו בעת עדותו של אדם, כשנה וחצי לאחר האירוע, מבלי שהובאו לכך ראיות, ועל אף שניתן היה לברר זאת בנקל, כגון מתוך תיקו הרפואי של אדם או על ידי תשאולו באחת מעדויותיו.
- 2) הערכת כמות השתייה – מבוססת על נתון שלא הוברר מניין נלקח, שלפיו אדם שתה 3 כוסות מלאות בוודקה (שאינן מהולות במשקה אחר).

601. גם ד"ר ורטיניק בעדותו [פרוטוקול מיום 8.8.21 עמ' 1817 – 1821] הודה כי חישוב מחדש של השכרות לפי עדות אדם בדבר הכמות ששתה באותו ערב (5-6 כוסות שבשליש נפחן הייתה וודקה), ולפי הערכת משקל ריאליית יותר לפי התרשמותנו, יוביל לתוצאה שלפיה רוב האלכוהול סולק מגופו של אדם עד שעת הירי.

602. לנוכח האמור, הגעתי למסקנה כי מדובר בחוות דעת תיאורטית בלבד, שלא ניתן לקבוע לפיה ממצאים עובדתיים באשר למצב השכרות של אדם. לא התייחס בחוות הדעת להשפעת השימוש של אדם בסם מסוג קריסטל, ולפיכך לא ניתן לקבוע מה הייתה ההשפעה של שימוש זה, אם בכלל.

603. מעבר להיתכנות הטכנית התרשמתי שאדם אכן זיהה את הנאשם באופן חד משמעי, והיה מודע לכך כבר מהרגע הראשון, כשאמר זאת בבית החולים. בעדותו תיאר את האופן שבו זיהה את הנאשם לפי הפריט הבולט ביותר בלבושו – הג'קט שלבש גם במסיבה, תוך שהדגים במהלך עדותו בדיוק את האופן שבו עמד הנאשם, את הצורה שבה הג'קט הסתיר את רוב פניו ואת אחיזת הנשק:

”אדם: אני קולט אותו מוציא את הקולנו...”

עו"ד יוחנני: מי זה אותו?

אדם: אבירם

עו"ד יוחנני: אבירם.

אדם: ומתחיל לירות [במהלך אמירת הדברים האלה הדגים אדם אחיזה בנשק באמצעות שתי ידיו, ובהמשך גם חבש קפוצ'ון על ראשו באופן שחצי מפניו מוסתרות אולם ניתן לראות את אפו ועיניו].

(...)

עו"ד יוחנני: איך זיהית אותו?

אדם: מהבגדים, עם אותם הבגדים הוא בא.

עו"ד יוחנני: עם אותם בגדים הוא בא?

אדם: עם אותו ג'קט הוא בא... ממבנה הגוף [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 344-345].

604. במהלך חקירתו הנגדית העיד אדם: **”ואיך שנכנסנו שלושתנו, אני, ניב ורותם לסמטה, ושולה לא היתה אתנו, נכנסנו שלושתנו עם נאור ואיך שאנחנו נכנסים אבירם יוצא מבפנים, מאיפה שהדלת והוא מתחיל לירות, ואני לא יודע איך שולה הגיעה לשם אחרי זה, וההו, ואז אני זוכר שנפלתי על הרצפה”** [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 491].

605. בחקירה הנוספת פירט כי זיהה אותו גם **”לפי העמידה שלו, לפי הלבוש שלו, לפי העיניים. ואני ידעתי שזה הוא... בלב שלי אני ידעתי שזה רק הוא”**. לשאלת בית המשפט למה התכוון באומרו **”בלב שלי אני ידעתי”**, השיב: **”איך ידעתי? כי לפני כן רבנו, מה אני צריך לדעת? עכשיו את יושבת עם מישהו בבית קפה את יודעת שהבן אדם הזה רוצה לפגוע בך, את לא מחכה שעכשיו יבוא אני לא יודע מי מחו"ל יהרוג אותך, את יודעת שהבן אדם הזה שכן שלך את יודעת מיהו שהוא**

רוצה לפגוע בך. את לא צריכה יותר נזי בשביל לזהות אותו" [פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1370-1369].

606. השתכנעתי כי אדם אכן זיהה את הנאשם לפי הבגדים שאותם לבש גם במסיבה, עיניו, מבנה גופו וצורת עמידתו, כאמור בתחילת פרק זה – כשמדובר באדם המוכר לו ושעמו התעמת זמן קצר קודם לכן.

607. עניין נוסף שמחזק את אמינותו של אדם הוא היעדר אינטרס להפללת הנאשם. הוא אף ניסה להימנע מכך גם במחיר של מעצר של כמעט 7 ימים בשל התחמקות מהגעה לעדות וכדי להביאו לישיבת ההוכחות כדי שיעיד, ותשלום כספי בשל הפרת צווי הבאה [החלטת כב' האב"ד באשר למעצרו של אדם והשתלשלות האירועים עובר לעדותו מיום 9.2.20 וההפניות בה להחלטות נוספות בעניין זה, לרבות מאת בית המשפט העליון]. כבר מתשאלו הראשון, בעודו מאושפז בטיפול נמרץ, הודיע אדם לחוקריו כי אינו מתכוון להעיד בשום מקום על שאירע בסמטה: **"החוקר סבן: אתה ראית את אבירם מבצע את הירי הזה? אדם: כן, אבל אני לא מתכוון להעיד בשום מקום"** [ת/8 עמ' 8 – 10]. אדם נותר איתן בסירובו, ולפיכך כל חקירותיו נערכו באופן לא פורמלי, תחילה בבית החולים ובהמשך ברכב משטרתי (כולן הוקלטו ורובן תומללו כפי שהובא לעיל). גם בעדותו שב וחזר על כך שלא רצה להעיד פן ייחשב ל"מלשן", אולם בסופו של דבר בחר להעיד: **"פחדתי שיגידו שאני מלשין אבל אז חשבתי על זה, זה לא משנה, שיגידו מה שהם רוצים, אני הפסדתי את אח שלי ולא אכפת לי מה אנשים יגידו... מי שעשה את זה מגיע לו להירקב בכלא"** [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 345-346 ו-350].

608. בהחלטתו להעיד פעל אדם במודע בניגוד לאינטרס האישי שלו ושילם מחיר אישי כבד על עדותו. קשריו עם משפחת המנוח התנתקו [ת/100א]. ניסו לפגוע בו בעת שהיה במעצר, והוא הוגדר על ידי שב"ס כ"סעון הגנה" [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 447-448]. לאחר ששוחרר, שני חברים של הנאשם דקרו אותו, והוא עדיין מאוים עד כי ביקש את עזרת התובעת כדי לנסות להתרחק מסביבת מגוריו [ת/100א]. נראה כי לפרקים, וככל שנחשף המחיר הגבוה של עדותו, אדם התחרט על עדותו. השיא היה בפנייתו לתובעת, שממנה התרשמתי עד כמה המחיר ששילם אדם היה גבוה, וכמה גדול היה הכאב והתסכול שחש עקב כך [ת/100א]. בסופו של דבר אף אמר זאת באופן מפורש בישיבה האחרונה שבה העיד: **"לא מעידים בעולם הזה. ראית משהו אתה שומר אותו לעצמך... לא טוב להעיד. בכללי... לא משנה מה אסור לפתוח את הפה"** [פרוטוקול מיום 8.8.21 עמ' 1738 – 1740].

609. אדם הביע בכנות גם את תחושת האשם שחש בעקבות האירוע, משום שתחילתו הייתה בעימות בינו לנאשם, בעוד המנוח ואחיו רק הגנו עליו כחבר [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 527 – 529]. סביר להניח שגם תחושה זו השפיעה על אדם ואולי הניעה אותו להעיד חרף המחיר הכרוך בכך.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

610. בישיבה האחרונה שבה העיד הגיעה המורכבות של עדותו לשיא. אדם הביע באופן מפורש, ואף בוטה, את מורת רוחו מזימונו להעיד שוב, ושיתוף הפעולה שלו היה מועט. במהלך חקירתו על ידי הסניגור אדם סובב את גבו לאולם, שקע בכיסאו והשיב תשובות סרק חסרות משמעות. אף על פי כן, כאשר הועלתה בפניו האפשרות שהעיד בציפייה לתגמול – אדם שלל זאת, הפנה אצבע מאשימה כלפי הנאשם וביטא את כאבו על אובדן חברו ואת כעסו על הנאשם:

**”אדם: זה לא נכון. בכלל לא דיברתי איתם על כסף. בהתחלה רק עניין אותי שהוא יכנס לבית סוהר.
 עו”ד קניג: למה?
 אדם: ככה כי הוא בן זונה, הוא לקח את רותם סתם.
 עו”ד קניג: רק בגלל שהוא בן זונה?
 אדם: כן, הוא לקח את רותם סתם. ואלוהים ישלם לו על זה”** [שם עמ’ 1776].

611. בהמשך אישר, לשאלת בית המשפט, כי אינו חוזר בו מעדותו, ואף תהה על עצם השאלה [שם עמ’ 1762].

612. סיכמו של דבר, האפשרות שאדם בחר במודע להפליל אדם חף מפשע, בהיותו מודע למחיר שישלם ובעיקר לתיוגו בתיוג הגנאי “מלשך” הצפוי לנדותו מקרב חבריו וסביבת מגוריו, אינה סבירה בעיני כלל וכלל.

613. חיזוק נוסף למהימנות של עדות אדם היא העובדה שהוסיף בתיאורו לאירוע גם פרטים שאינם מתמאיאים לו, כגון עיסוקו במכירת בגדים מזויפים, שימוש בסמים והתחמשותו בסכין לפני יציאתו לסמטה בידיעה שהוא הולך לקראת עימות. התרשמתי, אפוא, שאדם מתאר את הדברים כהווייתם מבלי לייפותם.

614. אדם שב ועמד על כך שהנאשם הוא היורה, באופן עקבי ורציף לאורך ההליך, לרבות בישיבה האחרונה שבה שיתוף הפעולה שלו היה מועט. אין בלבי כל ספק שאכן זיהה בעצמו את הנאשם כמי שירה בו בסמטה בליל האירוע.

אין בדבריו של אדם בחקירותיו כדי להפחית ממהימנות עדותו, שכן זיהה את הנאשם מלכתחילה ובעקביות

615. כפי שתואר לעיל בסקירת העדויות, אדם זיהה את הנאשם כיורה החל מהתשאול הראשון של, בעת שהיה מאושפז בטיפול נמרץ. כבר שם הצביע באופן מפורש על הנאשם כיורה [ת/8]. אכן, אדם חזר בו מדברים מסוימים שאמר אז, אולם אדם מעולם לא חזר בו מזיהוי הנאשם כיורה, ושב והסביר כי היה מבולבל בחקירותיו, שרובן התנהלו במהלך אשפוזו ותחת השפעת תרופות. מדובר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

בהסבר משכנע, בהתחשב בחלוף הזמן, במידת הטראומטיות של האירוע ותוצאותיו לגבי אדם, והעובדה שרבות מהחקירות נערכו בין הרדמה להרדמה במהלך אשפוז. עם זאת, אני סבור כי אדם התלבט בשעתו אם לחשוף את מכלול ההתרחשויות והמעורבים בליל האירוע אם לאו, ובמיוחד התלבט לגבי חשיפתו של נאור, שאולי ניסה להגן עליו בשל הקשר הקרוב יותר שביניהם [כעדותו של אדם לעיל], או בשל כך שלחשיפתו של נאור, כמי שלא הוא שירה בו, בשולה וברותם, לא הייתה די חשיבות בעיני אדם כדי הצדקת ה"בגידה" בקוד העברייני.

616. ההגנה טענה, בהסתמך על מסמכים רפואיים שהוגשו ועל דברי אדם עצמו, כי אדם לא היה כשיר להשיב לשאלות החוקרים או להתנגד לאמצעי הפיתוי שהפעילו, בשל העובדה שהוא נחקר במהלך אשפוזו, בין הרדמות, כשהוא במצב פיזי קשה ובהשפעת תרופות ומשככי כאבים [סיכומי הנאשם עמ' 13 – 15].

617. אכן, אדם נחקר בתנאים בלתי מיטביים. אולם, כמבואר להלן, זיהוי הנאשם כיורה היה החלק העקבי והיציב במהלך חקירותיו, והוא היה מודע לזהותו גם במצב שבו היה שרוי. על כך יש להוסיף כי התרשמתי מאוד לחיוב מעדותו של אדם לפנינו, ואין בליבי צל צלו של ספק שגרסתו בבית המשפט היא אמת וכך הייתי קובע גם ללא דבריו לחוקריו בבית החולים.

618. כמו כן, עולה מדברי הרופאים שטיפלו באדם, שעדויותיהם נסקרו לעיל, כי לא דווח על תופעות לוראי כתוצאה מהתרופות שנטל במהלך אשפוזו [כלעיל פסקאות 446–447].

619. לאור האמור, התרשמתי כי די בחלק היציב והעקבי בעדותו של אדם, זיהוי הנאשם כיורה – כדי לאמצו, אפילו יש מקום להסתייג מאמירות מסוימות בהקשרים מסוימים. כמה שנאמר:

"ניסיון החיים והניסיון המשפטי מלמדים, כי יש ודבריהם של נאשמים או של עדים בחקירותיהם ובעדותם, אינם עשויים מקשה אחת. שומה על בית המשפט לבחון בזהירות מרבית אמירות כאלה כדי לבור את התבן מן הבור (...). לשם כך רשאי בית המשפט לפלג את האמירות (...). עם זאת נקבע, כי "פיצול עדות אסור שייעשה באופן שרירותי, וכי נדרש יסוד סביר לאבחנה בין חלקי העדות" (...)" [ע"פ 9613/04 ציון בן סימון נ' מדינת ישראל (4.9.2006), פסקה י"ד].

620. בניגוד לטענת הנאשם בסיכומיו, כי שמו של הנאשם "הושתל" במוחו של אדם על ידי החוקרים, בעוד הוא כלל לא הכיר את הנאשם [עמ' 7 בסיכומים] – ניתן לראות כי אדם ידע בבירור במי מדובר:

"החוקר סבן:	נאור היה שם?
אדם:	איזה נאור?
החוקר סבן:	נאור אוחיון שמן קצת מירלשולי
אדם:	אההה כן. היה שמה. עם הטוויטה הלבנה.
החוקר סבן:	נכון.
אדם:	היה שמה כן.

החוקר סבן:	הבנתי כן. ואבירם היה שם?
אדם:	מי זה.
החוקר סבן:	אבירם זגורי.
אדם:	עם הסקודה?
החוקר סבן:	עם ה'?
אדם:	סקודה לבנה?
החוקר סבן:	אבירם בא עם הסקודה הלבנה?
אדם:	לא היה סקודה לבנה לאבירם?
החוקר סבן:	יש סקודה לבנה שהייתה שם עם גילי. נכון?
אדם:	זה אצל גילי כן.
החוקר סבן:	כן הוא דוד של גילי.
אדם:	מי זה.
החוקר סבן:	לא. זאת של גילי הסקודה הלבנה של גילי.
אדם:	של גילי כן.
החוקר סבן:	נכון. אבירם היה שמה?
אדם:	היה אבל לא היה סקודה לאבירם.
החוקר סבן:	נכון. היה לך איזה וויכוח עם אבירם או משהו?
אדם:	לי?
החוקר סבן:	בקטנה. וויכוח בקטנה.
אדם:	לא. אני ואבירם חברים בכלל.
החוקר סבן:	הבנתי. לא היה שום וויכוח שום ריב.
אדם:	שום דבר.
החוקר סבן:	כלום הכל טוב עם אבירם...
החוקר סבן:	ועם נאור היה לך משהו? איזה וויכוח נאור השמן?
אדם:	שום דבר.
החוקר סבן:	אתה מכיר את נאור.
אדם:	כן.
החוקר סבן:	האופנוע בכניסה שלך?...
אדם:	לא לא היה...
החוקר סבן:	... אתה היית עם איזו בחורה שם או משהו?
אדם:	לא.
החוקר סבן:	לא. ואבירם היה עם בחורה?
אדם:	רחלי.

החוקר סבן: איד?

אדם: רחלי" [ת/ג עמ' 4-6].

621. הנאשם מלין על אופן התשאול לעיל והעלאת שמו על ידי החוקרים מבלי שהועלו שמות נוספים, וטוען כי שאלתו של אדם "מי זה?", בתגובה לשם הנאשם, מעידה שהשם הושלל בראשו של אדם מבלי שהכירו [עמ' 8 בסיכומי הנאשם]. אני דוחה טענה זו. אין מחלוקת שאדם והנאשם מכירים זה את זה, ואף התעמתו במהלך המסיבה, מילולית ופיזית. מהמשכו של התשאול ניתן ללמוד שאדם יודע היטב במי מדובר, ואף מכיר את בת זוגו. מספר דקות לאחר מכן, אדם כבר נוקב בשמו המלא של הנאשם כ"יורה". השיבוש הקל בשם משפחתו של הנאשם ("אלזגורי" במקום "זגורי") אינו מעיד על שקר [כטענת הנאשם בסיכומיו בעמ' 8], ואף לא על אי-היכרות עם הנאשם, אלא על טעות סבירה בהיזכרות בשם המשפחה של אדם שאותו הוא מכיר באופן שטחי יחסית, כפי שהעידו אדם והנאשם בעצמם. הטעות נתפסת כסבירה במיוחד בזכרנו את שורשיו הערביים של אדם, וכי משמעות שם המשפחה זגורי, הנגזר משם העיירה זגורה שבמרוקו, היא "הזגוראיי", ובערבית – "אלזגורי" [כעדות החוקר סבן, פרוטוקול מיום 8.7.20 עמ' 710]. על אף שהחוקר סבן העלה את שמו של הנאשם ראשון, בהקשר של שמות הנוכחים במסיבה – מהרגע שבו החל אדם לדבר הוא סיפק פרטים רבים שלא נמסרו לו על ידי החוקרים, דבר שלא יכול לעשות לו רק ביקש לרצות את החוקרים מבלי שידע אותם פרטים מידיעה אישית. לדוגמא, מיד בהמשך לאמירת השם, אדם הוסיף מיוזמתו את סוג כלי הנשק שבאמצעותו ירה בו הנאשם:

"אדם: אבירים עשה את זה... אבירים אלזגורי... יש לו אחד קטן
 החוקר סבן: מה זה אחד קטן?
 אדם: עוזי קטן
 החוקר סבן: עוזי?
 אדם: כן. זהו זה מה ראיתי.
 החוקר סבן: אתה ראית את אבירים מבצע את הירי הזה?
 אדם: כן, אבל אני לא מתכוון להעיד בשום מקום
 החוקר סבן: למה?
 אדם: ככה כי... הוא ירה בי. נכוון. אני לא אהיה מניאק בשכונה... אני יברח אלך
 לאנשהו אולי
 החוקר סבן: תגיד לי רגע אבירים היה לבד באירוע הזה?
 אדם: לא הוא והאתיופי שלו אני לא יודע איך קוראים לו... כל הזמן הם ביחד" [ת/ג עמ' 8 – 10].

622. עמידתו של אדם על זיהוי הנאשם כיוורה חוזרת גם בחקירתו הבאה, כאשר הוא מסביר ש"אבירים... הוציא אותנו ושיחרר" (ת/8ה, בעמ' 3-4). אדם שב ואישר שהנאשם היה לבוש בבגדים שאותם תיאר בחקירתו הקודמת (שם עמ' 9). גם בחקירה נוספת אמר: "מה אני זוכר, שאבירים זה דיברו בחוץ... ונאור ושולה דיברו בחוץ, אנחנו עמדנו בחוץ אני ורותם זה ואז אבירים הוציא והתחיל לירות" (ת/8ח עמ' 2-3). בחקירה שהתקיימה למחרת (ת/8י מיום 1.1.19) סיפרו החוקרים לאדם שהנאשם צפוי להשתחרר באותו היום. אדם בתגובה טען כי אין בינו ובין הנאשם דבר והוא מאמין שירה בו בטעות (שם עמ' 1-3).

623. אפילו בחקירה הבאה, שבה ניסה אדם לטעון שאינו זוכר דבר, הוא רמז לידיעתו כי הנאשם הוא היורה, כאשר שאל את החוקר אם התכוון לכך שאמר ש"אבירים ירה", וכאשר ביקר את שחרורם של נאור והנאשם ממצעור באומרו: "אני לא יודע איך שחררת אותם בכלל... אם יש לכם בן אדם שנרצח" (ת/8יב, מונה 15:00).

624. בחקירתו האחרונה עמד אדם על סירובו להעיד או לחזור על הדברים שאמר, וטען שלא ידבר כי ייצא לו שם של "מניאקי". לאורך כל החקירה טען שאינו מעורב, אולם שב ושאל האם "הם" נעצרו, ובסוף החקירה, כאשר החוקרים שואלים מי "הם", השיב אדם: "שניהם... אבירים ונאור. למי עוד יש להיעצר" (ת/8יג).

625. אדם זיהה, אפוא, את הנאשם כיוורה, בעקביות לאורך כל ההליך, לרבות בעדותו לפנינו. התרשמתי שהסתירה בין חקירותיו לעדותו לגבי זהות שותפו של הנאשם נובעת ממניעים אחרים, שאינם מפחיתים ממנהימנות הזיהוי של אדם את הנאשם כיוורה.

לא הובטחה או ניתנה לאדם תמורה בגין עדותו ולא זה היה המניע לעדותו

626. הנאשם טוען כי הסיבה היחידה שאדם נקב בשמו בחקירתו הראשונה, על אף שלא ידע מיהו היורה, היא ההצעה המרומזת של החוקרים כי בתמורה לכך ישוחרר אופנוע בבעלותו, שנתפס במהלך האירוע והוחזק אז בידי הימ"ר (סיכומי הנאשם עמ' 7-9). בעדותו שלל אדם אפשרות זאת בכל תוקף וטען שנקב בשם הנאשם הרבה לפני שחרור האופנוע, ובלא כל קשר לכך (פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 360 – 396).

627. מנקודת מבטו של אדם, הוא שילם מחיר אישי גבוה מאוד על עדותו, העולה כמה מונים על שוויו של האופנוע. הבגידה בערכים שעליהם גדל, שלפיהם לא משתפים פעולה עם המשטרה, טבועה בו חזק כל כך, שלא סביר שהיה עושה זאת בקלות ובמהירות עם שמיעתה לראשונה של הצעה מרומזת לשחרר אופנוע שממילא שייך לו וצפוי להיות מוחזר לו, בהיעדר חשד למעורבות בביצוע הירי. בכל אופן, אדם יכול היה, בכל שלב בהליך, לאחר שחרור האופנוע, לחזור בו מזיהוי הנאשם

כיוורה, או לערער את מהימנות הזיהוי. אדם לא עשה כן, אלא דבק בזיהוי הנאשם כיוורה לאורך כל חקירותיו וארבע הישיבות בהן העיד לפנינו.

628. רמ"ח חקירות ותשאול רפ"ק צפניה כרבי, שחקר את אדם בתשאול זה, התייחס באריכות לנושא זה במהלך עדותו לפנינו, והסביר כי האופנוע נתפס בזירת האירוע, ולאחר בירור גילו כי הוא שייך לאדם. מכיוון שניתן היה לשחררו רק לבעליו, נדרשה הסכמתו של אדם לשחרור האופנוע לידי קרוב משפחתו. בשל הרצון לשחרר את האופנוע שתפס מקום, העלה את הנושא לפני אדם. רפ"ק כרבי הסביר כי ייתכן שעיתי העלאת הנושא נועד ליצור הפוגה בחקירה, להפחתת הלחץ, ובמטרה להראות לנחקר שהם "לטובתו", כנהוג לעתים בחקירות. רפ"ק כרבי שלל מכל וכל את האפשרות שהייתה פה רמיזה למתן תמורה לאדם בגין עדותו, ושלל אפשרות כי חשב שהדברים יובנו כך על ידי אדם [פרוטוקול מיום 15.7.20 עמ' 757 – 769].

629. הנאשם הוסיף וטען כי הציפייה של אדם לתמורה בעד עדותו הובעה באופן מפורש גם בהתכתבותו עם התובעת (כשנה וחצי לאחר עדותו – ש"פ), שבמסגרתה ביקש את עזרת התובעת לנוכח מצוקה כלכלית שאליה נקלע ותיקים פליליים שנפתחו לו סתם (כהגדרתו), לאחר ששמע על מקרים של עדים שקיבלו תשלום בעד עדותם. כשהתובעת הבהירה לו שאין אפשרות חוקית של מתן תשלום בעד עדות מעבר לשכר העדים הקבוע בחוק, אדם טען שננטש לאחר שגרמו לו להעיד בניגוד לרצונו, איים לפנות לתקשורת, טען שטעה כשהעיד, ואיים לחזור בו מעדותו ולספר כיצד בבית החולים "החוקר סבן אמר לי תשם של אבירם... אני לא יודע מי זה אבירם... החוקר סבן דחף לי תשם שלו לפה" [ת/100]. לכך הוסיף הנאשם כי אדם לא תיאר בעצמו את לבוש היוורה והחוקר רמז לו גם לגבי עניין זה מהי התשובה ה"נכונה". לדוגמא, כאשר אמר שהיוורה לבש "חולצה שחורה.. של ריפליי וג'ינס", החוקר שאל "חולצה או קפוצ'ון?" ובכך זיהם את החקירה, במקום לשאול שאלה פתוחה יותר [סיכומי הנאשם עמ' 7 – 12].

630. לישיבה ביום 8.8.21 הגיע אדם נסער מאוד ועוד בטרם התחילה עדותו, בפנותו לבית המשפט, הביע מורת רוח מכך שהתכתבותו עם התובעת הועברה להגנה ולבית המשפט, והבהיר במפורש: "אני לא חוזר בי מהעדות, בסדר!?!!" [פרוטוקול מיום 8.8.21 עמ' 1733]. בהמשך הדיון, כאשר נחקר, הסביר כי כתב לתובעת את הדברים "מעצבים... על המדינה והפרקליטות", אישר שוב לשאלת בית המשפט כי אינו חוזר בו מעדותו, ובהמשך אף הביע פליאה מכך שהסניגור חושב שהוא חזר בו [שם עמ' 1760 – 1762].

631. אדם דחה בהחלטיות את הצעת הסניגור לגבי ציפייה לקבלת תמורה, והפנה שוב אצבע מאשימה כלפי הנאשם כמי שהרג את המנוח:

"עו"ד קניג: ... יש איזה משהו שעלה בשיחה שלך עם רותם (התובעת – ש"פ) שאתה מעיד רק לה ולי לא? אדם? יש משהו שאני מפספס כאן? אתה עדיין סבור שאתה תקבל כסף בגלל שאתה לרותם מעיד ולי לא? יש לך איזה פחד מסוים מהפרקליטות שבגלל זה אתה מעיד להם רק ולי לא? אולי אתה מפחד שיגישו נגדך כתב אישום על עדות שקר?

אדם מסרוגה: לא, לא, כי אתה מגן על בן זונה שלקח לי את החבר. והה. אני לא אדבר יותר" [שם עמ' 1762].

632. בישיבה זו אדם היה נסער במיוחד, זעק את כאבו והפנה את כעסו לכל הכיוונים – כלפי בית המשפט, המאשימה וההגנה. אולם התרשמתי שעיקרו הופנה כלפי הנאשם ובאי כוחו, שעמם התנגד במופגן לשתף פעולה ולא השיב לשאלותיהם. עוד התרשמתי מכנות דבריו כאשר הסביר כי הדברים שכתב למאשימה נאמרו בשעת כעס ומתוך תסכולו הרב ממצבו. בהתאם לכך, ועל רקע העובדה שחזר על זיהויו את הנאשם כיוורה גם בישיבה זאת, האמנתי לדברי אדם כי הדברים שכתב לתובעת נאמרו מתוך כעס ולא מכיוון שכך אמנם היה.

633. בהתייחס לסגנון התשאול הסבירו החוקרים כי החקירה התנהלה בנסיבות חריגות, מבחינת מצבו הרפואי של אדם והחשש שלא ישרוד. מכל מקום, ניכר כי אדם ידע בדיוק במה מדובר כאשר אמר שהנאשם לבש חולצה שחורה, ונקב בשם המותג שאותו לבש הנאשם גם במסיבה, כפי שניתן לראות בתמונתו עם נופר מהבית של מיכה.

שקרים וסתירות נטענות בגרסתו של אדם

634. לטענת הנאשם, סתירות בהודאתו של אדם מעידות על חוסר מהימנותו והיעדר יכולת לבסס הרשעה על עדותו [עמ' 15 – 19 בסיכומי הנאשם]. לאחר בחינה של הטענות ושל חקירותיו ועדותו של אדם, לא מצאתי שמדובר בסתירות מהותיות. להלן אתייחס לסתירות הנטענות בנושאים המהותיים ביותר:

635. סתירות נטענות בנוגע לזהות הנאשם: לאמירתו של אדם בחקירתו ברכב המשטרתי [ת/8יב] **"גם שאני אומר לך... שאבירם ירה, אני לא אומר את זה בוודאות"**, שאליה הפנה הנאשם [עמ' 16-15 בסיכומי הנאשם], יש המשך, שבמסגרתו מבהיר אדם כי הזיהוי מתבסס על זכרונו: **"אני אומר את זה ממה שאני זוכר ממה שעולה לי בראש"**. יש לשים לב שאדם אינו חוזר בו מהזיהוי בשום שלב, ובהמשך אותה חקירה הוא חוזר ומפנה אצבע מאשימה לנאשם: **"אני לא יודע איך שחרת אותו בכלל... אם יש לכם בן אדם שנוצח"** [ת/8יב, מונה 00:15]. אדם התייחס לדבריו אלה בעדותו,

ואף שהודה שאינו זוכר את החקירה ולכן לא ידע להסביר את דבריו, עמד על זיהוי הנאשם כיורה [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 506 – 510]. לא התרשמתי כי מדובר בסתירה אלא בהיסוס שהביע רק כלפי חוץ, שבמסגרתו אולי ניסה לבדוק אם יוכל להימנע מלהעיד (מעמד שממנו ביקש במפורש להימנע), כאשר לכך ניתן לייחס גם את דבריו בחקירה הבאה כי אינו רוצה לומר דברים בהם אינו בטוח [ת/8ג].

636. כלי הנשק: הנאשם טוען כי אדם סתר את עצמו באשר לכלי הנשק שבו נורה, כאשר במקום אחד אמר "עוזי קטן" ובמקומות אחרים "קרלו/קרלו גוסטבו", במקום אחד אמר שמדובר בנשק אמיתי ובאחר כי מדובר בנשק מאולתר, בעדותו כינה את כלי הנשק "אקדח" ובמקום אחר "רובה" (סיכומי הנאשם עמ' 16). לפי עדות אדם הוא נחשף לכלי הנשק למספר שניות בודדות, ולכן בהחלט ייתכן שאדם ראה סוג של תת מקלע קטן, הניח בהתחלה כי מדובר בנשק מסוג עוזי, ובהמשך קישר בין כלי הנשק הזה לכלי הנשק שאותו ראה יום לפני האירוע בביתו של נאור, והבין שסביר יותר שתת המקלע שראה הוא מסוג קרלו. לאור הדמיון בין כלי הנשק, והחשיפה הקצרה של אדם למראהו בנסיבות הטראומטיות, איני רואה בכך סתירה. באשר לשימוש במילה "אקדח" אדם הסביר בעדותו כי רק התבלבל: "באקדח התכוונתי לקרלו" [שם עמ' 491 – 493]. בשים לב לקוטנו של ה"קרלו" – כינויו השגוי "אקדח" סביר בעיניי, ואני מקבל את הסברו של אדם בעניין זה.

637. הנאשם ייחס לאדם סתירות נוספות, על בסיס השוואה בין דבריו בתשאוליו בבית החולים לעומת דבריו בעדותו. ככלל אומר שאני מאמין לגרסתו הסבירה וההגיונית של אדם כי, בהשפעת התרופות שקיבל במהלך אשפוזו, לא דייק בפרטים מסוימים; ובנוסף לכך התלבט כל העת אם "להלשיך". התרשמתי שחלק מהדברים שמהם חזר בו בעדותו הם דברים שאמר אדם כשעוד לא החליט האם לחשוף ומה לחשוף – כגון אמירתו שהבחור ה"אתיופי" (גויתום) או גילי היו עם הנאשם, שנבעו מכך שעניין זה טרם הצטלל בזיכרונו או מרצונו שלא לחשוף את נאור. בדעיבד הודה ששיקר לגבי רכיבים אלה בחקירתו; ואכן אין חולק שנאור הוא האדם הנוסף שהיה עם היורה בזירה, ומכאן שלא היו אלה גילי או גויתום, כגרסתו הראשונית של אדם שממנה חזר בו.

638. לא התרשמתי כי מדובר בסתירות מהותיות שיש בהן כדי להפחית ממהימנות עדותו של אדם, ואני דוחה את טענות הנאשם בהקשר זה. הבלבול והטראומה שבהם היה שרוי הנאשם במשך חודשים ארוכים וודאי השפיעו על כך שלא נקט באותם מינוחים ותיאורים לאורך הדרך, ומקובלת עליי האפשרות שבחלק מהדברים נזכר במהלך הזמן, או שבחר לחשוף אותם רק בשלב מאוחר יותר.

639. לסיכום, התרשמתי כי במהלך חקירותיו ועדותו אדם זיהה באופן עקבי את הנאשם כיורה: הוא ידע לתאר את לבוש הנאשם במעיל שחור של חברת ריפליי או אדידס, עם כיתוב בצד ומכנסי גיינס [ת/8ג עמ' 12, ת/8ד], עם קפוצ'ון שהסתיר את רוב פניו למעט עיניו ואפו [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 340 – 344]; זיהה את כלי הנשק כרובה מסוג "עוזי" [ת/8ג] או "קרלו" מאולתר [ת/8ד,

ת/8 ה, פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 342; וזיהה את הנאשם לפי עיניו, בגדיו ומבנה גופו [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 344-345; פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1369-1370]. אדם מעולם לא הצביע על אחר כיורה, ולא חזר בו מדבריו, למעט בהתכתבותו עם התובעת שלגביה קיבלתי את הסברו שעשה זאת בשעת כעס ולא התכוון לכך. התרשמתי כי הוא העיד בניגוד לאינטרס האישי שלו, ועל אף שנפגע מהירי – לא זה היה המניע העיקרי לבחירתו להעיד. אדם העיד מדם לבו, והגם שלא רצה להעיד, עד כי נאלצנו להביאו לעדות בכפייה – כשהחל להעיד, זעמו על הנאשם, שרצח את חברו הקרוב ופצע אותו עצמו, גבר על הקוד העברייני בדבר אי שיתוף פעולה עם רשויות אכיפת החוק. עדותו של אדם הותירה עליי רושם אמין מאוד.

640. לאור המקובץ אני קובע, מעבר לספק סביר, כי אדם זיהה את הנאשם כמי שירה בו בסמטה בליל האירוע.

בחינת גרסתה של שולה הרוש

641. כפי שנסקר בפרק העדויות לעיל, לגרסת שולה היא ארגנה מסיבת יום הולדת לרותם בביתה. במסיבה נכחו חברים ובני משפחה וכן הנאשם ואדם, שאת שניהם היא מכירה כחברי ילדות של רותם. במהלך הערב הייתה עדה לשני ויכוחים בין אדם לנאשם, אחד בתוך הבית ואחד מאוחר יותר מחוץ לבית. לאחר מכן יצאה למועדון הפלקה עם דנה ויובל. כאשר חזרה ראתה מיז המולה בסמטה, רצה פנימה, ראתה את רותם ובסמוך אליו את הנאשם חמוש ויורה, ואז את אדם שוכב בשלולית דם. שולה קפצה על הנאשם בניסיון לעצור אותו מלפגוע ברותם. הנאשם ניסה להזוף אותה ממנו, תחילה על ידי כך שפנה אליה בשמה ודרש שתזוז, בהמשך על ידי מכה באמצעות קת הנשק, ולבסוף על ידי ירייה ברגלה. לאחר הירייה חשה שולה תחושת שריפה, אחיזתה בנאשם התרופפה והיא נפלה לרצפה. אז ראתה את רותם מניח ידיו על ראשו קורא לה, ובהמשך קורא בשמו של הנאשם ורץ אחריו לכיוון רחוב מכתשים. היא ניסתה לומר לרותם שהיא נפגעה רק ברגלה אולם קולה לא נשמע לה. הדבר הבא שראתה זה את רותם נופל לאחור.

642. שולה לא שיתפה פעולה מייד עם רשויות אכיפת החוק. אף על פי כן, כאשר החליטה לחשוף את מה שראתה, מצאתי כי עדותה אמינה. התרשמתי ממכלול הדברים שהיא זיהתה את הנאשם בליל האירוע בסמטה, וקיוונה תחילה שהוא יתפס גם מבלי שתידרש לעדות. על אף שעדויותיה מבולבלות לעיתים, ניתן לראות שהיא מעולם לא ייחסה את האשמה לירי לאחר זולת הנאשם. היא הייתה עקבית באשר למהלך הדברים בליל האירוע, וגם בחקירות שבהן הסתירה את העובדה שראתה את היורה, נשזרו בדבריה "פליטות פה" המעידות שהיא הייתה מודעת להתרחשות וזכרה פרטים רבים יותר ממה שחשפה באותו רגע. אתחיל בבחינת גרסתה המרכזית של שולה, שעליה מבקשת המאשימה לבסס את הקביעות העובדתיות – היא גרסתה של שולה בבית המשפט. לאחר מכן אבחן את השאלה אם שולה ידעה בזמן אמת על זהות היורה, לאור דבריה בחקירותיה, ולבסוף

אבחן את ההסבר לכבישת גרסתה. בסיכום חלק זה אקבע ממצאים עובדתיים באשר לזיהוי היורה על ידי שולה.

643. אין מחלוקת כי שולה הייתה בסמטה במהלך הירג, לרבות בקרב מי שטענו כי לא ראו דבר. **יקיר לוגסי** העיד כי כשכולם רצו לכיוון הסמטה, שולה רצה ראשונה [ת/39ב]; **אדם** ראה אותה אחרי שנורתה [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 491]; **אביחי אבוקסיס** ראה אותה שוכבת בסמטה וניסה לדבר איתה אך היא לא הגיבה [ת/19א עמ' 1-3]; **יובל בוגנים** תיארה כיצד שולה רצה ראשונה אל תוך הסמטה והיא ודנה רצו אחריה [פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1222-1221]; **חנן רוזילין**, פרמדיק של מד"א, הגיע ומצא את שולה שוכבת פצועה בסמטה, ומשם הבהילו אותה באמבולנס לבית החולים [ת/9]; **נאור מיראלשווילי** אישר בהודאתו, ושוב בעדותו לפנינו, את נוכחותה של שולה בסמטה [פרוטוקול מיום 23.12.21 עמ' 2030]. הנאשם, שעל פי גרסתו כלל לא נכח באותו שלב באזור, אינו טוען אחרת. כלומר, אין מחלוקת שיש היתכנות טכנית לכך שהיא אמנם ראתה את האדם שירה בה.

644. במהלך עדותה של שולה התרשמתי מהקושי שלה להעיד, וחשתי שהיא מתארת חוויה טראומטית. היא בכתה ברגע משמעותי בעדות, רגע לפני שסיפרה על בנה המנוח שראה אותה שכובה על הרצפה לאחר הירי ורץ אחרי הנאשם [פרוטוקול מיום 24.9.19 עמ' 53]. היא הגיעה נסערת במיוחד ודומעת לאחת השיבות [ישיבה מיום 15.1.20], והתרשמתי כי דבריה והתנהגותה היו כנים. לאורך עדותה פנתה מדי פעם לנאשם וחשתי שהיא מנסה לפרש את הדברים גם מנקודת מבטו. לדוגמא, כאשר תיארה את דבריו בעת ניסיונו להזדף אותה ממנו בסמטה: **"זחי שולה יבת זונה, זחי, אבל כמוכן שלא זחי כי רציתי לעמוד במקום הבן שלי, לא זחי אבל... (בשלב הזה העדה פונה ישירות לנאשם ושואלת אותו לא רצית שיתפסו אותך? סליחה שאני פונה אלין. הוא לא רצה שיתפסו אותו והדרך היחידה שאני ארפה ממנו הייתה לירות לי ברגלי".** הפנייה האישית הזו מרמזת על האוטנטיות של הדברים. היא מבינה מדוע ירה בה, היא אפילו מתרצת בשבילו את הדברים ומסבירה כי פשוט לא השאירה לו ברירה, הוא חשש להיתפס וזו הייתה הדרך היחידה עבורו להימלט מהמשטרה שהתקרבה. גם בהמשך אמרה שהנאשם יכול להסתפק בלירות רק ברגליו של המנוח ולא היה חייב לירות בראשו [פרוטוקול מיום 24.09.19 עמ' 55].

645. התרשמתי כי לאורך דרכה מאז השיחה הראשונה עם חוקרי הימ"ר בבית החולים עד עדותה לפנינו, עברה שולה מסע ייסורים עם עצמת, מול קרוביה וגם מול חוקרי הימ"ר העיקשים, עד אשר החליטה בסופו של דבר לחשוף את מה שראתה בליל האירוע, לרבות זחותו של הנאשם כיורה.

646. עדותה של שולה הייתה שזורה לכל אורכה תיאורים מוחשיים, אשר נלוו לתיאורים הטכניים בעדותה, ומהם למדתי על רגשותיה ומחשבותיה בזמן אמת. לדוגמא, שולה תיארה כי נכנסה לסמטה תוך כדי ריצה ודחיפת העומדים בדרכה, וראתה את הבזקי האור מהירות ובהמשך את

אדם שוכב בשלולית דם וזועק מכאב. היא לא תיארה את הנאשם יורה באדם, אלא כיצד המיקוד שלה היה בבנה, כאשר לנגד עיניה רצונה להצילו: **"הרצון העז שלי זה היה לעצור, רצתי כי ראיתי שהבן שלי נלחם בתופת של יריות"** [שם עמ' 50]. גם האופן שבו תיארה את אחיזתה בנאשם, שממנה לא הרפתה למרות ניסיונות הנאשם להזדוף אותה, ואת הרפיית אחיזתה לאחר שירה בה, נשמע כתיאור אותנטי של אובדן השליטה בגופה בעקבות הירי: **"ולא הרפיתי, לא הרפיתי, לא הרפיתי ולא הרפיתי ואני כל הזמן החזקתי אותו מכאן, אני ניסיתי... לאט לאט אני התחלתי להרגיש שהאחיה שלי ממנו נחלשת, הוא ירה לי ברגל ואני נשכבתי לאט לאט, נפלתי אחורה ונשכבתי עם העיניים לכיוון הסמטה"** [שם עמ' 52-53]. שולה הוסיפה תיאור פיזי, בהזגימה כיצד אחז רותם בראשו, כאשר ראה שנורתה, ומיד אחר כך תיארה באופן מוחשי את תחושת חוסר האונים שלה כאשר ניסתה לקרוא בשמו של רותם אך קולה לא נשמע לה. גם זיכרון הירי ברותם, שבו נזכרה בדיעבד, היה מוחשי, בהסבירה כיצד ראתה את רותם נופל לאחור לאחר הירי: **"את זה ראיתי וזו תמונה שלא אשכח"** [שם עמ' 55].

647. לאורך עדותה שולה חזרה באופן עקבי וסיפרה כיצד זיהתה את הנאשם כיורה. בתיאורה הראשון בעדותה היא מתייחסת לזהותו כדבר מובן מאליה, ומתארת את שראתה מיד עם כניסתה לסמטה: **"מעבר לזה שהסתכלתי ישר וראיתי את רותם נלחם באבירים... רצתי לאחורי החלון של המטבח שלי וקפצתי עליו, על אבירים"** [פרוטוקול מיום 24.09.19 עמ' 50].

648. בהמשך הסבירה כיצד זיהתה אותו על אף שפניו היו מכוסות, בעקבות היכרותה ארוכת השנים עמו, לפי קולו וציניו [שם בעמ' 55]. בחקירתה הנגדית חזרה על האמור והוסיפה: **"לא זיהיתי אותו רק לפי הקול. זיהיתי אותו לפי העיניים, לפי הלבוש הוא לא טרח אפילו להחליף בגדים... חזר עם אותם בגדים, שיש לי בפלאפון איך הוא יושב אצלי בבית, שמת, רוקד"** [פרוטוקול מיום 15.1.20 עמ' 168]. ובהמשך, כאשר נתבקשה שוב להבהיר לפי מה זיהתה את הנאשם, אמרה: **"הכל. לפי העיניים, לפי הלבוש, לפי הקול. לפני שהוא ירה בי הוא כיוון אלי את הרובה לראש. הוא אמר לי "שולה זוהי יא בת זונה"** [שם עמ' 197].

649. רכיב נוסף בזיהוי הוא קריאת המנוח בשמו של הנאשם מיד לאחר הירי בשולה ורגעים לפני מותו, כאשר צעק **"וואי, אימא, אימא, ... אבירים יבן זונה"** [פרוטוקול מיום 24.9.19 עמ' 54].

650. לנוכח כל האמור, התרשמתי שעדותה של שולה באשר לזהות היורה הייתה מהימנה. אני דוחה את טענת הנאשם כי שולה לא יכלה לזהות את הנאשם בשל העובדה שפניו היו מוסתרות, בהינתן ההיכרות הוותיקה שביניהם, ועל בסיס התרשמותי ששולה אכן ראתה את עיניו ושמעה את קולו, ושמעה את רותם קורא בשמו; לאור הכלל בדבר זיהוי אדם מוכר שהובא לעיל בתחילת פרק זה.

651. התרשמתי כאמור ממנהימנות גרסתה של שולה. להלן אבחן את טענת הנאשם כי מצב השכרות

שלה מנע ממנה לזהות את הנאשם.

מצב השכרות של שולה וחוות הדעת של מומחה ההגנה ד"ר ורטניק

652. הנאשם טוען בסיכומיו כי כלל לא הייתה אפשרות ששולה תזהה את הנאשם, בשל מצב השכרות שבו הייתה שרויה באותה עת. הנאשם טוען ששולה שתתה כ-10 בקבוקי בירה ובמקביל צרכה גם כדורי הרגעה ותחליפי סם, שביחד הובילו אותה למצב של ערפול חושי. מצב זה תואם את דבריה בחקירותיה כי אינה מזהה את הנוכחים בסמטה בזמן הירי לרבות היורה, וכי היא נוטלת כדורי הרגעה וכדורים פסיכיאטריים ונוהגת לשנות אלכוהול בתדירות גבוהה ובכמות גדולה עד כדי כך שהציעו לה לפנות לגמילה [סיכומי הנאשם עמ' 31 – 34]. בהקשר זה הפנה הנאשם לחוות הדעת והעדות של הטוקסיקולוג ד"ר ורטניק, שלפיהן **"לפי כמות וסוג השתייה ניתן לקבוע כי העדה שולה והעד מסרוגה היו שניהם במצב של שכרות ברורה ע"פ תוצאות חישובים תאורטיים לפי עזרה של נוסחאת ויידמרק"** [פסי' 22 בחוות הדעת]. ד"ר ורטניק קבע כי השילוב בין אלכוהול לתרופות שנטלה שולה לפי עדותה הוא שילוב מסוכן המוביל לתופעות לוואי קשות, לרבות תפקודים קוגניטיביים ופיזיולוגיים כגון זיכוי נשימתי ברמה מסכנת חיים [פסקה 46 ו-54 בחוות הדעת], וכי השפעת החומרים השונים מפריעה לעדויותיהם של עדים במשטרה ובבית המשפט [פסקה 57 בחוות הדעת; עמ' 32-33 בסיכומי הנאשם].

653. התביעה הפנתה בסיכומיה לכך ששולה העידה ששתתה במהלך הערב 2 בקבוקי בירה בביתה, ובמועדון הזמינה לעצמה בקבוק בירה נוסף שאותו לא סיימה, זאת במקביל לנטילת כדור קלונקס אותו היא נוהגת לצרוך מאז אובדן אחותה כחודשיים לפני האירוע. עוד הפנתה לכך ששולה הסבירה כי על אף שגם בחקירתה וגם בעדותה מולנו הייתה תחת השפעת כדורי הרגעה – היא הייתה צלילה והשיבה בהגיון. לבסוף הפנתה התביעה לכך שד"ר ורטניק בעצמו הודה שגרסת שולה כי שתתה 10 בקבוקי בירה אינה סבירה [מסמך הפניות לסיכומים עמ' 14].

654. ד"ר ורטניק הסביר בחוות דעתו כי ייתכן ששולה כלל לא יכלה לזכור את שאירע, נוכח השילוב בין כמות האלכוהול ששתתה עם הכדורים שנטלה, שהובילו אותה למצב של חישכון (שבלאק אאוט). אולם שלושה עניינים מרכזיים שומטים את הקרקע תחת מסקנותיו של ד"ר ורטניק, כלהלן.

655. הערכת משקל לא מבוססת: לצורך חישוב הנתונים שהובאו בחוות הדעת, שלפיהם שולה הייתה במצב של שכרות, התבסס ד"ר ורטניק, כמו לגבי אדם, על הערכת הסניגור את משקל גופה של שולה בעת האירוע לפי מראית עיניו את שולה במהלך עדותה, כשנה וחודשיים לאחר האירוע. גם לגבי שולה הודה ד"ר ורטניק בחקירתו הנגדית כי שינוי בנתון זה ישנה לחלוטין את מסקנות חוות הדעת, משום שכלל שהמשקל גבוה יותר כך רמת האלכוהול תהיה נמוכה יותר [פרוטוקול מיום

8.8.21 עמ' 1796 – 1801]. לנוכח ההליכים הרפואיים שעברה גם שולה אחרי פציעתה באירוע, ייתכן כי ניתן היה לאתר תיעוד של משקלה באותה עת ללא מאמץ רב. לחילופין, ניתן היה לחקור אותה על כך במהלך עדויותיה לפנינו, ובכך לצמצם את המחלוקת לפחות בנקודה זו. משהאמור לא נעשה, קשה עד בלתי אפשרי לקבוע ממצאים על סמך חוות הדעת.

656. כמות השתייה: ד"ר ורטניק התבסס על גרסאותיה של שולה וחישב את ריכוז האלכוהול בדמה לפי שתי חלופות שונות, שתיית 10 בקבוקי בירה לעומת שתיית 3 בקבוקי בירה. ד"ר ורטניק עצמו הודה כי הגרסה בדבר שתיית 10 בקבוקי בירה אינה סבירה, בהתחשב בתופעות הנלוות לצריכת כמות כזו של אלכוהול כגון תרדמת ואפילו מוות [שם עמ' 1798]. לפיכך נותרנו עם החלופה של 3 בקבוקי בירה. ד"ר ורטניק הודה כי בתיקון משקלה של שולה וחישוב חלוף הזמן בין השתייה לאירוע, ייתכן שכל האלכוהול סולק מגופה במועד האירוע [שם עמ' 1802]. ככלל, השפעת האלכוהול על אדם משתנה משמעותית לפי הרגלי השתייה שלו. ד"ר ורטניק הודה כי מסקנותיו הן סטטיסטיות, וכי קביעתו בדבר פגיעה בזיכרון בהשפעת אלכוהול עשויה שלא להתקיים לגבי כ-50% מן האוכלוסייה [שם עמ' 1811-1812]. כל האמור מבטל את מסקנות חוות הדעת באשר למצב השכרות של שולה במועד הירי.

657. חישכון (בלאק אאוט): תחילה יש להטעים כי ד"ר ורטניק הוא טוקסיקולוג ואינו מומחה לתופעות של חישכון. את מסקנתו כי שולה סבלה מחישכון ולפיכך אינה זוכרת את שאירע ביסס ד"ר ורטניק על הפער בין דבריה בעדותה, שלפיהם הייתה במצב של חוסר הכרה בשלב כלשהו במהלך האירוע, לבין היעדר תיעוד רפואי בדו"חות רפואת החירום על אובדן הכרה מרגע הגעתם לשטח עד קבלתה בחדר המיון [חוות הדעת עמ' 13]. אולם, גם ד"ר ורטניק הודה בחקירתו הנגדית כי לא ניתן לדעת אם שולה איבדה את הכרתה לפני הגעת הצוותים הרפואיים [שם עמ' 1804 – 1809]. אפשרות זו נתמכת בעדותו של אביחי אבוקסיס, שמתאר את פנייתו לשולה לפני הגעת הצוותים הרפואיים: **"אני מסתכל אני רואה את שולה, אני מנסה לדבר איתה היא גם לא מגיבה... ואז כאילו כבר הגיעו כל ה... מגן דוד כל ה... משטרה".** בהמשך החקירה חזר על האמור: **"ואני רצתי לשולה... שולה לא הגיבה... לא הגיבה היא הייתה... מעולפת"** [ת/19ב]. לפיכך לא מצאתי כי מסקנתו זו של ד"ר ורטניק מבוססת דיה; וממילא לא ניתן לקבוע אם שולה איבדה את הכרתה בשלב כלשהו לאחר הירי.

658. לאור המקובץ אני דוחה את מסקנות חוות הדעת של ד"ר ורטניק, משום שמדובר בחוות דעת תיאורטית ועקרונית המציגה מה עשוי לקרות באופן היפותטי לאישה במשקל 50 ק"ג ששתתה כמויות מסוימות של אלכוהול, ולא ניתן לקבוע על בסיסה ממצאים עובדתיים קונקרטיים לענייננו.

659. בפועל, בניגוד לטענת הנאשם, התרשמתי ששולה זוכרת את שאירע בסמטה, וזכרה זאת גם בזמן אמת בחקירותיה, וכי הדברים ולפחות עיקריהם נצרכו בזיכרונה. עדותה הייתה שזורה

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

בתיאורים מוחשיים וביטויים ייחודיים, שלא סביר לראות בהם שאילה מחוויותיהם של אחרים – כפי שהיה מצופה לו אכן הייתה שיכורה עד כדי חיטון כפי שטוען הנאשם. לפיכך אני דוחה את טענת הנאשם ששולה לא יכלה לזהות את הנאשם בשל העובדה שהייתה בערפול חושי.

פשרה ומשמעותה של כבישת הגרסה של שולה הרוש בדבר זהות היורה

660. לטענת הנאשם בסיכומיו, גרסתה של שולה היא גרסה כבושה שלא ניתן הסבר לכבישתה, ואף גרסאותיה בדבר ההסבר לכבישת העדות היו סותרות [סיכומי הנאשם עמ' 23-24].

661. הלכה ידועה היא כי "כבישתה של גרסה עלול להביא לפגיעה במשקלה של העדות, ובמקרים מסוימים אף לאיין כליל את ערכה הראייתי. אולם, מקום בו נמצא כי לכבישת העדות ניתן הסבר המניח את דעתה של הערכאה היושבת לדין, אין מניעה לבסס עליה ממצאים מפלילים" [ע"פ 4117/06 מקייטן נ' מדינת ישראל (22.2.2010)].

662. בהתייחס לשולה טוען הנאשם כי כבשה את גרסתה במשך 7 חקירותיה הראשונות, וניאותה לספר גרסה חדשה רק לאחר שהתברר לה שישנו חוסר ראייתי בתיק. רק אז התנדבה להשלימו בעדות חדשה שלפיה זיהתה את הנאשם כיוורה. בעקבות חקירה זו נעצר הנאשם בשנית והוגש נגדו כתב האישום, לאחר ששחרר ממעצר בחלוף המועד להגשת כתב אישום בעניינו מיום הצהרת התובע. עוד נטען כי השינוי היחיד בין שחרור הנאשם להגשת כתב האישום בעניינו הוא זיהויה של שולה את הנאשם, בעוד ששולה לא סיפקה הסבר לכבישת גרסתה. התמיהה גוברת בשים לב לכך שגם את גרסתה בדבר זיהויה נאור מסרה סמוך לאחר שחרורו [סיכומי הנאשם עמ' 23].

663. עוד נטען כי היה מצופה משולה, לו זיהתה את הנאשם בזמן אמת, שתאמר זאת בהזדמנות הראשונה שבה נפגשה עם חוקרי המשטרה, ולא לאחר שהות ארוכה כל כך, מבלי לספק הסבר סביר לכבישה [שם עמ' 23 – 25].

664. מנגד, התביעה מבקשת להסתמך על עדותה של שולה כאחת העדויות המרכזיות, וטוענת כי מדובר בגרסה שהתפתחה, ודווקא הניסיון של שולה להרחיק עצמה מהאירוע בתחילת חקירותיה לא היה אמין. עוד טענה התביעה כי יש לקבל את הסבריה של שולה לכבישת גרסתה, שלפיהם רצתה תחילה לפגוע בנאשם, ובני משפחתה לא רצו שתעיד ולכן העלתה תירוצים לכך שכביכול לא ראתה את היורה. לבסוף החליטה להעיד, בעקבות נחישותו של חוקר הימ"ר ומחשש שקרוביה ייקחו את החוק לידיהם ויפגעו בנאשם [נספח הפניות לסיכומי התביעה עמ' 11-12].

665. שולה הסבירה בלשונה, בעדותה לפנינו, את הסיבה לכבישת גרסתה כך:

"אני יודעת איפה אני נמצאת, אני נמצאת בבית משפט. אני יודעת שבשום אופן אני לא – אסור לי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

לשקר כאן. אני מודה בפניכם מודה בפניכם אני שיקרתי בהתחלה. אני לא יכולתי לדבר. אני לא יכולתי לדבר, אני לא יכולתי... הופעל עלי לחץ מאוד חזק, מאוד חזק. במשך כל הזמן הזה ששתקתי כל יום סבלתי וסבלתי וסבלתי אבל כשראיתי ש- שמישהו פה רוצה לקחת את החוק לידיים לא רציתי. לא רציתי... הלוואי שהייתי יכולה, באמת הלוואי שהייתי יכולה. במשך כל הזמן הזה שלא באתי הלוואי שהייתי יכולה. מהתחלה הייתי אומרת כן אבירם זה אתה זה אתה, לא יכולתי לא יכולתי לא יכולתי. באמת לא יכולתי. הופעל עלי לחץ עצום בנוסף לכאב של הילד שלי. זאת המציאות... אין בנאדם שמצטער יותר ממני ששתקתי כל החודשים האלה" [פרוטוקול מיום 2.10.19 עמ' 98]. במקום אחר הודתה בכנות כי בהתחלה "מאוד מאוד מאוד רציתי לקחת את החוק לידיים שלי. הוא רצה לי את הילד. זה האינסטינקט הראשוני שלי, אתה רצחת לי את הילד ואני רציתי שהוא ימות. רציתי שהוא ימות" [פרוטוקול מיום 15.1.20 עמ' 157 – 160].

666. לאחר בחינת הסענות ועדותה של שולה, מצאתי כי הסבריה לכבישת עדותה היו מספקים ואותנטיים, והשתכנעתי שישנן שתי סיבות עיקריות להימנעותה של שולה מלספר כבר מהרגע הראשון על זהות היורה: ראשית, הופעל עליה לחץ רב, עוד מהרגע הראשון שבו התעוררה בבית החולים, מצדם של גורמים שונים, שלא לדבר ולא לחשוף את זהות היורה, והיא חזרה על כך במהלך חקירותיה (ת/1 בעמ' 26-27) ובעדותה. שנית, רצונה ורצון המשפחה לנקום באופן ישיר ברצח בנה עמד לנגד עיניה בתחילה. את הדברים האמורים ראוי להבין בהקשרם: שולה מגיעה ממשפחה שאינה נורמטיבית, שאינה נותנת אמון במשטרה ולעתים אף רואה בה אויב. בהתאם לכך, הנטייה הראשונית של שולה הייתה להימנע משיתוף פעולה עם השוטרים, במחשבה שהפתרון אינו בידיהם אלא צריך להיעשות בדרך אחרת, ובידיעה כי מי שמפר את הקודים העברייניים ובוחר בכל זאת לשתף פעולה עם המשטרה – עלול לשלם על כך מחיר כבד, בדמות ניתוק קשרים עם מקורבים, גינויים ולחצים. שולה, אשר איבדה את בנה ונורתה בעצמה באירוע, נכנעה תחילה לאותו לחץ סביבתי, והתחמקה במשך שלושת החודשים הראשונים לאחר האירוע מלומר את האמת באשר לזיכרוניתה מליל האירוע.

667. האמון שנתתי בהסבריה של שולה לכבישת גרסתה נתמך גם בשיחת הטלפון של שולה עם אחותה סילביה, שבמסגרתה סיפרה על הקושי שלה לחשוף את שם היורה. הדברים נקלטו בהאזנת סתר לאחר שחרור נאור, ואחריו הנאשם, מן המעצר, ושולה התייחסה אליהם בשיחה בהתאם למועד שחרורם, תוך אזכור הנאשם לפי מחלת המעיים שממנה סבל, כפי שידעה [הנאשם הודה שהוא חולה במחלת קרוהן מאז היותו בן 17; פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1522]:

שולה: הם השתחררו
 סילביה: אה?
 שולה: מה שאת שומעת

...

סילביה: מה זאת אומרת זכאים?
שולה: לא, עוד לא יודעים וזה עוד לא ברור אבל מה שכן יודעים שהוא הם השתחררו, איך אני לא ימות סילביה איך אני לא ימות? (בוכה).

...

סילביה: מה זה זה? אני הייתי הולכת שמה יושבת להם בתחנה שמה... הבעיה שהם מצפים שאת אה... תפתחי.

...

שולה: בדיוק הבנת את הבעיה שלי? ... הם מצפים שאני אגיד להם אה שחררת אותם? אז יגידו לי אז את יודעת מי אלה.

...

שולה: ... אבל השני איך הוא השתחרר הבן זונה שלחץ על ההדק, שהרג לי את הילד הוא איך הוא השתחרר? ... שבעים ושש ילדים בנים בנות בוגרים העידו. איך הוא השתחרר?

...

שולה: הם מתגרים בי הם מתגרים בי ל... לראות עד כמה אני יכולה לשתוק, נראה הם רוצים כנראה לראות מה התגובה שלי ששמעתי שהם השתחררו.
סילביה: ...המילה שלך הייתה קוברת אותם חזק... האמת שאני לא יודעת למה את לא אומרת
שולה: אני אגיד לך מה זה... הלואי והייתי יכולה הייתי עושה את זה עכשיו עכשיו... הידיים שלי קשורות מכל הכיוונים הידיים שלי קשורות [ת/97]; ההדגשה הוספה].

668. בהמשך אותו יום שוחחה שולה עם אחות נוספת שלה בשם שושי, וגם לה סיפרה בכאב על שחרורם של האחראים למותו של רותם. בשיחה זו הוסיפה פרט המזהה את הנאשם וציינה שיש לו "מחלה קשה... של האיך קוראים למחלת מעיים הזאת..." [ת/97].

669. שיחותיה של שולה עם אחיותיה מחזקות את מהימנות ההסברים שסיפקה לכבישת גרסתה, בשים לב לכך שהם נאמרו באופן ספונטני לאחיותיה ולא לרשויות אכיפת החוק. נראה כי תחושתה של שולה כי "ידיה כבולות" הייתה כנה, והתרשמתי כי הדברים נאמרו בכאב, מבלי שהיא מודעת להאזנת הסתר. גם בעדותה לפנינו חזרה שולה על כי לא יכלה לספר בעקבות הלחץ שהופעל עליה, והביעה צער על כך. מהשיחות עם אחיותיה עולה גם כי שולה יודעת בדיוק מי החשודים ששחררו ומה היה חלקו של כל אחד מהם באירוע, ומצביעה על הנאשם כיוורה. התייחסותה לנאשם עולה משני סימני זיהוי: מועד שחרורו ממצער ביחס לנאור (השני מבין שניהם), ומחלת המעיים שבה הוא

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

חולה. הדבר מנוגד לטענת הנאשם בסיכומיו כי שולה לא שיתפה עם קרוביה את זהות הנאשם, ומשיחות הסתר לא נמצאה ראייה כי היא יודעת את זהותו [סיכומי הנאשם עמ' 30].

670. לא מצאתי ממש בטענת ההגנה כי שולה תזמנה את עדותה עם שחרור נאור והנאשם בעקבות החוסר הראיתי שהתעורר. שולה הבטיחה ביום 10.1.19 שתשוב ביוזמתה לחקירה [ת/10], ולא חזרה למרות שידעה שהנאשם שוחרר. רק 10 ימים מאוחר יותר הגיעו חוקרי הימ"ר לאסוף אותה לחקירה, וגם אז לא שיתפה עמם פעולה מיד, כעסה על שהובאה במפתיע, וגם כאשר כבר החליטה לספר על שראתה, עשתה זאת באופן חלקי, ותוך הסכמה להצעת החוקרים כי תספר את הסיפור המלא מבלי לציין את שמות המעורבים בירי [ת/11]. לנוכח המכלול לעיל, אינני מתרשם שהשחרור גרם לה להנעת-יתר "להשלים חוסר ראיתי" גם במחיר של הפללת חף מפשע. אדרבא, גם לאחר שחרורו של הנאשם, שצרב בבשרה, התקשו החוקרים מאוד לחלץ ממנה את החשיפה של זהות היורה. עם זאת, ייתכן ששולה פעלה כל העת מתוך תקווה ש"מלאכתה (בהפללת הנאשם) תיעשה בידי אחרים", והיא עצמה לא תצטרך להעיד ובכך לפעול בניגוד ללחצים שהופעלו עליה. גם משיחתה עם סילביה עולה ששולה סברה באותה עת שישנם עדים אחרים ששיתפו פעולה [ת/97].

671. עוד לטענת הנאשם יש להעדיף את גרסתה הראשונה של שולה, שלפיה לא ראתה את היורה ואינה יודעת את זהותו, בהתבסס על ההלכה באשר לעדות כבושה, ומאחר וזוהי הגרסה האוטנטית – שאחרת, כאם שאיבדה את בנה, מובן מאליה שתספר את הידוע לה מיד. בהקשר זה טען הנאשם כי יש משמעות לכך שמדובר בעדה ששיתפה פעולה מרצונה עם החוקרים (סיכומי הנאשם עמ' 29-28). אולם, בניגוד לטענת הנאשם, לא התרשמתי כי שולה שיתפה פעולה "רציפה ומלאה" (שם) עם החוקרים כנטען, אלא להיפך. התרשמתי כי לפני שבחרה לחשוף את שראתה – ניסתה להתחמק פעמים רבות מלהגייע, ניסתה להתחמק מלומר את האמת ותירצה תירוצים לשם כך. חיזוק לאמור ניתן למצוא בשיחותיה עם אחיותיה, כפי שנקלטו בהאזנות הסתר, שמהן עולה כי שולה לא סיפרה את כל הידוע לה בעקבות לחץ שהופעל עליה.

672. לאור המקובץ אני מקבל את הסברה של שולה לכבישת גרסתה כהסבר משכנע.

האם אכן שולה זיהתה את הנאשם בזמן אמת? בחינת גרסתה של שולה בחקירותיה 673. כבר בחקירותיה הראשונות של שולה, שבהן עוד לא אמרה במפורש את שם הנאשם, היו סימנים מקדימים לכך שהיא יודעת יותר מאשר היא בוחרת לחשוף, וכי תירוציה על כך שלא ידעה דבר נאמרו בניסיון להרחיק את עצמה מהאירועים. כל העת זכרה את כל החלק המקדים לאירועים בתוך הסמטה, אך טענה שלא ראתה או שכחה את החלקים העיקריים – גם כאשר ברור שאין בכך אמת. חקירותיה של שולה, מהראשונה עד האחרונה, מלאות ברמזים לכך שהיא יודעת יותר ממה שהיא חושפת, ובתיאורים מוחשיים המעידים כי חוותה את הדברים.

674. בחקירתה הראשונה בבית החולים שולה תיארה באופן כללי, ובדומה לגרסתה בעדותה, את כל האירועים המקדימים, אולם על אף שהיא מאושפזת בבית החולים עם פצע ירי בירכה – טענה שאינה זוכרת את שהתרחש בתוך הסמטה, ניסתה להרחיק עצמה משם, ואפילו לא אמרה שנורתה: **"אני פיירית איתך, שתיתי גם אלכוהול... אבל זה לא מה שעשה לי, אני לא יודעת. לא יודעת איך, שוב, מישהו דחף אותי, נפלתי ככה... לא, לא, לא זוכרת מה... לא זוכרת כלום, כלום"** (ת/ג1ב עמ' 2 – 15). בחקירתה הבאה היא מתמידה בכך, ואומרת שנפלה בעקבות כך שמישהו פגע בה באמצעות המרפק, אולם עתה היא כבר מספרת ששמעה ירייה, ויודעת לתאר גם את הסיבה שבגינה רצה אל תוך הסמטה: **"אני שמעתי את הקול שלו, הבן שלי ברקע בשביל שמעתי"** (ת/ג1, ת/ג1ג1) בעמ' 7. התמלול נקטע אחרי המילה "ברקע", אולם בהקלטה ניתן לשמוע את ההמשך]. שולה הוסיפה וציינה את המיקום שבו נפלה – מאחורי חלון המטבח שלה (ת/ג1, בעמ' 7 – 9).

675. גם בחקירתה הבאה חוזרת שולה ומפרטת את מהלך האירועים לפני הגעתה לסמטה, לרבות הזמן שבו שהתה במועדון. בחקירה הזאת היא כבר חושפת מעט יותר לגבי ההתרחשות בתוך הסמטה, ומתארת כי נורתה ברגילה וכי ראתה את רותם מתרחק ממנה ושמעה אותו קורא "אימא", ואז הסבירה כי **"הייתי בטוחה שרותם חשב שהוא הרג אותי... אני צועקת ואין לי קול... להגיד לו**

זה רק הרגל הוא חושב שאני ניתה" [ת/1ד עמ' 1 – 10]. באותה חקירה גם תיארה את אדם שנורה לפניו, ובעודו שוכב על הרצפה צעק: "הרגליים יא בני זונות הרגליים" [שם]. ניתן לראות ששולה הייתה ערה לפרטים: היא זכרה את צעקותיו של אדם, תיארה באופן אותנטי את תגובת רותם לנפילתה ואת פרשנותה לכך, ואפילו את תחושת חוסר האונים שבה הייתה שרויה בעת שניסתה לזעוק אליו ולמנוע ממנו לרוץ, אך לא הצליחה להפיק קול. האמור עומד בניגוד לתשובותיה לשאלות החוקר באשר לזיהוי היורה, ואם משכה משהו מפניו: "לא יודעת אני לא יכולה לחשוב מה שאני לא זוכרת... הכל שחור הכל זה מה שאני זוכרת כפורה עלייך... לא ראיתי פנים לא ראיתי פנים" [שם עמ' 10 – 13]. תשובות אלה תמוהות במיוחד, מתחמקות ולא אמינות על רקע התיאורים שקדמו להן.

676. ניתן לזהות מעין דפוס שלפיו כל פעם ששולה מרגישה שנתפסה בשקר, שאולי מישהו באמת אמר שהיא נגעה ביורה, שהיא חוששת שהחוקרים יגלו שהיא יודעת יותר ממה שהיא מספרת – היא שותקת ומעבירה נושא. לדוגמא, היא מבקשת כוס מים ואומרת שנפל לה הסוכר [ת/1ד1 עמ' 11]. התרשמתי שניסתה להעביר זמן כדי להמציא תירוץ מתאים. ניתן לראות שגם כאשר שולה אומרת משהו שממנו ניתן להבין שהיא ראתה יותר ממה שהיא מספרת, היא נסוגה ומתחמקת מתשובה. לדוגמא, בהמשך אותה החקירה, אף שהיא נשאלת רק באשר לכיוון הריצה, היא משיבה שהמנוח "רוץ אחריהם... אני לא יודעת להגיד לך אם זה שתיים או אחד". כשהחוקר מתעקש שאין הגיון בדבריה שראתה את המנוח רודף אחרי מישהו אולם אינה יודעת אחרי מי רדף, ניסתה שוב לטעון שאינה זוכרת מה קרה עד שהתעוררה בבית החולים [ת/1ד1 עמ' 18].

677. שולה המשיכה גם בחקירותיה הבאות לשזור רמזים דומים לכך שהיא אכן ראתה וזוכרת את שהתרחש. לדוגמא, סיפרה שהיורה לבש קפוצ'ון וכי ראתה את עיניו – פרטים אשר בדיעבד סיפרה כי באמצעותם זיהתה את היורה [ת/1ד1 עמ' 34-35].

678. בחודש ינואר 2019, כחודשיים לאחר האירוע, שולה התחילה באופן הדרגתי להשתכנע לשתף פעולה עם חוקרי הימ"ר. תחילה רק הביעה נכונות לחשוב על האפשרות לשתף פעולה וביקשה שהות למחשבה, אולם מהבקשה עצמה ניתן ללמוד שהיא יודעת את זהות היורה ומבקשת שישלם על מעשי: "אני חייבת שתתנו לי עד יום ראשון... אני אגיע לכאן יום ראשון בבוקר... אם ירצה השם והאת תהיה השבת האחרונה... שהוא יעשה בבית שבת אחרונה... אמא שלו לעולם לא תדע מה קורה עם הבן שלה בתוך בית הסוהר" [ת/1].

679. על אף הבטחתה, שולה לא הגיעה שוב מיוזמתה, וחוקרי הימ"ר הביאו אותה מביתה כעשרה ימים לאחר החקירה האחרונה. בחקירה זו הודתה שולה לראשונה באופן מפורש שהיא זוכרת את הפרטים, ונתתה לראשונה לספר את האמת. כפי שאמרה לבתה בטלפון במהלך החקירה: "ספיר אני בסדר כפורה אל תדאגי, לא יודעת עוד לא התחלנו אני אספר להם את האמת" [ת/1 בעמ' 13].

680. בהמשך לדברים אלה מסרה שולה את גרסתה הסופית, תחילה מבלי להזכיר את שמות החשודים, כפי שהציעו לה חוקרי הימ"ר. על עיקרי גרסה זו חזרה בעדותה לפנינו.

681. תיאוריה של שולה בחקירה זו היו שזורים בתיאורים מוחשיים רבים, ובצפייה בחקירה ניתן לראות את הקושי שלה לספר על הדברים. היא סיפרה את הדברים בטון חלש יותר מהטון שבו דיברה קודם, והוסיפה לתיאוריה גם תיאור תחושות נודח שימוש בידיה להדגמה. לדוגמא, תיארה את התחושה שמשחו נקרע כאשר משכה בגד של הנאשם [צילום החקירה ת/ז(1) מונה 14: 01], וכן תיארה מלחמה שלה עם עצמה כאשר ניסתה להישאר עם עיניים פקוחות ולקרוא לרותם כדי לומר לו שהיא נפגעה רק ברגלה: **"אני מנסה לפתוח את העיניים והעיניים נסגרות לי ואני מנסה לפתוח את העיניים כי היה עוד יריות, היה מלא יריות, רציתי לצעוק לו שיחזור שזה הרגל הוא חשב שאני מתה"** [ת/ז בעמ' 15].

682. לאחר אותה חקירה חזרה שולה על גרסתה, ביום 29.1.19, הפעם, לראשונה, עם שמות החשודים, וסיפרה גם על היכרותה עם הנאשם שעל בסיסה הצליחה לזהותו לפי הקול [ת/ז בעמ' 1-2]. באותה חקירה זיהתה שולה גם את נאור: תחילה רק תיארה אותו ואת קריאתו לנאשם **"תדפוק בה"**, ולאחר מכן, בשיחתה עם התובעת, הוסיפה את שמו [ת/ז ט].

683. ניתן להיווכח כי לאורך הדרך גרסתה של שולה הלכה והתפתחה, כאשר השלד של הסיפור נותר זהה, ועליו נוספו נדבכים ותיאורים נוספים, וניכר שהיא מודעת להתרחשות ולא מעורפלת כפי שניסתה לטעון תחילה. עוד ניכר כי האירוע נצרב בתודעתה, לרבות התחושות שהרגישה בזמן אמת, ולכן התרשמתי שגרסתה בחקירותיה הראשונות, שלפיה לא זיהתה את היורה, אינה אמת; בעוד שגרסתה בחקירותיה האחרונות, שעל עיקריה חזרה גם בעדותה לפנינו, ושלפיה זיהתה את הנאשם כיוורה – היא הגרסה האמיתית.

684. הסתירות בין דבריה במהלך החקירות באשר לזיהוי היורה: הנאשם פירט את דבריה של שולה בחקירותיה והצביע על הפער בין דבריה שלא זיהתה אף אחד למעט בנה ואדם, דרך דחיות האפשרות שאפילו שמעה שמות של חשודים וגם אם שמעה מסרבת לציינם פן תוביל למאסרו של חף מפשע, ועמידתה על כך שלא ראתה את החשודים [סיכומי הנאשם עמ' 34 – 36 שבהם הפנה ל-ת/ז 1ב – ת/ז 1], עד טענתה "לפתע" כי זיהתה את הנאשם כיוורה לפי קולו ועיניו [סיכומי הנאשם עמ' 35 – ת/ז 1], אולם, כאמור לעיל, התרשמתי ששולה ניסתה בכל דרך להימנע מלספר לחוקרים את שידעה, ולשם כך השתמשה גם בשקרים שיצרו את הסתירות. היא הייתה נתונה הן בלחצים שהופעלו עליה על ידי קרוביה הן בלחץ פנימי שבו הייתה נתונה נוכח העולם שממנו באה, והתלבטה בין היענות ללחצים אלה לבין רצונה שהנאשם יתפס.

685. הריב המקדים: כטענת הנאשם [עמ' 35-36 בסיכומיו], שולה הכחישה תחילה את נוכחותה בעימות בין הנאשם לאדם, ובהמשך הודתה בכך. התרשמתי כי גם הכחשת העימות נבעה מרצונה

שלא לכונן אצבע כלפי הנאשם, ובהתאם לכך ניסתה להציג בפני החוקרים מצג שווא כאילו לא ראתה את ההתרחשות.

686. גם הסתירות הנוספות עליהן הצביע הנאשם [עמ' 36 – 38 בסיכומיו] נובעות מאותן סיבות: מניסיונותיה של שולה להציג את עצמה כמי שלא יודעת כלום ולא ראתה כלום, ולהשתמש בתירוצים שונים כדי להסביר זאת, כפי שהודתה בעצמה. בהתאם לאמור, אין חולק כי הסתירות קיימות. אולם, כמבואר לעיל, בחרתי לקבל את הסברה של שולה, לאחר שהתרשמתי ממנהימנותו ומכך שהיא אכן ראתה את היורה.

687. לסיכום, עדותה של שולה עשתה עליי רושם אמין. האמנתי לדבריה כי לא הייתה מפלילה אדם חף מפשע, ואני משוכנע שהפללה כאמור לא הייתה עשויה לספק את כמיהתה לעשיית צדק עם רוצח בנה המנוח. לאור המקובץ אין בליבי ספק סביר כי שולה זיהתה את הנאשם, שאותו הכירה מילדות, כמי שירה בסמטה בליל האירוע.

בחינת גרסתה של יובל בוגנים

688. יובל בוגנים הייתה אחת האורחות במסיבת יום ההולדת, ונסעה עם שולה ודנה כהן למועדון הפלקה ובחזרה עובר לאירוע הירי. בחקירתה, יום לאחר האירוע, טענה כי לא ראתה את היורה [ת/92-31]. אולם בהמשך, לאחר שהתובעת הודיעה לה שההגנה ויתרה על עדותה ואין צורך בהגעתה לבית המשפט, ביקשה יובל בכל זאת להעיד ולספר את שראתה [ת/92]. בעקבות האמור בוצעה השלמת חקירה, שבמסגרתה סיפרה כי למעשה זיהתה בזמן אמת את הנאשם כיוורה. בגרסה זו דבקה גם בעדותה לפנינו [ת/92].

689. לגרסת יובל, לאחר שהיא, שולה ודנה חזרו ממועדון הפלקה, היא ושולה יצאו מרכבה של דנה ופנו להיכנס אל הבית. לאחר שנכנסו לחצר החליטו לחזור על עקבותיהן, כיוון ששולה רצתה לומר לדנה דבר מה. השתיים חזרו לכיוון הרכב, אך אז שמעו צעקות מהסמטה הסמוכה. שולה רצה פנימה, יובל הלכה לקרוא לדנה, ושתייהן רצו בעקבות שולה לסמטה. שם ראתה יובל את הנאשם יורה באדם, ואז פונה לרותם. שולה, שעמדה לפניו, משכה בבגדיו של הנאשם וצעקה לו "זו י'בן זונה". יובל חשבה שהנאשם נתן לשולה מכה, אך בדיעבד למדה שירה בה. רותם צעק לו "אבירים י'בן זונה", ולאחר מכן הנאשם ירה ברותם. יובל רצה להביא בקבוק מים מהבית, התקשרה לאמבולנס, וחזרה אל הסמטה; שם ראתה את אדם שוכב מלא בדם, שטפה את פניה של שולה, וראתה את יסמין שוכבת מעולפת על הרצפה ואת גופת המנוח לידה.

690. יובל זיהתה את הנאשם במהלך הירי על אדם, כאשר סובב את פניו לשנייה לכיוונה, וכן בעקבות קריאת המנוח בשמו של הנאשם לאחר הירי בשולה. היא הבהירה כי על אף שראתה את היורה – לא ראתה את הנשק.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

691. המאשימה בסיכומיה מבקשת להסתמך על עדותה של יובל, כעדת ראייה נוספת שזיהתה את הנאשם כיוורה בזמן אמת. לטענתה, ליובל אין כל קשר למעורבים או אינטרס להסתכסך עם הנאשם או להפלילו. היא ניתקה את הקשר עם שולה, והחליטה לספר את שראתה רק לאחר שזומנה לעדות ומצפונה הציק לה. המאשימה מטעימה כי יובל ראתה את פני הנאשם כשהסתובב אליה, ושמעה את רותם צועק את שמו, כאשר עמדה במרחק של 4-5 מטרים מההתרחשות [נספח הפניות לסיכומי המאשימה, עמ' 27 – 29].

692. הנאשם טוען כי יובל עדה "בלתי מהימנה בעליל", וכי עדותה שקרית ומבוססת על בקשתה של שולה, שעמה היא בקשר חרף הכחשתה, כי יובל תפליל את הנאשם כדי לבסס את הראיות בתיק. עוד מפנה הנאשם לכך שיובל מודה ששיקרה בחקירתה הראשונה, שבמסגרתה כלל לא הזכירה את שם הנאשם וטענה כי לא ראתה דבר לנוכח החושך, המרחק והיעדר משקפיים. עוד נטען כי בעדותה של יובל ישנן סתירות מהותיות גם ביחס לדבריה בחקירתה וגם ביחס לעדים אחרים [סיכומי הנאשם עמ' 40 – 46].

693. עדותה של יובל עשתה עליי רושם מהימן. התרשמתי שיובל סיפרה על התרחשות שראתה וחוותה, הגם שלנוכח חלוף הזמן בין חקירתה לאירוע, והעובדה שעברה דברים רבים במהלך תקופה זו (כגון לידת בנה), שכחה חלק מהפרטים. התרשמתי גם כי יובל הייתה ערנית וממוקדת במהלך האירוע ואחריו, כאשר פעלה באופן מידי לסייע לנפגעים על ידי הזמנת אמבולנס, טיפול בשולה, נסיעה אל בית החולים וגם שם טיפול בקליטה המינהלתית של הנפגעים לטיפול. בכך הפגינה יובל רמה גבוהה של תפיסה ותפקוד, שלמיטב התרשמתי משקפת גם את אמינות התפיסה שלה את ההתרחשות שעליה העידה, ואת האמינות של העברת העדות בבית המשפט. התרשמתי מאישיותה האסרטיבית והחזקה מתיישבת עם גרסתה כי בהישמע קולות המריבה מהסמטה, ולאחר מכן אף קולות הירי – היא נשארה באזור, צפתה במתרחש ומיהרה להחיש עזרה; בניגוד לאחרים שנסו על נפשם.

694. ליובל אין אינטרס להפלילת הנאשם, והיא פוחדת ממנו, כפי שהעידה. זוהי תחושה טבעית כלפי מי שירה באנשים מול עיניה. לכך נוספת היותה אם יחידנית לפעוט, הגרה רחוק מסביבת האירוע, ועל רקע זה הקשר עם משפחת המנוח התרופף במהלך הזמן מהתרחשותו. יובל גם לא נפגעה באירוע. כל האמור אינו מתיישב עם החשד שהיא מונעת ממניע אישי כלשהו; ונראה כי יש לה יותר מה להפסיד מאשר להרוויח מעדותה – במיוחד לאחר שהיה לה "מסלול מילוט" נוח, לאחר שוחררה מחובת ההתייצבות לעדות.

695. למעט בחקירתה הראשונה, במהלכה טענה יובל כי לא זיהתה את היוורה ולגביה הודתה ששיקרה (אדון בטענות לגבי גרסה כבושה בהמשך), יובל עמדה על דבריה באשר לזיהוי היוורה ומהלך ההתרחשות, והקפידה לומר כי זיהתה את היוורה רק במהלך הירי על אדם. לדוגמא,

בחקירתה השנייה אמרה: "זה הבנאדם שירה. אני ראיתי את הפרצוף שלו. הוא סובב את הראש. לא היה לו כלום על הפנים אבל אני מדברת איתך רק על אדם. ראיתי את שולה תופסת אותו מהבגד... הוא צעק לה זוהי י'בת זונה, רותם צעק לו "אבירים יא בוזונה"... בזמן הירי באדם הוא היה חשוף. אחרי זה כששולה תפסה אותו, כנראה הסתיר את הפנים. אבל כשהוא ירה באדם תוך כדי הירי באדם הוא לא היה רעול פנים" [שם עמ' 4-5, ההדגשה הוספה]. היא חזרה על כך גם בעדותה לפנינו: "הוא סובב את הפנים ראיתי אותו ומה שאני שמעתי זה שבעצם צעקו לו אבירים י'בן זונה, שרותם צעק לו שניה לפני שהוא ירה בו" [פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1248]. בהמשך הבהירה יובל כי זיהתה אותו גם מכיוון שלבש אותם בגדים שלבש במסיבת יום ההולדת.

696. מדובר בתיאור בלתי שגרתי אודות סיבוב הראש כך שהפנים הגיחו מתוך הבגד שכיסה אותם, כך שיוכל ראתה את היורה להרף עין וזיהתה כי מדובר בנאשם, ובהמשך גם שמעה את רותם צועק את שמו של הנאשם לפני שנורה. תיאורה היה ייחודי, לא נשמע מפי עד אחר, ואני דוחה את הטענה שהיא שאלה אותו מגורם אחר.

697. יובל הודתה שלא ראתה את הנשק על אף שראתה את הירי. לתחיית הסניגור כיצד הדבר ייתכן, הסבירה: "זה היה בגובה החזה זה היה לשנייה והוא הסתובב, אז בגלל זה אני אומרת שאני לא ראיתי נשק, כי אי אפשר לראות בשנייה את הדבר הקטן הזה ולהסתובב זה היה דברים שהם היו עניין של שניות. כאילו אתם חייבים להבין שזה לא סיטואציה שלקחה שעה, זה שאני יושבת פה עכשיו 3 שעות ומעידה זה לא לקח שם 3 שעות זה לקח שם דקה. אז כשהוא הרים את הדבר הקטן הזה אני מתנצלת שלא התמקדתי באותו רגע על האקדח הזה. או על רובה מה שזה לא היה. זה הכל" [שם עמ' 1288-1289]. בהמשך שבה והבהירה לשאלת בית המשפט: "אני לא ראיתי אקדח קטן אני ראיתי בן אדם מכיוון נשאו לבן אדם אחר, בומים, בן אדם אחר נופל, יש מלא דם? אז מה אני אחשוב שהוא זרק זיקוקים באוויר? ... אני ראיתי את הבן אדם יורה אני לא ראיתי את האקדח ספציפית או איך הוא החזיק אותו זה הכל" [שם עמ' 1288].

698. מכל האמור הגעתי למסקנה שיוכל לא ראתה בבירור את כלי הנשק, אלא רק את היורה שבפניו התמקדה, אשר, לפי תיאורה בשילוב עם השרטוט (מ/6), עמד במעין זווית כלפיה ובשלב מסוים סובב אליה את ראשו, וכך קלטה מה אירע. יובל הקפידה לדייק גם באומרה כי לא הבינה תחילה ששולה נורתה וסברה שרק התעלפה [פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1300 – 1303].

699. חוסר האחידות בין גרסת יובל לגרסת שולה מפחית לטעמי את החשש כי תיאמו גרסאות, אפילו ייתכן שהקשר ביניהן לא נותק לחלוטין.

כבישת עדותה של יובל

700. לטענת המאשימה, יש להאמין לגרסתה החדשה של יובל, לנוכח הריחוק שלה ממשפחת המנוח ומהמעורבים בפרשה, והעובדה שאין לה אינטרס להפיל את הנאשם ולהסתכן בעדות שקר. עוד מפנה המאשימה לדבריה של יובל על פחדה מהנאשם, שלגביו הסיקה כי מדובר באדם מסוכן שממנו יש להיזהר, ועל בקשתו של אבי המנוח בבית החולים מיד לאחר האירוע כי לא תספר את שראתה. שילוב הדברים יצר מצב שבו פחדה הן מהנאשם הן מאבי המנוח [נספח הפניות לסיכומי המאשימה עמ' 30-31].

701. הנאשם טוען כי אין לתת משקל לגרסתה הכבושה של יובל, כאשר לפי גרסתה הראשונה כלל לא ראתה את היורה בשל החושך בסמטה, המרחק שבו עמדה והיעדר משקפיים. לטענתו, אין לקבל את הסברה כי תחילה שיקרה בעקבות פחדה מהנאשם; משום שלא ברור מה גרם לה להפסיק לפחד, הגם ששולה אמרה לה שהנאשם כלוא ולא יוכל לפגוע בה. עוד נטען כי הסיבה האמיתית להגעתה של יובל לעדות ושינוי גרסתה נובע מבקשתה של שולה, שביקשה להשלים את החוסר הראיתי (סיכומי הנאשם עמ' 40-41).

702. לאחר הבחינה של טענות הצדדים ושל גרסת יובל, התרשמתי כי הסברה של יובל לכבישת העדות סביר והגיוני. פחד אינטואיטיבי מאדם שירה באחר זמן קצר לפני כן הוא טבעי וסביר. לכך יש להוסיף את אמירתה בחקירתה השנייה, שלפיה סברה שהנאשם הוא קרוב משפחתו של ניבי זגורי, שעליו שמעה בתקשורת כי הוא עבריין בכיר בבאר שבע [ת/92]. סבירה בעיניי גם היענותה הראשונית לדרישת אבי המנוח, שהצטרפה להתנהגות יתר אורחי המסיבה, לרבות משפחת המנוח וחברתה הקרובה דנה, שהחליטו לא לספר לחוקרים דבר מפרטי האירוע. עוד סביר בעיניי הסברה כי לאחר שהנאשם נכלא, פחת חששה כי יפגע בה; ובמקביל קיבלה גיבוי משולה שכעת מותר לספר, וכך פגה גם הרתיעה מלהפר את דרישתו של אבי המנוח.

703. התרשמתי מאמינותה האישית של יובל וממהימנות עדותה. השתכנעתי שהיא זיהתה בזמן אמת את הנאשם כמי שירה באדם. אני מקבל את הסברה של יובל לכבישת גרסתה כהסבר משכנע. לאור המקובץ, מתחייבת המסקנה כי יש לקבוע ממצאים עובדתיים לפי עדותה, הנתמכת בראיות נוספות כפי שפורט [עניין מקייטן לעיל].

בחינת מכלול העדויות של שלושת עדי הראייה והמסקנות העובדתיות הנובעות משילובן

704. כפי שכבר נאמר בפתירתנו של פרק זה, כל אחד משלושת העדים הגיע בזמן שונה אל הסמטה ועמד במיקום שונה. לכן הגיוני שכל אחד מהם יתאר את האירוע מנקודת מבטו באופן שונה. לכך יש להוסיף כמובן את טיבו של הזיכרון האנושי על מגבלותיו הידועות, השוני בחווייתו הסובייקטיבית של כל אחד מהעדים את האירוע הטראומתי והאופן השונה שבו ביטא כל אחד את חווייתו בעדותו.

דווקא סיפור אחיד המתואר בצורה אחידה, הוא שעלול לעורר חשד לתיאום גרסאות בין שלושת העדים.

705. עדויותיהם של שלושת העדים השתלבו זו בזו והתגבשו לכדי סיפור רציף המתאר את מהלך האירועים בסמטה, החל מהגיעתו של נאור אל פתח הבית עד הגעתם של השלושה אל בית החולים סורוקה.

706. אדם, שנכח באירוע מתחילתו ונטל חלק מרכזי בעימות, ישב בחצר של בית הרוש ביחד עם רותם וניב. אז הגיע נאור ורותם יצא אליו. בינתיים אדם וניב התחמשו בסכיני מטבח ויצאו אחרי רותם ונאור אל הסמטה. אדם נכנס ראשון מבין שלושת העדים לסמטה, אחר כך, ועוד בטרם נורה, שולה החלה את כניסתה לסמטה ובמהלך פילוס דרכה פנימה ראתה את הבזקי הירי. במקביל, אדם ראה את הנאשם לבוש בגיט קפוצ'ון שחור שאותו לבש גם במסיבה, באופן שכיסה את רוב פניו, אוחז ברובה בשתי ידיו ויורה בו. אדם נפל אל הרצפה, וכששולה התקדמה היא ראתה אותו שוכב בשלולית דם וצועק בכאב. במקביל ראתה את בנה מתעמת עם הנאשם, שלבש קפוצ'ון בצבע שחור באופן שהסתיר חלק נכבד מפניו, ובניסיון להרחיק ביניהם קפצה על הנאשם ומשכה חלק מהבגד שלבש. הנאשם פנה אליה בשמנה ודרש שתזוז, נתן לה מכה עם הקת של הרובה, ומשלא הרפתה ממנו – ירה בירכה, והיא שמטה את אחיזתה בו ונפלה אל הרצפה. במקביל, יובל רצה אחרי שולה, בעת ששולה הייתה בשלב שבו פילסה את דרכה פנימה אל הסמטה, אולם היא לא התקרבה ממש להתרחשות ונעמדה בחלקה החיצוני יותר של הסמטה, הקרוב לרחוב אביה השופט, וראתה ממקומה את הנאשם יורה באדם. אדם, שכבר נורה, לא ראה את שולה מגיעה אל הסמטה, אולם לפתע ראה אותה נופלת אל הרצפה כשפניה מולו. בעת ששולה שכבה על הרצפה, היא שמעה את רותם קורא לנאשם תוך ציון שמו ("אבירם יבן זונה"), ורץ אחריו לכיוון סמטת מכתשים. על אף מאמציה לא הצליחה לקרוא לרותם כדי לומר לו שהיא בסדר. ואז הנאשם הסתובב וירה ברותם, שנפל לאחור.

707. כאמור, היו הבדלים מסוימים בין העדויות של השלושה; אולם מדובר בהבדלי תפיסה וזיכרון ולא בסתירות מהותיות. כמה שנאמר:

"ברי כי כל אדם, ודאי מי שנמצא בסיטואציה טראומטית שבה הוא מותקף, יתקשה לזכור מה היה צבעה של חולצת הדוקר ובאיזו יד החזיק התוקף בסכין. יש להבחין בין סתירות הנעוצות בטבע האנושי ובנסיבות המקרה לבין סתירות המעלות חשש למהימנות הגרסה. סתירות קלות בין גרסאותיהם של מי שהיו עדים לאותו אירוע כמעט תמיד ניתן יהיה למצוא, אך סתירות אלה אינן אלא תזכורת לטבעו של הזיכרון האנושי. בהקשר זה יפים דבריה של פרופ' נילי כהן (...): "אחד התפקידים המרכזיים של בתי המשפט הוא לקבוע מה היה, והקביעה הזאת היא חלק חיוני של ההחלטה. בעניין זה השופט פועל כהיסטוריון (מן הזן הישן) על פי ציוויו של לאופולד פון רנקה:

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 19-02-24704 מדינת ישראל נ' זגורי

תפקידו לשחזר את הסיפור כפי שהיה (...). באמצעות זיכרונם הפרטי של עדים וראיות אחרות. מן הסיפור עולה המסקנה המשפטית. במשפט הפלילי יש להוכיח כי הנאשם רצה, גנב, מעל. במשפט האזרחי יש להוכיח כי נחתם הסכם בין רחל ללאה, ולפיו רחל נותנת הלוואה ללאה. כל אלה הן מסקנות משפטיות המבוססות על עובדות. בניית העובדות מבוססת על שחזור העבר. כפרטים זיכרוננו לקוי: הזיכרון שלנו מועט ודל. אנו שוכחים מה שהיינו שמחים לזכור, וזוכרים מה שאולי היינו שמחים לשכוח. יתר על כן: לעתים אנו זוכרים באופן מוחשי דברים שלא התרחשו מעולם. זיכרוננו של אחד אינו דומה לזיכרוננו של אחר, ואף כי כמה אנשים יכולים להיות עדים לאותו אירוע, רישומו של האירוע על כל אחד מהם יכול להיות שונה לחלוטין... חולשות הזיכרון מאפיינות את כולנו" [ע"פ 175/10 חנוכיב נ' מדינת ישראל (28.7.2011), פסקה 37 בפסק דינו של כבי השופט דנצינגר].

708. אתיחס להבדל אחד שראיתי בו חשיבות – האם הנאשם היה רעול פנים או לא. אדם ושולה אומרים שראו רק עיניים ואף, ויובל אומרת שראתה פנים חשופות ובמקום אחר שאינה בטוחה. עולה גם מהעדויות וגם מסרטון האבטחה מרחוב מכתשים 8 כי הנאשם לבש גיקט שחור עם קפוצ'ון שאותו חבש על ראשו, תוך שסגר את רוכסנו באופן שהסתיר את צווארו ופיו. יובל עמדה בזווית שונה וראתה את הנאשם כשסובב את ראשו; וייתכן שבמהלך הסיבוב הוסת הכובע מראשו וכך יובל ראתה את פניו כשהן גלויים.

709. גם בין גרסאותיהם של אדם ושולה היה הבדל, שבמסגרתו אדם אמר שהנאשם סגר את הקפוצ'ון עד למעלה, ואילו שולה אמרה שבנוסף לקפוצ'ון לבש הנאשם גם "חם צוואר". גם זה אינו הבדל משמעותי, משום שבשעת דחק קפוצ'ון שסגור עד לקו האף יכול להידמות לחם צוואר. העובדה ששניהם תיארו כי ראו בעיקר את עיניו של הנאשם מהווה דמיון מספיק בין גרסאותיהם.

710. לסיכום, אני קובע, מעבר לספק סביר, כי מהלך הדברים באירוע התרחש כאמור בתחילתו של פרק זה, וכי שלושת עדי הראיה – אדם שולה ויובל – זיהו בוודאות ובאופן מהימן את הנאשם כמי שירה בסמטה בליל האירוע.

ראיות חיצוניות התומכות בגרסת עדי הראייה

711. בפרק זה אבחן את מכלול הראיות החיצוניות לכך שהדמויות בסרטוני האבטחה הן אלה שביצעו את הירי בסמטה, ובמקביל מצביעות על נאור והנאשם כדמויות המופיעות בסרטונים, ובכך מחזקות, למעלה מן הנדרש, את גרסת עדי הראייה בדבר זיהוי הנאשם כיוורה.

מצלמות האבטחה

712. כפי שהעיד החוקר סבן, הראיות הראשונות שעמדו בפני החוקרים מיד לאחר האירוע הן סרטוני האבטחה שנתפסו בזירת האירוע וסביבה. מן ה"סרטי" שערכו החוקרים מאותם סרטונים [ת/32] ניתן ללמוד על תנועת החשודים אל הזירה וממנה.

713. במצלמה מבית הכנסת הבוכרי ברחוב מכתשים [ת/35א; על פי דו"ח הצפייה ת/52, זמן האמת מוקדם בשעה ו-40 דקי מזמן המצלמה] ניתן לראות בשעה 3:45 (על המסך 15:25:05) שתי דמויות עם כובעי קפוצ'ון על הראש הולכות במהירות ונעלמות מהתמונה כשבע שניות מאוחר יותר.

714. במצלמה מרחוב מכתשים 8 [ת/32ו] ניתן לראות שתי דמויות מגיעות לכיוון הזירה בשעה 03:45, ולאחר כ-7 דקות אותן דמויות חוזרות באותה דרך, כאשר אחת הדמויות אוחזת חפץ שנראה כנשק, מסתובבת לכיוון הנגדי תוך הושטת הנשק, ואז מסתובבת וממשיכה בהליכה על רחוב מכתשים. הקשר בין הדמויות במצלמה לאירוע נלמד גם מכך ששעת יציאתם מן הזירה מקבילה בדיוק לדיווחים הראשונים על ירי למוקד 100 של המשטרה, על ידי שני אנשים ששמעו רעש שנחשד על ידם כירי וכן צעקות: **אסף ראובן** התקשר בשעה 03:50, **וליחי אקוע** התקשר בשעה 03:52 ודיווח על רעש חריג וצעקות "**כדור בראש, כדור בראש**" [ת/30]. הצעקות ששמע ליחי מתיישבות גם עם הפגיעה שהובילה למות המנוח [חוות דעת פתולוגית מאת ד"ר מאיה פרומן וד"ר יפית ענתבי, ת/46].

715. מסלול הבריחה של הדמויות סייע לחוקרים לאתר חשודים. ניתן לראות במצלמה מבית הכנסת הבוכרי שנמצא בהמשך רחוב מכתשים [ת/35א], בשעה 03:53 (על המסך 32:33:05), שתי דמויות עם כובעי קפוצ'ון על ראשם הולכות בהליכה מהירה לכיוון הרחוק ממשעול סוכות, עוצרות לרגע וממשיכות לרוץ [ת/32ד; ת/35א; ת/52 דו"ח צפייה קופרלין]. בהמשך מופיעות שתי הדמויות במצלמה של תחנת הדלק ברח' אברהם אבינו [ת/35יח], וניתן לראות אותן יוצאות מאחורי תחנת הדלק וחוצות את הכביש במהירות, בעוד אחת הדמויות עושה תנועת זריקה למעין גינה מעבר לכביש. תנועה זו הובילה את החוקרים סבן וכרבי לחפש ולמצוא בגינה סכין עם הכיתוב SOG [עדות החוקר סבן לעיל], שעליה דמו של נאור [ת/2 עמ' 53 – 55]. הדמויות מופיעות שוב ברחוב אליה הנביא [ת/35ו] בשעה 03:58. בהמשך רואים רק אחת מהן ברחוב אברהם אבינו [ת/35ב] בשעה 04:00, ובהמשך במרכז גילת בשעה 04:01, עד אשר הדמות הנוותרת פונה לרכב לבן שהגיע לצומת ועצר ברמזור דרך החלון שליד מושב הנהג, וכעבור מספר שניות נכנסת למושב האחורי. לאחר

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

העלייה הרכב נוסע בנסיעה לאחור וסוטה מהנתיב שבו עמד (פנייה שמאלה) ופונה ימינה. בהמשך הנסיעה ניתן לראות ששוטר מעכב את הרכב [ת/32]. בדיעבד התברר כי מדובר ברכבם של באסל ונדים, שעמם הייתה גם מילי, וכי הדמות שהלכה לבד היא נאור, שעלה לרכבם ונסע עמם לסורוקה – כפי שהעידו באסל, נדים, מילי, נאור והשוטר פיטוסי שערכב וזיהה אותם [ת/13]. בהמשך רואים את הרכב מגיע לכניסה לסורוקה, ורואים בבירור את נאור בתוך בית החולים כשהוא אוחז בעורפו, שותה מים, יוצא וחוזר. גם נאור אישר בעדותו את האמור [פרוטוקול מיום 23.12.21 עמ' 2034-2033].

716. מצלמת "משעול סוכות" [ת/32] תומכת אף היא בגרסת התביעה, על אף ששלב הירי לא מתועד בסרטונים. ניתן לראות את נאור מגיע וקורא לרותם לצאת, ולאחר מכן את רותם חוזר לכיוון ביתו [לפי זיהוי נאור את עצמו ואת רותם בעדותו, פרוטוקול מיום 23.12.21 עמ' 2045, 2030 – 2032]. האמור תואם גם את גרסת אדם.

זיהוי הנאשם בסרטונים ממצלמות האבטחה

717. בנוסף לאמור, שני שוטרים המכירים את הנאשם זיהו אותו בסרטון האבטחה מרחוב מכתשים 8, כמפורט להלן

718. **רס"ב שילי דדון** [עת/3] נכח בזירה זמן קצר אחרי האירוע מתוקף תפקידו כרכז המודיעין של השכונה. כשעתיים לאחר האירוע, כשהחלו להוריד את הסרטונים ממצלמות האבטחה, זיהה את הנאשם באחד הסרטונים מהמצלמה ברחוב מכתשים 8 [ת/31] כבחור השמאלי שפניו היו גלויים – שאותו הוא מכיר במסגרת תפקידו לאחר שנתקל בו בשכונה.

719. **רס"ר עדן מרקו** [עת/10] מכיר את הנאשם מילדות, שכן גרו בשכנות, למדו יחד בבית הספר ונפגשו פעמים רבות. הוא זיהה את הנאשם בסרטון ממצלמת האבטחה מרחוב מכתשים 8 [ת/31], בחלק שבו רואים את הדמויות הולכות לכיוון הזירה, כדמות השמאלית [מבחינת הצופה; פרוטוקול מיום 11.3.20 עמ' 561-562].

720. זיהוי זה של שני החוקרים את הנאשם מתיישב עם עדותו של נאור, שזיהה עצמו בעדותו כדמות שפניה מכוסות (הימנית מבחינת הצופה). אמנם, בחקירתו החוזרת הסכים לשאלה מנחה של הסניגור כי ייתכן שאינו מופיע כלל בסרטון; אולם ממכלול הראיות בצירוף הודאתו בביצוע המעשים – זו אינה אפשרות סבירה כלל, ואיני נותן כל משקל לאמירתו זו [עדות נאור לעיל, פרוטוקול מיום 23.12.21 עמ' 2039-2040].

721. לטענת הנאשם, לא ייתכן כלל שמישהו זיהה את הנאשם בסרטון; שכן לשיטתו, הנתמכת בחוות דעת של מומחית מז"פ יהודית שוגר, כלל לא ניתן לזהות את הדמויות [סיכומי הנאשם עמ'

56]. אולם יש לזכור כי לא בכדי נקבע בפסיקה [ע"פ נסראללה, לעיל] כי יש להבחין בין זיהוי אדם מוכר לזיהוי אדם זר, ובענייננו מדובר בשני שוטרים, נטולי אינטרס, שהכירו את הנאשם וזיהו אותו כל אחד בנפרד, כאשר זיהויים נתמך בראיות האחרות כמפורט לעיל ולהלן, ואשר עדויותיהם עשו עליי רושם מהימן.

722. אף אנו, שבמהלך המשפט צברנו שעות רבות במחיצת הנאשם וצפינו וחזרנו וצפינו בסרטון, סבורים שניתן לזהות את דמותו בסרטון.

לבוש הנאשם לעומת לבוש היורה והדמות המופיעה במצלמות האבטחה

723. הראיות מצביעות על דמיון הקרוב לזהות בין לבוש הנאשם במסיבה בבית הרוש ובמפגש בביתו של מיכה, ללבוש של היורה והדמות שנקלטה במצלמות האבטחה לצידו של נאור.

724. אין מחלוקת שהנאשם לבש במסיבת יום ההולדת ג'קט קפוצ'ון שחור שעל זרועו כיתוב. הנאשם תועד כך בתמונתו עם נופר שבה זיהה את עצמו [עדות הנאשם לעיל; חקירת הנאשם ו-ת/88]. גם האדם האוחז בנשק בסרטון מרחוב מכתשים 8 לבוש ג'קט קפוצ'ון שחור עם כיתוב על זרועו. בסרטון הצביע נראה אפור בהיר; אולם מדובר בעיוות של המצלמה, בשל האמצעים לראיית לילה. כך עלה משחזור שערכו החוקרים, אשר שחזרו את הליכת החשודים מול אותה מצלמה ברח' מכתשים 8, כשהם לבושים בג'קטים בצבע שחור [ת/35 יז, ת/35 יז(1)]. גם חוקר הז"יט זינגר אישר שאמצעי ראיית הלילה של המצלמה משנים את גוון הבגד הנראה בצילום. צפייה בסרטון השחזור [ת/35 יז] מאששת את הטענה כי המצלמה מבהירה את הגוון, והמעילים השחורים שלבשו השוטרים [כפי שניתן לראות בתמונות שהוגשו יחד עם הסרטון – ע"ג הדיסק ת/35 יז] נראים אפורים בצילום.

725. שלושת עדי הראייה סיפרו כי הנאשם לבש בעת הירי אותם בגדים שלבש במסיבת יום ההולדת, דבר שסייע לזיהויו [עדויות אדם, שולה ויובל לעיל]. גם עדים שטענו כי לא זיהו את היורה תיארו שלבש ג'קט קפוצ'ון שחור [אביחי אבוקסיס, ת/19 א עמ' 4 – 7] או בפשות בגדים שחורים [יקיר לוגסי, ת/39 ב].

זיהוי הנאשם את עצמו במצלמות האבטחה

726. כפי שנסקר לעיל, הנאשם שתק במהלך כל חקירותיו. עם זאת, באחת החקירות [ת/88], כאשר התבקש לזהות את דמותו בתמונת סלפי עם נופר בביתו של מיכה, ובמקביל בתמונה מתוך סרטון האבטחה מרחוב מכתשים 8 [ת/31], אמר בשלב כלשהו "חתיך יצאתי" [ת/88 ד מונה 01:15:58]. הצפייה בסרטון מעלה שהנאשם התכוון בשלב זה לתמונה עם נופר ולא לתמונה מתוך מסך המחשב. מסך המחשב לא היה מופנה כלפיו, ובמהלך אמירת הדברים עיניו פנו מטה אל התמונה המונחת על המקלדת. חשוב לציין שבשלב זה החוקרים לא הסתכלו על הנאשם: החוקר סבן היה עם הגב לנאשם ופנה לצאת מהחדר, וקופרלי הסתכל אל מסך מחשבו, שלא היה המחשב הנייד שבו הוצגה

התמונה. למשמע דברי הנאשם ביקש החוקר סבן מקופרלי לתעד את הדברים. החוקר סבן יצא מחדר החקירות, והנאשם הביט מטה לכיוון המקלדת ואמר לקופרלי **"למה זו עבירה פלילית להצטלם?... מי זה המטומטם שלא יודע שזה אני?"**, תוך שהנאשם מושך אליו את התמונה מהמקלדת ומראה אותה לחוקר [ת/88ד ממונה 00:16:01].

727. אין מחלוקת כי כאשר יצאו כולם מחדר החקירות, מיד לאחר הדברים הללו, הנאשם אמר **"אמרתי גם פה וגם פה"** או אמירה דומה לכך, והמחלוקת נוגעת לפרשנות ומשמעות אותה אמירה. לשיטת המאשימה האמירה **"חתיך יצאתי"** היא לב העניין, ובמהלכה הנאשם עצמו, ברגע של איבוד שליטה, מיקם עצמו בזירת האירוע [סיכומי המאשימה בפרוטוקול מיום 23.8.21 עמ' 1840]. הנאשם מכחיש בתוקף כי התכוון לזהות את עצמו, וטוען כי אמר את הדברים בכעס ומבלי שהתכוון לכך, שהרי אין כל הגיון שיסרב לענות על דברים בסיסיים ואז יאשר את זיהויו דווקא בסרטון האבטחה: **"אמרתי לו החוקר סבן למה אתה עושה ככה, כאילו אתה מנסה לשקר פה כאילו אמרתי לך, הוא אומר לי אתה אמרת עכשיו, אמרתי לו אתה יודע מה לך תרשום פה ופה. אז הוא אמר אתה רואה? הנה תרשום פה ופה הוא הביא אותה במניפולציה של שקר של חרטה. אני שומר על זכות השתיקה הוא שואל אותי איזה חולצה אני לובש אני אומר לו מה שיש לי להגיד אני אגיד בבית המשפט, אני לא סומך על המשטרה"**. לבסוף הבהיר כי הכוונה הייתה שזיהה את עצמו רק בתמונת ה"סלפי" עם נופר [פרוטוקול מיום 22.6.21 עמ' 1515].

728. כאמור, התרשמתי שכאשר הנאשם אמר על עצמו בחדר החקירות **"חתיך יצאתי"**, הוא כיוון את דבריו לתמונה עם נופר. אולם, החוקרים סבן וקופרלי, שהיו שם, התרשמו כי דבריו מכוון לדלת, **"אמרתי גם פה וגם פה"**, נאמרו מתוך כעס על החוקר שתיעד דברים שנאמרו מבחינת הנאשם כשיחת חולין, והיוו פליטת פה שתוכנה אמת [עדות קופרלי, פרוטוקול מיום 10.3.21 עמ' 1022 – 1024, 1028].

729. על אף הכחשת הנאשם, אין לי יסוד שלא לאמץ את התרשמותם בזמן אמיתי של החוקרים סבן וקופרלי, שלפיה הנאשם אכן זיהה את עצמו גם בסרטון האבטחה, ובכך למעשה מיקם עצמו בזירת האירוע. מכל מקום, תוספת ראיתית זו אינה נחוצה להוכחת אשמתו של הנאשם, נוכח שאר הראיות החזקות, ובראשן עדויות הראייה של אדם, שולה ויובל; עדויות הזיהוי מתוך סרטוני האבטחה של השוטרים דדון ומרקו; והודאתו של נאור; כמובהר לעיל ולהלן.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

גרסתו של נאור מיראלשווילי תומכת אף היא בגרסת התביעה

730. גרסתו של נאור, שבה הודה והורשע בהסדר סיועון [ת/104], ושעליה חזר בעדותו לפנינו [פרוטוקול מיום 23.12.21 בעמ' 2032-2033], תומכת בגרסת התביעה; חרף הכחשתו של נאור כי שותפו, אשר ביצע את הירי, היה הנאשם [שם עמ' 2023 – 2035], כלהלך.

731. **נאור מאשש את גרסתם של שלושת עדי הראייה – אדם, שולה ויובל**: גרסתו של נאור תואמת את גרסתם הסופית של שלושת עדי הראייה, אדם, שולה ויובל, לגבי השתלשלות האירועים, אשר מפלילה את הנאשם – לעומת גרסתם הראשונית, שבה ניסו להשתמט מתיאור הדברים כהווייתם. בכך מחזק נאור את מהימנות הגרסאות הסופיות של אותם עדים דווקא. אמנם, נאור אינו מאשר את גרסתם הסופית לגבי זיהוי הנאשם. אולם, בעקיפין, על ידי מתן גושפנקא לגרסתם הסופית לגבי שאר פרטי האירוע, ובהיעדר גרסה חלופית לגבי זיהוי היורה, המשתלבת בשאר רכיבי הגרסה – נאור מחזק את מהימנות גרסתם הסופית של עדים אלה גם לגבי זיהוי היורה.

732. **נאור מאשש את זיהוי הדמויות בסרטוני האבטחה**: נאור זיהה את עצמו כאחת משתי הדמויות שהופעתן בסרטוני האבטחה מתלכדת במובהק עם האירוע, וכדמות שקראה לאדם עובר לירי [ת/32], ושהחלה ראשונה בבריחה לעבר רחוב מכתשים [פרוטוקול מיום 23.12.2021 בעמ' 2032 – 2033], אך לא היא שאחזה בנשק וביצעה תנועת ירי באמצעותו תוך כדי הבריחה לרחוב מכתשים. הדמות שבה זיהה נאור את עצמו היא הדמות שפניה מכוסות [ת/132]. גם כאן, נאור מאשר את התרחיש העולה מתוך סרטוני האבטחה, התואם את התרחיש המתואר בכתב האישום בענייננו. לפיכך, הגם שנאור אינו מודה כי הנאשם היה הדמות השנייה בסרטונים – בעקיפין הוא מחזק את התרחיש הנטען על ידי התביעה, ואת הזיהוי שזיהו השוטרים את הנאשם בדמות האחרת, דמות היורה, שפניה לא היו מכוסות.

733. **גרסת נאור שוללת את ה"שמועות", כביכול, על ביצוע הירי על ידי ערבים**: הראיות מצביעות על היעדר כל תימוכין לגרסת הירי על ידי ערבים. אדרבא, גרסה זו הובאה כ"שמועה" על ידי עדים שלא שיתפו פעולה וטענו שלא ראו את הירי ואת היורה. ניכר בגרסה זו שהיא מצוצה מן האצבע ולא באה לעולם אלא כדי לספק למי שביקשו לכסות על האמת סיפור חלופי, שירחיק את החוקרים מן המעורבים האמיתיים באירוע. נאור אינו ערבי, והוא הודה שלירי היו שותפים הוא ואחר שהיה עמו. הוא גם חשש מנקמת הנפגעים [כעולה מדברי באסל כפי שתועדו ע"י החוקר סבן במזכר מ/19; מעדותה של מילי, ת/82 ופרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1427-1428]. כלומר, נאור ידע שהנוכחים באירוע יודעים על מעורבותו. כל זאת אינו מתיישב עם אותה "שמועה" כביכול אודות ביצוע הירי על ידי ערבים אלמונים. גם תיאורו את שותפו כבעל מראה חיצוני שונה לחלוטין מזה של הנאשם היה בלתי אמין בעליל, מנוגד להתרשמותנו הבלתי אמצעית מן הסרטון, ושיקף מאמץ בלתי משכנע להרחיק את הנאשם מן האירוע.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

734. העובדה שנאור לא הודה שהנאשם היה שותפו אינה מחלישה את התשתית הראייתית נגד הנאשם: ברור שלנאור היה אינטרס לשמור לעצמו את זהותו של האחר, בהתאם לציווי העברייני שלא להסגיר שותפים, במיוחד לאחר שהסדר הטיעון עמו נחתם ולא היה לו עוד כל אינטרס לסייע לתביעה.

ראיות פורנזיות

735. ישנם מספר ממצאים פורנזיים שתומכים בגרסאותיהם של עדי הראייה:

736. כלי הנשק – חוקרי המז"פ יאיר דלבר [עדותו לעיל וחוו"ד ת/2] ופבל גיברץ [מומחה הנשק במז"פ ת/44 לעיל] הגיעו למסקנה שהירי בזירה בוצע מכלי נשק אחד.

737. סוג הנשק – ע"פ חוות הדעת של גיברץ [ת/44] ככל הנראה מדובר בתת מקלע מאולתר; בהתאם לעדות אדם שלפיה היה מדובר ב"קרלוי".

738. כיוון הירי ברוחם – מכיוון רחוב מכתשים, כמתועד בדו"ח מז"פ [ת/2]. ממצא זה תואם את סרטון האבטחה ממכתשים 8, שלפיו הדמות היורה הסתובבה לכיוון הזירה והושיטה את הנשק לשם [ת/32], וכן עם עדויותיהן של שולה ויובל על כיוון בריחת הנאשם.

739. מיקום הפגיעה ברוחם – סמוך לשער הברזל [עדות דלבר ות/2 לעיל], בהתאם לעדות שולה על כך כי הירי בוצע לאחר שהנאשם הסתובב לאחור, ושבצקבותיו המנוח נפל לאחור.

אמרת קורבן עבירה

740. לפי עדותן של שולה ויובל – רותם, אחרי פציעתה של שולה ולפני שנורה ונהרג, רץ אחרי הנאשם וצעק "וואי, אימא, אימא... אבירם יבן זונה" [פרוטוקול מיום 24.9.19 בעמ' 53-54].

741. סעיף 10 בפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971 [להלן "פקודת הראיות"] עוסק באמרת קורבן אלימות כחריג לכלל המאפשר עדות שמועה: "עדות על אמרה שאמר אדם שנעשה בו, לפי הטענה, מעשה אלימות, והאמרה נוגעת לאותו מעשה או לנסיבות-לואי שלו, תהא קבילה אף אם האדם שאמר אותה אינו נוכח כעד ואף אין להביאו למשפט משום שהוא נפטר או תשוש או חולה או נעדר מן הארץ, ובלבד שנתקיימה באותה אמרה אחת מאלה:

(1) היא נאמרה בשעת מעשה האלימות, או בסמוך לאחריו, או לאחר שהיתה לו ההזדמנות הראשונה להתאונן עליו;

(2) היא נוגעת למעשה האלימות לפי סדר האירועים עד כדי היותה חוליה בשלשלת הנסיבות הקשורות במישורין לביצוע העבירה;

(3) היא נאמרה בשעה שהוא היה גוסס, או האמין שהוא גוסס, בעקבו של מעשה האלימות.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

הסעיף הרלוונטי לענייננו הוא ס"ק 2 – על פי העדויות האמירה נאמרה במהלך האירועים והיוותה חוליה אינטגרלית בשרשרת ההתרחסות באותו הערב בסמטה. משנאמרה על ידי המנוח, אין חולק שלא ניתן היה להביאו לעדות וכל שנתר הוא להסתפק בעדויותיהן של שולה ויובל שהעידו על עצם האמירה.

742. יש לשים לב כי בניגוד לטענת הנאשם ששולה "נזכרה" באמירה הזאת בשלב מאוחר, ניתן לראות שכבר בחקירותיה היא מזכירה ברמז את אותה אמירה תוך השמטת שם הנאשם, שכן באותו שלב עדיין לא חשפה שזהותו ידועה לה. היא תיארה כי לאחר שנורתה ברגלה ראתה את רותם מתרחק ממנה, שמעה אותו קורא "אמא", והסבירה: "הייתי בטוחה שרותם חשב שהוא הרג אותי... אני צועקת ואין לי קול... להגיד לו זה רק הרגל הוא חושב שאני מתה..." [ת/ת1, בעמ' 10-1].

743. גם יובל העידה על כך בחקירתה וסיפרה שהמנוח צעק "אבירים יבן זונה" לאחר הירי בשולה [ת/ת92]. היא חזרה על כך בעדותה: "הוא סובב את הפנים ראיתי אותו ומה שאני שמעתי זה שבעצם צעקו לו אבירים יבן זונה, שרותם צעק לו שניה לפני שהוא ירה בו" [פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1248].

744. אמרה זו של המנוח, בצירוף ליתר הראיות בתיק, ובהינתן שהשם שצעק המנוח הוא שמו של הנאשם, מהווה חיזוק נוסף לגרסת התביעה באשר לזהות הנאשם.

שאלות עובדתיות נוספות השנויות במחלוקת

קבוצת הוואטסאפ

745. אין מחלוקת כי ערב האירוע, בשעה 17:38 פתח ניב קבוצת וואטסאפ, צירף אליה 11 משתתפים לרבות הנאשם, ושלח בקבוצה הודעה קולית שבמסגרתה הזמין את חברי הקבוצה למסיבת הפתעה לרותם בביתם באותו הערב. בהמשך לכך החלה שיחה בהודעות קוליות בין ניב לנאשם כלהלן [ת/ת35-יא/ת35-יא(1)]:

הנאשם: "אני היום בא, עושה שם בלאגן אחושרמוטה, שותה, מרביץ לכולם יא מניאק"
ניב: "אבירים אח שלי, אתה לא יכול להרביץ פה לאף אחד אחי, אני על השמירה, אתה עושה בעיה אתה מקבל קיפול, אני קושר אותך בחדר אחי, אני עושה לך קשירת בונה של הימ"ר, תהיה רגוע אח שלי"
הנאשם: דבר ראשון ידעתי שאתה ימ"רניק כמו שאתה מדבר על הימ"ר, דבר שני יא חתיכת זין, אתה לא יכול לקפל אותי למה אני אזיין את כל מי שיושב שמה ואתה

תראה נה אני יעשה שמה היום אחי, אני בא אחי רעול יא חתיכת מניאק"

746. כפי שכבר נאמר, אין מחלוקת באשר לתכני ההודעות; אולם יש מחלוקת לגבי פרשנותן. התביעה טוענת כי דבריו של הנאשם מרמזים כבר בשלב זה על כוונתו העתידית, והנאשם טוען כי הדברים נאמרו בהומור וניתן ללמוד על כך מתגובתו של ניב לדברים וכן מתגובת יתר החברים [המענה, עדותו של הנאשם בפרוטוקול מיום 09.6.21 עמ' 1490]. עוד הסביר כי אין כל הגיון בכך שאדם המתכנן לפגוע באחר ועוד לעשות זאת "רעול פנים" יודיע על כך מראש וצריך להיות "בלי שכל" כדי לעשות דבר כזה [שם]. לחיזוק גרסתו הפנה הנאשם בעדותו להמשך להתכתבות הזאת, שבמסגרתה המשיכו לצחוק ואף אמרו לו, לטענתו, "טוב אח שלי אוהב אותך תבוא זה בלילה נעשה שמה לרותם...". הנאשם לא ידע להסביר מדוע רק חלק מההתכתבות הנסענת מופיע בתיעוד שהונפק ממכשירו של יקיר לוגסי [שם עמ' 1490]. לשאלה אם היו קבוצות נוספות השיב בשלילה [שם עמ' 1534 – 1542].

747. מעדותו של יקיר לוגסי עולה כי הייתה קבוצה נוספת, אותה הוא עצמו פתח כאשר התכוונו לחגוג לרותם ב"לופט" – כפי שסיפר בחקירתו: "איזה שתי קבוצות אני יודע שהייתה קבוצה יום הולדת אחת... זה הקבוצה שאני פתחתי של היום הולדת יש שם אולי איזה ארבעים שלושים ומשהו אנשים... זאת קבוצת יום הולדת לרותם הרוש רצינו להשכיר לופט" [ת/39 ד', עמ' 7-8]. גם שולה בעדותה תומכת בכך שהתכנון המקורי היה לחגוג בלופט, ולאחר ביטול התוכנית המקורית החליטה לארגן לו את מסיבת ההפתעה בביתם. בנוסף אליהם, רחלי נבכוב, בת הזוג של הנאשם, תיארה כי ידעה על יום ההולדת של המנוח "הרבה לפני. כי רותם פתח להם קבוצה בוואטסאפ של היום הולדת ואבירים היה חבר שם... אני ראיתי למעלה בפלאפון של אבירים קבוצת יום הולדת משהו". בהמשך תיארה כי שמעה הודעה קולית שנאור שלח באותה קבוצה וכעסה על הנאשם ששמע אותה בקול והפריע לה לישון, כי נשלחו סרטונים והודעות בקבוצה, ובין היתר הנאשם שלח תמונה של אוכל ביום שישי ורותם היה בין המגיבים לתמונה [ת/18 עמ' 5-6].

748. לפיכך ייתכן שהנאשם לא טעה בזיכרונו, והייתה קבוצה נוספת שנפתחה באותו נושא, כאשר הקבוצה השנייה נפתחה על ידי ניב בשם "יומולדת", במטרה להפתיע את רותם; בעוד שבראשונה, שנפתחה על ידי יקיר בשם "יום הולדת לרותם הרוש", רותם היה חבר. אולם הנאשם, שזכר את הקבוצה הנוספת, לא עשה ניסיון להביא את תוכנה כראייה וכתמיכה בגרסתו, ויש לזקוף זאת לחובתו [ע"פ 398/04 מדינת ישראל נ' בניאשולי (20.12.2004), פסקה 16]. זאת ועוד: הדמיון בין המסרים שהנאשם הביע לבין ההתרחסות בפועל מסמן אפשרות כי היחסים בין הנאשם לרותם וניב היו בפועל יותר מורכבים מכפי שהנאשם וניב היו מוכנים להודות לפנינו. מן המפורסמות כי בתת-התרבות העבריינית, עשויים להתרחש מעברים, לעתים מהירים, בין הקטגוריות של חברים, מתחרים, יריבים ואויבים. הזמנות לאירועים אינן מהוות בהכרח ביטוי לאהבה בלבד, ולעתים הן

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

משתלבות בניהול "דיפלומטי" של יחסי "כבדהו וחשדהו" שנועד למנוע עלבון העלול להיזדרזר לעוינות ולאיבה. אין לשלול, אפוא, כי הזמנת הנאשם לאירוע לא שיקפה אהבה גדולה דווקא, וכי האמור באותן הודעות ווטסאפ בקבוצה "יומולדת" לא היה לחלוטין בגדר הומור, אלא כיסוי הומוריסטי-לכאורה למחשבות אפלות של הנאשם, ולמודעות-למחצה של ניב באשר לאפשרות קיומן של מחשבות אפלות כאלה.

749. למעלה מן הצורך, ההתממשות המצמררת של דברי הנאשם באותן הודעות ווטסאפ, שעות ספורות לאחר כתיבתן, משווה להם אופי של התנהגות מפלילה לפני ביצוע העבירה, ורמיזה על כוונתו העתידית של הנאשם לפגוע במי מבאי המסיבה. השערה זו מתחזקת לאור העימות בין הנאשם לאדם בלי לאירוע, כלהלן.

העימות המקדים במהלך הערב ומשמעותו

750. אין מחלוקת כי בין הנאשם לאדם היה עימות במהלך הערב, שגם תועד במצלמת אבטחה ברחוב אביה השופט 15 [ת/34-ת/34ה], שבמהלכו סטר הנאשם לאדם. המחלוקת היא באשר לסיבות שהובילו לעימות ובאשר למשמעותו. הנאשם טוען שלא ייחס לכך כל חשיבות, אך המאשימה טוענת שהעימות היווה מניע לאירוע הירי שהתרחש זמן קצר אחריו.

751. הגעתי למסקנה כי לעימות זה הייתה משמעות רבה עבור הנאשם, וייתכן שכבר הגיע למסיבה כשהוא נושא טינה כלפי אדם. להלן טעמי:

752. **ראשית**, התרשמתי שהמניע לעימות היה אכן על שליטה על שטחי פעילות עבריינית בשכונה, כפי שהעידו אדם ושולה, ולא משהו נקודתי על אותו אדם מקורב לנאשם בשם "מירו", כפי שהעיד הנאשם. אני מאמין לגרסת אדם; הן משום שאין לו אינטרס לשנות את עילת העימות, בניגוד לנאשם שיש לו אינטרס למוזער אותה, כדי להפוך את הירי בעקבותיה לבלתי סביר מבחינתו; הן משום שהתגייסותו של נאור לסייע לנאשם מתיישבת יותר עם עילה עסקית, שאפשר שלנאור זיקה אליה, מאשר עם עילה אישית, שלנאור אין זיקה אליה. מכאן ששורש הסכסוך קדם לעימות במסיבה, ותגובת אדם, שלא היה נכון לקבל את מרותו של הנאשם, הייתה בעלת "השלכות רוחב", מעבר לעלבון בשל הדיבור הבלתי מכבד כלפי אותו מירו.

753. **שנית**, הנאשם בחר לעזוב את המסיבה, גם לשיטתו, מיד לאחר אותו עימות, וסיפר על כך בביתו של מיכה. התנהגות זו מעידה על ייחוס משמעות לעימות, ולא על תפיסתו כעניין של מה בכך.

754. **שלישית**, נאור עצמו הודה כי אדם היה המטרה לירי. "צירוף המקרים" של משלוח הודעות הוטסאפ הנזכרות, העימות בין הנאשם לאדם והירי באדם זמן קצר לאחר מכן מעיד על קשר בין המניע של הנאשם לבין הירי באדם על ידי הנאשם, שנלווה לנאור.

סיכום הדיון בראיות התביעה

755. ההתרשמות מכל אחד משלושת עדי הראייה לאירוע, ובמיוחד מעדותו המרשימה של אדם, מובילה למסקנה כי די היה בכל אחת מהן כשלעצמה כדי לקבוע ממצאים מפלילים לחובת הנאשם על פיה; ודי במצרף של שלושתן, גם אילולא נלוו להן העדויות האחרות, כדי להרשיע את הנאשם על פי העובדות המיוחסות לו בכתב האישום. ברור שכך הוא, כאשר לעדויות הראייה הללו מצטרפות ראיות נוספות – כגון עדותו של נאור; סרטוני האבטחה וזיהוי השוטרים את הנאשם בהם; וראיות נסיבתיות, כגון ההתכתבות בווטסאפ והתנהגותו המפלילה של הנאשם שהתבטאה בשתיקתו בחקירה, בשקריו בבית המשפט, בעימות עם אדם בתחילת האירוע, בהתחברות לנאור בבית של מיכה ובהיעלמותם המשותפת משם, בניתוק הטלפונים ובבריחת הנאשם מהעיר; ושאר הראיות שנסקרו לעיל. למעשה, בעקבות עדות ההגנה של נאור ניתן לומר כי תרחיש האירוע, כמפורט בכתב האישום, אינו במחלוקת – למעט זהות היורה; ודי בכל אחת מעדויות הראייה המהימנות האמורות כדי למקם את הנאשם בזירת האירוע, בניגוד לגרסתו, ו"לחבר" אותו לכלל העובדות המוסכמות שנאור הודה בהן [ת/104].

756. על בסיס האמור לעיל, ולאחר שבחנתי כל אחת מראיות התביעה באריכות, הגעתי למסקנה כי ממכלול הראיות עולה תמונה המפלילה את הנאשם בכך שהיא מצביעה עליו כמי שנכח בזירה עם נאור בעת האירוע, וכמי שירה באדם מסרוגה, בשולה הרוש ובמנוח. להלן אבחן האם פרשת ההגנה סודקת את התמונה המפלילה, והאם הנאשם הצליח בגרסתו לספק הסבר חלופי לגרסת התביעה ולעורר לגביה ספק סביר.

בחינת גרסת הנאשם

757. לאחר ששתק לאורך כל חקירותיו במשטרה, במענה לכתב האישום סיפק הנאשם לראשונה גרסה משלו לקורותיו בליל האירוע. התברר כי הנאשם אינו מכחיש את עיקרי ההתרחשות לפני אירוע הירי. הוא מאשר את ההזמנה דרך קבוצת הווטסאפ למסיבת יום ההולדת של רותם, ואת דבריו באותה קבוצה (אך טוען שנאמרו בהומור גרידא); את היכרותו עם אדם, שולה ורותם; את העימות עם אדם בתחילת המסיבה מחוץ לבית הרוש (אך טוען שהיה מילולי בלבד); את עזיבת בית הרוש והליכתו לביתו של מיכה עם גויתום; ואת המפגש שם עם נאור ועזיבתו את בית מיכה לבדו. אולם, הנאשם הכחיש את נוכחותו בסמטה במהלך הירי ואת מעורבותו בירי, וטען כי באותה העת ישן בביתו לבד, ובשבת נסע לבית דודתו באשדוד, בעקבות ריב עם בת זוגו, ומשם אמור היה לנסוע למסיבת יום ההולדת של בן דודו ג'ון, כפי שתכנן מראש ושלא מתוך כוונה לברוח [המענה לכתב האישום, לעיל]. על עיקרי גרסה זו חזר גם בעדותו לפנינו, עם תוספות וסתירות שעליהן אעמוד להלן.

758. העובדה שהנאשם שמר על זכות השתיקה לאורך כל חקירותיו וגרסתו הראשונה הוצגה רק במענה לכתב האישום נזקפת לחובתו. כמה שנאמר :

"אף שאין השתיקה מהווה ראיה עצמאית, יש בה כדי להשליך על מהימנות השותק, והיא אף מהווה ראיה המחזקת את ה"יש הראייתי" (...). כך, נאשם אשר שתק בחקירתו ובחר למסור גרסה בבית משפט, שתיקתו בחקירה עלולה להיות לו לרועץ ולחזק את ראיות התביעה נגדו וכדברי השופטת שטרסברג-כהן (...): "מששתק במקום שנתבקש הסבר, אין שתיקתו זו עולה בקנה אחד עם ציפיותיו שיאמינו לו, כאשר יעלה את גרסתו לראשונה בשלב של עדויות הגנה. כאשר נאשם טוען לחפות מוחלטת, והוא מעומת על-ידי חוקריו במשטרה עם חומר המעיד על מעורבותו בפשע, כיצד יצפה שיאמינו לו, אם נמנע מלפקוח עיני חוקריו כשמטיחים הם בפניו את העובדות..." [ע"פ 11068/08 מדינת ישראל נ' סנקר (12.07.2010), פסקה 28].

759. הנאשם, שהעיד על עצמו כי אינו אדם נורמטיבי (כלעיל בפסקה 474), תלה את שתיקתו בכך שאינו סומך על המשטרה כבר מילדותו, בהשפעת הסביבה העבריינית שבה גדל וחווית ילדות שבמסגרתה אביו נעצר וריצה מאסר בעקבות תלונת שווא של אמו: **"אני יודע מה זה ימ"ר ומה זה משטרה... למשל לאבא שלי תפרו תיק שהוא בכלל לא קשור אליו"** [פרוטוקול מיום 9.6.20 עמ' 1501-1502]. הנאשם הפנה למנהגו גם במעצרו הקודמים, אף כאשר פנייה למשטרה יכלה להועיל לו. הנאשם הדגים זאת בציינו כי, כאשר הלין על התנהלות השוטרים שעצרו אותו, הוצע לו להעלות את הנושא בחקירה אך הוא סירב [ת/54]. לא ניתן לקבל הסבר זה. הנאשם הואשם ברצח שלטענתו לא ביצע, אשר כביכול התרחש בעת שישן שנת ישרים בביתו. כבר מהרגע הראשון נפוצו השמועות שהצביעו עליו כרוצח (שמועות ממשיות, לא שמועות בדויות נטענות שייחסו כביכול את הרצח לערבים). השמועות אודותיו נודעו לו מיד על ידי שלום בוסקילה, שבביתו שהה בימים שישי ושבת

שלאחר האירוע: "הוא אמר לי תשמע, יש שמועה שמטיילת בבאר שבע שאתה היית שותף ברצח של רותם זה וגם באו לאמא שלך ימ"ר לבית" [פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1506-1507]. אילולא היה אמת באותן שמועות – היה מנסה להפריכן, למצער באוזני חבריו, ואף היה מוצא דרך למסור את גרסתו למשפחת המנוח, אשר חשש מנקמתה. לא ניתן לקבל גם את טענתו לחוסר אמון במשטרה כהסבר לשתיקתו. הנאשם עצמו העיד כי מטרת הסתתרותו הייתה "לעבור בשלום" את הימים הקרובים עד שהמשטרה תמצא את האשם האמיתי. בהיעדר אמון במשטרה – לא היה יסוד לתקווה זו, כביכול. לבסוף, אין לקבל כמעין "הגנה תרבותית" את מנהג העבריינים שלא לשתף פעולה עם המשטרה. תכליתו של מנהג זה לנסות לסכל את הצלחת המשטרה ללכוד עבריינים; ולנקוט אסטרטגיה מיטבית למזעור הסיכון שהעברייין האחר ישתף פעולה עם המשטרה. עוד נועד מנהג זה לצורך שהיית ההמצאה של גרסת הגנה עד שראיות התביעה ייחשפו לפני הנאשם, והוא יוכל לבדות גרסת הגנה שאינה סותרת אותו. מנהג זה ואסטרטגיה זו חותרים תחת שלום הציבור והאינטרס הציבורי. למצער יידע כל עברייין, בהתאם להלכה המשפטית, כי לבחירתו שלא לשתף פעולה עם המשטרה יש מחיר, וכי שתיקתו תיזקף לחובתו – הן משום שהיא מעידה כי אין בפיו הגנה ממשית, הן משום שהיא מעידה כי הנו נמנה עם העבריינים הנוהגים כך.

760. הנאשם לא הסתפק בהבעת אי-אמון כללי במשטרה, והוסיף וטען, כדרך העבריינים, כי גם במקרה שלו "תפרו לו תיק": "ואני יודע מה זה הימ"ר ואיך הם תופרים תיקים לאנשים. כמו שהם תפרו לי את התיק בדיוק עשו לי תפירה אייל סבן סידר לי אותה בול" [פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1501-1502]. טענה זו נדחתה בפסיקה, ונקבע כי זהו הסבר קלוש שאינו מתיישב עם טענה לחפות אלא מקרין חוסר מהימנות והיעדר הסברים סבירים העשויים להוות משקל נגד לראיות התביעה [ע"פ 6167/99 יעקב בן שלוש נ' מדינת ישראל (1.9.2003), פסקה 8 בפסק הדין] נראה כי הנאשם, באמצעות שתיקתו, קיווה להכיר תחילה את הראיות לחובתו, ואז להתאים אליהן את גרסתו; ומטעם זה אף הוסיף בעדותו פרטים לגרסתו במענה. לאור המקובץ אני דוחה את טענת הנאשם כי הסברו לשתיקתו היה הסבר אותנטי ומניח את הדעת [סיכומי הנאשם, עמ' 48].

761. מכל מקום, שתיקת הנאשם בחקירתו לא הייתה הגורם העיקרי שהשפיע על התרשמותי מגרסתו. העמקתי בבחינתה, הן כשלעצמה הן לאור שאר הראיות בתיק, והתרשמתי כי גרסתו של הנאשם הייתה דלה, חסרה בפרטים אך עשירה בסתירות ובניסיונות למזער את הדברים העשויים לקשור אותו לאירוע, ולא התיישרה עם שאר הראיות.

קבוצת הוואטסאפ והאירועים במסיבה

762. הנאשם ניסה למזער את משמעותן של הודעות הוואטסאפ ששלח בקבוצה וטען שהן נאמרו בהומור ובסלנג המקובל בחבורה [עדות הנאשם בפרוטוקול מיום 09.6.21 עמ' 1490]. כפי שכבר נאמר, לא שוכנעתי שהתכנים הללו היו תמימים ושהדמיון בינם למציאות היה מקרי. התרשמתי כי

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

תחת פני השטח רחשו ירליבויות על רקע תחרות עבריינית, והגם שהנאשם, רותם ונוכחים אחרים במסיבה היו "חברים" – אין בכך כדי לשלול נימות נוספות ורציניות יותר לשיח ביניהם, שהתנהל באצטלה של שיח הומוריסטי. טענת ההומור והסלנג של הנאשם, אפוא, משתלבת במנגמתו הכללית למזער את המניע האפשרי שלו לירי שהתרחש מאוחר יותר באותו ערב, כדי לטשטש את העקבות המוליכות לזיהויו כמי שירה בסמטה בליל האירוע.

763. הנאשם ניסה למזער את העימות עם אדם בכך שייחס אותו לעניין נקודתי שהתעוררה באותו הרגע – הערת אדם לגבי אדם המקורב לנאשם בשם מירו: **"אדם בא אמר לי בכלל למה מי זה מירו שהוא יכול לגזל אותו לא יכול לגזל אותו? אמרתי לו מה זה מי זה מירו? למה אתה מדבר ככה? הבן אדם הזה כמו אבא שלי"** [פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1493 – 1495]. בניגוד לכך, שולה [פרוטוקול מיום 25.2.19 עמ' 44-45 ו-74 – 76] ואדם [פרוטוקול מיום 11.2.20 עמ' 491 – 493] העידו כי העימות היה על אזורי שליטה בפעילות עבריינית בשכונת מגוריהם, ולא מצאתי שלמי מהם היה אינטרס לשקר בעניין זה, בניגוד לנאשם. כאמור יתכן שהנאשם נטר טינה לאדם ואחרים עוד לפני האירוע, וטינה זו התבטאה בדבריו בקבוצת הווטסאפ ובכעסו על אדם, ואולי גם על אחרים, במסיבה עצמה.

764. לגרסת הנאשם שררה חברות בינו לרותם, ואילו היכרותו עם אדם הייתה מינורית, כאשר מעולם לא היה מסוכסך עם איש מהם. כאמור לעיל, לא היכרות מינורית עם אדם, לא חברות עם רותם, שללו אפשרות שהנאשם יכעס עליהם ואף יבצע כלפיהם, מתוך "פתיל קצר", מעשה של "acting out" של כעסו. כעדותו העצמית של הנאשם: **"מי שייפגע בי אני אפגע בו, אני ילד ואני אוהב להיות ילד"** [לעיל פסקה 346].

765. מזער העימות עם אדם על ידי הנאשם התבטא גם בכך שהנאשם טען במענה לכתב האישום כי לא הכה את אדם, ורק בעדותו אישר כי סטר לו: **"היה איזה דחיפה או שתיים הבאתי לו סטירה זהו"** [פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1493 – 1495]. הסברו של הנאשם היה שעבורו – דחיפות וסטירה אינן בגדר "מכות".

766. כאמור, לפי עדות הנאשם עצמו, הנתמכת בעדות גויתום, הנאשם עזב את המסיבה בעקבות העימות עם אדם, ושיתף אודותיו את הנוכחים בבית של מיכה. גם מיכה אישר זאת; הגם שגרסתו בנדון הייתה רופפת ובלתי עקבית [מיכה אישר זאת בחקירה ראשית (ב-ת/24 עמ' 3 שהוגשה חלף חקירה ראשית), שלל זאת בחקירתו הנגדית, ובחקירה החוזרת הודה כי ייתכן ששמע את הדברים כשנאמרו בחלל החדר].

הישיבה בביתו של מיכה אדרי ועזיבתו

767. אין מחלוקת שהנאשם ונאור נפגשו בביתו של מיכה לאחר שהגיעו לשם בנפרד, נאור עם בת זוגו מור והנאשם עם חברו גויתום, וכולם ישבו שם עם אחרים. עם זאת, הנאשם שלל כל אפשרות שהסתודד בשלב כלשהו של הערב עם נאור, וטען כי שוחחו רק במסגרת השיחה הקבוצתית [פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1498 – 1500, 1583], זאת בניגוד לדברי מיכה בחקירתו שלפיהם בשלב כלשהו הנאשם הלך לשירותים בביתו ונאור הצטרף אליו לשם [ת/24 בעמ' 1-2, 4; פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1444 – 1473]. התרשמתי כי מדובר בניסיון של הנאשם להרחיק את עצמו מנאור ככל הניתן. לא מצאתי כל סיבה סבירה לכך שמיכה יבדה מלבו פרט זה, מה גם שניסה לגונן על הנאשם וחזר בו מהדברים בעדותו לפנינו בנוכחות הנאשם. אדרבא: נראה שמיכה אכן שם לב לפרט זה, שנראה חריג בעיניו ולפיכך נחקק בזיכרונו, ועדותו לגביו, בניגוד לאינטרס לגונן על הנאשם, הייתה אמת.

768. לגרסת הנאשם, הוא עזב לבדו את ביתו של מיכה ונאור נשאר שם [פרוטוקול מיום 9.6.21 בעמ' 1513-1514]. אולם נראה כי עזיבתם הייתה בסמיכות זמנים זה לזה, ובמפתיע, מבלי שנפרדו לשלום, תוך שהם מותירים אחריהם את האנשים שעמם הגיעו לביתו של מיכה. כתיאורו של מיכה בחקירתו: **"ראיתי שנאור ואבירם לא היו שם והלכנו, אפילו האתיופי הזה שאבירם בא איתו נשאר וחברה של נאור נשארה בבית. שאלתי אותם איפה הם הלכו והם לא ידעו לענות לי. כולם התפלאו לאן הם הלכו פתאום. מור חברה של נאור חיפשה אותו בטלפון כמה פעמים והוא לא ענה... הוא ענה לי פעם אחת ואמר הלכתי לחבר להביא משהו... המשכנו עוד קצת לשבת והתקשרנו לטלפונים של נאור ואבירם והם כבר לא ענו"** [ת/24 בעמ' 2].

769. אלעד אלקרט, אחד הנוכחים בביתו של מיכה, חשב שהשניים עזבו יחד [ת/22]. מור כהן, בת הזוג של נאור, העידה כי לאחר עזיבתו של נאור לא הצליחה לתפוס אותו. למחרת, ביום שישי, מור יצרה קשר עם רחלי, בת הזוג של הנאשם, כיוון ששניהם נעלמו [ת/37 א בעמ' 24 – 34]. אמנם גויתום סיפר שהנאשם נפרד ממנו לפני שיצא, וסיפר לו על יום ההולדת [6.7.21 עמ' 1674 – 1677], אולם מחקרי תקשורת מראים שגויתום התקשר לנאשם בשעה שהן לפי גרסתו הן לגרסת הנאשם כבר לא היו יחד, בשעה 07:03 [ת/98 – שיחה נכנסת למספר 050-3766658, שהנאשם אישר כמספר הנייד שלו בפרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1522, ממספר 052-5920479, שגויתום אישר כמספר הטלפון שלו בפרוטוקול מיום 6.7.21 עמ' 1679]. הדבר מחליש את גרסת גויתום, שטען כי לא חייג לנאשם לאחר שעזב, אלא הנאשם חייג בעצמו ממכשירו של גויתום למכשירו האבוד של הנאשם, בניסיון לאתרו.

התנהגותו של הנאשם לאחר האירוע מעידה על בריחה ולא על נסיעה מתוכננת

770. לגרסת הנאשם, בשעת האירוע ישן בביתו ולא שמע על הירי. ביום שישי בבוקר, מספר שעות

לאחר האירוע, נסע כמותוכנן, לרגל יום הולדתו של בן דודו גיון, למושב מצליח, לבית חברו שלום בוסקילה. רק שם נודע לו, בעקבות שיחת טלפון שקיבל שלום, שרוותם נהרג ושהוא עצמו חשוד בירי [פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1506-1507].

771. גרסה זו לא עלתה במענה לכתב האישום, אלא רק בעדותו לפנינו. הסברו היחיד של הנאשם לכבישתה היא הטענה שלא נהוג לפרט הכל במענה. מדובר בהסבר קלוש וחשוד, בהתחשב בכך שהועלה רק לאחר מותו של שלום, שלא יכול לאמת את הדברים.

772. הגרסה גם אינה סבירה לגופה. האירוע פורסם באתרי החדשות כמה שעות לאחר שאירע, וקרוביהם של הנאשם ונאור חיפשו אותם מיד לאחר האירוע. על כך העידה רחלי, בת הזוג של הנאשם, אשר למרות מריבתם ניסתה לאתר אותו כבר בליל האירוע, ושוחחה גם עם אמו ועם אחותו סאלי שגם הן חיפשו אותו. לשאלה מדוע, אם דאגה לו, לא פנתה למשטרה – השיבה, כמי שמכירה את הנאשם [ת/18 עמ' 2 – 5]:

”רחלי: שמעתי שהייתה תקרית ירי... שהיה יום הולדת לרותם וביום ההולדת שלו הוא נרצח.

חוקר: ומה קשור אבירם לזה?

רחלי: הוא חבר טוב שלו... אני לא יודעת אולי הוא היה בתוך הסיטואציה, הוא ברת, אולי להגן עלינו...”

773. רחלי והנאשם התגוררו יחד, ורק ביום חמישי, ערב האירוע, בעקבות ריב, היא עזבה את דירתם המשותפת. הנאשם לא שיתף מבעוד מועד את רחלי, או מי מקרוביו, בתוכניתו לנסוע לכל סוף השבוע לביתו של שלום. עובדה שהם לא ניסו לאתרו בביתו או אצל שלום בשעות הבוקר המוקדמות; והנאשם מצדו לא ניסה ליצור עמם קשר ולהרגיעם. רחלי עצמה פירשה את התנהגותו של הנאשם כבריחה, והדבר אומר דרשני.

774. לא מובן, והנאשם לא הסביר, מדוע היה צריך לנסוע כבר ביום שישי בבוקר למושב מצליח, כשהמסיבה לשיטתו נקבעה לליל שבת, כמשתמע מדבריו בחקירתו הראשית: **”נשארתי בבית של שלום לא הלכתי ליום הולדת של דוד שלי לא כלום, אמרתי לשלום אל תגיז בכלל שבאתי”** [פרוטוקול מיום 9.6.21 עמ' 1506-1507]; או למוצאי שבת, כמשתמע מדבריו בחקירתו הנגדית, שבה סיפר ששלום התלווה אליו במונית לאשדוד לבית דודתו ומשם המשיך ליום ההולדת של גיון [פרוטוקול מיום 22.6.22 עמ' 1603]. גם הנאשם הודה שמרגע שנודע לו על האירוע החליט להסתתר בביתו של שלום, ובהמשך בבית דודתו. גם ניסיונו לקשר בין הנסיעה לבית דודתו לריב עם רחלי והחשש שתחזור לדירתם לא היה משכנע; כפי שהנאשם עצמו הודה: **”אני ידעתי שהיא לא תחזור... היא אם אני לא מתקשר אליה זה נגיז היא לא הייתה חוזרת, ככה לבוא על דעת עצמה... או שהיא הייתה מתקשרת אלי, כאילו אם הייתה תופסת אותי בטלפון... היא לא הייתה באה סתם לבית אם**

אני לא בבית". הנאשם אף אישר את דברי רחלי כי בטרם עזבה השאירה את סט המפתחות היחיד של הדירה אצלו. ניסיונו להסביר כי רצה להימנע ממפגש עם רחלי אם תחליט לבוא ולנקוש על דלת הדירה על אף שלא היה לה מפתח – היה מאולץ ובלתי משכנע [פרוטוקול מיום 22.6.21 עמ' 1584–1586].

775. "דמנות האלוט" של הנאשם בשעות מסמוך לפני האירוע ואחריו, ו"היעלמות" הטלפון שלו, תומכים בגרסת התביעה, ואין ב"גרסת החפות" הבלתי משכנעת של הנאשם בעניין זה כדי לעורר אפילו ספק סביר. ייתכן שפלוני יאבד את מכשיר הטלפון שלו או יישכח אותו לאחר שעזב נסער מקום כלשהו. אולם כשהאמור מצטרף לכך שלא טרח לחפשו, ושלא יצר קשר באמצעות אחרים עם קרוביו עד מעצרו – מתבקשת המסקנה כי נפטר ממכשיר הטלפון שלו במכוון.

היעדר תמיכה לגרסת הנאשם

776. לטענת הנאשם בסיכומיו, ניתן למצוא תמיכה לגרסתו בעדותם של ניב הרוש, יורם הרוש ונופר ישראל, ובסרטוני האבטחה, המעוררים ספק בגרסת התביעה. להלן אבחן ראיות אלה (סיכומי הנאשם עמ' 53 – 56).

777. ניב העיד כי מבחינתו הנאשם "הוא חף מפשע", למרות עדות אדם על נוכחות הנאשם וניב בסמטה, שאינה מתיישבת עם האפשרות שניב לא זיהה את הנאשם, בהינתן שכאחי המנוח בוודאי לא ביקש להגן על הנאשם [שם].

778. בעדותו לפנינו ניכר שניב נמנע במופגן מלשתף פעולה. הוא לא השיב לשאלות ההגנה או התביעה, נמנע מלהביט בסרטון שהוצג לו אודות העימות בין הנאשם לאדם, ועדותו הסתכמה ב"אני לא זוכר שום דבר... מבחינתי הוא חף מפשע, אני לא הייתי שמה אז אני לא יודע... חוץ מזה אין לי מה להגיד לך, אני לא אמשך את השיחה. אין לי מה להגיד עוד, זהו" [פרוטוקול מיום 8.8.21 עמ' 1763 – 1773]. חיזוק להתרשמות השלילית מניב עולה מדבריו הסותרים בחקירתו במסמטה [שהוגשה על ידי התביעה להוכחת סתירות], שבמסגרתם הודה בנוכחותו בסמטה בזמן הירי, ידע למקם את היורה בחלקה הפנימי של הסמטה וכי הירי בוצע באמצעות כלי נשק אחד, טען כי ראה לרגע את גיצי הירי אולם לא ראה את היורה ואינו יודע מיהו ואם היו עמו אנשים נוספים. לטענת ניב, אדם ורותם יצאו לסמטה כדי לשוחח על בנות (ת/101 עמ' 1-2). ניב באזהרה בחשד למעורבות בביצוע פשע, לא שיתף פעולה ושמר על זכות השתיקה, וכעס על מעצרו בעת לוויית אחיו (ת/101ג – ת/101ח). גם כאשר נחקר שוב כעד, עמד ניב על כך שאינו מוכן לשתף פעולה (ת/101ט).

779. המגמה של אי שיתוף פעולה מצד ניב החלה כבר בחקירותיו ונמשכה לעדותו. אולם לפי הדברים היחידים שאמר בחקירתו הראשונה הוא נכח בסמטה, כפי שהעידו אדם [פרוטוקול מיום 5.2.20 עמ' 342 ומיום 21.4.21 עמ' 1316 – 1318], וכן נאור [פרוטוקול מיום 23.12.21 עמ' 2034-2033]. לנוכח האמור, עדותו של ניב לא הייתה אמינה בעיניי, ובכללה טענתו כי הנאשם "מבחינתו"

חף מפשע. ממילא לו כדבריו לא נכח בסמטה – אין לו כל דרך לקבוע כי הנאשם חף מפשע.

780. לטענת הנאשם, לניב וכן ליורם הרוש, בתור אחיו ואביו (בהתאמה) של המנוח, היה אינטרס שהאשם ייתפס; ולמרות זאת טענו כי זהות היורה לא ידועה ולא נמסרה להם; ויש בכך כדי לשלול את ידיעתם הנטענת של המעורבים באירוע, לרבות שולה, על זהותו.

781. התרשמתי כי כמו ניב, יורם לא היה מעוניין לשתף פעולה עם הרשויות, ולא סיפר את כל הידוע לו. אדרבא: הוא הורה למעורבים, כבר בבית החולים, שלא לשתף פעולה עם המשטרה ושלא לחשוף את זהות היורה [עדות יובל בוגנים, פרוטוקול מיום 21.4.21 עמ' 1258 – 1262]. אין מחלוקת שיורם נכח שם [כפי שהודה בחקירתו מ/13]. גם טענת הנאשם כי היה מצופה ששולה, לו ראתה, תספר זאת ליורם והוא יספר זאת למשטרה – מיתממת ואינה מתיישבת עם התנהגות העדים בהליך, שבעליל אינה תואמת דפוסיים נורמטיביים.

782. איני נותן משקל לעדותה של נופר ישראל, בת הזוג של מיכה אדרי, שניכר כי ניסתה בכל מחיר לגונן על הנאשם, על חשבון הדיוק בפרטים. אפילו לגרסתה אין משמעות לכך שלא ראתה שהנאשם מסתודד עם נאור, שכן נופר עצמה הודתה שלא ישרה ליד הנאשם כל הערב אלא עברה לשבת גם ליד חברות, ואפילו יצאה לרכוש בירה. אין בעדות נופר, אפוא, כדי לתמוך בגרסת הנאשם בנקודות שבמחלוקת.

783. החסר במצלמת האבטחה "משעול סוכות" [ת/32]: בדיסק שאליו הורד החומר ממצלמת האבטחה נמצאו סרטונים קצרים באורך שונה, ובהם תיעוד מרחוק של הכניסה לסמטה. בסרטון המתחיל בדקה 05:36:33 ניתן לראות את הגעתו של נאור, יציאת רותם, שיחתם בכניסה לסמטה, כניסתם לסמטה וחזרת רותם לכיוון הבית (זהו הידמויות הוא לפי עדותו של נאור לעיל). הסרטון מסתיים בדקה 05:37:36, ובסרטון הבא המתחיל בדקה 05:41:05 ניתן לראות כבר הגעת אמבולנס למקום. אין מחלוקת כי הירי התרחש ב-4 הדקות שלא תועדו (הזמנים לעיל הם "זמני המצלמה"). זמני האמת תואמים לאירוע).

784. לטענת הנאשם בסיכומיו, "מדובר בקפיצה קריטית ביותר, אשר מעלה תמיהות רבות"; והשאלה החשובה ביותר היא "מי נחק את הדקות הקריטיות" [סיכומי הנאשם עמ' 55].

785. במקביל להגשת הסיכומים בכתב, ביקשה ההגנה להעביר הדיסק לבדיקת מומחה מטעמה. חרף השלב המאוחר בהליך, ולמרות שההגנה יכלה להיווכח בכך מאז שחומרי החקירה הועברו לידיה, נעתרנו לבקשה. בסופו של דבר זמנה ההגנה רק את אבי אטדגי, חוקר זייט שהוריד את התוכן מהמצלמה לאחר האירוע, להשלמת עדותו.

786. אטדגי, בעדותו המשלימה מיום 23.12.21, הסביר כי מכשיר ה-DVR שהיה מחובר למצלמה הרלוונטית לא נתפס, והחומר הועתק במקום שבו אותרה המצלמה, שהוא בית של אדם פרטי שאינו

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

עד בתיק. לאחר העתקת החומר להחסן זעיר, העתיק אטדגי במשרדו את החומר למחשב, ומיד צרב אותו לדיסק שנשמר במשרדו עד היום, וממנו הכינו את העותקים שהוגשו לבית המשפט ולהגנה.

787. אטדגי הסביר כי לא הייתה אפשרות טכנית למחוק או לערוך את הקבצים באופן פשוט מתוך מכשיר ה-DVR עצמו, מבלי להעתיק את התוכן לתוכנה מיוחדת שאינה קיימת בכל מחשב, ולכן לא סביר שהייתה פה מחיקה מכוונת. עוד הסביר כי אין למעשה חסר בדיסק, אלא מדובר במקטע זמן שבמהלכו המצלמה לא הקליטה, בהיותה מצלמת תנועה אשר מצלמת באופן רציף אך מתחילה להקליט רק לאחר זיהוי תנועה, ולמשך הזמן המוגדר בה או כל עוד ישנה תנועה. ניתן לזהות זאת מהאופן שבו נשמרים הסרטונים במכשיר ה-DVR, כאשר במצלמת תנועה נשמרים מקטעים קצרים ולא בהכרח ברצף מבחינת הזמנים, בעוד במצלמת רצף נמצא סרט אחד ארוך.

788. התובעת הודתה כי נחשפה לחסר הנטען במהלך כתיבת הסיכומים, ולאחר התייעצות עם הממונים עליה הוחלט שלא לנקוט בפעולות נוספות או לייצע את ההגנה באותו חסר, מאחר שהחומרים היו זמינים להגנה מתחילת ההליך, והיא יכלה לחקור על כך את חוקרי הזי"ט במהלך עדותם ולנקוט בפעולות נוספות. ממילא אין חשיבות מכרעת לאותן דקות, שכן הצילום הוא מרוחק ולא ניתן לזהות את ההתרחשות והדמויות בתוך הסמטה. כמו כן, ממילא אין מחלוקת שהיורים לא הגיעו לזירה או יצאו ממנה מהכיוון המצולם בסרטון; ושאדם, שולה ורותם נכחו בתוך הסמטה, ואין נפקות לשאלה מהיכן נכנסו אליה. לנוכח האמור, ובהינתן שהמחלוקת העיקרית בתיק עוסקת בזיהוי היורה – אין משמעות מהותית לאותן דקות חסרות לכאורה [פרוטוקול מיום 15.12.21 עמ' 1911 – 1913].

789. ראוי היה שהתביעה תציף בעצמה את הגילוי על אותן דקות, שאף היא זיהתה כחסרות, מיד לאחר שגילתה זאת, ותברר זאת מיוזמתה, ולו מחמת מראית פני הצדק הדיוני ויושרת הרשות. אולם, כדברי התובעת, אין לאותן דקות משמעות מהותית להכרעה בסוגיות העומדות לפתחנו, שהרי אין חילק כי הקורבנות נכחו בסמטה וכי החשודים בביצוע העבירה הגיעו מכיוון אחר (רחוב מכתשים), ואף תועדו חמושים בהגעתם לסמטה וביציאתם ממנה אגב ירי לתוכה.

790. עוד אין חילק כי שולה ואדם לא הגיעו מאותו הכיוון, שכן אילו היו מגיעים משם היה תיעוד לכך במצלמות האבטחה שתעדו את סמטת מכתשים. ישנן מספר עדויות לכך שאדם, שולה, יובל ודנה הגיעו לסמטה מכיוון רחוב אביה השופט [עדויותיהם של אדם, שולה ויובל, אמרת יקיר לוגסי, עדות נאור בהתייחס לאדם – כלעיל]. בסרטון ניתן לראות רכב אפור מגיע ועומד בכניסה לסמטה, העשוי להיות רכבה של דנה שבו הגיע, לפי עדותן, שולה, יובל ודנה ממועדון הפלקה. דנה בחקירתה מיום 16.11.18 [ת/21ה, עמ' 5] העידה שמדובר בשברולט קרוז בצבע אפור.

791. עדותו של אטדגי, שהסביר כי הפרקטיקה הנהוגה היא שלא תופסים מכשירי DVR מחוץ

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

לזירת האירוע, בצירוף הסברו כי הדיסק שאליו הוא עצמו העתיק את החומר מההחסן הזעיר נשמר במשרדו כל העת (כנהוג לגבי כל חומר דומה), הניחה את דעתי כי מה שהועתק ממכשיר ה-DVR הנדון לזהה למה שנמצא ב-ת/32, ובהעתקים ממנו שהוגשו לתיק ונמסרו להגנה.

792. עוד הסביר אטדגי כי יתכן שמקור החסר הוא בתקלה במצלמה, ולחילופין באי-קליטת תנועה שתפעיל את המצלמה באותה עת. אטדגי הצביע על כך שהצילום כולו אינו רציף, ובין המקטעים המוקלטים ישנם "חורים" נוספים. ככל הנראה, כל ה"חורים" הללו נובעים מכך שהמצלמה לא הקליטה דקות אלה מכיוון שלא זיהתה כל תנועה, בין בשל רגישות מופחתת של המצלמה בין בהיעדר תנועה בטווח קליטתה.

793. טענות ההגנה לשיבוש ראיתי על ידי גורם כלשהו בדרך נטענו בעלמא, ולא הובאה ולו ראשית ראיה לכך. מדובר בטענה חמורה ביותר, בעיקר כאשר היא מופנית, ולו ברמז, כלפי גורמי אכיפת החוק, ונטל ההוכחה המוגבר הנדרש לא הורם בענייננו. לפיכך אני דוחה את טענות הנאשם בהקשר זה.

התנהלות הרשות וטענות נוספות של הנאשם

חקירה מגמתית רק בכיוון הנאשם

794. טענתו העיקרית של הנאשם והסברו לכך שכולם מפנים כלפיו אצבע מאשימה היא כי חוקרי הימ"ר החליטו שהוא החשוד העיקרי בביצוע הירי, ועל סמך האמור ניהלו את החקירה כולה מבלי לפנות לאפיקי חקירה אחרים. כך לדוגמא לא נבדק הכיוון שבירי היו מעורבים גם באסל ונדים אבואלקיען, שרכבם נעצר באזור מרכז גילת סמוך לשעת האירוע, לאחר דיווח אודות 3 בני מיעוטים שנראו שתויים ודרשו מבנות יהודיות להיכנס לרכבם. השוטר פיטוסי עצר את הרכב של באסל ונדים, שבו נסעו גם מילי ונאור, לא בדק לעומק את הרכב והנוכחים בו על אף שלפי תיאורו בדו"ח הרכב נסע בפראות וכמעט איבד שליטה בפנייה, והנוסעים נראו לחוצים [סיכומי הנאשם עמ' 57]. לטענת הנאשם לא ייתכן שהיה זה צירוף מקרים בלבד, בשים לב לכך שהדבר אירע כרבע שעה לאחר הירי במרחק של קילומטר מהזירה. הנאשם מפנה גם לעדות נאור על החלופה לתרחיש התביעה, שלה מצטרף מידע שלפיו נאור החזיק רובה מסוג קרלו [סיכומי השלמה של הנאשם, פרוטוקול מיום 23.12.2012 – 2048 – 2050].

795. לטענת הנאשם מדובר בהתנהגות תמוהה, כאשר ייתכן שפיטוסי שחרר את החשודים העיקריים בביצוע הירי; ובהתחשב בכך שהנשק בו בוצע הירי מעולם לא נתפס [שם].

796. החוקר סבן, ופיטוסי, אישרו שייתכן שהיה ראוי להתעכב יותר על בדיקת הרכב והנוכחים בו.

עם זאת, בחינת הדברים בדיעבד מצביעה על כך שלנוסעי הרכב (למעט נאור, כמובן) לא היה קשר לאירוע. עדותם של באסל, נדים ומילי תואמת את גרסת נאור ואת סרטוני האבטחה (ת/79ב). בניגוד לטענת הנאשם, הרכב לא הגיע מאזור זירת האירוע אלא מכיוון אחר (מכיוון מקיף ד'). את מסלול בריחתו של נאור מן הסמטה עד עלותו לרכב ניתן לזהות בסרטונים. כמובן שפיטוסי לא יכול היה לדעת, אותה שעה, על מעורבות נאור באירוע הרצח, וצם הימצאותו ברכב לא התיישבה עם החשד כי באסל, נדים ומילי קשורים לדיווח הנזכר אודות בני מיעוטים שתפסו בנות יהודיות [עדות החוקר סבן בפרוטוקול מיום 27.12.20 עמ' 850 – 855].

797. נאור בעדותו שלל את האפשרות שמי מהנוכחים ברכב היה מעורב בירי, וכי הוא עצמו אחז בנשק [עדות נאור, פרוטוקול מיום 23.12.21 עמ' 2039]. העובדה שנאור לא נשא נשק עולה גם מסרטוני האבטחה. לפיכך, הטענה כי הנשק היה ברכב ויכול היה להיתפס לו נערך בו חיפוש אינה סבירה בעיניי. טענת הנאשם בהשלמתו לסיכומים כי נאור היסס בטרם שלל את העובדה שבאסל ונדים היו עמו בסמטה מחמת פחדו מהם [פרוטוקול מיום 23.12.21 עמ' 2051] – אינה מבוססת ואינה סבירה. יש להניח שהוא היסס משום שהבין שדבריו אלה אינם משרתים את הנאשם.

798. הנאשם טוען כי היה על החוקרים לפנות לחקירת האפשרות שהירי בוצע על ידי ערבים, על בסיס אמירות של חלק מהעדים על כך. ואולם בחינת העדויות עצמן מעלה כי אותן אמירות לא היו מבוססות, ואותם עדים הסתפקו באמירה כללית ולא פירטו מעבר לכך [באשיר דבסן מ/10, אלעד אבוקסיס מ/9, אדיר אבוקסיס מ/8, יניב אטריק מ/7]. ניתן היה להתרשם שאותם עדים מודעים לשמועות האמתיות באשר לזהות היורה, ולא בכדי נמנעו מלהזכיר את שמם של הנאשם או נאור כמי שנכחו ביום ההולדת של המנוח, עד שהראו להם תמונות שלהם ואז הודו גם בהיכרות ממושכת עמם [לדוגמא אדיר אבוקסיס – מ/8, אלעד אבוקסיס – מ/9].

799. גם החוקר קופרלי התייחס לעניין זה והסביר כי ניסה לחקור בכיוון הזה, אולם העדים עצמם אמרו שמדובר בשמועות ולא נהוג לחקור על בסיס שמועות [פרוטוקול מיום 10.3.21 עמ' 1078 – 1081].

800. גם רמ"ח תשאול רפ"ק צפניה כרבי התייחס לכיווני חקירה נוספים בעדותו, והסביר כי בחקירתם התבססו על הראיות שהיו בתיק והצביעו על הנאשם כחשוד המרכזי. במקביל בדקו גם את הקשר של גויתום לאירוע, משום שאדם הזכיר אותו בחקירתו הראשונה. עם זאת אישר כי לא נחקר הכיוון שהירי בוצע על ידי ערבים, כיוון שלא היו לכך ראיות, בעוד השיטה בחקירות היא ללכת לכיוון שאילו מצביעות הראיות, ולשלול כיווני חקירה ערטילאיים שאינם מגובים בראיות [פרוטוקול מיום 15.7.20 עמ' 780 – 784].

801. לסיכום, כפי שהעידו החוקרים והתרשמתי אני, והנאשם לא הוכיח אחרת, גם בזמן אמיתי לא

הייתה סיבה לפתוח בכיווני חקירה נוספים, בהינתן שהראיות הצביעו לכיוונו של הנאשם כבר מתחילת הדרך, ובעיקר כאשר במהלכה התברר אט אט שזהו אכן הכיוון הנכון. לאחר שנחשפנו לכל הראיות, ובכלל זה שמענו את העדויות של נוסעי הרכב והאמנו להן – אני קובעים כי מדובר בטענת סרק של ההגנה שאין לה כל אחיזה במציאות.

802. אוסיף ואטעים כי עדויותיהם של החוקרים כרבי, סבן וקופרלי עשו עלינו רושם מהימן. השתכנענו שהם פעלו במקצועיות ללא מגמתיות והיו נאמנים לחשיפת האמת. אנו דוחים את כל טענות ההגנה נגד טוהר החקירה ותקינותה.

המשך החקירה במקביל למשפט

803. לטענת ההגנה, החקירה במקביל למשפט התנהלה בניגוד להנחיית פרקליט המדינה, שלפיה יש לקבל אישור לכל השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום. בענייני, ההגנה מודה כי התקבלו אישורים כאמור, שמהם עולה שהתבצעו 11 השלמות חקירה; אולם ההגנה ובית המשפט לא יודעו על כך מראש, כנדרש. עוד מלינה ההגנה כי האישורים הם לקוניים, ללא פירוט השלמת החקירה שנעשתה בכל אחד מהתאריכים המצויינים בהם [סיכומי הנאשם עמ' 56].

804. עיון בהנחיית פרקליט המדינה [הנחיות פרקליט המדינה הנחיה מס' 11.6 – השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום; עדכון אחרון מיום 14 בינואר 2021] מעלה כי בניגוד לטענת הנאשם, אין חובת יידוע מראש של ההגנה ובית המשפט, למעט כאשר נדרשת חקירת הנאשם או עד שזומן מטעם ההגנה, ובשאר המקרים די בעדכון בדיעבד:

"יידוע בא כוחו של הנאשם בהשלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום: חקירת נאשם או עד הגנה לאחר הגשת כתב אישום מחייבת זהירות. לפיכך, באם השלמת חקירה המתבקשת עתידה לכלול את חקירת הנאשם או עד הגנה שעל זימונו הודיעה ההגנה, יידוע בא כוחו (ככל שהוא מיוצג) בדבר עצם השלמת החקירה הצפויה (אך לא בדבר פרטי ההשלמה), מבעוד מועד, בסמוך לאחר קבלת ההחלטה בדבר ביצועה. ואולם, אין בהתנגדות הסניגור להשלמת החקירה, לכשעצמה, כדי לשלול את ביצועה והדבר ישוקלל במסגרת מכלול השיקולים לעניין זה. ככלל, כאשר השלמת החקירה המתבקשת אינה אמורה לכלול את חקירת הנאשם או עד הגנה שעל זימונו הודיעה ההגנה, יידוע בא כוח הנאשם בדבר השלמת החקירה, לאחר ביצועה" [שם עמ' 5].

805. בדומה לכך אין חובה גורפת להודיע לבית המשפט, והדבר מסור לשיקול דעתו של הגורם המוסמך:

"יידוע בית המשפט בהחלטה לבצע השלמת חקירה: ככלל, השלמת חקירה לאחר הגשת כתב אישום הינה בסמכות התביעה ותתקבל על פי החלטה של הגורם המוסמך. עם זאת, בנסיבות חריגות רשאי הגורם המוסמך, לפי שיקול דעתו, לפנות לבית המשפט לשם יידוע כי בכונת

התביעה להורות על ביצוע השלמת החקירה, ככל שסבר כי הדבר נדרש בנסיבות העניין. בטרם יחליט הגורם המוסמך על יידוע בית המשפט כאמור לעיל, ייתן דעתו, בין היתר, להיבטים אלה:

(1) השלב שבו מצוי ההליך הפלילי – ככל שהשלמת החקירה מתבקשת בשלב מתקדם של ההליך (כדוגמת "ערב" הגשת סיכומים) יהא מקום לשקול בחיוב יידוע בית המשפט בכוונה לבצע השלמת חקירה;

(2) התנגדות ההגנה לחקירת הנאשם או עד הגנה מטעמה;

(3) קיומם של שיקולים ואינטרסים מהותיים סותרים להשלמת החקירה – ככל שהשלמת החקירה כרוכה בפגיעה ממשית פוטנציאלית בזכויות נאשם ו/או בהגנתו, כך תגבר הנטייה לידע את בית המשפט בכוונה לבצע השלמת חקירה.

(4) האם יידוע בית המשפט בהשלמת החקירה עשוי להביא לפגיעה בהשלמת החקירה ותכליותיה – ככל שכך, יטה הגורם המוסמך שלא לידע את בהשלמה הנדרשת.

(5) קיומה של אפשרות שיידוע בית המשפט יהא כרוך בהשפעה שלא כדן על ההליך – ככל שכך, יטה הגורם המוסמך שלא לידע את בית המשפט בהשלמה הנדרשת. כך לדוגמא, מקרה בו יידוע כאמור יהא כרוך בחשיפת חומרים שגילויים לבית המשפט אסור על פי דין⁵ [שם עמ' 5-6].

806. לאור האמור בהנחיה אני דוחה את טענות הנאשם בהקשר זה. מדובר בתיק מורכב ומסובך שבמסגרתו עדים לא שתפו פעולה, ולא מצאתי שנפל פגם בהתנהלות התביעה בהקשר זה.

ניתוח משפטי של העובדות המהותיות שהוכחו והעבירות שהן מכוננות

807. מסקירת הראיות והדין בהן ובטענות הצדדים, בפרקים הקודמים של הכרעת דין זו, עולה כי הוכח לפנינו, מעבר לכל ספק סביר, כי הנאשם, אבירם זגורי, הסתכסך והתעמת בתחילת האירוע עם אדם, עזב את האירוע, התחמש בנשק חם, חזר לאירוע עם שותפו נאור, ארב לאדם, ירה במרכז גופו מספר יריות, ירה בירכה של שולה שאחזה בו, החל להימלט מן הזירה בעקבות שותפו נאור בעוד רותם רודף אחריו, עצר, הסתובב לעבר רותם, ירה בראשו והרגו [עובדות אלו פורטו בסעיפים 8 – 12, 14-15 ו-17 בכתב האישום].

808. לפי כתב האישום, העובדות הללו (ואחרות) מכוננות עבירות של רצח בכוונה תחילה של רותם ז"ל [לפי סעיף 300(א)(2) **בחוק העונשין**, בנוסח שהיה בתוקף במועד האירוע, לפני תיקון מס' 137 בחוק; ניסיון לרצח אדם, חבלה בכוונה מחמירה בשולה וכן נשיאת והובלת נשק. להלן אדון בכל אחת מהעבירות לפי סדר חומרתן.

809. האירוע התרחש ביום 16.11.18. ביום 10.1.19 פורסם ברשומות **חוק העונשין (תיקון מס' 137)**,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

תשע"ט-2019 [ס"ח 2779 תשע"ט 230 מיום 10.1.2019; להלן: "חוק התיקון"], הודן בעבירות המתה, לרבות רצח. תיקון זה מקרין על ענייננו, לרבות העבירה של ניסיון לרצח, כפי שיבואר להלן.

810. סעיף 25 בחוק התיקון ("תחילה, תחולה והוראות מעבר") קובע כלהלן:

"(א) תחילתו של חוק זה שישה חודשים ניום פרסומו (להלן – יום התחילה), והוא יחול על עבירות שבוצעו ניום התחילה ואילך.

(ב) על עבירה שבוצעה לפני יום התחילה וטרם ניתן פסק דין חלוט בעניינה יחולו הוראות סעיף 5(א) לחוק העיקרי; לעניין זה, בבואו לקבוע מהו הדין המקל על העושה, יבחן בית המשפט את מלוא ההסדר הקבוע בחוק העיקרי כנוסחו בחוק זה לעומת ההסדר שהיה קבוע בחוק העיקרי לעניין גרימת מוות ערב יום התחילה (להלן – הדין הישן)" (ההדגשה הוספה).

811. סעיף 5(א) בחוק העונשין, שאליו מפנה סעיף 25(ב) בחוק התיקון, קובע כלהלן:

"נעברה עבירה ובטרם ניתן פסק-דין חלוט לגביה, חל שינוי בנוגע להגדרתה או לאחוריות לה, או בנוגע לעונש שנקבע לה, יחול על הענין החיקוק המקל עם העושה; "אחוריות לה" – לרבות תחלת סייגים לאחוריות הפלילית למעשה" (ההדגשה הוספה).

812. הוראות החיקוקים שצוטטו לעיל מורות כי יש לנתח את העבירות הנדונות, שבוצעו לפני כניסתו לתוקף של תיקון 137 ביום 10.7.19, אך בטרם ניתן פסק דין חלוט בעניינן, הן לפי נוסחו של חוק העונשין לפני תיקון 137, כפי שפורש בפסיקה (להלן: "החוק הישן" או "הדין הישן"), הן לפי נוסחו של חוק העונשין אחרי כניסתו לתוקף של תיקון 137 (להלן: "החוק החדש" או "הדין החדש"). אם הניתוח יעלה כי הדין החדש מקל עם העושה, יחול החוק החדש; ואם לאו – יחול הדין הישן, שהיה בתוקף במועד שבו בוצע המעשה. לפי הפסיקה, אין מדובר בבחינה אובייקטיבית של השינוי התחיקתי, אלא בבחינה סובייקטיבית של השפעת השינוי התחיקתי על העושה. כלומר, במקרים שבהם דינו של העושה לא יוקל בפועל על ידי יישום הדין החדש בעניינו; למרות שהדין החדש צמצם את הגדרת העבירה, האחריות לה או עונשה, או הרחיב את סייגיה; משום שממילא חלים בעניינו גם תנאי הדין החדש, או בשל קיומה של חלופה אחרת בו, שלפיה דין העושה אינו פחות חמור מבדין הישן – ייקבע כי הדין החדש אינו מקל עם העושה, ויחול דין מועד העבירה, הוא הדין הישן [עי"פ 3510/16 אבו דקה נ' מדינת ישראל (17.7.2019)]; עי"פ 8965/18 מתאגדה נ' מדינת ישראל (3.11.2019); עי"פ 9232/18 טוטיקוב נ' מדינת ישראל (5.11.2020); עי"פ 7229-20 מירזייב נ' מדינת ישראל (20.12.2021)].

עבירת הרצח

813. הגם שהמאשימה ייחסה לנאשם בכתב האישום, בהקשר של עבירת הרצח, רק את החלופה של המתה "בכוונה תחילה" – העובדות שפורטו לעיל [פסקה 807] מצביעות במובהק על החלופה של המתה לצורך הימלטות לאחר ביצוע עבירה אחרת, בין לפי החוק הישן שהיה בתוקף במועד האירוע, בין לפי החוק החדש, שהגם שהוא מצמצם את תחולת העבירה – הוא אינו מקל עם העושה, הוא הנאשם דנן, שבו מתקיימות גם הדרישות המחמירות של החוק החדש, כפי שיבואר להלן. אציין כבר עתה כי דינן של כל החלופות הללו לעבירת הרצח הוא מאסר עולם חובה.

814. ניתן להרשיע נאשם בעבירה שלא פורטה בכתב האישום, אם הוכחה במשפט וניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; כמה שנאמר:

"בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בעבירה שאשמתו בה נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אף אם עובדות אלה לא נטענו בכתב האישום, ובלבד שניתנה לנאשם הזדמנות סבירה להתגונן; אולם לא יוטל עליו בשל כך עונש חמור מזה שאפשר היה להטיל עליו אילו הוכחו העובדות כפי שנטענו בכתב האישום".

[סעיף 184 בחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], תשמ"ב-1982; ע"פ 4603/17 אדרי נ' מדינת ישראל (16.7.2019), פסקאות 101 ו-123].

815. לנאשם ניתנה מלוא ההזדמנות להתגונן. לא מנענו ממנו כל ראייה שביקש להביא, וכל טענה שביקש לטעון, ואף התרנו החזרה לדוכן העדים של עדים שכבר העידו, לאחר הסיכומים. ממילא הוא טוען שכלל לא נכח באירוע ולא המית את רותם; ולא היה לאל ידו לסתור את העובדות שאינן במחלוקת, שלפיהן היורה אכן פגע באדם ובשולה, החל להימלט מן הזירה עם שותפו נאור, ותוך כדי ההימלטות הסתובב וירה למוות ברותם שרדף אחריו.

המאשימה בסיכומיה התייחסה גם לתחולת החלופות של רצח תוך הימלטות לאחר ביצוע עבירה אחרת לפי הדין הישן והחדש [סיכומי המאשימה בעל פה, פרוטוקול מיום 23.8.21 עמ' 1889 – 1892; וכן "מסמך הפניות משפטי" שצורף לסיכומי המאשימה].

נאור, בעדותו לפנינו, חזר על הודאתו בעובדות כפי שפורטו בהליך שבו הורשע בפרשה זו. אף הוגש לנו פרוטוקול הכרעת הדין שם, שבו פירטה התובעת את העובדות המקימות עבירה של רצח תוך הימלטות לאחר ביצוע עבירה אחרת, והנאשם שם, נאור, אישר את דבריה, הודה בתוכנם והורשע על פי הודאתו זו [ת/104 עמ' 27-28].

לנאשם הייתה הזדמנות הוגנת להשיב לכל זאת בסיכומיו. הוא לא טען דבר בעניין זה, למרות שטען טענות חלופיות למקרה שיורשע בהמתת המנוח.

לפיכך, משהגנת הנאשם לא נפגעה ועונשו לא יוחמר עקב כך, אין מניעה לדון וליישם לענייננו את החלופה המתאימה בעבירת הרצח לפי החוק הישן, ובעבירת הרצח בנסיבות מחמירות לפי החוק

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

החדש, המתאימה ביותר לעובדות שהוכחו – היא החלופה של המתה תוך הימלטות לאחר ביצוע עבירה אחרת.

816. סעיף 300(א)(4) בחוק הישן קובע כי –

"העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו – מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(4) גורם למוותו של אדם כשנעברה עבירה אחרת, כדי להבטיח לעצמו, או למי שהשתתף בביצוע אותה עבירה, בריחה או הימלטות מעונש."

בניסוח דומה, אך לא זהה, קובע סעיף 301(א)(2) סיפה בחוק החדש כלהלן:
"הגורם בכוונה או באדישות למוותו של אדם באחת מהנסיבות המפורטות להלן, דינו – מאסר עולם ועונש זה בלבד:

(2) המעשה נעשה במטרה... לאפשר הימלטות מן הדין לאחר ביצוע העבירה האחרת; לעניין זה, "עבירה אחרת" – עבירה שעונשה שבע שנות מאסר או יותר."

817. עיינו הרואות כי מדובר באותה תגמה של המתה לצורך הימלטות לאחר ביצוע עבירה אחרת, בשני הבדלים. האחד הוא הסייג בגוף החלופה, שלפיו "העבירה האחרת" תהיה עבירה חמורה במיוחד, שעונשה לפחות 7 שנות מאסר. הבדל זה אינו מעלה ואינו מוריד מבחינת הנאשם בעניינינו, משום שממילא הוא המית את המנוח במטרה להימלט מן הדין לאחר ביצוע ניסיון לרצח וחבלה בכוונה מחמירה, עבירות שעונשה של כל אחת מהן לבדה היא 20 שנות מאסר. אמנם, סעיף 301(א)(2) מצמצם את הגדרת העבירה בהשוואה לחוק הישן, משום שהוא מסייג את תחולתה להימלטות לאחר עבירה אחרת שעונשה לפחות 7 שנות מאסר. כמו כן, החוק החדש מחמיר את דרישת היסוד הנפשי בחלופה זו, מהסתפקות בפזיזות, לרבות קלות דעת, לדרישת כוונה או אדישות. כמה שנאמר בדברי ההסבר להצעת החוק: **"יובהר כי בהתאם לסעיף 300(א) לחוק כתיקונו המוצע, תנאי לאחריות ברצח בנסיבות מחמירות, ובכלל זה גם המתה בנסיבה המחמירה כנוסחה המוצע בפסקה (2), הוא המתה בכוונה או באדישות של אדם. זאת בשונה מסעיף 300(א)(4) לחוק בנוסחו הקיים, שכאמור לפיו די ביסוד נפשי של פזיזות כלפי התוצאה הקטלנית כדי שתחול העבירה"** [ה"ח 972 תשע"ו 166 מיום 16.11.2015, עמ' 171]. כלומר, הגדרת העבירה של רצח בנסיבות מחמירות, בחלופה של המתה לצורך הימלטות לאחר ביצוע עבירה אחרת, צומצמה בחוק החדש; הן מבחינת חומרת העבירה האחרת הן מבחינת היסוד הנפשי הנדרשים לתחילת העבירה. משתי הבחינות הללו, אפוא, החוק החדש עשוי היה להקל עם העושה. אולם, הדבר אינו מעלה ואינו מוריד מבחינת הנאשם דין, שהמית את המנוח בכוונה או באדישות כדי להימלט מן הדין לאחר ביצוע עבירות שעונשן למעלה מ-7 שנות מאסר, והריהו צפוי לעונש מאסר עולם חובה בין לפי הדין הישן בין לפי הדין החדש. לפיכך יחול דין מועד המעשה, הוא הדין הישן; הגם שניתן להרשיעו בעבירה זו גם לפי החוק החדש.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

26 מאי 2022

818. בענייננו עולה מתוך הראיות כי הירי שבצע הנאשם לעבר רותם נעשה תוך כדי בריחתם של נאור והנאשם מן הסמטה, לאחר שהנאשם ירה באדם בניסיון לרצחו, וירה בשולה וגרם לה חבלה חמורה, כאשר קול הסירנות המתקרבות אותה להם שהם עלולים להיתפס אם יתעכבו בבריחתם. רותם, שראה את הנאשם פוגע באימו, החל לרדוף אחריו, והנאשם חשש שהוא יסכל את הימלטותו. הנאשם, תוך כדי בריחה לעברה האחר של הסמטה, הסתובב אל רותם, ירה בראשו והמיתו. בין לפי הדין הישן בין לפי הדין החדש, זהו מקרה מובהק של המתה במטרה להימלט מן הדין לאחר ביצוע פשע חמור, וזוהי החלופה של עבירת הרצח ההולמת במובהק את המקרה דנן.

819. לאור המקובץ, בגין המתת המנוח על ידי הנאשם, כדי להימלט, לאחר שירה באדם ובשולה – יש להרשיע את הנאשם ברצח, שעונשו מאסר עולם חובה, לפי סעיף 300(א)(4) בחוק הישן; שהרי ניתן להרשיעו גם ברצח בנסיבות מחמירות, שעונשו מאסר עולם חובה, לפי 301א(א)(2) בחוק החדש. כאמור, לפי כל אחת מן החלופות הרלבנטיות של הרשעה ברצח בכוונה תחילה לפי הדין הישן [כעתירת המאשימה], הרשעה ברצח לצורך הימלטות לאחר ביצוע עבירה אחרת לפי הדין הישן, והרשעה ברצח בנסיבות מחמירות לצורך הימלטות לאחר ביצוע פשע חמור לפי הדין החדש – דין הנאשם המורשע זהה: מאסר עולם חובה.

סייג השכרות

820. כאמור, הנאשם טוען בסיכומיו כי עומד לזכותו סייג השכרות, המוסדר בסעיף 34ט(ב) בחוק העונשין, לאמור: "עשה אדם מעשה במצב של שכרות והוא גורם למצב זה בהתנהגותו הנשלטת ומדעת, רואים אותו כמי שעשה את המעשה במחשבה פלילית, אם העבירה היא של התנהגות, או באדישות אם העבירה מותנית גם בתוצאה". בהתאם לכך, לטענת הנאשם, ניתן להרשיעו לכל היותר בעבירה לפי סעיף 301ב(ג) בחוק החדש, שלפיו: "על אף האמור בסעיפים 300 ו-301א, מי שגורם למותו של אדם ורואים אותו כמי שעשה את המעשה באדישות לפי סעיפים 34א(א)(1), 34ט(ב) או 34יד(ב) רישה, דינו – מאסר עשרים שנים" [קרי: להבדיל ממאסר עולם חובה. סיכומי ההגנה עמ' 65 – 68].

821. מצב של שכרות הוגדר בסעיף 34ט כלהלן:

"(ד) בסעיף זה, "מצב של שכרות" – מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלכוהולי, סם מסוכן או גורם מסוים אחר, ועקב כך הוא חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה.
(ה) סעיפים קטנים (א), (ב) ו-(ג) חלים גם על מי שלא היה חסר יכולת כאמור בסעיף קטן (ד), אך עקב שכרות חלקית לא היה מודע, בשעת מעשה, לפרט מפרטי העבירה" (ההדגשות הוספו).
822. בפסיקה נקבעו מספר דרכים להוכחת היותו של נאשם במצב שכרות כאמור. כמה שנאמר:

"בבואו להכריע בשאלה האם נשללה כוונתו של מבצע עבירה בשל השפעת אלכוהול, ישקול בית המשפט את השיקולים הבאים:
א. עדויות של אנשים או שוטרים שראו את הנאשם בסמוך למעשה, לגבי כמויות האלכוהול ששתה או לגבי סימנים המעידים על שכרות.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

ב. עדויות מומחים באשר למצב שכרותו של הנאשם על פי בדיקת דמו, ועל בסיס חישוב מדעי של קצב ירידת רמת האלכוהול בגוף, תוך בחינת מצבו הקוגניטיבי של הנאשם בהתייחס למאפייניו האישיים.

ג. פעולות מורכבות שביצע הנאשם לפני, במהלך ולאחר ביצוע המעשה, שמצביעות על מודעות ורצון בתוצאת מעשהו, או על כך שלא היה שיכור בעת האירוע.

ד. עד כמה מסתברת תוצאת העבירה מן המעשה, ועד כמה היא בלתי נפרדת ממנו.

ה. הצהרות שהשמיע הנאשם בעת או בסמוך לביצוע המעשה, המעידות על כוונתו.

ו. עד כמה זוכר הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה לאחר ביצועה.

[ע"פ 5266/05 בוריס אלנצקי נ' מדינת ישראל (22.2.2007), פסקה 38].

823. טענת השכרות של הנאשם הועלתה לראשונה בסיכומיו, וגם שם לא פורטה תשתית ראייתית להיותו במצב של שכרות בעת ביצוע המעשים. גם בעדותו שלו לא טען שהיה שיכור עד כדי איבוד שליטה או תובנה. הוא סיפר כי בבית הרוש שתה כשלוש כוסות בתמהיל של שליש וודקה ושני שליש י"ד בול"י, ובביתו של מיכה שתה עוד כשלוש-ארבע כוסות כאלה. הנאשם שלל בתוקף כי בשלב כלשהו השתמש בסמים מסוג קריסטל [פרוטוקול מיום 22.6.21 בעמ' 1549 ו-1557-1558]. יוזכר כי מדובר בטווח זמן של כ-5 שעות, שבהן התרחש סילוק של אלכוהול מדמו, כפי שביאר ד"ר ורטניק. יצוין כי ד"ר ורטניק, שהגיש חוות דעת טוקסיקולוגית מטעם הנאשם, לא התייחס בחוות דעתו למצב השכרות של הנאשם בליל האירוע, אלא למצבם של שולה ואדם בליל האירוע בלבד.

824. גם מן העדויות של מי שפגשו בנאשם עובר לאירוע עולה כי הנאשם לא היה במצב של שכרות עד כדי איבוד שליטה או תובנה. אדם ושולה העידו כי הנאשם השתמש בסמים במהלך הערב, אולם אף אחד מהם, ואף אחד מן העדים האחרים, לרבות עדי ההגנה, לא ייחס לנאשם שכרות בדרגה רלבנטית או בכלל.

825. התמונה העולה מהראיות היא שהנאשם התנהל בשליטה עצמית ובקור רוח, ולא כ"חסר יכולת של ממש... להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה". הוא עזב את בית הרוש לאחר העימות עם אדם, הלך משם לביתו של מיכה, שם פגש את נאור ותיאם עמו את הגעתם לסמטה, ושניהם יצאו משם והצטיידו בנשק, תוך הקפדה על ניתוק סלולרי. משם המשיכו לסמטה, ושם הנאשם ארב בסבלנות בשיחים עד שנאור הוביל את רותם, אדם וניב אל פנים הסמטה. רק אז יצא הנאשם מן המארב וירה באדם באופן ממוקד. לאחר הירי ברוחם ברח הנאשם, העלים את הנשק והסתתר, תוך המשך ניתוק הקשר הסלולרי עם קרוביו. כל התנהלותו מדגימה כי הנאשם פעל מתוך שיקול דעת ושליטה, ולא בשכרות.

826. לאור המקובץ אני דוחה את טענת הנאשם כי הוא חוסה תחת סייג השכרות.

827. למעלה מן הצורך אראה להלן כי מתקיימים בעניינינו גם יסודות העבירה שיוחסה לנאשם בכתב האישים, היא עבירת הרצח בכוונה תחילה, לפי סעיף 300(א)(2) בחוק הישן.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

828. סעיף 300(א)(2) בחוק הישן קובע כלהלן:

"העושה אחת מאלה יאשם ברצח ודינו – מאסר עולם ועונש זה בלבד:

...
(2) גורם בכוונה תחילה למותו של אדם".

המונח "כוונה תחילה" מוגדר בסעיף 301 בחוק הישן כלהלן:

**"(א) לעניין סעיף 300, יראו ממית אדם כמי שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בדם קר, בלי שקדמה התגרות בתכוף למעשה, בנסיבות שבהן יכול לחשוב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהכין עצמו להמית אותו או שהכין מכשיר שבו המית אותו.
(ב) לעניין ההחלטה וההכנה להמית, אין נפקא מינה אם החליט להמית את האדם או את מישהו, מסוים או בלתי מסוים, מבני משפחתו או מבני גזעו.
(ג) כדי להוכיח כוונה תחילה אין צורך להראות שהנאשם היה שרוי בהלך נפש מסוים במשך זמן פלוני או תוך תקופה פלונית שלפני ביצוע העבירה או שהמכשיר שבו בוצעה הוכן בזמן פלוני שלפני המעשה".**

829. מהאמור אנו למדים כי לפי החוק הישן, על מנת להוכיח את קיומה של כוונה תחילה, נדרש להוכיח התקיימותם של שלושה יסודות מצטברים – "החלטה להמית", "הכנה" ו-"היעדר קנטור".

830. הרכיב "החלטה להמית" מחייב להוכיח שהנאשם צפה אפשרות התרחשותה של התוצאה הקטלנית וגם חפץ בהתקיימותה. כמה שנאמר: "לצורך הוכחת יסוד החלטה להמית, יש להראות כי לנאשם הייתה כוונה לגרום להמתת הקורבן בשני מישורים נפרדים. המישור הראשון, הוא המישור הרציונאלי, ועל-פי יש להראות כי הנאשם צפה את האפשרות להתרחשותה של התוצאה הקטלנית. המישור השני, עניינו ביחסו האמוציונאלי של הנאשם לתוצאה, ובמסגרתו יש לבחון את חפצו של אותו נאשם בהתקיימותה של התוצאה הקטלנית (...). נקבע בפסיקה, כי לאור הקושי הטמון בהתחקות אחר נבכי נפשו של אדם, ניתן להיעזר ב"חזקת הכוונה", על-פיה אדם מתכוון, על דרך הכלל, לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו. כאשר בעבירת הרצח עסקינן, גלומה בחזקת הכוונה ההנחה, לפיה מי שגורם למותו של אדם על-ידי מעשה, אשר על-פי טיבו מכונן לגרום לתוצאה קטלנית, גם נשא בליבו את הכוונה לגרום לתוצאה טבעית זו (...)" [ע"פ 4523/14 חלילי נ' מדינת ישראל, (20.1.2016) פסקה 28. כאן ולחלן הושמטו מן הציטוט ההפניות לאסמכתאות].

831. ועוד נאמר [שם]: "ברבות השנים גובשו בפסיקתו של בית משפט זה מבחני עזר, שיש בהם כדי לבסס או לחזק, בהיעדר הסבר אחר המניח את הדעת, את ההנחה בדבר כוונתו של הנאשם להמית את קורבנו. בין היתר, מדובר באופן ביצוע ההמתה; באמצעי ששימש לשם ביצועה; במיקום הפגיעה בקורבן; ובמספר הפגיעות בו (...). כך למשל, פגיעה באיזור חיוני בגופו של הקורבן עשויה להוות אינדיקציה לקיומה של החלטה להמית, אף כאשר מדובר בפגיעה אחת בלבד (...). עוד נפסק, לא אחת, כי החלטה להמית יכולה להתגבש גם כתגובה ספונטנית ורגעית, ולאן דווקא לאחר מחשבה או תכנון מוקדמים. כפי שנאמר (...): "החלטה כזו יש שהיא נרקמת ומתגבשת לאורך זמן, נדבך על גבי נדבך, עד שהכוונה מתגבשת במעשה גרימת המוות, ויש שהיא

מתגבשת כהרף עין, בשל התרחשות או הלך נפש שהתהוו סמוך למעשה עצמו" (...). (ההדגשות שלי – ש"פ).

832. בעניין רכיב ה"הכנה" נאמר כי "יסוד ההכנה הוא יסוד פיסי טהור, ובגדרו נבחנות ההכנות המעשיות אותן עשה הנאשם לצורך מימוש ההחלטה להמית את קורבנו, לרבות הכנת האמצעים אשר עתידים לשמש אותו לצורך כך (...). אכן, על דרך הכלל, יש להפריד בין שלב ההכנה לשלב ההחלטה להמית, אך לעתים "החלטה להמית ומעשה הכנה שלובים ואחוזים זה בזה, ואלה יחדיו עשויים להתמזג עם מעשה ההמיתה עצמו עד שאין פסק זמן נראה לעין בין זה לזה" (...). בהתאם לכך, נקבע כי יסוד ההכנה עשוי להתגבש בנאשם עוד טרם מעשה ההמיתה; בצמוד למעשה; ואף במובלע בתוך המעשה עצמו, וכחלק בלתי נפרד ממנו (...)" (שם, בפסקה 29. ההדגשה הוספה).

833. בעניין הרכיב "היעדר קנטור", נאמר כי "במסגרת יסוד היעדר-הקנטור יש להוכיח, כי מיד ובסמוך לביצוע מעשה הקטילה, לא קונטר הנאשם על-ידי קורבנו. בחינתו של יסוד זה, נעשית הן על-פי אמת מידה סובייקטיבית והן על-פי אמת מידה אובייקטיבית. אמת המידה הסובייקטיבית נוגעת לשאלה האם הנאשם הושפע בפועל מן הקנטור, עד שהוא איבד את שליטתו העצמית וביצע את המעשה הקטלני, מבלי להתכוון לתוצאותיה הקטלניות של התנהגותו (...). המובן האובייקטיבי של יסוד היעדר הקנטור, עניינו בשאלה, האם "האדם הסביר" או "האדם מן היישוב" היה פועל כפי שפעל הנאשם, תחת מכלול דומה של נסיבות. במילים אחרות, אמת המידה האובייקטיבית בוחנת האם לנוכח אותה התגרות, היה מאבד "האדם הסביר" את שליטתו העצמית וממית את קורבנו (...)" (שם, בפסקה 30).

היישום לעניינו

834. ההחלטה להמית: מן הראיות עולה כי הנאשם ונאור היו חברים של רותם, ולא בכדי הוזמן הנאשם למסיבת יום הולדתו של רותם על ידי אחיו, שהגדיר את המסיבה כאירוע מצומצם. אין הוריה כי הנאשם תכנן מראש, לפני האירוע או בתחילתו, לירות דווקא במנות. אולם אין בכך כדי לסתור את התגבשותה הספונטנית של ההחלטה להמית בליבו של הנאשם במהלך האירועים. כמה שנאמר: "ההחלטה להמית יכולה להתגבש גם כתגובה ספונטנית ורגעית, ולא דווקא לאחר מחשבה או תכנון מוקדמים" (עניין חילי, פסקה 28).

835. הנאשם הגיע לסמטה הסמוכה לבית הרוש, לאחר שהצטייד בנשק חם, בידיעה שבבית נוכחים אנשים רבים לרבות רותם. נאור הלך לקרוא לאדם דווקא, ולא לרותם. אולם רותם יצא ראשון אל הסמטה, ואחריו ניב ואדם שצפו עימות והצטיידו בסכינים [כעדות אדם]. אין הוריה כי גם רותם הצטייד בסכין]. הנאשם לא התחרט ולא חזר בו מתוכניתו המקורית לפגוע באדם, ותוך מודעות לכך שהוא אוחז כלי נשק קטלני, ירה באדם, שהגיע גם הוא לסמטה, בעקבות רותם. לא בכדי חששה שולה, בשלב זה, לשלום בנה רותם, לאחר שאדם כבר נורה ושכב בסמטה כשהוא פצוע קשה

[בעדותה התייחסה שולה לרותם, ולא הזכירה את ניב; אולי מכיוון שניב היה מרוחק יותר ושולה הבחינה כי הנאשם מאיים על רותם דווקא]. עצם יציאתם של רותם, ניב ואדם לעבר נאור, שקרא רק לאדם; כאשר ניב ואדם נושאים סכינים – הדגימה כי רותם וניב "תפסו צד" לטובת אדם, והתכוונו להתעמת עם נאור, וכפי שהתברר מייז – גם עם הנאשם, שארב בפינה חשוכה בסמטה בעת שנאור קרא לאדם. כלומר, הסלמת העימות, מעבר ליריבות בין הנאשם לאדם, תוך יצירת יריבות ישירה בין רותם וניב לבין נאור והנאשם, כבר התגבשה כאשר רותם וניב יצאו לעומת נאור והנאשם. כמה שנאמר: **"וַיִּגַּשׁ אֵלָיו יְהוָה' ... הַגִּישָׁה לַמַּלְחָמָה" [בראשית רבא צג, ו].** לפיכך שולה, שחרדה לרותם וביקשה לגונן עליו, קפצה על הנאשם, שלהבדיל מנאור אחז בנשק (חם), וניסתה לעכבו מלפגוע ברותם. גם היא, המעורה בתת-התרבות העבריינית האלימה שבתוכה חיו היא ובניה – "קראה את הסיטואציה" והטרימה כי העימות לא יסתיים בירי באדם; והייתה חרדה כי רותם עלול להיות הבא בתור להיירות על ידי הנאשם. כדי להשתחרר מאחיזתה של שולה, שלא הרפתה מן הנאשם גם לאחר שהכה אותה, ולקול קריאותיו של נאור **"תדפוק בו, תדפוק בה"**, הנאשם ירה ברגלה. רותם הבחין כי הנאשם פגע באימו, צעק **"וואי, אימא, אימא... אבירים י'בן זונה"**, והחל לרדוף אחריו. שולה ראתה זאת מן המקום שבו שכבה לאחר שנורתה על ידי הנאשם, כשעיניה כלות, ניסתה לקרוא לרותם לחדול, אך לא הצליחה להוציא קול. לאחר שהנאשם השתחרר מאחיזתה של שולה, ובעת שנאור כבר החל לברוח מהסמטה לרחוב מכתשים והנאשם אחריו, כאשר הסירנות המתקרבות כבר נשמעות ברקע – הנאשם עצר את בריחתו, הסתובב לעבר רותם, ירה ברובה, מטוח קצר, בראשו של רותם, ופגע פגיעה אחת קטלנית ברקתו השמאלית. הקליע שפילח את מוחו גרם למותו. הנאשם יכול היה, לו רק חשש להיתפס או לו ביקש רק להזהיר ולהרתיע את רותם מלרדוף אחריו, לכוון את נשקו כלפי מטה, במטרה שלכל היותר יפגע ברגליו של רותם ועל ידי כך יעצור אותו. אולם הנאשם בחר לירות בראשו של רותם ירי קטלני. הנאשם לא ירה "סתם". כדברי אדם: **"אבירים זגורי, הוא ירה... הוא לא פספס אף כדור, הוא פגע בי, פגע בשולה ופגע ברותם"** [צוטט לעיל בפסקה 361].

836. אכן, כטענת הנאשם בסיכומיו, הצהרותיו בקבוצת הווסטאפ כי **"יעשה בלאגן"** לא כוונו כלפי רותם דווקא או אדם מסוים כלשהו, אלא כלפי כלל הנוכחים: **"אני אזיין את כל מי שיושב שמה"**. אין בראיות הוריה לוויכוח או עימות בין הנאשם לרותם עובר לאירוע [סיכומי הנאשם עמ' 65-66]. אולם אין בכך כדי לשלול את התגבשות ההחלטה להמית באופן רגעי וספונטני. בעניין **אגביה** שאליו הפנתה ההגנה [שם, פסקאות 284-285], הפוגע רצה לפגוע בקיוסק מתחרה וירה לעבר מקום, לא לעבר אדם. לפיכך נקבע שם יסוד נפשי של אדישות ולא של כוונה תחילה. בניגוד לכך, בענייננו הנאשם ירה באופן ממוקד בבני האדם שבהם התכוון לפגוע. כאשר ביקש לנטרל איום באופן בלתי קטלני, כמו בירי בשולה – ידע לירות ברגלה, ולא באיברים חיוניים. לעומת זאת, הירי על רותם היה בראשו.

837. מהאמור לעיל, ובהתבסס על חזקת הכוונה, ניתן ללמוד על התגבשותה הספונטנית של החלטת הנאשם להמית את רותם. שימושו בכלי נשק קטלני, והירייה בראשו של רותם, בשלב שבו כבר נוצרה יריבות ישירה ביניהם – מעידים על כך שהנאשם התכוון לתוצאה הטבעית של מעשיו, המתת רותם.

838. הנאשם, שהכחיש את נוכחותו בסמטה, לא סתר את החזקה האמורה. בהקשר זה נקבע: "כיוון שהחלטה להמית היא למעשה מחשבה סובייקטיבית של הנאשם, קיים קושי להוכיחה. לפיכך, הוכרה בפסיקה "חזקת הכוונה" לפיה אדם מתכוון לתוצאות הנובעות באופן טבעי ממעשיו (...). כך, שימוש בנשק קטלני יכול להצביע על קיומה של כוונה: "כוחה של התנהגותו של הנאשם בשעת מעשה להוכיח את ה"החלטה להמית", נעוץ במידתו, אופיו וטיבו של הסיכון שיוצר הנאשם לחייו של הקורבן... אשר על כן: שימוש בכלי או בחפץ קטלני (כלי יריה, סכין, כלי עבודה גסים) – ישמש גורם המצביע על קיומה של כוונת קטילה; ...שימוש "חוזר" בנשק קטלני או פגיעות "חוזרות באזורי גוף חיוניים (מספר דקירות, או מספר ירות, או מספר מהלומות) – מצביעים על קיומה של כוונת קטילה" (...)" [ע"פ 8828/08 מיכאל ניאזוב נ' מדינת ישראל (3.2.2011), פסקה 21].

839. יסוד ההכנה – בענייננו הנאשם עזב את המסיבה וחזר אליה חמוש בנשק ונחוש לפגוע. אך ספק אם בשלב זה כבר התכוון לפגוע ברותם, להבדיל מבאדם. אולם, יסוד ההכנה מתקיים בכך שהנאשם הכין ועצמו להמית את רותם כאשר עצר מברירתו, הסתובב לעבר רותם הרודף אחריו, וירה בראשו של רותם.

840. היעדר קנטור – לצורך בחינת התקיימותו של יסוד זה יש לערוך בחינה אובייקטיבית ובחינה סובייקטיבית. במסגרת הבחינה הסובייקטיבית יש לבחון את חלוף הזמן בין ההתגרות לבין מעשה ההמתה, במטרה לבחון אם הייתה לנאשם הזדמנות לשקול את צעדיו, או שמא פעל מתוך איבוד שליטה. במסגרת הבחינה האובייקטיבית, נבחן כיצד היה פועל "אדם סביר" בנסיבות דומות. בענייננו, עולה מהראיות כי חלקו של רותם בעימות בין הנאשם לאדם היה רק ניסיון להפריד ולהרגיע את הרוחות, מה גם שחלפו מספר שעות בין עימות זה לחזרתו של הנאשם לסמטה. לא עולה מהראיות שבשלב כלשהו הנאשם כעס על רותם בגין העימות עם אדם בתחילת הערב. גם מבחינה אובייקטיבית אין לומר כי התנהגות רותם בעימות בתחילת הערב בין הנאשם לאדם עשויה לעלות כדי קנטור, וכי אדם סביר עלול היה לאבד עשתונות ולהמית במצב דומה. לגבי התנהגות רותם עובר לירי של הנאשם בראשו יש לומר כי הגם שכאמור רותם קרא לעברו של הנאשם "וואי, אימא, אימא... אבירם יבן זונה" ורדף אחריו – הרי שלא היה בכך אלא המשך העימות שבין יוזמי התקיפה, הנאשם ונאור, לבין המגיבים, רותם וניב, בהתאם לדפוס שהנאשם ונאור יצקו לעימות זה. אפילו הביטוי שבו השתמש רותם כלפי הנאשם לא היה אלא חזרה על ביטוי זהה שבו השתמש

הנאשם כלפי שולה, אימו של רותם, רגע אחד קודם לכן, ואין הוריה כי גרם לנאשם להיעלב או לכעוס עד כדי איבוד עשתונות. מכל מקום, בחינה אובייקטיבית של תגובת "אדם סביר" אינה יכולה לקבל ירי קטלני בתגובה לביטויי שעם כל כיעורו שימש כגידוף שגורתי באותו הקשר חברתי. לנוכח האמור מצאתי כי התנהגות רותם אינה עולה כדי קנטור, ודאי לא כזה שהיה עשוי להביא אדם סביר לאיבוד עשתונות ולמעשה המתה. למעלה מן הצורך ייאמר כי ההגנה עצמה, למרות שהתייחסה בסיכומיה לטענות הגנה חלופיות למקרה שייקבע שהנאשם המית את המנוח, התייחסה רק אפשרות של המתה באדישות כפועל יוצא של שכרות, ולא טענה לקנטור או לסייגים אחרים [עמ' 65 בסיכומים]. הטענה לאדישות עקב שכרות תידון להלן. יוטעם כי הנאשם, שביחד עם נאור יזם את התקיפה החמושה בסמטה, ובעצמו ירה באדם ובשולה עובר לירי ברותם – הכניס עצמו למצב הדברים של העימות החמוש שנוצר עקב כך, ואינו זכאי לכל הקלה באחריותו הפלילית [חוק העונשין, סעיפים 34 ו-34יד].

841. מהאמור עולה כי מתקיימים בעניינינו יסודות עבירת הרצח, לפי החלופה של המתה בכוונה תחילה, כניסוחה בסעיף 300(א)(2) בחוק בנוסחו הישן – כפי שיוחסה לנאשם בכתב האישום.

העבירה של ניסיון לרצח

842. בגין הפגיעה באדם מסרוגה הנאשם מואשם בעבירה של ניסיון לרצח, לפי סעיף 305 בחוק העונשין (שנוסחו לא שונה בתיקון 137), הקובעת כלהלן:

"העושה אחת מאלה, דינו – מאסר עשרים שנים:

- (1) מנסה שלא כדין לגרום למותו של אדם;
- (2) עושה שלא כדין מעשה, או נמנע שלא כדין מעשות מעשה שמחובתו לעשותו, בכוונה לגרום למותו של אדם, והמעשה או המחזל עלולים מטבעם לסכן חיי אדם".

843. זוהי עבירה עצמאית, אולם חלות עליה הוראות החלק הכללי בחוק, ובמיוחד סעיף 25 (ניסיון מהיר), כלהלן:

"אדם מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לבצעה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה".

844. בעבר, לשם הוכחה של יסודות העבירה של ניסיון לרצח, ניתן היה להסתפק בהוכחת "כוונת קטילה" מצד הנאשם, אשר ניסה לגרום למותו של הקורבן; ללא צורך לבחון את שלושת הרכיבים המצטברים הנדרשים להוכחת עבירת הרצח [ע"פ 155/59 דרעי נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד יד 233, 240 (1960), להלן: "הלכת דרעי"]. לימים ביטל בית המשפט העליון את הלכת דרעי וקבע: **"הלכה למעשה, הלכת דרעי חלפה מן העולם, כך שבמסגרת היסוד הנפשי בעבירת הניסיון לרצח, יהא צורך להוכיח כי התקיימו שלושת חלקיו של היסוד הנפשי בעבירת הרצח..."** [ע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל (15.12.2015) להלן: "הלכת פלוני", פסקאות 69 – 72]. כלומר, על מנת להוכיח את היסוד הנפשי בעבירת ניסיון לרצח כיום, יש להוכיח התקיימותם של שלושת היסודות

של עבירת הרצח, לפי החלופה של המתה בכוונה תחילה בסעיף 300(א)2 בחוק הישן: "החלטה להמית", "הכנה" ו"היעדר קנטור". כמו כן, בהתאם להגדרה של ניסיון, יש להוכיח מטרה לבצע את העבירה העיקרית של ההמתה. למעשה, דרישה זו, הגלומה בהגדרת הניסיון, מתמזגת עם דרישת ההחלטה להמית הגלומה ביסוד הנפשי של הרצח.

845. הלכת **פלוני**, המחייבת להוכיח החלטה להמית, הכנה והיעדר קנטור, עוקבת בכך אחר היסודות של עבירת הרצח לפי סעיף 300(א) בחוק הישן, המחייבת יסוד נפשי של כוונה והתקיימות אחת הנסיבות המחמירות המנויות שם. אמנם, סעיף 300(א) בחוק החדש קובע כי "רצח" הוא המתה בכוונה או באדישות, ואין עוד דרישה לכוונה תחילה. ההגדרה של עבירת הרצח לפי החוק החדש רחבה, אפוא, מהגדרתה לפי החוק הישן. לפיכך, ניסיון לרצח לפי הדין החדש היה עשוי להיתפס כעבירה שהגדרתה רחבה יותר מניסיון לרצח לפי הדין הישן, ובמובן זה היא מחמירה עם העושה ואינה מקילה עמו. מכל מקום, הפסיקה קבעה כי משעבירת הניסיון לרצח לא שונתה בתיקון 137 לחוק – "**בחינתה לצורך העניין נותרה כפי שהייתה, ולפיכך לצורך הרשעה בניסיון לרצח יש להוכיח את היסוד הנפשי הנדרש לעבירת הרצח כבעבר – יסוד ה"כוונה תחילה"...**" [ע"פ 2377/19 אפגאני נ' מדינת ישראל (22.5.2022), פסקה 17]. כך או כך, אפוא, לעניין העבירה של ניסיון לרצח, יחול הדין הישן, המציב לתביעה את הדרישות המחמירות של הלכת **פלוני**; ונזכיר כי בין לפי הדין הישן בין לפי הדין החדש, דינו של המנסה לרצוח 20 שנות מאסר.

846. יובהר כי לעניין עבירת הניסיון לרצח, המרת הדרישה המרוכבת לכוונה תחילה ספונטנית בעבירת הרצח בחוק הישן לדרישה לתכנון מוקדם בעבירת הרצח בנסיבות מחמירות בחוק החדש, הגם שכלעצמה מגלמת דין מקל עם העושה, אינה רלבנטית; משום שניסיון לרצח אינו מחייב שהרצח מושא הניסיון יהיה רצח בנסיבות מחמירות דווקא. ממה נפשך, אפוא: לפי הדין הישן, שבמסגרתו מושא הניסיון צריך להיות רצח כהגדרתו בחוק הישן, לרבות כוונה תחילה – חלה ההלכה המסתפקת בכוונה תחילה ספונטנית. מאידך גיסא, לפי הדין החדש, עבירת הרצח שלא בנסיבות מחמירות אינה דורשת כוונה תחילה או תכנון כלל, ומסתפקת בכוונה רגילה ואף באדישות. לפיכך, חרף העובדה שלעניין עבירת הרצח בכוונה תחילה החוק החדש מקל עם העושה – לעניין עבירת הניסיון לרצח החוק החדש אינו מקל עם העושה.

847. בעניינינו ניתן ללמוד על התקיימות היסוד של החלטה להמית מהתנהלותו של הנאשם לאורך כל הדרך. הוא עזב בכעס את מסיבת יום ההולדת, לאחר העימות עם אדם. בזמן שבין עזיבתו עד חזרתו אל הסמטה, הנאשם תכנן עם נאור את מהלך האירוע, התחמש ברובה במטרה לפגוע באדם, הסתתר בסמטה בעת שנאור קרא לאדם לצאת אל הסמטה, וירה במרכז גופו של אדם 3 כדורים, אשר שנים מהם פגעו בבטנו ואחד בירכו [ת/95 – ת/95]. מדובר בירי לאזור חיוני בגופו של אדם. סימן לדבר שאדם, כתוצאה מירי זה, היה מאושפז בבית החולים במצב קשה במשך חודשים

ארוכים, עבר מספר רב של ניתוחים שבמהלכם נכרתו חלקים ממעייו, והוא הורדם והונשם לתקופה ממושכת [ת/95 – ת/95יב]. יש לזכור כי, כעדותו של אדם, הנאשם ירה בו מטווח קצר ביותר, "טווח אפסי" ["הוא ירה בי מאפיס"].

848. ירי למרכז גופו של אחר עלול לפי טיבו להוביל למותו של אותו אחר. חזקה כי הנאשם, שלא הצליח לשתור זאת, התכוון לגרום למותו של אדם. עדותו של נאור, שלפיה כאשר הגיע קרא לאדם ורותם יצא במקומו [פרוטוקול מיום 23.12.21 עמ' 2023] – מחזקת את המסקנה שאדם היה המטרה המקורית לירי, ולהגעתו המתין הנאשם בעת שהסתתר בסמטה.

849. בחירת כלי הנשק והשימוש בו הוכרו בפסיקה כמדד נוסף להחלטה להמית, כמה שנאמר: "יש להבהיר כי אין דין סכין כדין אקדח. אכן, הן זה והן זה הינם כלי נשק מסוכנים וקטלניים, אשר שימוש בהם שהוביל למוות עלול להקים את חזקת הכוונה. עם זאת, נראה כי נאשם שעשה שימוש באקדח, שהוכן לשם כך במיוחד, יתקשה יותר לעורר את הספק הנדרש לצורך הפרכת החזקה. אקדח הינו נשק חם, אשר הסכנה הכרוכה בשימוש בו ומידת הקטלניות שלו הינם גדולים ביותר. משכך, מקום בו אדם חסר מיומנות מחליט לעשות שימוש בנשק זה, חזקה כי הוא מודע לסכנה הרבה הכרוכה בשימוש זה וכי הוא חפץ בתוצאה, היינו כי כוונתו היא לקפח את חיי קורבנו, ולא בנקל יעורר ספק בדבר כוונה זו" [ע"פ 9604/04 כריכלי נ' מדינת ישראל (04.09.2007), פסקה 14].

850. גם הלכת הצפיית מובילה למסקנה דומה. מעשיו של הנאשם – הצטיידותו ברובה שבאמצעותו ירה שלושה כדורים אל מרכז גופו של אדם – מעידים על צפייתו כי מעשיו יובילו למותו של אדם.

851. יסוד ההכנה התגבש בשרשרת הפעולות ביצעו הנאשם ונאור עובר לירי של הנאשם באדם. הם תכננו את האירוע בביתו של מיכה (ככל הנראה בעת שהסתודדו בשירותים), התחמשו ברובה, צעדו יחד לסמטה, נאור קרא לאדם לצאת, והנאשם ארב לו בצל השיחים בפינה חשוכה של הסמטה. כשאדם יצא, הנאשם יצא מן המארב, כיוון את הנשק אל מרכז גופו וירה בו 3 כדורים. ייתכן שהנאשם התכוון לכך עוד קודם, עובר למסיבה, ורמז לכך כאשר ביטא את רחשי ליבו בקבוצת הווסטאפ "יומולדת", במסווה של הומור.

852. היעדר קנטור: הנאשם לא טען בשום שלב לקנטור בכלל, ולקנטור בתכוף למעשה של הירי על אדם בפרט. לגרסת הנאשם, אדם התבטא בצורה מזלזלת כלפי אדם בשם מירו שהנאשם רחש לו כבוד. לגרסת אדם, שאותה קיבלתי, הוויכוח נסב על שליטה בפעילות עבריינית בשכונה. כך או כך, הביטוי הפיזי של המריבה, מבחינת אדם כלפי הנאשם, לא היה אלא של דחיפות. אדרבא: שיאו של העימות היה בכך שהנאשם סטר לאדם, ולא להפך. מכל מקום, אפילו ניתן היה לייחס לדברים שאדם אמר או עשה דרגת חומרה של קנטור – הדבר לא היה "בתכוף למעשה", נסיבה שהיא רכיב של הגדרת הקנטור. העדויות מביתו של מיכה מצביעות על היות הנאשם רגוע ונינוח עובר לביצוע

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

המעשים, בוודאי לא במצב של כעס עד כדי חוסר שליטה ואיבוד עשתונות. אכן, הנאשם כעס על אדם, ולא בכדי עזב את המסיבה מיד אחרי העימות עמו ושיתף בכך את הנוכחים בביתו של מיכה. אולם אין כאן משום קנטור שמחמתו עשוי אדם סביר לאבד את שליטתו העצמית עד כדי המתת קורבנו, ובמיוחד אין כאן משום קנטור בתכוף למעשה.

853. הנאשם טוען לאורך כל ההליך כי כלל לא נכח בסמטה, ובסיכומיו טוען כי לא הייתה לו כוונה או מטרה להמית איש, לרבות אדם. הנאשם טוען כי ההבדל בעבירה שיוחסה לו בגין הפגיעה באדם, לעומת העבירה שיוחסה לו בגין הפגיעה בשולה, נובע רק מן המיקום של הפגיעות בגופם. הבדל זה, לטענתו, היה אקראי לחלוטין, ונגרם מחוסר הדיוק של הנשק המאולתר שבאמצעותו בוצע הירי (טענה שלא הובאה לה ראיה כלשהי – ש"פ), ומן הקושי לכוונו מחמת החשכה. לפיכך הנאשם טוען כי לא התגבש יסוד המטרה הנדרש להוכחת עבירת ניסיון לרצח, ולכל היותר ניתן להרשיעו בעבירה לפי סעיפים 333+335(1)+2335(2) בחוק, שעניינם **חבלה חמורה בנסיבות מחמירות** [סיכומי הנאשם, עמ' 68].

854. אני דוחה טענה זו של הנאשם. כמבואר לעיל, לבחירת כלי הנשק שבו השתמש הנאשם ולמיקום הפגיעות יש משמעות מהותית בבחינת יסוד ההחלטה להמית. לכך מצטרפת העובדה כי הפגיעה באדם תוכננה והוכנה מראש, ואילו הפגיעה בשולה היוותה תגובה ספונטנית לאחיזתה של שולה בנאשם, שלא נחזתה מראש. התנהלותו של הנאשם במהלך הערב מעידה על מטרתו להמית את אדם, מה שאין כן לגבי שולה. לפיכך, בדין ייחסה המאשימה לנאשם עבירות שונות בגין הפגיעות באדם ובשולה; ודין טענות הנאשם בהקשר זה להידחות.

855. לאור המקובץ מצאתי כי הנאשם התכוון לבצע את העבירה המוגמרת ולגרום בכוונה תחילה למותו של אדם מסווגה. משמזימתו לא צלחה, ואדם נותר בחיים – יש להרשיעו בעבירת ניסיון לרצח, לפי סעיף 305 בחוק.

עבירת חבלה בכוונה מחמירה

856. בגין הפגיעה בשולה הרוש מבקשת המאשימה כי נרשיע את הנאשם בעבירת חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) בחוק, הקובע כלהלן:

"העושה אחת מאלה בכוונה להטיל באדם נכות או מום, או לגרום לו חבלה חמורה... דינו – מאסר עשרים שנים:

(1) פוצע אדם או גורם לו חבלה חמורה, שלא כדין."

סעיף 34 כד בחוק מגדיר "חבלה חמורה" כלהלן:

"חבלה העולה כדי חבלה מסוכנת, או הפוגעת או עלולה לפגוע קשות או לתמיד בבריאות הנחבל או בנחותו, או המגיעה כדי מום קבע או כדי פגיעת קבע או פגיעה קשה באחד האיברים, הקרומים או

החושים החיצוניים או הפנימיים."

857. על מנת להוכיח את התגבשותה של עבירה זו נדרש להוכיח את מודעותו של הנאשם למרכיבי היסוד העובדתי, וכן את כוונתו לפצוע את הקורבן או לגרום לו לחבלה חמורה. הכוונה הנדרשת להוכחת היסוד הנפשי בעבירה זאת היא "כוונה מיוחדת", כלהלך:

"עבירה זו כוללת רכיב תוצאתי של פציעת אדם או גרימת חבלה חמורה. משכך, היסוד הנפשי הנדרש להוכחת העבירה כולל שני מישורים: המישור האחד, המישור ההכרתי, שעניינו מודעות הנאשם למרכיבי היסוד העובדתי שבעבירה... המישור השני הינו המישור הרצוני, אשר בו נדרש בית המשפט להיווכח כי הנאשם התכוון, כמשמעות המונח 'כוונה' בסעיף 20 (א)(1) לחוק העונשין, לפצוע את הקורבן או לגרום לו חבלה חמורה (...). אשר למישור הרצוני להוכחת היסוד הנפשי של עבירה לפי סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, הכוונה הדרושה הינה 'כוונה מיוחדת' (...). משמעות הדבר הינה כי לצורך הרשעתו של נאשם בעבירה זו נדרש בית המשפט להיווכח כי הנאשם חפץ באופן מיוחד בגרימת החבלה החמורה לקורבנו... לשם הוכחתה של כוונה מיוחדת יזדקק בית המשפט לעיתים 'לחזקת הכוונה'. חזקה זו היא חזקה ראייתית, לפיה אדם התכוון לתוצאות הנובעות באופן טבעי ממעשיו. חזקה זו מבוססת על ניסיון החיים. היא אינה חזקה חלוטה, ודי בכך שהנאשם עורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה, על מנת להפריכה (...). בהקשר בו עסקינן, של גרימת חבלה באמצעות סכין, הלכה היא כי קמה תחולה לחזקת הכוונה מקום שאדם השתמש בכלי נשק, דוגמת סכין, וזקר באמצעותו אדם אחר בפלג גופו העליון... אם כן, לעיתים די בהצטברותם של מאפיינים אובייקטיביים אחדים, כגון חדות החפץ ששימש לגרימת החבלה ומיקום החבלה בגוף הקורבן, כדי להסיק על כוונת הנאשם לגרום חבלה חמורה. במקרים אלה, ייקבע שמתקיימת בנאשם דרישת הכוונה המיוחדת, אלא אם עלה בידו להציג ראיות הסותרות את החלת החזקה בעניינו" [ע"פ 3052/10 זועבי נ' מדינת ישראל (5.9.2011), פסקאות 7 – 9].

858. הנאשם ירה במכוון ברגלה של שולה, לאחר שהיא אחזה בו בניסיון למנוע ממנו לפגוע בבנה. לא ניתן לראות בכך פגיעה אקראית אגב ירי בלתי ממוקד. ברי כי ירי ברגל צפוי גרום חבלה חמורה כמשמעותה בסעיף 34 לחוק, ואף לנכות, ומכאן, בסיוע חזקת הכוונה, נלמדת כוונתו של הנאשם לגרום לה חבלה כאמור. לשולה נגרמה בפועל חבלה שהוגדרה במסמכים הרפואיים כ"חבלה קשה" [ת/96]. כבר נקבע כי "לפי סעיף 34 לחוק העונשין די בחבלה העלולה לפגוע קשות בבריאות הנחבל או בנוחותו ואין צורך להוכיח חבלה צמיתה" [ע"פ 3498/19 זרבאילוב נ' מדינת ישראל (15.9.2020), פסקה 16].

859. כאמור, הנאשם הכחיש את נוכחותו בסמטה ואת ביצוע המעשים, לא סיפק הסבר אחר למעשה הפגיעה בשולה, ועל כן לא סתר את חזקת הכוונה הנלווית למעשיו, כפי שהוכחו חרף הכחשתו.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

בניגוד לעמדת הנאשם בסיכומיו, מצאתי כי אכן מתקיימת הכוונה המיוחדת הנדרשת על פי סעיף זה.

860. בהתאם לאמור, יש להרשיע את הנאשם בעבירות חבלה בכוונה מחמירה, בגין פגיעתו בשולה הרוש, לפי סעיף 329(א)(1) בחוק.

העבירה של נשיאת והובלת נשק

861. בגין נשיאת הרובה ששימש את הנאשם לביצוע העבירות הוא מואשם גם בעבירת נשיאת נשק לפי סעיף 144(ב) בחוק העונשין, הקובע כלהלן:

...

(ב) הנושא או מוביל נשק בלא רשות על פי דין לנשיאתו או להובלתו, דינו – מאסר עשר שנים...

(ג) בסעיף זה, "נשק" –

(1) כלי שסוגל לירות כדור, קלע, פגז, פצצה או כיוצא באלה, שבכוונם להמית אדם..."

862. על פי העדויות שהובאו לעיל, חוות הדעת הפורנזיות [ת/2] והמסמכים הרפואיים [ת/95 ו-ת/96] המעידים על אופי הפגיעות, ועל אף שכלי הנשק מעולם לא נתפס – הנאשם נשא רובה "קרלוי", שהוא "נשק", אשר באמצעותו ביצע את הירי באדם, בשולה וברותם. לפיכך יש להרשיע את הנאשם גם בביצוע עבירה לפי סעיף 144(ב) בחוק.

סיכום

863. ביום 16.11.18, לפנות בוקר, בסמטה ליד בית משפחת הרוש בבאר-שבע, נרצח רותם הרוש המנוח, ונורו ונפצעו גם חברו של המנוח אדם מסרוגה, ואמו של המנוח שולה הרוש.

864. בהכרעת דין זו הובאה סקירה מפורטת של הראיות, כמצע לדיון בהן. הארכת בתיאור הראיות, כדי להניח את הדעת כי כולן נבחנו והובאו בחשבון, וכדי להקל על הקורא את המעקב אחר הדיון בהן. טענות הצדדים, כפי שסוכמו בסיכומיהם, נסקרו ונדונו במסגרת הדיון בסוגיות השונות.

865. השתכנעתי מעבר לכל ספק סביר כי יש לסמוך על עדויותיהם של אדם מסרוגה, שולה הרוש ויובל בוגנים, אשר זיהו בהחלטיות את הנאשם כמי שבליל האירוע, בסמטה שליד בית משפחת הרוש, ירה באדם בניסיון לרצחו, ירה בשולה ופצעה, וירה ברותם הרוש ורצחו. חרף נפתליהם של עדים אלה בתחילת ההליך, השתכנעתי ממהימנות עדויותיהם לפנינו, ומנחרצותם העקבית לגבי זיהוי הנאשם, ולא אף אחד אחר, בתור היורה.

866. השתכנעתי מעבר לספק סביר שעדויות הראייה של אדם, שולה ויובל נתמכות היטב גם בסרטוני האבטחה מסביבת האירוע, שבהם זוהה הנאשם על ידי שני שוטרים שהכירוהו, שי לי דדון ועדן מרקו, אשר עדויותיהם הרשימו אותי במהימנותן.

867. עוד השתכנעתי מעבר לספק סביר כי גרסתו של נאור מיראלשווילי, שהעיד לפנינו לאחר שהורשע לפי הודעתו בכך שהוא היה ה"אחר" המוזכר בכתב האישום דן כמי שהיה שותפו של הנאשם באירוע הירי, אך לא היה היורה – מחזקת את גרסת התביעה, למרות שנאור הכחיש שהנאשם היה היורה; משום שנאור הודה למעשה בכל התרחיש המתואר בכתב האישום, למעט זהות היורה, בניגוד לכל טענות ההגנה בדבר תרחישים חלופיים, ובדבר חוסר המהימנות כביכול של עדי הראייה, שהעידו על התרחיש שנאור אישר.

868. תצרף הראיות, לרבות הפרטים העולים מהכרעת הדין המרשיעה של נאור על פי הודאתו שעליה חזר גם בעדותו לפנינו, מתכנס למעשה לתרחיש כמעט מוסכם, הכולל כמעט את כל פרטי ההתרחשות בליל האירוע, ואשר חלופותיו נטענו על ידי ההגנה ללא תשתית ראייתית מזערית וכאילו לצאת ידי חובה. הסייג היחיד לתרחיש המוסכם כאמור הוא שעדויות ההגנה, לרבות עדות נאור, כאילו "מרחו טיפקסי" על זהות הנאשם, כאשר עדויות הראייה של אדם, שולה ויובל, ועדות השוטרים דדון ומרקו שזיהו את הנאשם בסרטוני האבטחה, שאותן מצאתי כמהימנות – "גירדו את הטיפקסי" מעל דיוקנו של הנאשם, המהווה חלק בלתי נפרד מאותו תרחיש ומאותו תצרף ראייתי.

869. מכלול הראיות לא מותיר ספק סביר לגבי אמתותו של התרחיש המתואר בכתב האישום, ושל הייחוס לנאשם של הירי בסמטה, לרבות הניסיון לרצוח את אדם, הפציעה של שולה ורציחתו של רותם המנוח. ההגנה לא ביססה כל תרחיש חלופי שיש בו כדי ליצור ספק סביר. היא רק ניסתה להכחיש את החתיכה בתצרף האמור שבה מופיע דיוקנו של הנאשם. הכחשה זו לא נשענה על תשתית ראייתית ממשית, אלא רק על סירובם של הנאשם, כדי לנסות להציל את עורו, ושל עדי ההגנה האחרים, כדי לשמר את הקוד העברייני של אי שיתוף פעולה עם רשויות אכיפת החוק, להודות במה שבוסס כדבעי על ידי עדי התביעה – הוא זהותו של הנאשם כמי שירה בסמטה בליל האירוע.

870. נמצאה תשתית ראייתית איתנה לזיהוי הנאשם כמי שניסה לרצוח את אדם, גרם חבלה בכוונה מחמירה לשולה, ורצח את רותם המנוח, הגלומה בכל אחת משלוש עדויות הראייה כשלעצמה, בזיהוי השוטרים את הנאשם בסרטוני האבטחה, וכמובן בהצטברותן. בהינתן תשתית ראייתית איתנה זו – הראיות הנסיבתיות הנוספות לאשמתו של הנאשם; לרבות התבטאותו המפלילה בקבוצת הוויטסאפ עובר לאירוע; התנהגותו המפלילה הגלומה בהיעלמותו עובר לאירוע מן הבית של מיכה עם שותפו נאור, ובריחתו אחריו, תוך ניתוק כל קשר טלפוני ואחר עם קרוביו וחבריו; שתיקתו בחקירה ושקריו בבית המשפט; ואמירתו "חתיך יצאתי" אל מול תמונתו במהלך החקירה – הן,

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

למעשה, למעלה מן הצורך.

871. לאור המקובץ אציע לחבריי להרשיע את הנאשם בכל העבירות הנקובות בכתב האישום; בכפוף לתיקון, לגבי עבירת הרצח, כי הנאשם יורשע ברצח לפי סעיף 300(א)4) בחוק העונשין לפני תיקון 137.

שלמה פרידלנדר, שופט
(בדימ')

ס. הנשיאה, השופט נתן זלוצ'ובר:

הגם שהדברים פורטו בהרחבה בחוות הדעת של חברי, מצאתי לנכון להוסיף, כי גם אני סבור, כחברי שיש לדחות את גרסת הנאשם וההגנה כבלתי אמינה ושיש לתת אמון בשלושת עדי הראייה ובצירוף יתר הראיות עליהן הצביע חברי, יש להרשיע את הנאשם בעבירות כפי שפורטו בחוות דעתו של חברי.

מצאתי לנכון להוסיף, כי במיוחד התרשמתי ממנהיגותו של העד מסרוגה. עד זה כנהוג עפ"י הקודים העברייניים, עשה כל מאמץ להימנע מלהגיע לבית המשפט למתן עדות וכאשר נעצר בפעם השניה בשל כך, אף הוחזק בלית ברירה כשבוע במעצר עד שהצלחנו לפנות את היומין לשמיעת עדותו. למרות האמור, כשהחלה עדותו העיד באופן מרשים וממש "מדם ליבוי", כפי שתיאר חברי בהרחבה. העד עפ"י התרשמותי העיד אמת.

אני מסכים לאמור בחוות דעתו המפורטת והמנומקת היטב של חברי, כבי השופט (בדימ') שלמה פרידלנדר.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 19-02-24704 מדינת ישראל נ' זגורי

נתן זלוצובר, אב"ד
סגן הנשיאה

כב' השופטת דינה כהן:

אני מסכימה.

דינה כהן, שופטת

אשר על כן הוחלט פה אחד, להרשיע את הנאשם, בעבירות הבאות:

1. רצח לפי סעיף 300(א)(4) בחוק העונשין, (להלן: "החוק"), לפני תיקון 137 שנכנס לתקפו לאחר האירוע.
2. ניסיון רצח לפי סעיף 305 בחוק.
3. חבלה בכוונה מחמירה לפי סעיף 329(א)(1) בחוק.
4. נשיאת והובלת נשק לפי סעיף 144(ב) רישא בחוק.

ניתנה היום, כ"ה אייר תשפ"ב, 26 מאי 2022, במעמד הצדדים.

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

26 מאי 2022

תפ"ח 24704-02-19 מדינת ישראל נ' זגורי

דינה כהן, שופטת

שלמה פרידלנדר, שופט (בדימ')

נתן זלוצ'ובר, אב"ד
ס. נשיאה